

NOVEMBER 25., SZERDA

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. Végrehajtási rendelkezések (az eljárási szabályzat 88. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

4. Az utasok kártérítése a légitársaság csődje esetén (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

5. „made in” (eredetmegjelölés) (benyújtott állásfoglalásra irányuló indítványok): lásd a jegyzőkönyvet

6. A 2009. december 10-11-i Európai Tanács előkészítése (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata a 2009. december 10–11-i Európai Tanács előkészítéséről.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt elnök úr, Barroso úr, képviselőtársaim! Nagy örömmre szolgál, hogy az Európai Tanács következő ülése előtt sor kerülhet erre a vitára. Ez a második rendes ülés lesz a svéd elnökség ideje alatt, és egyben az utolsó olyan ülés, amelyet soros elnökség vezet.

Mint tudjuk, december 1-jén hatályba lép a Lisszaboni Szerződés, de – az Európai Tanács által 2008 decemberében elfogadott nyilatkozattal összhangban – a soros elnökség a mandátumának az év végén történő lejártáig tölti be az Európai Tanács elnöki tisztségét. Mára valamennyi tagállam ratifikálta a Szerződést, és Rómában letétbe helyezték a ratifikációs dokumentumokat. Így megerősíthetem, hogy a Lisszaboni Szerződés december 1-jén valóban hatályba lép.

Hosszan tartó, fáradságos munkával jutottunk el idáig, amint azt a Parlament is tudja. Az új Szerződés számos tekintetben változást hoz majd az Európai Unió működésébe. A Szerződés eredményeként nagyobb eséllyel ragadhatjuk meg az EU előtt álló fontos problémákat, és ezt demokratikusabb, átláthatóbb és hatékonyabb módon tehetjük meg. A Szerződés sok lényeges reformot is magával hoz, amelyek Önöket is érintik itt, a Parlamentben.

Az Európai Tanács múlt heti, soron kívüli ülésén az állam- és kormányfők megegyeztek abban, hogy Herman van Rompuy urat nevezik ki az Európai Tanács elnökének. Január 1-jétől ő fogja irányítani és előmozdítani az Európai Tanács munkáját.

A Bizottság elnökének hozzájárulását követően megállapodás született Catherine Ashton külügyi és biztonságpolitikai főképviseelőnek való kinevezéséről is. A Szerződéssel összhangban Ashton asszony december 1-jétől kezdi meg feladatait, többek között a Bizottság elnöke tisztségének ellátását. Mielőtt az Európai Parlament elfogadja álláspontját a képviselőkre vonatkozóan, Ashton asszony, az Ön meghallgatására is sor fog kerülni. Úgy tudom, Ashton asszony hamarosan megjelenik a Külügyi Bizottság előtt és válaszol a kérdéseikre.

Az Európai Tanács ezenkívül arról is megállapodott, hogy Pierre de Boissieu-t nevezik ki a Tanács főtitkárának.

A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésére való felkészülés tovább folytatódott, amint arról az elnökség részletesen beszámolt az Európai Tanácsnak készített októberi helyzetjelentésében. December 1-jén – a Lisszaboni Szerződés teljes körű érvényességének biztosítása érdekében – számos döntést fognak hozni, például a Tanács módosított eljárási szabályzatára és az Európai Tanács eljárási szabályzatára vonatkozóan. Az Európai Tanács decemberi ülésén egy új jelentést terjesztünk elő, amely összefoglalja azokat a kérdéseket,

amelyekkel a Lisszaboni Szerződés végrehajtásával és gyakorlati alkalmazásával kapcsolatban foglalkoztunk. Az Európai Külügyi Szolgálat is e kérdések közé tartozik. A jelentés az e területen folytatott munka menetét meghatározó ütemtervet is tartalmazni fogja.

Az Európai Tanács decemberi ülésén elsősorban gazdasági és pénzügyi kérdésekkel fogunk foglalkozni. A válság még sokáig éreztetni fogja hatásait, különösen a munkaerőpiacon. Ugyanakkor fontos számunkra, hogy hosszú távra tervezzünk, és mind közép-, mind pedig hosszú távon sikerüljön megoldanunk a problémákat.

Az EU, a tagállamok és az európai központi bankok számos intézkedést hajtottak végre, például garanciaprogramokat vezettek be a bankok számára, valamint európai gazdaságélénkítési tervet dolgoztak ki. Ezen intézkedések nagyban hozzájárultak a pénzügyi stabilitás növeléséhez, illetve a válság által a növekedésre és a foglalkoztatásra gyakorolt hatások csökkentéséhez.

Bár javultak a gazdasági kilátások, a főbb veszélyforrások még nem tűntek el. Ezért egyelőre még nem vonhatók vissza a támogatási intézkedések. Mindazonáltal a Tanácsban vitát kezdeményeztünk arról, hogyan és mikortól kellene fokozatosan megszüntetni ezeket a speciális válságkezelő intézkedéseket. Az Európai Tanács felül fogja vizsgálni azt a munkát, amit a Tanács ez idáig a kilábalási stratégiákkal kapcsolatban végzett. Az EU gazdaságélénkítési tervét is figyelemmel fogjuk kísérni.

Ami a pénzügyi piacokat illeti, jó látni, hogy e területen nagymértékben javult a helyzet. A pénzügyi ágazatban már nincs szükség támogatási intézkedésekre. Ezért stratégiákat kell kidolgoznunk arra vonatkozóan, hogyan tudjuk fokozatosan, összehangolt módon megszüntetni ezeket az intézkedéseket. Ugyanakkor fontos hangsúlyozni, hogy most még túl korai lenne elkezdni a támogatási intézkedések általános visszavonását a pénzügyi területen.

A svéd elnökség megállapodást szeretne elérni a támogatási intézkedések megszüntetésének időzítésére, összehangolására és sorrendjére vonatkozó számos vezérelv tekintetében.

Most pedig a pénzügyi felügyeletről szeretnék néhány szót szólni. Egyetértés van abban, hogy fokozottabb és hatékonyabb együttműködésre van szükség az EU-ban a pénzügyi felügyelettel kapcsolatban, különösen a pénzügyi válság idején szerzett tapasztalatok fényében.

Az Európai Rendszertörzsi Tanácsban folytatott munka felépítésére és elsődleges céljára vonatkozó javaslatot az Ecofin október 20-i ülésén fogadták el az EU pénzügyminiszterei. Az elnökség ezt követően megbízást kapott, hogy tárgyalásokat kezdjen az Európai Parlamenttel, amit meg is tettünk.

Ami a három alacsonyabb szintű hatóságot illeti, az elnökség célja az, hogy e hatóságok számára, és ebből adódóan a teljes felülvizsgálati csomagra vonatkozóan általános megközelítést fogadjanak el az Ecofin december 2-án tartandó következő ülésén, hogy decemberben jelenteni tudjunk a Tanácsnak.

Az, hogy egy működő struktúrával rendelkezünk, komoly értéket jelent a pénzügyi szolgáltatási ágazatban, Európán kívül és a saját polgáraink számára egyaránt. A csomag magában foglal majd egy előírást a terv háromévenkénti felülvizsgálatára vonatkozóan. Így képesek leszünk kijavítani minden olyan dolgot, amelyről kiderül, hogy nem működik túl jól vagy nem igazán hatékony.

Az EU munkahelyekkel és a növekedéssel kapcsolatos jelenlegi stratégiája, a lisszaboni stratégia jövőre lejár. Ezért okvetlenül szükséges, hogy az EU megállapodjon egy új stratégiáról, amely képes előmozdítani egy hosszú távú növekedést és fellendülést előrevetítő jövőképet. Az elkövetkező néhány hónapban ez lesz az egyik legfontosabb kérdés, amely kiemelt fontosságú lesz a soron következő spanyol elnökség számára is.

A gazdasági és pénzügyi válság azonnali intézkedéseket tett szükségessé a növekedésre és a munkaerőpiacra gyakorolt hatások minimálisra csökkentése érdekében. Ugyanakkor nyilvánvalóbbá váltak gazdaságaink strukturális gyengeségei, valamint az előttük álló hosszú távú kihívások.

Európa versenyképességének világgpiaci fenntartása és megerősítése, az éghajlatváltozás elleni küzdelem, valamint az idősödő népességgel járó problémák kezelése nagy erőpróbát jelent az Európai Unió és tagállamai számára közép- és hosszú távon egyaránt. E kihívások közös és összehangolt megoldásokat és közös jövőképet, valamint az elkövetkező tíz évre egy megerősített európai reformtervet tesznek szükségessé.

A jövőképünk lényege, hogy a kihívásokból lehetőségeket tudjunk kovácsolni. A lehető legteljesebb mértékben ki kell használnunk a belső piacon rejlő lehetőségeket és élnünk kell a külkereskedelem és a piacnyitás előnyeivel. Fel kell ismernünk, hogy milyen lehetőségeket hordoz magában, ha Európát környezethatékony

vagy az éghajlati jellemzőket okosan kiaknázó gazdasággá változtatjuk, továbbá magas szintű foglalkoztatást, fenntartható államháztartást és társadalmi kohéziót valósítunk meg.

A svéd elnökség ideje alatt elkészül az EU fenntarthatósági stratégiájának második értékelése. Számtalan területen történt előrehaladás. Ugyanakkor sok olyan terület van, ahol fenntarthatatlan a fejlődés iránya. E területek közé tartozik a természeti erőforrások iránti igény gyors növekedése, a biológiai sokféleség eltűnése, a közlekedési ágazatban az energiafogyasztás növekedése és a világszerte tapasztalható szegénység mérséklődésének elmaradása.

Feltettük azt a kérdést, hogyan tudnánk hatékonyabban és eredményesebben nyomon követni és ellenőrizni a stratégiát, és ezen belül hogyan aknázhathatjuk ki a más uniós stratégiákkal – például a lisszaboni stratégiával – való összekapcsolódásból eredő összehangolás előnyeit.

Az integrált tengerpolitika szintén téma lesz az Európai Tanács ülésén. A Bizottság nemrég nyújtotta be az elért haladásról szóló jelentését. Az Európai Tanács megvizsgálja a jelentést, és véleményt alkot ennek a fontos, ágazatokon átnyúló munkának a jövőbeni irányáról. E tekintetben hangsúlyozni szeretném, hogy fontosnak tartjuk a fenntartható gazdasági fejlődést, a környezethatékony munkát és az innovációt.

Most pedig az Európai Tanács ülésének egy másik fontos napirendi pontjára szeretnék áttérni, nevezetesen a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozó új ötéves munkaprogram elfogadására. A stockholmi program célja, hogy felváltsa a 2004-ben elfogadott és jelenleg is hatályos hágai programot.

A stockholmi program egy biztonságosabb és nyitottabb Európa képét vetíti előre, ahol védelmezik az egyén jogait. A program a Tanács és az Európai Parlament közötti fokozott együttműködés és gyakori megbeszélések eredménye. A nemzeti parlamentek, a civil társadalom, az uniós szervek és számos különféle ügynökség és hatóság is értékes hozzájárulást nyújtott a programhoz.

Svéd kollégáim, Beatrice Ask igazságügyi miniszter és Tobias Billström bevándorlásügyi miniszter is jelen voltak tegnap, és egy nagyon hosszú vita keretében bemutatták a stockholmi programot. Ezért nem szeretném elismételni, amit ők már elmondtak, de megragadnám az alkalmat, hogy hangsúlyozzam, a stockholmi program olyan egyedi intézkedésekre összpontosít, amelyek hozzáadott értékkel gazdagítják a polgárok mindennapjait. A program az EU-n kívüli együttműködésre is kiterjed. Egy biztonságosabb és nyitottabb Európa megvalósításához valódi együttműködést kell kialakítanunk partnerországainkkal.

A jövőben az e területen végzett munkának is azon kell alapulnia, hogy a biztonságos Európa megteremtésére, illetve az egyének jogainak védelmére irányuló intézkedések egyensúlyban legyenek.

Az eddig végzett céltudatos munka, illetve a jövőbeni munkamódszerünk, amelyben megnő a Parlament szerepe az együttdöntésben, segíthet egy olyan cselekvési terv létrehozásában, amely hatékonyabban képes kezelni ezeket az óriási kihívásokat.

Ami az éghajlatváltozás kérdését illeti, a Európai Tanács ülésével egy időben kerül majd sor a koppenhágai éghajlat-változási tárgyalásokra. Ezek a kérdések fontosak Európa és Földünk egészének jövője szempontjából. Két hete Fredrik Reinfeldt miniszterelnök úr itt, Brüsszelben, a Parlamentben ismertette az Európai Tanács októberi ülésének következtetéseit, többek között az EU koppenhágai tárgyalások előtti álláspontjának legfontosabb elemeit. Elengedhetetlen, hogy újra és újra világossá tegyünk partnereink számára, szerte a világon, mennyire fontosnak tartjuk ezt a kérdést, továbbá hogy lendületet adjunk, ami előmozdítja a tárgyalásokat. A svéd elnökség minden erejét erre a munkára fogja összpontosítani.

A jövő hónapban az Európai Tanács értékelni fogja az üléssel egy időben folyó tárgyalások állását, hogy meghozza az ahhoz szükséges döntéseket, hogy Koppenhágában sikert könyvelhessünk el.

Mint megszokott, számos külpolitikai kérdésről is szó eshet az Európai Tanács ülésén, de most még kissé korai lenne arról beszélni, hogy mik lehetnek ezek.

A svéd elnökség kiemelt feladatának tartotta, hogy reagáljon az éghajlatváltozás által előidézett kihívásokra és biztosítsa, hogy az EU megtartsa a koppenhágai tárgyalások előtt betöltött vezető szerepét, miközben továbbra is feladatának tekinti a gazdasági és pénzügyi válság kezelését. Ezekkel a kérdésekkel kiemelten fogunk foglalkozni az utolsó csúcson.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Tisztelt elnök úr! Már számos alkalommal megvitattuk, hogy a Lisszaboni Szerződés milyen óriási lehetőségeket kínál az Európai Unió számára, ezért engedjék meg, hogy újból örömet fejezzem ki azzal kapcsolatban, hogy amikor legközelebb találkozunk, addigra már hatályba

lép a Lisszaboni Szerződés. És e hatályos szerződéssel elérkezik annak az ideje, hogy még határozottabban túllépjünk az intézményi eszmecseréken, szakpolitikákat és eredményeket mutatva fel a polgároknak.

A múlt heti kinevezésekkel, azaz Herman Van Rompuy a Tanács elnökének, illetve Catherine Ashton főképviselőnek és a Bizottság alelnökének való kinevezésével megtettük az első lépéseket a Lisszaboni Szerződés teljes körű végrehajtása felé. Tudom, hogy Van Rompuy elnök úr és Ashton főképviselő asszony is már alig várják, hogy működésbe lépjen a Lisszaboni Szerződés.

Herman Van Rompuy kinevezéséről az állam- és kormányfők konszenzus alapján döntöttek. Öröndetesnek tartom ezt a döntést, és személy szerint maximálisan támogatom. Herman Van Rompuy Belgium miniszterelnökéként nagy tiszteletet vívott ki magának. Belgium az Unió egyik alapító tagja, olyan ország, amely mindig is az európai projekt élharcosa volt. Rompuy úr ezen ország ösztönös európaiságának és saját konszenzuserősítő jellemének kombinációját hordozza magában: pontosan azt a két rendkívüli értéket, amellyel az Európai Tanács elnökének rendelkeznie kell.

Már várom, hogy elkezdhessük közös munkánkat és hogy csatlakozhassak hozzá itt, az Európai Tanács üléseiről szóló plenáris vitákra. Alapvető fontosságú, hogy míg minden intézménynek saját hatáskörén belül és más intézmények hatáskörét tiszteletben tartva kell működnie, mindannyian a közös európai célért dolgozunk.

Rendkívüli büszkeséggel és örömmel tölt el, hogy Catherine Ashtont nevezték ki az első főképviselőnek és az Európai Bizottság alelnökének. Támogattam a kinevezését és az Európai Tanács ülésén jóváhagyásomat adtam, mivel erre a szerződések értelmében szükség van. Mindannyian olyan embernek ismerjük őt, aki rendelkezik a szükséges politikai képességekkel és irányérzékkel ahhoz, hogy első főképviselőként és a Bizottság alelnökéként felvállalja a rá váró komoly feladatokat. Biztosíthatom Önöket, hogy Ashton asszony, akivel a Bizottságban már volt szerencsém együtt dolgozni, mélyen elkötelezett az európai projekt iránt.

Mint ahogyan tegnap már említettem, az összes biztos kinevezésére sor került. Nagy örömmel tölt el, hogy egyetlen hét alatt lehetséges volt háromszorosára, azaz kilencre növelni a női jelöltek számát. Tehát a következő Bizottságnak kilenc női tagja lesz, eggyel több, mint a jelenlegi Bizottságban, és ismételtelen köszönetet mondok mindazoknak, akik segítettek nekem e bonyolult feladat megoldásában, ami arra irányult, hogy ha nem is ideális, de legalább elfogadható számú női biztosunk legyen a következő Bizottságban.

Most pedig a portfóliók elosztásáról szólnék pár szót. Biztosíthatom a Parlamentet arról, hogy a portfóliók elosztásakor minden szempontból tiszteletben fogom tartani azokat a prioritásokat, amelyeket az általam Önök elé terjesztett és az Önök szavazata révén a Parlament által támogatott politikai iránymutatásokban meghatároztunk, és tiszteletben fogom tartani mindazokat a kötelezettségvállalásokat, amelyeket akkor tettem a Parlament irányába. Ezt követően a Parlament ténylegesen megtarthatja a meghallgatásokat és januárban szavazhat a következő biztosi testületről.

A következő hónapban az Európai Tanács megadja nekünk az első komoly lehetőséget annak bizonyítására, hogy most már a szakpolitikák lényegi elemeire összpontosítunk, és ez változást fog hozni. Most nagyon röviden szólnék három kulcsfontosságú területről, amelyekkel kiemelten fogunk foglalkozni.

Az első az éghajlatváltozás. Rendkívül jó időzítéssel az Európai Tanács ülésére egy héttel a koppenhágai tárgyalások lezárása előtt kerül sor. Az Európai Unió úttörő szerepet vállalt az éghajlatváltozás hatásai elleni fellépésben. Elsőként bizonyítottuk, hogy a szén-dioxid-kibocsátás korlátozását és kereskedelmét szolgáló (az ún. „cap and trade”) rendszer működhet. Elsőként vezettünk be kötelező, szigorú célt a kibocsátások csökkentése érdekében. Utat mutattunk annak meghatározásában, hogy a fejlődő világ hogyan járulhat ténylegesen hozzá az éghajlatváltozás kapcsán felmerülő költségek finanszírozásához a fejlődő országokban.

De ahogyan egyre közeledünk a koppenhágai konferenciára való felkészülés végéhez, úgy növekszik a nyomás. Egységesnek kell maradnunk és a célunkra kell összpontosítanunk, azaz arra, hogy világszerte csökkentsük a kibocsátásokat és előteremtünk a szükséges finanszírozást. Ez a mi feladatunk. Jól hallhatóan ki kell mondanunk, hogy ez nem lehet egyedül Európa feladata: másoknak is – és itt a nagy gazdaságokat értem –, tehát másoknak is tenniük kell a nagy célok eléréséért.

Mi legyen az Európai Tanács legfontosabb üzenete? Először is az, hogy nagyra törő és jelentőségteljes megállapodást szeretnénk látni Koppenhágában, amely mindenekelőtt magában foglalja a 2 Celsius fokos célt. Ez alapvető fontosságú. Időnként láthatunk politikusokat és diplomátákat tárgyalni. Tudnak – ahogyan mi is – egymással tárgyalni, de a tudománnyal nem lehet tárgyalni. Nem tárgyalhatunk a természettudománnyal. Nem tárgyalhatunk a tudományos ajánlás ellen, és az a minimum, hogy olyan megállapodást érjünk el, amely összeegyeztethető a 2 Celsius fokos céllal. Tehát a fejlett országok számára

reális és eredményes kibocsátáscsökkentési célt, a fejlődő országok – különösen a gyorsan növekedő, gazdaságilag felemelkedő országok – számára pedig jelentősegteljes intézkedéseket kell meghatározunk. Átfogó célokra van szükségünk, amelyek lefedik a bali útitervben foglalt összes kérdést.

Most lássuk a második témát. Még ha Koppenhágában úgy is alakul, hogy sajnálatos módon nem nyílik lehetőségünk véglegesíteni egy új szerződést, mindenképpen születnie kell egy olyan operatív megállapodásnak, amely az összes érintett fél valódi kötelezettségvállalásain alapul, amelyhez minden jelentős szereplő hozzájárul és amely a legmagasabb szintű politikai támogatásban részesül. Egyértelmű és egyszerű politikai szövegre van szükségünk, amely jelzi, hogy már nem csak beszélünk az éghajlatváltozás elleni küzdelemről, hanem teszünk is érte valamit. A szövegnek arra is ki kell terjednie, hogy a megállapodást a lehető legrövidebb időn belül teljes értékű szerződéssé kell átdolgozni.

Pontosan megfogalmazott megállapodásra van szükség. Ez a kibocsátások csökkentésével kapcsolatban konkrét számokat, a fejlődő országok megsegítésével kapcsolatban – egyrészt az éghajlatváltozás hatásait enyhítő programok kidolgozása, másrészt az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás tekintetében – pedig részletes pénzügyi csomagot jelent. Kiváltképpen a támogatások gyors megindítása lesz nagyon fontos.

Végezetül véleményem szerint a vezetők elkötelezettsége alapvető fontosságú lesz, mivel ezeket a nehéz döntéseket a legmagasabb kormányzati szinten kell meghozni. Örömmel hallom, hogy Rasmussen miniszterelnök úr meghívására legalább 65 állam- és kormányfő jelentette be, hogy részt vesz a koppenhágai tárgyalásokon. Én is ott leszek.

Egy másik kulcsfontosságú terület a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséghez kapcsolódó stockholmi program. Az emberek egy virágzó és békés Európai Unióban szeretnének élni, ahol tiszteletben tartják a jogaikat és garantálják a biztonságukat. Szabadon szeretnének utazni, szeretnék, ha ideiglenesen vagy állandó jelleggel másik európai országba költözhetnének tanulás, munkavállalás, családalapítás, vállalkozás létrehozása vagy nyugdíjba vonulás céljából.

Sokat haladtunk előre az elmúlt 10 évben. A schengeni térségen belüli határellenőrzések megszűnése lehetővé tette, hogy a 25 ország több mint 400 millió polgára anélkül utazzon az Ibériai-félszigettől a balti államokig, vagy Görögországtól Finnorszáig, hogy bármely határnál is fel kellene mutatniuk az útlevelüket.

Most a Lisszaboni Szerződés új lehetőséget nyújt számunkra a továbblépéshez. Mindannyian tudjuk, hogy a Szerződésből adódó legjelentősebb változások egy része a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése terén következik be. A Szerződés teljes mértékben a rendes eljárásaink hatáskörébe vonja ezt a szakpolitikai területet. Meghatározza, milyen intézkedések tehetők, de mindenekelőtt a Parlament teljes körű bevonásával kibővíti e politikák demokratikus keretét.

A nagyrészt a Bizottság ötletein és javaslatain alapuló stockholmi program jelenti a kulcsot ahhoz, hogy mindez valósággá váljon. Megteremt egy átfogó és hatékony intézkedési program keretét, amely valódi változást, valódi előnyöket hoz polgáraink számára.

A programnak – az Európai Tanács által létrehozott formájában – meg kell határoznia az elkövetkező évekre vonatkozó, irányadó bel- és igazságügyi prioritásokat, és be kell mutatnia, miként történik majd a gyakorlati megvalósításuk. Javulás az alapvető jogok tiszteletben tartásában; az igazságszolgáltatáshoz való jobb hozzáférés; határozottabb fellépés a szervezett bűnözéssel, az emberkereskedelemmel és a terrorizmussal szemben; a migráció hatékony kezelése – ezek mind oly területek, ahol a stockholmi programnak egy sor konkrét, előremutató lépést kell meghatároznia. Ezek ráadásul a harmadik országbeli partnereink irányában egy erőteljes megközelítést kívánnak meg, amit mindenképpen szem előtt fogok tartani a globális érdekeink lehető legnagyobb mértékű érvényesítéséért végzett munkánk során.

Végezetül továbbra is a gazdasági válság megoldására kell összpontosítanunk. Az európai uniós fellépés óriási előrelépést jelentett a múlt évben. Továbbra is céltudatosnak kell lennünk. Szorosan figyelemmel kell kísérnünk a gazdaságélénkítő intézkedéseinket, különösen azért, mert a munkanélküliség még mindig növekszik. A legfontosabb feladatunk változatlanul az, hogy az embereket megtartsuk a munkahelyükön, és segítsünk munkát találni azoknak, akik munkanélkülivé váltak.

Ugyanakkor hozzá kell látnunk a válság utáni időszakra vonatkozó program kidolgozásához is annak érdekében, hogy kiaknázhassuk az új növekedési forrásokat és új foglalkoztatási lehetőségeket találjunk. Ez a program nem más, mint amit a 2020-as stratégiában, a Bizottság által tegnap közzétett konzultációs dokumentumban is felvázoltunk. Már nagyon szeretném hallani, mit gondolnak a tisztelt képviselők, többek között milyen véleményt fogalmaztak meg a záró dokumentumban.

Az Európai Tanács emellett vizsgálni fog abból is, mennyire haladt előre a pénzügyi felügyeletre vonatkozó csomaggal. Tudom, hogy ez közös célunk a Parlamenttel, és nyomatékosan kérem Önöket a Tanáccsal való együttműködésre, hogy 2010 közepén lehetővé váljon a csomag elfogadása, és 2010 végére már ténylegesen új hatóságok működhessenek.

Éghajlatváltozás; szabadság, biztonság és a jog érvényesülése; reakálás a gazdasági és pénzügyi válságra – ez az a három terület, amely hatással van a polgárok mindennapjaira; a három terület, ahol az Európai Tanács megmutathatja, hogy a Lisszaboni Szerződés valóban új fejezetet nyitott az európai projekt történetében.

A jelentőségteljes eredmények eléréséhez partnerséget kell alkotnunk – partnerséget a Bizottság és a Parlament között, amiért hálás vagyok, mert kitartóan támogatta a Bizottság által az említett három területen előterjesztett politikai célokat; partnerséget a Tanács svéd elnökségével, amelynek őszintén gratulálok kitartó munkájáért; és partnerséget dán barátainkkal, akik a koppenhágai konferencia előkészítésén dolgoznak.

Hozzuk ki a legtöbbet az előttünk álló kihívásokból. Dolgozzunk együtt a közös európai célokért. A Bizottság és én magam is készen állunk a kihívásokra. Biztos vagyok abban, hogy ez a Parlament – az új szerződésben rögzített megerősített hatáskörével – kinyilvánítja az európai polgárok iránt érzett felelősségérzetét és elkötelezettségét.

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Ez a nap is eljött.

Az állam- és kormányfők Herman Van Rompuy urat választották meg az Európai Tanács első elnökének, Catherine Ashton asszonyt pedig főképviseelőnek. Köszönetet mondok Fredrik Reinfeldt úrnak, az Európai Tanács soros elnöki posztját betöltő utolsó miniszterelnöknek. Köszönöm, hogy sikerült konszenzust elérni arról a két személyről, akik a Lisszaboni Szerződés által létrehozott új feladatkörök ellátásával járó nehéz terhet fogják viselni.

Ma, ebben az ülésteremben, elismerően szeretnék szólni a Van Rompuy úr által tett első kijelentésekről, aki szerint „a Tanácsról kialakított képet az általa elért eredmények fogják meghatározni”, és aki támogatja a fokozatos előrehaladás elvét. Ez az a módszer – amit a „Jean Monnet” módszernek neveznék, azaz a hatékony, mindenféle politikai modorosságot nélkülöző cselekvés módszerének –, ez az a módszer, amellyel az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) megtalálja a legjobb utat. Ez az a módszer, amely a tegnapi konfliktusaitól a mai eszmecserekhöz elvezetett minket. Ez az a módszer, amellyel a schengeni térség határainál ránk kényszerített hosszú várakozásoktól ide, illetve a hullámszó árfolyamoktól a stabil euróig jutottunk. A fokozatosan megvalósuló európai integrációnak köszönhetően jelentős mértékű előrehaladás történt, amit senki sem vonhat kétségbe.

Figyelmeztetni szeretném Önöket, hölgyeim és uraim, azokra a felületes bírálatokra, amelyeket az elmúlt napokban hallhattunk. Különösen azokra a személyekre gondolok, akik – csupán egy szellemes megjegyzés kedvéért – felelőtlen kijelentéseikkel hiteltelenné tették magukat.

Mint mindenki, a PPE képviselőcsoport tagjainak is vannak álmai, de köztünk és mások között az a különbség, hogy mi minden erőnkkel azon vagyunk, hogy ezeket az álmokat valóra váltsuk. Ezt tettük az európai integráció kapcsán, ezt tettük az újraegyesüléskor, és ezt tettük a Lisszaboni Szerződés esetében is, amely – hiányosságai ellenére – kicsit előrébb visz bennünket a helyes irányba. Ez az, nem pedig a pusztán feltűnést kereső és tisztavirág-életű kijelentések, amit az európaiak elvárnak tőlünk.

Meggyőződésünk, hogy Van Rompuy elnök úr ugyanolyan eltökéltséggel és akarattal fog nekilátni feladatának, mint amit saját országában mutatott, ahol ezek a jellemvonások sikert és mindenki általi elismerést hoztak számára. Van Rompuy elnök úr a PPE képviselőcsoport teljes támogatását élvez, és támogatásunkról biztosítom őt az általa vállalt, kétségkívül nagyon nehéz feladat ellátásában.

A Tanácstól pedig fejlődést várok. Az várom, hogy átláthatóbb intézménnyé váljon, és még szorosabban együttműködjön a Parlamenttel és a Tanáccsal. Azt várom, hogy a miniszterek hagyjanak fel azzal, hogy Brüsszelből hazájukba visszatérve nemzetük győzelmét hangoztatják partnereik felett, és hagyjanak fel azzal, hogy minden sikertelenségért Európát okolják. Végül azt várom, hogy a Tanács ne változtatgassa álláspontját attól függően, hogy ki az elnöke. A PPE képviselőcsoport és jómagam is ezeket várjuk el a Tanács első állandó elnökségétől. Malmström asszony, ez Önre nem vonatkozik, mert Önt hazája már biztosnak jelölte. Ezért Önnek már nincs más választása, beszélnie kell Európáról.

A PPE képviselőcsoport nevében gratulálni kívánok Catherine Ashton asszonynak, az új főképviseelőnek és az első Barosso-bizottság alelnökének. Öröndetesnek tartjuk Ashton asszony kinevezését, és figyelmesen

fogjuk hallgatni, milyen válaszokat ad kérdéseinkre a biztosok januári meghallgatásán. Ashton asszony csak ennek a folyamatnak a végén ruházható fel a második Barroso-bizottság alelnöki tisztségével.

Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Örülök, hogy már nem kell személyekről vitatkoznunk, és végre – teljes lelki nyugalommal – elkezdhetünk foglalkozni a legfontosabb kérdésekkel. Tudjuk, hogy két kiemelkedő fontosságú téma uralja majd a decemberi Európai Tanácsot. Az első a növekedés fellendítése, amely nem történhet meg a foglalkoztatás fellendítése nélkül. E tekintetben konkrét kötelezettségvállalásokat várunk az Európai Tanácstól.

A másik téma az éghajlatváltozás. Mindenki tudja, hogy a Tanács ülése egybeesik a koppenhágai tárgyalásokkal, amelyeknek nem csak politika célokat, hanem számszerűsíthető kötelezettségvállalásokat is eredményeznie kell. Ez alapvető fontosságú. A Lisszaboni Szerződés szellemében tartott első Európai Tanácsnak lehetővé kell tennie Európa számára, hogy szerepének megfelelően képviseltesse magát. Reményeim szerint így a múlthoz képest eltökéltebben tudja majd alkalmazni a befolyását és érvényesíteni álláspontjait.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! Tisztelt jelen levő és távollévő képviselőtársaim! Az elmúlt néhány napban, az Európai Tanács ülését követően rengeteg szó esett személyekről és tisztségekről. Ismételten Önhöz szeretnék szólni, Barroso úr. Fontosnak tarjuk, hogy beszéljünk a személyekről és a tisztségekről. Ami a tisztségeket illeti, képviselőcsoportunknak egy világos prioritása volt. Azt mondtuk, hogy a Parlament második legnagyobb képviselőcsoportjaként azt szeretnék, hogy közülünk kerüljön ki az a személy, aki betölti a Bizottság második legfontosabb tisztségét, azaz a főképvisező és a Bizottság alelnökének posztját. Mindezt azért kértük, mert szerintünk a Bizottságnak – amely nem egy semleges szervezet, hanem egy politikai testület – tükröznie kell a Parlamentben fennálló helyzetet. Sikertől elvárni a célunkat. Tudom, hogy Ön is harcolt ezért, ezért fogadja őszinte köszönetemet, minden bíráló ellenére, amit rendszerint tőlem kap ebben a Házban.

Ez pozitív üzenet, mert azt jelzi, hogy Ön komolyan veszi az általunk, szociáldemokraták által a Parlamentben megfogalmazott igényt, mert még van néhány tennivaló a Bizottságról történő végleges szavazásig. Azt is elvárjuk, hogy az Ön által az egyes biztosok tekintetében kiosztott portfóliók szerkezete tükrözze azokat témákat és kihívásokat, amelyekkel az adott személyeknek szembe kell nézniük. Véleményem szerint ez sokkal fontosabb a tisztségekről és a személyekről folytatott vitánál.

Természetesen örülünk annak, hogy Cathy Ashton tölti be a főképvisezői tisztséget. Van Rompuy úrról már sok szó esett, és lényegében csatlakozom az előttem szólókhhoz. Ennél azonban sokkal fontosabb az a kérdés, hogy ezek az emberek milyen feladatok végrehajtásáért lesznek felelősek. Nem hiszem, hogy Európa polgárait különösebben érdekelné az, hogyan választották meg Van Rompuy urat és Ashton bárónőt. Az viszont fontos kérdés, hogy miként csökkenthetjük a munkanélküliséget, amely jelenleg nem csökken, hanem nő Európában. Az embereket az érdekli, hogy valóban meg tudjuk-e akadályozni az éghajlatváltozást, és hogy Koppenhága sikeres lesz vagy kudarcot vall. De mindez nem elég. Véleményem szerint nem beszélünk eleget az éghajlatváltozásról. Nem folytatunk kellő mélységű eszmecseréket például arról, hogy az éghajlatváltozás problémáinak megoldása és a környezetbarát ipari technológiákba való beruházás óriási munkahely-teremtési lehetőségeket rejt magában, hogy a zöld technológia a jövő érdekeit szolgálja, és hogy az iparpolitika és a környezetvédelem nem zárják ki kölcsönösen egymást, hanem összekapcsolhatók.

Az Önök által a Bizottság felépítésével kapcsolatban ismertetett elképzelések helyes irányba mutatnak. Ez olyan kérdés, amelyre megoldást kell találni Koppenhágában, csakúgy mint a globális egészségpolitikára, arra kérdésre, hogy Európának szolidaritást kell-e tanúsítania egy haldokló kontinenssel – mint Afrikával – szemben, harcolva az AIDS-cel és erőforrásokat biztosítva a jövő érdekében. Megoldhatók-e békésen Európa energiabiztonsággal kapcsolatos problémái? Vagy fenyegetnek-e bennünket az Európa határainál egyre fokozódó, a földgáz, a kőolaj és más nyersanyagok vásárlásából adódó konfliktusok? Mindez az Európai Unió főképvisezőjének hatáskörébe tartozik. A pénzpiacok ellenőrzés alá vonása az egyik kiemelt európai szakpolitikai cél, mivel egyszerűen botrányos, hogy egy olyan időszak közepén, amikor az európai adófizetők még mindig a válság utóhatásainak a költségeit fizetik, a kaszinó ismét megnyitotta kapuit és a szerencsejátékosok ismét elkezdtek utazgatni szerte a világban. Ebben az esetben nem arra van szükség, hogy vitát folytassunk a tisztségek kiosztásáról, hanem hogy egyértelmű szabályokat vezessünk be az Európai Unió pénzpiacaira vonatkozóan. Ez sokkal fontosabb.

(Taps)

Ezért mondom, hogy igen, megtörtént Herman Van Rompuy és Cathy Ashton kinevezése, de most már a munkájukra kell koncentrálniuk, és létre kell hozni az új Bizottságot. Ezért végezetül meg szeretném ismételni a Barroso úrnak tett észrevételeimet. Mi, szociáldemokraták megvitattuk Önnel az elképzeléseinket. Az egyik

kérésünk, amely a főképviselői poszttal volt kapcsolatos, megelégedésünkre teljesült. Úgy véljük, hogy az Ön Bizottságának környezetvédelmi, szociális és pénzügyi politikai struktúrája összhangban lesz azzal, amit a szociáldemokraták kérnek Öntől, e portfóliók pedig lehetőség szerint szociáldemokrata politikusokhoz kerülnek, és akkor minden rendben lesz.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Nem fogok beszélni a múlt heti kinevezésekről. Csak annyit mondanék, hogy volt jó hír, és volt rossz hír is. A rossz hír az volt, hogy az elnök székébe nem egy liberális politikus került, a jó hír viszont az, hogy az illető belga állampolgár. Ahogyan azt a Bizottság elnöke is említette, Belgium olyan ország, ahol teljes egyetértés uralkodik az európai ügyeket és Európa jövőjét illetően.

Tehát, Barroso úr, most azt reméljük, hogy a lehető legrövidebb időn belül létrejön az új Bizottság. Remélem, hogy sok liberális biztos lesz a tagjai között – néhányak szerint már így is sokan vannak, de én az 50%-os arányt tartanám jónak! Szerintem az, hogy a biztosok csaknem harmada liberális politikus, jó arálynak mondható. Mindenesetre nagy örömmre szolgál, hogy a biztosjelöltek közül nyolc liberális politikusból négy nő, tehát a Bizottság liberális részében megvalósul a nemek közötti egyensúly.

Ami a prioritásokat illeti, úgy vélem, három fő prioritással kell foglalkoznunk az elkövetkező napokban és hetekben. Az első: Koppenhága. Koppenhágát sikerre kell vinnünk. Már csak két megválaszolandó kérdés marad: hogyan oldjuk meg a fejlődő világ problémáit, és hogyan hozzuk létre egy jogilag kötelező érvényű szerződést, mert ez a legfőbb kérdés. A szerződés tartalma is fontos lesz, de véleményem szerint sokkal fontosabb, hogy az egész jogilag kötelező érvényű legyen.

A második prioritás a stockholmi program. Képviselőcsoportunk számára ezzel kapcsolatban a biztonság és a szabadság közötti egyensúly a legfontosabb. Nyilvánvaló, hogy meg kell védeni polgárainkat a terrorizmus és a szervezett bűnözés ellen, de szeptember 11-e után talán túl nagy hangsúlyt fektettünk a biztonságra és a védelemre. A stockholmi programnak – és az Ön elnöksége filozófiájának – vissza kell billentenie az egyensúlyt az alapvető jogok tiszteletben tartása és a társadalom nagyobb nyitottsága felé. Szerintem ez az a nagy cél, amit a stockholmi programnak el kell érnie. Az ALDE képviselőcsoport álláspontja az, hogy ez a program nagyra törőbb a tamperei és a hágai programnál, és – ami fontos – nagy hangsúlyt helyez az emberi jogokra. Jó dolog a védelem és a biztonságról való gondoskodás, de mindezt kiegyensúlyozott módon, az alapvető jogok tiszteletben tartása mellett kell megtenni.

Az elkövetkező napok harmadik nagy feladata, amint azt a Bizottság elnöke is említette, a pénzügyi felügyelettel kapcsolatos. Barroso úr, véleményem szerint egyre világosabbá válik, hogy végül egy közös európai pénzügyi ellenőrré lesz szükségünk. Kell egy hatékony felügyeleti szerv a határokon átnyúló pénzügyi intézmények számára, amely összekapcsolná a mikro- és a makroszintű felügyeletet, és talán a lehető legszorosabban összekapcsolná azt az Európai Központi Bankkal – miért is ne? –, és persze azzal, ami a Bizottságban történik.

Most az a fontos, hogy a Tanács ne vegyen vissza a már előterjesztett javaslatokból. Jelenleg ez az, amitől tartok. A Parlamentben nagyra törőbb javaslatokat szeretnénk látni, de úgy hiszem, hogy a Tanács most az ellenkező irányba hajlik. Ezért mindenképpen szükséges, hogy ez világos legyen a Bizottság és a Parlament számára, ami azt is jelenti, hogy meg kell mondani a Tanácsnak: ez az együttdöntési eljárás, tehát ha te javaslatokkal állsz elő és a Tanács is javaslatokkal áll elő, amelyek a bizottsági javaslatokkal ellentétesek, az nem fog működni a Parlamentben. Így az ellenkező irányba megyünk.

Úgy vélem, hogy itt, a Parlamentben a többség egyetértene a közös ellenőrrel. A jövőben erre van szükségünk, és azt hiszem, ez a legfontosabb üzenet, amit Ön átadhat az elnökségnek, mert bizonyosan komoly viták folynak majd december 10-én és 11-én az Európai Tanács soron következő ülésén.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! Barroso úr, Ön meg fogja érteni, hogy az egyik képviselőcsoport vezetőjeként természetesen örülök annak, hogy nekünk, nőknek sikerült láthatóbbá tenni az Európai Unió élén álló nőket. Ugyanakkor fontos számunkra, hogy a nőket ne csak számuk alapján vegyék tekintetbe. Számíthat ránk, hogy támogatni fogjuk Önt abban, hogy ezek a nők befolyásos pozícióba kerüljenek a Bizottságban. Nem akarunk több jelképes gesztust.

Az utóbbi időben nagy sajtóvisszhangot kaptak a legmagasabb pozíciókba kinevezett személyek, Herman Van Rompuy és Ashton bárónő. Képviselőtársaim jobban ismerik Ashton bárónőt, mint Van Rompuy urat. A meghallgatásokon lehetőségünk nyílik arra, hogy többet megtudjunk róluk. A következőt ajánlanám Önnek: javasolja Van Rompuy úrnak, hogy jöjjön el és látogassa meg a parlamenti képviselőcsoportokat, így közelebből is megismerhetjük őt. Mindenki azt mondja, hogy a belgák nagyon büszkék rá. Miért nem

vállalkozik önként vitára a parlamenti képviselőcsoportokkal, hogy hivatalának megkezdése előtt jobban megismerjük egymást?

Ennyit akartam csak mondani a múlt hétről. Már itt van a küszöbön a következő csúcs. Schulz úr! Nem hiszem, hogy túl keveset beszélénk Koppenhágáról. Inkább arról van szó, hogy túl kevés logikus következtetést vonunk le a megbeszéléseinkből. A Parlament ezen a héten szavaz egy állásfoglalásról, amely mindent tartalmaz, ami Koppenhága szempontjából helyesnek mondható, ha hiszünk az ENSZ-nek és a tudósoknak. Ahogyan telik az idő, az európaiak egyre kevésbé hisznek ezeknek az ajánlásoknak. Véleményem szerint ennek az a legfőbb oka, hogy az éghajlatvédelmet tehernek tartják, és nem ismerik fel a következetes klímapolitikában rejlő lehetőségeket.

A következő csúcs másik napirendi pontja a lisszaboni stratégia. E stratégia egyik hosszú távú feladata a fenntartható fejlődés előmozdítása, de ezt eddig még nem sikerült megvalósítani. A lisszaboni stratégia különböző pilléreihez mindig különböző fontossági szintet rendeltek. A környezetvédelem, a társadalmi igazságosság és a fenntarthatóság mindig is kevesebb figyelmet kapott a régebbi – és véleményem szerint – elavult prioritások javára, amelyek az ipar- és gazdaságpolitikához, sőt a kutatási politikához kapcsolódnak. Ha a következő csúcson úgy szándékoznak dönteni, hogy tavasszal elfogadjuk a felülvizsgált lisszaboni stratégiát, nem lesz időnk elemezni a stratégia gyengeségeit, amely stratégia – véleményem szerint – megbukott. Miért kerültünk bele egy ilyen katasztrofális gazdasági válságba? Miért van olyan sok társadalmi és munkaerő-piaci probléma az Európai Unióban? Nem hiszük, hogy jó ötlet lenne gondos elemzés, önkritika és egy valódi konzultációs folyamat – mint amelyet a szakszervezetek és a szociális platform kértek – nélkül kidolgozni és felülvizsgálni a lisszaboni stratégiát, mert az mindannyiunk számára és az Európai Unió jövője számára egyaránt nagyon fontos.

Végezetül a stockholmi programról szeretnék szólni néhány szót. Mint sok más nagy program, ez is jó dolognak tűnik, és ez az, amit folyamatosan hallunk róla, és amit általában véve az emberek hisznek róla. Képviselőcsoportomnak azonban az a benyomása, hogy nincs egyensúly a szabadság és a biztonság között. Szerintünk ez nem elfogadható, és erre a SWIFT-egyezmény példáján keresztül fogunk rávilágítani. Súlyos hiba volt, hogy a SWIFT-egyezmény nem került fel a napirendre. Barroso úr, Ön megpróbálja megkerülni a Parlamentet ezzel az ideiglenes SWIFT-egyezménnyel, és mindeközben figyelmen kívül hagyja az adatvédelemmel kapcsolatos aggályokat. Ez annak a jele, hogy megbomlott a szabadság és a biztonság egyensúlya.

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Először is engedjék meg, hogy sok sikert kívánjak Van Rompuy úrnak és Ashton bárónőnek új feladatkörükhöz, és remélem, olyan mintákat tudnak létrehozni tisztségük számára, amelyek még sokáig követendő példák maradnak.

Ha az Európai Tanács egy félig állandó elnököt szeretne, annak olyan személynek kell lennie, aki mérsékelt, de ugyanakkor gyakorlati megközelítést alkalmazva épít konszenzust a tagállamok között, amennyiben ez lehetséges és kívánatos. Ha egy erős külügyi főképviseletet szeretnénk, a legfontosabb feladata az lenne, hogy szorosan együttműködjön a tagállamokkal a közös politikák koordinálása érdekében, ha vannak közös célok.

Ezek a kinevezések lehetőséget kínálnak arra, hogy egyszer és mindenkorra véget vessünk a végtelenségig központosított és bürokratikus európai kül- és biztonságpolitikának, és ehelyett egy olyan kül- és biztonságpolitikát alkossunk, amely a tagállamaink közötti önkéntes együttműködésen alapul.

Ashton bárónő kinevezése, aki jelenleg biztonsági posztot tölt be, bizonyosan nagy öröm volt Barroso elnök úr számára, bár ez nem jelentheti azt, hogy a Bizottság – Európa demokratikus intézményei helyett – még nagyobb hatalmat kapjon.

Az Európai Uniónak, miután tíz évig saját intézményeivel volt rögeszmésen elfoglalva, most már munkához kell látnia. Sokszor elhangzik, hogy tagállamaink polgára nem ismerik Európát, és ha megismernék, akkor Európa népszerűbb lenne. De nem ez lényeg. Polgáraink nagyon is jól ismerik Európa önteltségét. Csak azt nem értik, hogy miért kell annyi időt, energiát és erőforrást fordítani az intézményi folyamatokra, és miért olyan keveset a szakpolitikai eredményekre, amelyek viszont változást hozhatnának az életükbe.

Polgáraink látják, hogy gazdaságaink válsággal küzdenek, hogy nő a munkanélküliség, hogy a vállalkozások egyre nehezebben tudnak növekedést produkálni, hogy az éghajlatváltozás folyamata súlyosbodik, valamint hogy a világ más részeinek szemmel láthatóan és egyre fokozódóan növekszik a versenyképessége.

Ha pedig Európára néznek, azt látják, hogy itt évek telnek el az intézmények közötti huzakodással. Miért kellene foglalkozniuk a minősített többségi szavazás részleteivel, amikor elvesztették munkahelyüket? Miért kellene, hogy érdekeljék őket az együttdöntés finomságai, ha gyermekeik előtt ilyen bizonytalan jövő áll?

Remélem, hogy a múlt heti kinevezésekkel lezárulnak az önvizsgálat évei. Az Európai Uniónak most tovább kell lépnie, és a rá váró valódi feladatokra kell összpontosítania: dinamikus és versenyképes gazdaságok építésére, egy erős világkereskedelmi rendszer létrehozására, az elkövetkező hetekben pedig elsősorban annak biztosítására, hogy egy valóban hatékony éghajlat-változási megállapodás jöjjön létre.

Bevallom, e tekintetben a svéd elnökség és Barroso elnök úr szavai bizakodásra adnak okot. Reméljük, hogy más, a polgáraink számára alapvető fontosságúnak számító területeken is számíthatunk gyakorlati eredményekre.

(A felszólaló hozzájárul ahhoz, hogy az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban válaszoljon egy kérdésre.)

John Bufton (EFD). – Tisztelt elnök úr! Miután hallhattuk Kirkhope úr szép szavait jelenlegi helyzetünkről, a következőt szeretném kérdezni tőle: nem érzi úgy, hogy megtagadta a brit polgároktól azt a népszavazást, amire David Cameron ígéretet tett az Egyesült Királyságban? Ön most is mandátum nélkül van jelen, a végeredmény pedig az, hogy az Egyesült Királyságban és Európa legtöbb részén az embereknek nem volt beleszólásuk a Lisszaboni Szerződésbe.

David Cameronnak szégyellnie kellene magát. Ami pedig e képviselőház konzervatívjait illeti, számukra a szavazás mindössze azt jelenti, hogy újra és újra megnyomják a zöld gombot. Újra és újra. Ők EU-pártiak. Eljött az ideje az őszinte beszédnek. Eljött az ideje annak, hogy elmondja a brit embereknek, hogyan is vélekedik a dolgokról.

Timothy Kirkhope (ECR). – Tisztelt elnök úr! Nagyon sajnálom, hogy a brit belpolitika így betolakodott a délelőtti vitába. Mindazonáltal egyértelművé szeretném tenni, hogy nem szégyellem magam amiatt, amit a konzervatív párt vezetője mond vagy tesz, és hangsúlyozni szeretném, hogy köztudottan mindig azt vallottuk, hogy amennyiben a Lisszaboni Szerződés nem került volna ratifikálásra, akkor a brit nép elé terjesztettük volna a kérdést. Úgy vélem, ez tisztességes álláspont részünkről.

Azok, akik Európával kapcsolatban nem reális célkitűzésekről beszélnek, akik szélsőséges hangnemben és megszállottan beszélnek, nem tesznek jót azoknak az embereknek, akiket felszólalásomban említettem – a polgároknak, sem Európa polgárainak, sem a saját hazám polgárainak, akik jólétre vágynak, akik bizonyosságot akarnak az életükben és a jövőjükben. Ez az általánossá vált belső vívódás ezekre az emberekre ugyanúgy jellemző, mint bármelyik európai intézményre.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! Üdvözölni szeretném az Egységes Európai Baloldalt/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportját két jelöltjével. De leginkább annak örülünk, hogy egy nőt is megválasztottak. Feltételezzük, hogy a két vezető tisztségre jelölt személyek nem csak feladataik tartalmára fognak koncentrálni, hanem a Parlamenttel való együttműködés módszerét is kidolgozzák.

Azt várjuk a Tanácstól, hogy foglalkozzon többet a válságból adódó társadalmi kérdésekkel és vonja le a helyes következtetéseket. Eddig milliárdokat fizettek ki a bankároknak, de a hétköznapi emberek jóformán még semmi segítséget sem kaptak. Schulz úrnak igaza van abban, hogy ismét kinyitott a kaszinó, és ezzel egy időben nő a szegénység, különösen a gyermekszegénység.

Európa-szerte négymillió ember veszítette el a munkáját a válság miatt. A Bizottság jelentései szerint ez a szám akár hétmillióra is nőhet a jövő év során. Tudjuk, hogy az ilyen típusú becslések sokszor alacsonyabbak a valós számoknál. Németországban például 1,5 millió ember dolgozik rövidített munkaidőben, amit fontos kiemelni.

A növekvő munkanélküliség és szegénység azonban csak az első jele annak, hogy még inkább megnőnek az esélyegyenlőségbeli különbségek, ami óriási hatással lesz a tanulási lehetőségekre. Ezt a témát is meg kell vitatnunk. A kérdés az, hogy az állam- és kormányfők találnak-e olyan kiutat a válságból, amely az integráció európai koncepcióját kombinálja a társadalmi haladással és valódi hatással van az európai polgárokra. A gazdaságélénkítési programok kilábalási stratégiái és a kötelező költségvetési konszolidáció helyett a szakpolitikák változására van szükség. Ezzel kapcsolatban csak három észrevételt szeretnék tenni. Először, azt várjuk a Tanácstól, tegyen közzé egy nyilatkozatot, amelyben ismerteti a 2020-as stratégiára vonatkozó terveivel kapcsolatos álláspontját, amely stratégia a megbukott lisszaboni stratégiát hivatott felváltani. Innováció és tudás, a kirekesztés elleni küzdelem, környezetbarát gazdasági stratégiák, digitális Európa –

mint kulcsszavak, nem hangzanak rosszul. Nekünk viszont sürgősen konkrét javaslatokra van szükségünk arra vonatkozóan, hogy mindezt hogyan fogják megvalósítani.

Másodszor, a Tanácsnak végre el kell köteleznie magát egy szigorú pénzügyi felügyeleti rendszer mellett. Számos jogos kérdést tudnék feltenni arról, hogy a Tanács ezt hogyan tudná összehangba hozni a meglévő szerződésekkel, mivel néhány esetben a tőke szabad mozgására és a kifizetésekre vonatkozó korlátozások nem megengedettek vagy nemkívánatosak. Kíváncsiak vagyunk arra, miként tudják majd ezt megvalósítani.

Végezetül pedig ismételten hangsúlyozni szeretném, hogy Koppenhága után a Tanácsnak egyértelmű jelét kell adnia annak, hogy kötelező erejű éghajlat-változási megállapodásra van szükség. Önkéntes kötelezettségvállalásokkal még sohasem sikerült elérni a kívánt célt.

Nigel Farage, az EFD képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Önök mind nagyon visszafogottak ma délelőtt. Azt gondoltam, hogy ez egy nagyszerű pillanat lesz, amely mindenkit büszkeséggel tölt el! Nyolc és fél éven keresztül kellett erőszakoskodniuk, hazudniuk és figyelmen kívül hagyniuk a nemzeti népszavazásokat. Nyolc és fél évükbe telt, amíg átküzdötték ezt a szerződést, és december 1-jén végre megkaphatják!

Persze az a személy, aki mindezt megtervezte – Giscard –, azt várta ettől ez alkotmányos szerződéstől, hogy az Európai Unió egységesen tudja majd hallatni a hangját, de attól tartok, hogy a vezetők kollektív emlékezetkiesésben szenvednek. Úgy döntöttek, hogy láthatóvá teszik magukat a világszínpadon ezért most kineveztek – nem csak akárkit az Európai Unióból, hanem – két politikai törpét!

És megint nem adtak választ a kissingeri kérdésre, azaz arra, hogy „Kit hívjak, ha Európával akarok beszélni?” Szerintem a válasz csak Barroso úr lehet, mivel ő az egyetlen, akiről már hallottak a világban, és aki e tisztségek kiosztása után a legnagyobb nyertesnek tekinthető. Nem csoda, uram, hogy ilyen vidám ma délelőtt!

Mostantól új elnökünk van Európa élén, Herman Van Rompuy. Ez a név nem szalad ki valami könnyen az ember száján, nem igaz? Nem hiszem, hogy Pekingben vagy Washingtonban megállna miatta a forgalom; sőt, azt is kétlem, hogy bárki Brüsszelben felismerné. És ennek ellenére nagyobb fizetést fog kapni, mint Obama elnök, ez pedig mindent elmond erről az európai politikai osztályról és arról, hogyan tekintenek magukra.

De ő legalább megválasztott politikus, nem úgy, mint Cathy Ashton bárónő, aki a modern kori politikai osztály igazi képviselője. Bizonyos tekintetben ideálisnak tekinthető: soha nem volt rendes munkája, és soha nem választották meg semminek életében. Tehát ki más, ha nem ő lesz a tökéletes választás az Európai Unió számára?

(Az elnök arra kéri a felszólalót, hogy fejezze be a felszólalását.)

Soha nem választották meg semminek és senki sem tudja, hogy kicsoda ő! Még a miniszterelnök is „Ashdown” bárónőről beszélt „Ashton” helyett. Úgy értem, soha senki sem hallott róla. Még Herman Van Rompuy-nál is kevésbé ismert! Ez aztán a teljesítmény!

Minden előzmény nélkül került előtérbe. Része ennek a demokrácia utáni kornak. Jól házasodott: a férje Tony Blair tanácsadója, barátja és támogatója. Ezt követően betették a Lordok Házába. Amikor pedig bekerült oda, nagy feladatot kapott, mégpedig azt, hogy a Lisszaboni Szerződést elfogadtassa a Lordok Házában, és mindeközben tegyen úgy, mintha ez a szerződés teljesen különbözne az EU alkotmányától. Nagyon tud komoly arcot vágni, és határozottan elnyomott minden arra irányuló kísérletet a Lordok Házában, hogy a britek népszavazáson dönthessenek.

Ez ő: sohasem indult állami tisztségért, soha nem volt egy rendes munkahelye, most pedig megkapja az Unió egyik legmagasabb tisztségét! Cathy Ashton kinevezése szégyen Nagy-Britannia számára.

(Közbeszólás az ülésteremből)

Uram, engem legalább megválasztottak, nem úgy, mint őt! Ő soha nem lett megválasztva, és az emberek nem tudják eltávolítani őt!

De figyeljenek csak, most valami sokkal komolyabbat mondok. Cathy Ashton aktív tagja volt a „Campaign for Nuclear Disarmament” (Kampány a Nukleáris Lefegyverzésért) szervezetnek. Sőt, ő volt a kincstárnok, amikor a szervezet komoly támogatási összegeket fogadott el, de nem volt hajlandó megnevezni a támogatás forrását. Csak annyi ismert, hogy ezeket az adományokat egy Will Howard nevű férfi szerezte, aki a bit kommunista párt tagja volt. Tagadja-e Ashton bárónő, hogy mialatt kincstárnok volt, adományokat vett át

olyan szervezetektől, amelyek a nyugati kapitalizmus és a demokrácia ellenségei voltak? Feleletet várunk erre a kérdésre.

És valóban elégedettek vagyunk azzal, hogy egy olyan valaki fogja felügyelni a tengerentúli biztonsági politikánkat, aki néhány éve egy olyan szervezetnek volt az aktivistája, mint a CND? Ha tényleg így gondoljuk, akkor őszintén mondom, önvizsgálatot kell végeznünk! Úgy gondolom, hogy Cathy Ashton nem a megfelelő személy e pozíció betöltésére. Nincs tapasztalata, és válaszolnia kell az említett kérdésekre is. Elfogadott pénzt a nyugat ellenségeitől? Erre a kérdésre választ kell adnia.

Megvan hát a két törpénk. Mostantól tehát a jellegtelenek vezetik a jellegteleneket, de én nem ünnepelek, mert a politikai uniót fogják erőltetni, és bár vezetőinknek talán sikerül megőrizniük a méltóság látszatát a nemzetközi színpadon, mindannyian elárulták saját nemzeti demokráciájukat. Itt van az európai állam. Nemsokára új törvények lavinája indul meg a Lisszaboni Szerződés miatt, és nincs kétségem afelől, hogy az Egyesült Királyságban teljes értékű, szabad és tisztességes népszavazást kell tartani arról, hogy részei maradjuk-e ennek az Uniónak. Remélem és imádkozom azért, hogy a kilépésre szavazunk, de bárhogya is történjen, az embereket egyszerűen meg kell kérdezni.

(A felszólaló hozzájárul ahhoz, hogy az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban válaszoljon egy kérdésre).

Elnök. – Csak néhány szót szeretnék mondani Farage úrnak. Nagyra értékelnénk, ha kicsit változtatna a hangvételén, mert az Ön által használt egyes szavak és kifejezések sokszor nehezen elfogadhatók.

Edit Herczog (S&D). – Tisztelt elnök úr! Farage úr azt mondta, hogy a múlt héten megválasztott személyek nem olyanok, akik miatt megállna a forgalom. Pontosan ezért választottuk meg őket – mert olyan személyeket akartunk megválasztani, akik biztosítják a folyamatos haladást az összes európai polgár számára, hogy jobb életük legyen. És ez az, amit tenni fognak.

Van Rompuy úr és Cathy Ashton asszony az emberekért vannak, és a 480 millió európai ezt hamarosan érezni is fogja. Ez az, ami számít. Ki kell állnunk értük. Meg kell védenünk a becsületüket. Önnek pedig, Farage úr, egy magyar mondást szeretnék idézni: jó, hogy itt van, mert ha felmegy a majom a fára, jobban láthatjuk a fenekét!

Nigel Farage (EFD). – Elnök úr! Nem szeretnék tiszteletlen lenni, de úgy vélem, hogy a tisztelt képviselőtársam teljesen félreértette a lényeget, miután kétszer is azt mondta, hogy „a múlt héten megválasztott személyek”. Őket nem választották meg. Ez az, amiről beszélek. Például Ashton bárónőt még sohasem választották meg semmilyen közfeladat ellátására. Most pedig egy rendkívül befolyásos tisztséget tölt be, és Európa, Nagy-Britannia és egyetlen más tagállam polgárai sem tehetnek semmit az elszámoltatása és az eltávolítása érdekében, és ez az, ami alapvetően rossz ezzel az egész Európai Unióval kapcsolatban. A bürokrácia áll szemben a demokráciával. Szörnyen félrecsúsztak a dolgok.

De elnök úr, kérdezhetek én is egyet Öntől? Mintha azt próbálta volna érzékeltetni, hogy valami nem volt helyénvaló, vagy inkább helytelen volt. Elmondaná kérem, mi volt az? Tudni szeretném.

Elnök. – Az, ahogyan azoknak a személyeknek a kiválasztásáról beszélt, akik olyan fontosak az Európai Unió számára, illetve az, amit az egész témával kapcsolatban elmondott, véleményem szerint egyáltalán nem helyénvaló a helyzet egészére nézve.

(Tiltakozások)

Ez a véleményem, kollégák.

Nigel Farage (EFD). – Elnök úr! Amikor megválasztották elnöknek, azt mondta, hogy semleges elnök lesz, és ezzel biztosítja majd, hogy a vitában minden oldal lehetőséget kapjon a hozzászólásra. Ha Ön az általam elmondottak politikai tartalma miatt bírál engem, akkor nem semleges elnökként végzi munkáját.

Andreas Mölzer (NI). – *(DE)* Tisztelt elnök úr! Mindezen izgalmak után most egy kicsit gyakorlatiasabb szempontból közelíteném meg a dolgokat. Az energiaéhes, felemelkedőben levő gazdaságok és a pazarló ipari országok még csak fel sem készültek a kiotói jegyzőkönyv végrehajtására. Ezért kétkedem, hogy a koppenhágai konferencia után bármi is változni fog. A kibocsátáskereskedelem célja szintén megkérdőjelezhető: milliárdok költenek erre, míg a valódi alternatívákat – mint például a megújuló energia – olcsón elintézik. Ez nem vezethet ahhoz, hogy a nukleáris erőműveket a kiotói jegyzőkönyvvel összhangban lévő lehetőségként népszerűsítsék.

A másik sürgősen megoldandó válság, azaz a gyengélkedő Opel autógyár megsegítéséért folyó versenyfutás, ugyancsak kényes kérdést jelent. Nem vették elég komolyan az intő jeleket, például a megrendelések számának csökkenését, és a tömörkedéssel valószínűleg maga az EU is hozzájárult az egykor virágzó iparág hanyatlásához. Le kell vonnunk ebből a tanulságot: a jövőben meg kell teremtenünk az alapvető feltételeket, amelyek lehetővé teszik a tervezést és a kiszámíthatóságot, és addig, amíg nincs teljes mértékben kidolgozott elképzelésünk, felelőtlenség eurómilliárdokat elszórni az adófizetők pénzéből a probléma megoldására. Fontos legalább azt biztosítani, hogy ez a pénz ne kerüljön az USA-ba. Ezenkívül visszafizetési szabályokat is be kell vezetni.

Ha mást nem is, de lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a következő ülésen kialakítsák az „átlátható” európai polgári kezdeményezés véglegesítésének az alapjait. A stockholmi program nem több, hanem kevesebb jogot biztosít az embereknek, mivel nem lesz beleszólásuk abba, hogyan történik az adatok felhasználása. Semmi sem utal arra, hogy véget érne az utasok átvizsgálása, az adatvédelem vitatott kérdését pedig még nem sikerült megoldani. Az európai menekültügyi rendszer bevezetéséhez pedig – véleményem szerint – a legszigorúbb kritériumokat kell alkalmaznunk, hasonlóan a Dániában alkalmazottakhoz.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt elnök úr! Köszönöm a képviselőcsoportok vezetőinek a gondolatébresztő hozzászólásokat. A nagy többség – bár nem mindenki – úgy tűnik, hogy a svéd elnökséghez hasonlóan elégedett Herman Van Rompuy és Catherine Ashton kinevezésével. Mindkét személy hozzájárul majd ahhoz, hogy az Európai Unióban egység, stabilitás és fokozott összhang valósuljon meg, mivel ezekre feltétlenül szükséges van ahhoz, hogy összpontosítani tudjunk a hathónapos elnökségeken átnyúló komoly kihívásokra. Ez pedig nagyon jó.

Ahogy Schulz úr is mondta, most, hogy már megválasztották őket, végre a saját feladataikra összpontosíthatnak, mi pedig végre magunk mögött hagyhatjuk ezt a vitát. Talán december 1-jén, amikor a Lisszaboni Szerződés végre hatályba lép, a brit belpolitikai vita is kikerülhet ebből az ülésteremből. Az EU-nak korszerűbb alapszabályokra van szüksége, és a Lisszaboni Szerződés ezeket biztosítani fogja számunkra. Több eszközünk lesz majd az előttünk álló súlyos problémák megoldására.

Az európai csúsig hátralévő időszakban három olyan kérdés van, amelyek tekintetében a svéd elnökség reméli, hogy előrehaladást tud elérni az Önök részvételével és a Bizottság segítségével. Az első az éghajlatváltozás kérdése, amelynek terén minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy egy menetrendet is tartalmazó, nagyra törő politikai megállapodás kerüljön elfogadásra, amely később jogilag kötelező erejűvé válik. Hosszú ideig együtt kell majd élnünk a koppenhágai tárgyalások eredményével és azzal, ami azután következik, ezért fokozatosan át kell formálnunk a társadalmainkat, hogy mindinkább környezetbarát szemléletűvé váljanak.

Ami a gazdasági kérdéseket illeti, bár a pénzpiacokon már jobb a helyzet, sok országban magas a munkanélküliség és ez még évekig jellemző marad a gazdaságainkra.

Verhofstadt úr felügyeletre vonatkozó kérdésével kapcsolatban pedig örömmel mondhatom, hogy e kérdésben mégis sikerül haladást elérünk. A pénzpiaci felügyelettel eddig az volt a problémánk, hogy túlságosan az egyes vállalatokra koncentrált és csak kis figyelmet fordított a pénzügyi rendszer egészére. A különböző felügyeleti szervek közötti együttműködés sem működött. Az új európai felügyeleti szervekkel ezt helyre tudjuk majd hozni. Ezek a szervezetek nagy rálátással bírnak majd és fokozott együttműködést fognak folytatni. És természetesen elszámoltathatók lesznek a Tanács és az Európai Parlament felé. E kérdés további részleteit a december 2-i Ecofin ülésen fogjuk megvitatni, és remélem, akkor további előrelépéseket fogunk tenni.

Végezetül a stockholmi programról szeretnék néhány szót mondani: ez egy nagyon fontos döntés, amellyel hosszú ideig együtt kell majd élnünk, és amelynek tekintetében az Európai Parlament a jövőben nagy befolyással rendelkezik majd. Mint ahogyan Önök közül sokan elmondták, a lényege az, hogy megoldásokat találjunk olyan szörnyű problémákra, mint például a határokon átnyúló bűnözés, a csempészet és a terrorizmusveszély, továbbá hogy mindezt egyensúlyba hozzuk egy olyan politikával, amely a polgárokat helyezi a középpontba és garantálja az egyének magánélethez való jogának tiszteletben tartását.

Remélem, a stockholmi program keretein belül képesek leszünk egy hosszú távú programot alkotni e problémák megoldására. Ez a három kérdés – sok más fontos dologgal együtt – képezte a svéd elnökség prioritásait, és nagy öröömre szolgál, hogy decemberben – reményeim szerint – sikeresen lezárhatjuk ezeket. Nagyon köszönöm. A vita végén természetesen még szólok Önökhöz.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Tisztelt elnök úr! Felmerült a SWIFT-egyezmény kérdése, és ezzel kapcsolatban tisztázni szeretném a helyzetet, mert ezt nagyon fontosnak tartom. Ennek a stockholmi programhoz is köze van.

A SWIFT-program tulajdonképpen egy nagyon értékes eszköz ad a tagállamok kezébe a terrorizmus elleni küzdelemhez. Lehetővé teszi a tagállami hatóságok számára, hogy megakadályozzák Európában a terrortámadásokat. Nem elméleti síkon beszélünk, hanem konkrét esetekről.

Az Európai Unió és az Egyesült Államok közötti megállapodás-tervezet, amelyről jelenleg tárgyalások folynak, egy legfeljebb 12 hónapos időtartamra szóló ideiglenes megállapodás. Erre azért van szükség, hogy jogilag a jelenleg hatályos megállapodás helyébe lépjen, miután az USA-ban megszűnik az adatok tárolása.

Ha az ideiglenes megállapodást december 1-jéig elfogadják, és a jogalap megváltozik, ez megszüntet egy biztonsági rést, és ezáltal elkerülhető lesz, hogy ezen a téren jelentősen megrendüljön az EU és az USA közötti kapcsolat.

A legutóbbi ülésen, amelyen az Európai Unió képviselői és Obama elnök úr is részt vett, az elnök úr által felvetett első kérdés az Egyesült Államok és az Európai Unió által a terrorizmus elleni harcban folytatott együttműködésre irányult. Konkrétan megnevezte azokat az európai országokat, ahol az USA és az EU közötti együttműködés eredményeként a közelmúltban sikerült terrorcselekményeket megfékezni.

Ha érdekli Önöket, erről adatokkal is tudok szolgálni. A terrorizmus finanszírozásának felderítésére irányuló program (TFTP) keretében ez év januárja és szeptembere között eddig több mint 5450 ügyet adtak át európai kormányoknak, és több mint 100 új nyomon tudtak elindulni az európai országok.

Konkrét példákat is mondhatok. Ezek az információk óriási segítséget nyújtottak az európai kormányoknak az al-Kaida azon terveinek a felderítésében, amelyek az Egyesült Királyság és az Egyesült Államok közötti transzatlanti légi járatokon végrehajtott támadásokat tűzték ki célul.

2009. szeptember közepén három személyt ítélték el, mindegyiküket legalább 30 évi börtönbüntetésre. 2009 elején a rendszer segítségével azonosították egy al-Kaidához köthető, Európában tevékenykedő személy pénzügyi tranzakcióit, aki szerepet játszott egy állítólagos repülőgép elleni merényletben. Az információt továbbították az európai és a közel-keleti országoknak.

2007 nyarán ugyanennek a rendszernek a segítségével fedték fel az Iszlám Dzsihád Unió Németországban tevékenykedő tagjainak pénzügyi tranzakcióit. Az így nyert információk segítettek a nyomozásban és végső soron az Iszlám Dzsihád Unió azon tagjainak a letartóztatásában, akik Németország területén támadásokat terveztek. Ezek a személyek később bevallották, hogy részt vettek ezekben a tevékenységekben.

Ez a rendszer tehát már számos életet mentett meg Európában és azon kívül. Rendkívül komoly kérdéssről beszélünk. Teljes mértékben egyetértek azzal, hogy az egész terrorizmus elleni harcot az alapvető jogok maximális tiszteletben tartása mellett, valamint nyitott, szabad társadalmaink sérelme nélkül kell folytatnunk. Mi mondtuk a világon először Bush elnöknek, hogy be kell zárnia Guantánamót. Mi, európaiak. És ma is kitartunk a véleményünk mellett. Ugyanakkor tennünk kell azért, hogy egységesek és elkötelezettek maradjunk a terrorizmus elleni küzdelem iránt.

Ezért akarom mindenáron biztosítani Önöket arról, hogy az új Lisszaboni Szerződés alapján új mandátummal fognak gazdagodni, pontosan a kérdés megoldása érdekében, amelynek terén az Európai Parlamentnek teljes hatásköre lesz.

Tehát 2010 elején – a Lisszaboni Szerződéssel összhangban – új alapokra helyezzük tevékenységünket, ami természetesen minden tekintetben lehetővé teszi majd a Parlament számára, hogy intézkedjen ebben a kérdésben, mert mi is azt akarjuk, hogy a Parlament élen járjon a terrorizmus elleni és a biztonságért folytatott küzdelemben, természetesen maradéktalanul tiszteletben tartva az alapvető jogokat és jogi garanciáinkat.

Végezetül, mivel olyan sokan említették a nemek egyensúlyának kérdését, amely számomra, a Bizottság számára és az európai intézmények számára is egyaránt nagyon fontos – köszönöm az ezzel kapcsolatos észrevételeiket –, engedjék meg, hogy jelezzem: ma ünnepeljük 10. alkalommal a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napját. Ez olyan terület, ahol még van mit tennünk itt, Európában. Sajnos még mindig sok esetben fordul elő Európában, hogy a nők férfitársaik vagy korábbi partnereik támadásának esnek áldozatul. Meg szeretném ragadni ezt az alkalmat, hogy kinyilvánítsam e fontos kérdés iránti elkötelezettségünket, amely az európai társadalomban is jelen van.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Az új európai uniós ciklus megnyitásakor történt kinevezésekről szóló beszámolókból a nemzetközi sajtó gyakran használt olyan fordulatokat, mint például „a feladatra nem megfelelő jelöltek” vagy „nem elég jó jelöltek”.

Én gátat szeretnék vetni ennek a tendenciának. Verhofstadt úr nagyon találóan fogalmazott, amikor azt mondta, hogy egy poharat lehet félig telinek és félig üresnek is látni. Ezért kíváncsi vagyok, milyen érvek vezették a Tanácsot e két személy kiválasztásakor. Úgy gondolom, a Közösség érdekét szolgáló okok voltak ezek. Megpróbálom elmagyarázni, mit értek ez alatt. Az Európai Bizottság egyik leköszönő tagját megválasztani az európai külügyminiszteri tisztségre egyértelmű üzenetet hordoz: azt, hogy a cél egy közösségi külpolitika folytatása, nem pedig egy olyan külpolitikáé, amely valamely konkrét nemzet véleményét vagy értékeit tükrözi. Tehát, ami engem illet, számomra nem az a hír, hogy Ashton asszony brit, hanem az, hogy a Bizottságból érkezik. Más szóval, közösségi megközelítést alkalmaz a külpolitikai ügyekben, és nem egyetlen nemzet sajátos álláspontját képviseli.

Ami a belga miniszterelnök jelöltként való kinevezését illeti, e jelölést többen megkérdőjelezték, miközben Van Rompuy urat más, nagy ismertséggel rendelkező személyekkel állították szembe. Úgy vélem, hogy az Európai Tanács elnökétől, aki két és fél évig tölti majd be tisztségét, nem azt várjuk el, hogy hangosabban kiabáljon másoknál vagy másoknál nagyobb mértékben vesse latba befolyását, hanem azt, hogy rávegyen másokat arra, hogy közös hangon szólaljanak meg. Ezért szerintem Van Rompuy úr jelölése jó döntés volt.

Közösségi megközelítés mentén kell haladnunk, mert ha valóban építeni szeretnénk Európát, az a helyénvaló, hogy ezeket a személyeket e kritérium alapján válasszuk ki. Később majd értékelhetjük e döntés hatékonyságát és eredményességét, amikor e két személy már a munkáját végzi, de mindenkit arra szeretnék felszólítani, hogy erőteljesen támogassák munkájukat, máskülönben életünk legjobb lehetőségét fogjuk elveszíteni.

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Tisztelt elnök úr! Tegnap felszólalásomban fel akartam hívni a figyelmet a stockholmi program fontosságára, amely az Európai Tanács december 10-i ülésének napirendjén is szerepel. Ezzel az volt a szándékom, hogy felhívjam a figyelmet a program tartalmára, de legfőképpen az, hogy a Parlament lehető legszélesebb körű támogatását kérjem a három együttműködő bizottság által kidolgozott jelentés előremozdítása érdekében. A Jogi Bizottságra, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságra és az Alkotmányügyi Bizottságra gondolok. Tegnap ezért hívtam fel a figyelmet a polgárokat szolgáló Európa és piac megteremtésének jelentőségére.

Úgy vélem, itt az ideje hangsúlyoznunk, hogy mennyire fontos ez a kérdés alkotmányügyi szempontból, tekintve, hogy e kérdés a december 10–11-i Európai Tanács napirendjén is szerepel. Elvégre a Lisszaboni Szerződésből adódóan a Parlament meg fog erősödni.

A Parlament elsősorban a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében – a spanyol elnökség által elfogadásra kerülő cselekvési terv kidolgozása révén – kap nagyobb hatáskört. Mindez azért van így, mert az Európai Unóról szóló szerződés 17. cikke és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 295. cikke értelmében ilyen együttműködést kell folytatni. Ezek a cikkek intézményközi együttműködésre szólítanak fel, és előírják, hogy megállapodás jöjjön létre az intézményközi együttműködésről a Lisszaboni Szerződés végrehajtási stratégiájának közös kidolgozása érdekében. Ugyanakkor meg kell felelnünk a lehető legnagyobb átláthatóság, a szubszidiaritás és a nemzeti parlamentekkel folytatott együttműködés követelményének. Az utóbbiak ennél fogva részt vesznek a lisszaboni stratégia kidolgozásában.

Ez azt jelenti, hogy sokkal keményebben kell dolgoznunk. Nem lesz könnyebb az életünk. Sőt, ellenkezőleg, sokkal nehezebb lesz. Egy értékelési folyamatot is el kell végeznünk, hogy tanuljunk a tapasztalatokból. Ennek az lesz a legfőbb célja, hogy biztosítsuk az összhangot az európai modellel és az alapvető jogokkal. Az Európai Parlamentnek szintén nagyobb szerepet kell vállalnia az adatvédelem terén. Itt a korábban említett SWIFT-megállapodás nyomán követésre gondolok, amely nagy fontossággal bír az Egyesült Államokkal meglévő kétoldalú kapcsolatainkra.

A legfontosabb viszont az, hogy az Európai Parlament részt vesz majd az európai intézményi keretben működő ügynökségek teljesítményének értékelésében és nyomon követésében. Itt az Europolra, az Európai Menekültügyi Támogató Hivatalra, az Eurojustra és a Frontexre gondolok.

Mindezen okokból kifolyólag azt szeretném, ha az Európai Tanács napirendje tükrözné annak fontosságát, hogy megerősödjön az Európai Parlamenttel együttműködésben történő cselekvés és munka iránti elkötelezettség, kiváltképpen a spanyol elnökség elkövetkező hat hónapja alatt elfogadásra kerülő cselekvési terv kidolgozása és nyomon követése kapcsán.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Tisztelt elnök úr! Megcsináltuk! A Lisszaboni Szerződés hatályba lépett! Köszönetet szeretnék mondani Cecilia Malmström asszonynak, a svéd elnökségnek és az egész csapatnak, akik mindannyian nagyon keményen dolgoztak és nagyon sokat tettek le az asztalra.

Ezzel összefüggésben röviden beszélnék arról a két témáról, amelyekről a vitában már szó volt. Először a Tanács elnökéről. Barroso úr, Ön az imént azt mondta, hogy együtt kíván dolgozni Van Rompuy úrral. Szerintem ez nagyon jó ötlet! Helyénvaló, hogy együtt dolgozzon a Tanáccsal. Van azonban egy dolog, amit egyértelművé szeretnék tenni: a Tanács elnöke nem felel sem az Európai Parlamentnek, sem más parlamentnek. Ez azt jelenti, hogy – a Bizottság elnökeiként – Ön a legitim és demokratikus intézmény és Ön Európa legitim és demokratikus elnöke. Tehát természetesen dolgozzanak együtt, de gondoskodjon arról, hogy Ön üljön a kormánynál.

A másik dolog, amiről szólni szeretnék, az, hogy a Tanács képviselője szerint 2009. december 1-jétől Cathy Ashton látja el mind a főképviselő, mind pedig a Bizottság alelnöki hivatalát. Először is ez csak egy hivatal: főképviselő, a Bizottság alelnöke. Másodszor, nem töltheti be hivatalát a Parlament jóváhagyása nélkül. December 1-jétől az első Barroso-bizottság jogi szempontból a senki földjére kerül, a hatályát veszítő Nizzai Szerződés és a hatályba lépő Lisszaboni Szerződés közé. Cathy Ashton csak akkor léphet hivatalba, miután 2010. január végén megkapta a Parlament jóváhagyását.

És még egy szó az ebben Házban uralkodó vitatkozási kultúráról. Csak Farage urat kell hallgatnunk. Ha ő és a pártja valaha is kormányra kerülne az Egyesült Királyságban, a britek valóban megtanulnák értékelni az Európai Unióban érvényes letelepedés szabadságát, mivel nagyszámban költöznének Franciaországba, Németországba, Spanyolországba és Olaszországba, de Portugáliába is, Barroso úr.

Jill Evans (Verts/ALE). – Tisztelt elnök úr! A Tanács ülésére nem egészen két héttel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően kerül sor, és mi – ahogyan a miniszter asszony mondta – egy hosszú és nehéz folyamatot zártunk le, hogy eljussunk idáig. De sokan közülünk úgy érzik, elszalasztottunk egy nagyon fontos lehetőséget. Még mindig hiányzik egy darab, egy alapvető demokratikus elem az EU és az európai emberek közötti kapcsolatból: ez az államok alatti vagy regionális kormányzati szint.

Sok választó úgy érzi, hogy Európa távolabb van tőle, mint valaha, és erre sürgősen megoldást kell találnunk. Nem minden országban volt népszavazás, nem mindannyiunknak volt lehetősége kinyilvánítani a véleményét Európa jövőbeni alakulásáról, ugyanakkor EU-szerte történnek olyan dolgok, amelyek közvetlenül befolyásolják az annak érdekében végzett munkánkat, hogy leküzdjük az előttünk álló kihívásokat, illetve megoldjuk a már korábban is említett szakpolitikai kérdéseket – foglalkoztatás, szociális jogok, gazdasági szabályozás, terrorizmus elleni küzdelem, béke és igazságosság –, és büszkén beszélhetek, mellékesen a walesi „Campaign for Nuclear Disarmament” (Kampány a Nukleáris Lefegyverzésért) elnökeként.

Már csak hetek vannak a koppenhágai csúcstalálkozóig, a legnagyobb kihívásig. Az éghajlatváltozás hatásainak csökkentését célzó intézkedések és az alkalmazkodási stratégiák 80%-át helyi és regionális szinten kell majd megvalósítani. És számos regionális kormányzat, például a walesi, élen jár az éghajlatváltozás elleni küzdelemben alkalmazott radikális stratégiák terén. Ez az a szint, ahol a nemzetközi megállapodások megvalósításra kerülnek. Tehát a tagállami szintnél mélyebbre kell tekintetnünk, Európa népeire.

December 13-án, vasárnap, 150 katalóniai önkormányzatban tartanak népszavazást a Spanyolországtól való függetlenedésről. Mi a véleménye erről az EU-nak? Ez is szerepelni fog a Tanács napirendjén? Nagyon kétlem, bár szerepelnie kellene. Európa változik és remélem, hogy az új elnök felismeri ezt és reagálni is tud majd erre.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Először is, elismerésemet szeretném kifejezni a svéd elnökségnek az elmúlt néhány hónapban tett erőfeszítéseikért. Külön elismerést érdemel az, ahogyan sikerült kirakniuk a Rubik-kockát, azaz sikeresen véghez vinniük Van Rompuy úr és Ashton bárónő kinevezését.

Nagyon elégedett vagyok ezekkel a kinevezésekkel, mivel Van Rompuy úr az imént azt mondta, hogy a személyes véleménye teljességgel lényegtelen. Szavai bölcsességről és éleslátásról tanúskodnak. Gratulálok Van Rompuy úrnak eurorealista megközelítéséhez, és a jövőben erre folyamatosan emlékeztetni fogom, függetlenül attól, hogy ezeket az emlékeztetőket elvárják-e vagy szükségessé-e.

Sajnálatos módon az elégedetlenség hangjait is hallottam azok részéről, akik attól félnek, hogy a Tanács első állandó elnöke nem rendelkezik megfelelő képességekkel feladata ellátásához. Ezek az emberek nyilvánvalóan valamiféle európai supermant szerettek volna látni az elnöki székben. Egyáltalán nem osztom az efféle nézeteket, és Rompuy úr első nyilatkozatai megnyugtattak engem. Soha nem utalt arra, hogy ilyen európai superman kívánna lenni.

Elnök úr! A Tanács következő ülésén az európai állam- és kormányfőknek nagyon kell figyelniük minden részletre a koppenhágai stratégiájukat illetően, hogy a lehető legjobb eredményt érhessék el. Van Rompuy elnök úrnak és Bildt úrnak, a Tanács soros elnökének azt kívánom, hogy sok sikert könyveljenek el e nehéz feladat megoldása során. És remélem, mindannyiunk számára pozitív és előremutató eredmény születik.

Takis Hatzigeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Tisztelt elnök úr! A következő Tanács előtt egy komoly kérdés fog állni, a bővítés kérdése. Ha bővítésről beszélünk, akkor tudjuk, hogy Törökország nagy fejezet lesz a vitában. Mi – mind Ciprus, mind pedig a pártom – és ezt nagyon egyértelműen ki szeretném jelenteni az Európai Parlament előtt – minden tekintetben támogatjuk Törökország uniós csatlakozását. Azt viszont már nem tartom szükségesnek megismételni, hogy ez a csatlakozás csak akkor történhet meg, ha Törökország – a többi, eddig csatlakozott országhoz hasonlóan – teljesíti mindazokat a kötelezettségvállalásokat, amelyeket Ciprusnak és az Európai Uniónak tett.

Cipruson már folynak a tárgyalások a két vezető között, és ha sikerült megegyezniük, az az egész Európai Unió számára győzelem lesz. Ez a győzelem arra ösztönzi majd az Európai Uniót, hogy elfoglalja helyét a modern világban. De addig is szembe kell néznünk az igazsággal, és az igazság az, hogy Törökország Ciprus felét megszállás alatt tartja, és 40 000 katonát állomásoztat a szigeten, akik állítólag a 80 000 török cipriótát védelmezik. Ekképpen két török katona jut minden ciprusi török háza elé. Nem ismerek egyetlen olyan parlamenti képviselőt, akit ilyen erősen védenének. Tehát a ciprusi törökök elszigeteltségéről beszélünk, és nyilvánosan támogatjuk a ciprusi törökök megszálló hadsereg okozta elszigeteltségének felszámolását.

Végül szeretnék rámutatni arra, hogy Ciprus – bár támogatja Törökország csatlakozását – nem járulhat hozzá az energiafejezet megnyitásához mindaddig, amíg Törökország nem teljesíti az Európai Unió és Ciprus irányába tett kötelezettségvállalásait, és amíg fel nem számolja azokat az akadályokat, amelyekkel a Ciprusi Köztársaságot gátolja, miközben saját gazdasági területének bővítésére törekszik.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) A közelmúltban, a Lisszaboni Szerződéssel összhangban két fontos személyi döntés született. Van az Európai Uniónak most már állandó elnöke és külügyi főképviselője. Van-e e személyi döntéseknek fontos üzenete számunkra? Igen, van. Sokat beszélünk itt arról az egyensúlyról, ami az Európai Bizottság a Tanács és a Parlament között áll fenn. Szerintem egyensúlytalanság van, hiszen azzal, hogy az Unió kormánya, a Bizottság a jogszabály-kezdeményezés monopóliumával is rendelkezik és adott esetben kvázi bírói szerepet ellát, övé a főhatalom, mi itt a demokrácia pecsétjét rakjuk rá erre. A Lisszaboni Szerződés nem pontosítja az állandó elnök feladatkörét, nyilvánvaló attól függ, hogy mennyire karizmatikus, mennyire határozott személyiség kerül ide. A döntésből az olvasható ki, hogy a hatalom, az irányítás maradjon – önök nyilván így mondják –, a nemzetek fölötti közös érdeket képviselő Bizottságnál, mi meg azt mondjuk, hogy 500 millió ember életét egy központból irányító birodalom vezetőjénél maradt.

Nagyon fontos lenne egyébként azt is elérni, hogy határozottan lépünk föl a közvetlen feladatnál, amikor a klímakonferenciáról beszélünk, de ott az Egyesült Államokkal szembe kell egy határozott lépés, talán bízom benne, hogy Barroso elnök azért ment ki, mert jelenleg épp telefonál ebben az ügyben.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Tisztelt elnök úr! Nagy eredmény, hogy a Lisszaboni Szerződés végre hatályba lépett. Az európai polgárok már tíz éve figyelik, hogy vall kudarcot az Európai Unió abban, hogy megoldást találjon intézményei hatékony működésére a 12 tagállam csatlakozásával megvalósult bővítést követően. Ma azonban megváltoztak a dolgok. A Tanácsnak van elnöke – és mindenki biztosít bennünket arról, hogy ez a személy konszenzusra és megállapodásra fog törekedni –, illetve van külügyi főképviselőnk.

Nem az a fontos, hogy előzetesen észrevételeket tegyünk e személyek megfelelőségéről, azokkal összevetve, akiknek a nevét korábban mindenhol hallani lehetett vagy akik állítólagosan nagy szakértelemmel bírnak az ilyen ügyekben. Az a fontos, hogy a Szerződés miként kerül majd alkalmazásra. Az Európai Bizottság és az Európai Parlament közötti együttműködésnek itt óriási szerepe van. Jóllehet a Szerződés megerősíti a Parlament szerepét, ahhoz, hogy ez valóban megtörténjen és az európai polgárok ezt érzékelni tudják, az kell, hogy az Európai Bizottságnak haladéktalanul kérdéseket kell felvetnie, tekintve, hogy az Európai Tanácsban kezdeményezési joga van.

A Tanács működése elméletileg felgyorsul majd, mivel már nem a tagállami elnökségek irányítása alatt fog tevékenykedni, és a kormányoknak nem lesz lehetőségük arra, hogy manipulálják a Tanácsot, csak hogy azt mondhassák, minden jó a kormányoktól származik és minden rossz Brüsszeltől.

Egyértelmű, hogy a Tanács decemberi ülésén felmerülnek majd a bővítéssel kapcsolatos kérdések is, de erről sem a miniszter asszony, sem a Bizottság elnöke nem szolgált részletekkel; csak általánosságban beszéltek más témákról. Tény, hogy a Nyugat-Balkán és Törökország felé irányuló bővítés – amit a Bizottság javasol – számos kétséget és kérdést vet fel azon kitűzött cél ellenére, hogy ezeket az országokat integráljuk az Európai Unióba.

Catherine Trautmann (S&D) . – (FR) Tisztelt elnök úr! Biztos úr! Csütörtökön az Európai Tanács Van Rompuy urat nevezte ki a Tanács első állandó elnökének, és Ashton asszonyt az európai diplomácia vezetőjének. Hölgyeim és uraim, vissza szeretnék kanyarodni ahhoz a vitához, amely az intézményeinkben azóta folyik, hogy sor került az említett kinevezések bejelentésére.

A neveken és a funkciókon túl úgy vélem, az állam központi kérdésével is foglalkozni kell. Hadd magyarázzam el, mit értek ez alatt. Aminek most szemtanúi vagyunk, az a legrosszabb rémálma lehet azoknak, akik az Európai Közösség eszményét, az unió iránti vágyukat hirdették. Ugyanakkor azt is gondolták, hogy az Unió gyökerei az államok legitimitációjában rejlenek, és a jövőt a nemzeti önzésen való felülemelkedés jelenti. Két, egymásnak ellentmondó elem közötti feszültség, ami időnként fájdalmas is lehet, gyakran eredeti mechanizmusokat szül, de mindenekelőtt egy olyan politikai megközelítést szolgál, amely egyedülálló a világon.

Ez a rémálom, hölgyeim és uraim, egy olyan Európáról szól, amely csak kormányközi vívmányok közösségére korlátozódik. Az eredmény, ahogyan ma is láthatjuk, az alkalmatlanság gyanúja, a törvénytelenység feltételezése és a politikai családok közötti feszültség lenne.

Felszólalásommal nem akarok – mint már kitalálhatták – pusztán szándékokról ítélni. Inkább feleleveníteném a parlamenti képviselők jogait és kötelességeit. Kötelességünk, hogy megkérdőjelezzük azt az áthatolhatatlan alkudozást, amely a Lisszaboni Szerződés által létrehozott tisztségekre való kinevezéseket veszi körül. A jövőben pedig kötelességünk lesz arra kényszeríteni a Tanácsot, hogy véget vessen e demokráciával ellentétes, archaikus kinevezési módszer alkalmazásának, amely azt az elképzelést támogatja, hogy Európa – önmaga építésekor – elhatárolja magát saját polgáraitól.

Kötelességünk, hogy az új parlamenti előjogokat alkalmazva befolyásoljuk azokat a politikákat, amelyek a Lisszaboni Szerződés által számunkra garantált új hatáskörök eredményeként létrejönnek.

A Parlamentnek – amely egy meggyengült Bizottság és egy megerősödött kormányközi központ között áll – az intézményi egyensúlyi pont szerepét kell betöltenie. E tekintetben remélem, hogy a Bizottság alelnökének ugyanolyan meghallgatáson kell majd részt vennie, mint a többi biztosnak. Mert jogunk van ennek az eljárásnak a lebonyolításához; ezt a jogot a Szerződések biztosítják számunkra. Ezenkívül támogatom Harms asszony arra irányuló javaslatát, hogy jöjjön létre találkozó az új elnök és a képviselőcsoportok között.

Feladatunk, hogy mozgásba lendítsük az európai integrációt, amely súlyos helyzetben van. Természetesen senki sem akarhatja, hogy a Van Rompuy úrnak és Ashton asszonynak biztosított mandátumok kudarcra végződjenek, és különösen Ashton asszonynak szeretnék sok sikert kívánni, mert büszkeséggel tölt el, hogy a főképviseleti posztra egy nőt neveztek ki.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Tisztelt elnök úr! Először is köszönetet szeretnék mondani a svéd elnökségnek azért, hogy úgy búcsúznak tőlünk most, az év végén, hogy elmondhatják, a legjobb tudásuk szerint dolgoztak. Ez a Bizottság és a Parlament számára egyaránt jó hír.

Most pedig más témákról szeretnék szólni. Először is a kinevezések kérdéséről. Nem vitatom magukat a személyeket, de az eljárást igen. Ezenkívül nagyon remélem, hogy ez volt az utolsó alkalom, hogy a kinevezések így történhettek. Az európaiak átláthatóságot, demokráciát és egyértelműséget várnak el tőlünk a vitákban, de ehelyett csak zavarosságot és az Európai Tanács utolsó percekre halasztott, zárt ajtók mögött folytatott tárgyalásait kapta. Ez nem ismételődhet meg, és véleményem szerint a Parlament feladata, hogy új eljárásokat és új szabályokat javasoljon a jövőre vonatkozóan.

A következő témám az éghajlatváltozás. Ezzel kapcsolatban azt szeretném, ha az EU közös hangon szólalna meg és közösen lépne fel Koppenhága után, függetlenül a konferencia eredményétől. Haladnunk kell előre! Legyen célunk az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának tényleges 30%-os csökkentése! Amikor azt mondom, hogy „tényleges”, ezen azt értem, hogy egy napon foglalkoznunk kell az eltérések és a

kibocsátás-kereskedelem kérdésével. Haladjunk előre, és tegyünk határozott pénzügyi kötelezettségvállalásokat a fejlődő országok tekintetében. Ezzel tartozunk nekik.

Végezetül a gazdasági és társadalmi helyről szeretnék néhány szót mondani. Azért kell dolgoznunk, hogy létrehozzunk egy új gazdasági modellt, amelyben kiemelt szerepet kap a foglalkoztatás, a társadalmi haladás és a hosszú távlatokban való gondolkodás – más szóval – a fenntarthatóság, annak minden formájában. Ezét felügyeletre és szabályozásra, a kis- és középvállalkozások számára kedvezőbb feltételeket teremtő stratégiára, valamint a rövid távú helyett inkább a hosszú távú megoldásokat előnyben részesítő adórendszerről való közös gondolkodásra van szükségünk.

Gerald Häfner (Verts/ALE). – (DE) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Milyen helyzetben vagyunk most, az európai csúcstalálkozó előtt? Egyes felszólalásokból úgy tűnhet, mintha minden rendben lenne akkor, ha elegendő számú szociáldemokrata vagy liberális – igen, Schulz úr – biztosunk lenne. Szerintem ez nem így van. Minden rendben lesz, ha megegyezünk az Európa előtt álló komoly feladatokról.

20 évvel ezelőtt lebontottuk a vasfüggönyt Európában, és számomra fontos, hogy az emberek, a polgárok voltak azok, akik mindezt elérték, nem pedig a fegyveres erők, a kormányok és a titkosszolgálatok. Úgy gondolom, hogy a jövőben is csak a polgárokkal együtt tudjuk építeni Európát.

Másodszor, más falak is lebontásra várnak, a saját fejünkben is. Például sokan azt gondolják, a szabadság és a biztonság kijátszható egymással szemben, bár tudjuk, hogy a szabadság csak akkor érvényesül, ha védelmezzük. E védelem azonban nem mehet az alapvető jogok rovására, és nem vezethet egy polgárait „megfigyelő” állam létrehozásához, a SWIFT és más kérdések példájával élve.

Sokan úgy gondolják továbbá, hogy Európa és a demokrácia is kijátszható egymással szemben. Hosszú távon viszont csak egy demokratikus Európa lehet sikeres. Sokak szerint a környezetvédelem és a gazdaság két ellentétes fogalom, ugyanakkor a hosszú távú konjunktúra csak a környezeti szempontokat figyelembe vevő gazdaság létrehozásával biztosítható.

Még egy dolgot szeretnék elmondani. Itt állunk Stockholm előtt, és ha ott nem teszünk meg minden tőlünk telhetőt, függetlenül a költségektől – ugyanis sokan készek százmilliókat fordítani a bankok megsegítésére, ugyanakkor szűkmarkúak, ha az éghajlatváltozásról van szó –, ha nem cselekszünk gyorsan és következetesen, akkor az, ami most rám, mint felszólalóra vonatkozik, érvényes lesz az emberiségre is. Lejár az ideje.

Roberts Zile (ECR). – (LV) Köszönöm a szót, elnök úr! Múlt héten az európai társadalom két „emlékezetes” eseménynek lehetett a szemtanúja. A labdarúgó-társadalom láthatta, hogy a bíró hogyan döntött egy csapat javára, amely így részt vehet a labdarúgó-világbajnokságon, és az egész társadalom értetlenül állt azelőtt, hogy bizonyos döntéshozók hogyan és milyen alapon választották ki a legmagasabb európai tisztségeket betöltő személyeket. Ha valaki megkérdezi, hogy a Fehér Ház vagy a Kreml lakója kit fog majd a telefonhoz kérni, a válasz az, hogy azokat, akiket eddig. Ami a Tanács decemberi intézkedéseit illeti, figyelembe véve a gazdasági, pénzügyi és foglalkoztatási helyzetet, a svéd elnökség feladata, hogy ne feledkezzen meg arról, hogy a balti államok e tekintetben milyen helyzetben vannak. Tekintve az ezen országokba irányuló agresszív befektetéseket, ezek az országok kénytelenek kétségbeesetten megfelelni annak, hogy nemzeti valutájukat szigorúan és befektetésbarát módon az euróhoz igazítsák. A valóságban ez nem jelent mást, mint gazdaságuk leértékelését, így a balti népek a munkanélküliség bajnokaivá válnak, mialatt demokratikus társadalmuk elvérzik. Miféle európai szolidaritásról beszélhetünk polgárainknak, ha társadalmi és gazdasági szempontból még annyira sem közelítik meg az európai átlagot, mint az Európai Unióhoz való csatlakozásuk előtt?

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének nagyobb átláthatóságot, erősebb demokráciát és nagyobb hatékonyságot kell hoznia a döntéshozatali folyamatba. Ugyanakkor mindannyian tudjuk, hogy a hatékonyság és a demokrácia nem mindig tart egy irányba, különösen akkor, ha nincs megfelelő összhang az intézmények és a polgárok közötti kapcsolatokban. Kétségtelen, hogy demokratikusabb lenne megtalálni a megfelelő módját annak, hogy az európai polgárok miként vonhatók be a Tanács elnökének megválasztásába, hogy ezáltal az Európai Unió valóban közelebb kerüljön a polgáraihoz. Úgy vélem, ez a jövő feladata lesz. Mindezek ellenére sok sikert kívánok a megválasztott elnöknek és főképviselőnek.

Ami a december 10–11-i következő tanácsi ülést illeti, nagyon remélem, hogy sikerül egy nagyra törő programot elfogadni a Lisszaboni Szerződésből eredő intézményi kérdésekre vonatkozóan. Az Európai Külügyi Szolgálatra gondolok. Egyértelmű tájékoztatást kívánunk kapni a szolgálat felépítéséről, jogállásáról és hatásköreiről. Ebben az értelemben a Parlament a Brok-jelentéssel kapcsolatos álláspontjáról szavaz. Emellett világos magyarázatot várok a Tanácstól azoknak az összehangolt stratégiáknak az eredményeiről,

amelyeket a válságból való kilábalás érdekében alkalmaztak, illetve javasoltak, ideértve minden gazdasági és pénzügyi intézkedéscsomagot. Legfőképpen azt szeretném megtudni, hogy mi a Tanács véleménye a jövőbeni európai pénzügyi felügyeleti hatóságokról, amelyek feladata az lenne, hogy a jövőben csökkentsék a pénzügyi kihágások kockázatát, amelyek oly nagy mértékben hozzájárultak a jelenlegi válság kialakulásához.

Egy másik kérdés, amelyben döntést várok a Tanácstól, például az integrált „Lisszabon utáni” stratégia, amelyet – úgy hallottam – várhatóan 2010 márciusában fogadnak el. Remélem, a Parlament tevékeny szerepet vállal majd ebben a stratégiában. Az európai polgároknak e stratégiában központi szerepet kell kapniuk. A beruházásokon, kutatáson, innováción, környezetbarát technológiákon keresztül történő munkahelyteremtésnek a fenntartható gazdasági fejlődés fontos tényezőjének kell lennie. A stockholmi stratégiával kapcsolatban azt szeretném, ha minél előtt kibővülne a schengeni térség, és Bulgária és Románia is e térség részévé válna. Köszönöm, és sok sikert kívánok az üléshez.

Glenis Willmott (S&D). – Tisztelt elnök úr! Először is szeretném elmondani, hogy nagy öröm számomra Van Rompuy úr kinevezése, és különösen büszkeséggel tölt el, hogy Cathy Ashton asszony személyében egy rendkívül rátermett és tehetséges brit hölgyet választottak meg főképviselőnek.

Ami a Tanács decemberi ülését illeti, láthattuk, hogy ezen a héten a mostoha időjárás milyen pusztítást okozott Cumbria területén, Északnyugat-Angliában, ahonnan súlyos áradásokat jelentettek. De nem csak Európa területén okoz az időjárás váratlan nehézségeket: bolygónk egészen történnek előre nem látható emberi tragédiák a kedvezőtlen időjárási viszonyok miatt.

A legkönnyebb az, ha mindezt egyszerűen nem akarjuk észrevenni. De én nem azért lettem politikus, hogy a legkönnyebb megoldásokért küzdjek. Nem akarom, hogy a gyermekeim és az unokáim számon kérjék tőlem, hogy miért nem tettem semmit. Az én régiómban a konzervatívokat Roger Helmer képviseli, aki az ember által előidézett éghajlatváltozást kitalációnak tartja. És bár David Cameron, a toryk vezetője azt állítja, hogy pártja környezetbarát párt, Helmer a konzervatív környezeti politika veszélyét és megbízhatatlanságát testesíti meg.

Cselekednünk kell, de az nem fog működni, ha csak egyedül küzdünk. Minden szinten cselekvésre van szükség, ami az általunk kibocsátott szén-dioxid legalább 2%-ra való csökkentését is maga után vonja. Támogatom az olyanokat, mint például a miniszterelnökünk, aki ígéretet tett a szénkibocsátások 2050-ig történő 80%-os csökkentésére. A brit munkáspárti kormány egy nagyra törő, eredményes és tisztességes megállapodást szeretne elérni, továbbá támogatni kívánja a legszegényebb országokat kibocsátásaik csökkentésében és az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásban.

Az éghajlatváltozással kapcsolatos minden finanszírozásnak a meglévő fejlesztési támogatási célokat kell kiegészítenie, és e pénzüsszegek nem származhatnak már meglévő költségvetésekből. Minden olyan támogatásnak, amelyről Koppenhágában megállapodás születik, kifejezetten az éghajlatváltozás által a fejlődő világban kifejtett hatásokra kell irányulnia, és nem helyettesíthetnek más értékes segélyeket. Jelenleg elsősorban a közeljövőben megvalósuló, gyors finanszírozásra helyezik a hangsúlyt, de szükség van hosszú távú kötelezettségvállalásokra is. Barroso úr tudja garantálni azt, hogy a koppenhágai megállapodásban – bármilyen is legyen az – kiemelt szerepet kapjanak a 2012 utáni pénzügyi kötelezettségvállalások?

Diana Wallis (ALDE). – Tisztelt elnök úr! Egy új kor küszöbén állunk, és talán fel kellene tennünk magunknak három kérdést: ki, hogyan és mit? A „ki”-re múlt héten többé-kevésbé megkaptuk a választ, és nálam senki sem lehet elégedettebb. A hét elején mindössze három nő volt a Bizottságban, a hét végére viszont már kilencen vannak!

Néhányuknak azt a tanácsot tudom adni, hogy az öltönyös-nyakkendőös női parlamenti képviselők jelenleg nincsenek a színen, de öt év múlva visszajönnek, ha a folyamat nem javul. Azt szeretném, ha a következő alkalommal olyan eljárásunk lenne, amelyben minden tagállam egy nőt és egy férfit jelöl, hogy ne legyen kapkodás az utolsó pillanatban.

És ez az, amiről még beszélni szeretnék: a „hogyan” kérdése. A jelenlegi folyamat átláthatatlan. Mint említették, most már a Lisszaboni Szerződés gyakorlati hatásaira is gondolnunk kell. Legyen az átláthatóság a kulcsszó a három intézmény számára, ez jellemezze azt, ahogyan egymás között rendezzük dolgainkat, ahogyan az emberek láthatnak bennünket. A jövőben az átláthatóságnak kell mindenben érvényesülnie.

A „mit” kérdésének a polgárookra kell irányulnia. Az új stockholmi program jó kezdet, sokkal inkább polgárbarát, mint az elődei, de továbbra is védenünk kell a polgáraink jogait oly módon, hogy egyrészt

védelmet nyújtunk számukra, ugyanakkor biztosítjuk, hogy mindennapi életük könnyebb legyen szerte Európában.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Tisztelt elnök úr! Az Európai Tanács következő ülését változatlanul a Tanács elnökének és az uniós diplomácia vezetőjének közelmúltbéli kinevezéséről folytatott vita fogja uralni. Sokakat nem csak e személyek megválasztása érte váratlanul, hanem az is, hogy nem határozták meg egyértelműen a feladatkörüket. Már hosszú ideje azt halljuk, hogy az új Lisszaboni Szerződés javítani fogja az EU működését, de most, a kezdetekkor, úgy tűnik, vitát gerjeszt a személyzeti kérdésekben. Egyik jelölt sem állt elő programmal, Barroso úrral ellentétben, aki megválasztása előtt bemutatta a programját.

Egy kísérleti szakaszba lépünk át, amelyben rengeteg minden függ majd az új vezetők személyiségétől és elképzeléseitől. Csak remélhetjük, hogy olyan ügyek kezelésekor, mint például a Bizottság testületében történő személyi változások vagy a természetnek az emberi tevékenységtől nagyrészt független, ciklikus változásai, az uniós polgárok konkrét problémáinak megoldására is szánunk időt, például a gazdasági válságra, a legszegényebb uniós régiók megsegítésére és a terrorizmus elleni küzdelemre.

Gunnar Hökmark (PPE). – Tisztelt elnök úr! Úgy vélem, hogy a Lisszaboni Szerződés valósággá válását, illetve az Európai Tanács múlt heti ülését és a biztosok jelölését követően itt az ideje, hogy új célokat tűzzünk ki és feltárjuk az előttünk álló új kihívásokat.

Az egyik kihívás nyilvánvalóan az lesz, hogy a Koppenhágát követő munka legalább olyan nehéz lesz, mint amit Koppenhágát megelőzően folytattunk. Továbbra is ez lesz az egyik legfőbb megoldandó feladat az Európai Unió és az új Bizottság számára. Ugyanakkor mérlegelnünk kell azt a tényt, hogy itt van annak is az ideje, hogy Európában magunk mögött hagyjuk a „Kelet” és a „Nyugat”, vagy a „régi” és az „új” jelzőket, és egységesként tekintünk Európára.

És végre azt is meg kell látnunk, hogy most, a Lisszaboni Szerződésről folytatott viták után, új lendülettel kell fordulnunk a bővítési folyamat felé.

Horvátország és Izland – szeretném, ha ők versenyeznének a 28-as számért. De természetesen a Nyugat-Balkán országairól és a Törökországgal folytatott tárgyalásokról sem feledkezhetünk meg. Most ezekkel a kérdésekkel kell foglalkoznunk, mert ezek révén javíthatjuk az Európai Unió erejét egy új világban, ahol erőseknek kell lennünk és vezető szerepet kell betöltenünk az elképzelések és az értékek tekintetében.

Ugyanakkor gondoskodnunk kell arról, hogy új programunk legyen a szociális Európára vonatkozóan – ami munkahelyeket, innovációt és jólétet teremt –, és ez csak egyetlen módon valósítható meg, mégpedig annak biztosításával, hogy a válság után versenyképes és vezető gazdasággá válhassunk.

Hangsúlyozni szeretném továbbá, hogy az új Bizottságnak lehetősége nyílik annak biztosítására, hogy ne érvényesüljön a protekcionizmus, hogy a kis- és középvállalkozások számára könnyű legyen a növekedés, a fejlődés és a tevékenykedés szerte Európában, és hogy gondoskodhassunk arról, hogy Európa dinamikus gazdasággá váljon. Ez nagyon fontos, ezért a Bizottság elnökének és a biztosoknak azt üzenem: a szociális Európa megvalósításához versenyképes európai gazdaságot kell biztosítanunk.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Tisztelt Elnök úr, tisztelt Wallström asszony! A Lisszaboni Szerződés ratifikációs folyamata lezárult, és az állam- és a kormányfők Catherine Ashton biztos asszony személyében megválasztották az Unió első külügyminiszterét, bár nem ez a neve.

Most a következő feladat az uniós külügyi szolgálat felállítása lesz. Fontosnak tartom figyelembe venni ennek a szolgálatnak a felállításában, és kérem a svéd elnökséget Cecilia Malmström asszonyt személy szerint –, hogy figyeljenek oda a külügyi szolgálatnál, mert az új tagállamok a DG Relex és DG Enlargement főigazgatóságban rendkívül alacsonyan vannak reprezentálva. És amikor az országoknak, tagállamoknak kiosztják a nemzeti kvótákat, akkor figyelembe kell venni, hogy az új tagállamok lényegében alig vannak bent ebben a két főigazgatóságban. Tehát ne legyenek diszkriminálva, mert ahhoz, hogy a külügyi szolgálat hiteles legyen az emberek szemében, ahhoz erre az arányosságra oda kell figyelni. Nagyon fontos, hogy ez az arányosság az egységes bánásmód érvényesüljön a külügyi szolgálatban. Ez mindannyiunk közös érdeke.

Kérem az Európai Bizottságot is és a Tanácsot is, hogy erre az elemre figyeljenek oda. Az Unió 143 külképviseléből egyetlenegy nagykövet van új tagállamból. Ez a tény önmagáért beszél.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Tisztelt elnök úr! Az én mondanivalóm nem a soros svéd elnökséggel kapcsolatos, amely egyébként kiváló munkát végzett, és ezért fogadják elismerésemet. Most kifejezetten a teljes európai tanácsi testülettel kapcsolatban szeretnék néhány szót szólni.

Mi az, amit még nem tettünk meg a Lisszaboni Szerződés megmentése érdekében? Évekig küzdöttünk azért, hogy Európa átláthatóbbá, hatékonyabbá, láthatóbbá váljon és közelebb kerüljön a polgárokhoz.

Véleményünk szerint a 2009. november 19-i rendkívüli Európai Tanács nem lett volt ellentét a Lisszaboni Szerződés szellemével, ha a Tanács elnökét és a főképviselőt csak az új szerződés hatálybalépése után választják meg. 10 évig küzdöttünk ezért a szerződésért, és a Tanács nem tudott 10 napot várni, hogy végrehajtsa a két új tisztségre való kinevezésre vonatkozó rendelkezéseket.

A Lisszaboni Szerződés szelleme, amelyért olyan keményen harcoltunk, nem sérült volna, ha az elnöki tisztelet Jean-Claude Juncker-re bíztuk volna, aki elvhű európai, remek tanár és Európa-párti személyiség, aki kimagasló tapasztalattal és szakértelemmel rendelkezik. Az ember ritkán találkozik olyasvalakivel, aki ilyen sok értéket hordoz magában. Még nem sikerült elmagyarázni nekünk, hogy Juncker úr megkérdőjelezhetetlen kvalitásai miért jelentettek akadályt a kinevezésében, mivel úgy tűnik, ez volt a helyzet. Nem én vagyok az egyetlen, akik magyarázatot vár ebben a kérdésben.

A rendes európai tanácsi ülésekből rendkívüli európai tanácsi ülés lett, de a múlt csütörtöki ülés még arra sem volt képes, hogy elrejtse a kormányközi szellem és a közösségi módszer között megbúvó szakadást. Nem én vagyok az egyetlen, aki helyteleníti a dolgok ilyen állását. Még ha az ír népszavazás után is sokan gondolták úgy, hogy Európa új esélyt kapott, ugyanilyen sokan sajnálták, hogy a parlamenti ciklus ennyire kevésbé hitelt érdemlően indult.

Zárásként még egy szó: csak remélni tudom, hogy a kinevezett elnök, akinek emberi kvalitásai és politikai jártassága jól ismert, a lehető leggyorsabban friss lendületet tud hozni Európába, amelynek nagy szüksége van erre.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Van, hogy úgy elmerülünk a napi dolgainkban, hogy nem vesszük észre a velünk szembejövő történelmi pillanatokat. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése is ilyen alkalom, amelyet feljegyeznek majd a történelemtényekbe, és amelyről gyermekeink és a jövő nemzedékei tanulni fognak majd. Az ilyen alkalmakkor azonban el kell gondolkodnunk a történelmi pillanatok jelentésén. Két rövid gondolatot szeretnék megosztani Önökkel.

Először is, a Szerződésnek köszönhetően végre búcsút inthetünk azoknak a – meglátásom szerint – értelmetlen vitáknak, amelyeket az európai intézményekről és az Európai Unió alkotmányáról folytattunk. Most már jobb helyzetben leszünk ahhoz, hogy ehelyett az Európa előtt álló problémákkal foglalkozzunk, mint például a gazdasági helyzet, a foglalkoztatás, az éghajlatváltozás és a bevándorlás kérdése. Ezek azok a kihívások, amelyek megoldását választóink elvárják tőlünk.

A második gondolat a Parlament szerepével kapcsolatos. Ez az utolsó alkalom, hogy a Parlament ez eddigi hatásköreivel a zsebében ülésezik. Ez a Parlament ötven éve született, tagjait pedig a nemzeti parlamentek választották. Ma a Parlament osztozik a döntési és a jogalkotási hatáskörön, és jogszabályokat dolgoz ki a Miniszterek Tanácsával együttműködésben. Úgy vélem, hogy ez olyan európai uniós jogszabályok létrehozását eredményezi, amelyek jobban tükrözik polgáraink érdekeit. Ez a Parlament elkötelezett amellett, hogy védelmezi a polgárok érdekeit az általa elfogadott jogszabályokban.

Azt jósolom, hogy a jövő héten ülésező Tanács hosszan elidőzik majd e pillanat történelmi jelentőségén, és együtt fogunk dolgozni azoknak a kihívásoknak a megoldásán, amelyekkel jelenleg küzdünk.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Úgy vélem, hogy számomra, mindannyiunk számára és az egész Európai Unió számára a jövőt tekintve egyetlen vitathatatlan prioritás létezik: a munkaerőpiac. Sokkal, sokkal több figyelmet kell fordítanunk a munkahelyteremtésre és a meglévő munkahelyek megtartására. Ez a rendkívül fontos terület lehet a kulcsa a sikeres és fenntartható Európának, ugyanakkor úgy vélem, hogy az elmúlt néhány hónapban nagyon elhanyagoltuk ezt a területet. Tudatában kell lennünk annak, hogy az alacsony munkanélküliségi ráta pozitív hatással van számos egyéb területre. Gondoskodjunk arról, hogy a megfelelő helyen fejtünk ki erőt.

Ezenkívül nem értem azokat a felszólalókat, akik azért panaszkodnak, mert egyes európai politikusok nem voltak világszinten ismertek megválasztásuk előtt. Miért kellene híresnek lenniük? Európaiként elég magabiztosnak kell lennünk, hogy megmondjuk, ki tetszik nekünk és kit tartunk alkalmasnak, hogy megválasszuk ezeket az embereket, és hogy ne az alapján döntsünk, hogy mások hallottak-e a jelöltjeinkről vagy megfelelnek-e a partnereink igényeinek szerte a világban. Minden más megközelítés nevetséges lenne, éppoly nevetséges, mint sok képviselőtársam beszéde, akik – ha egyáltalán itt vannak – élénk színű zászlóik mögött bujkálnak.

Tunne Kelam (PPE). – Tisztelt elnök úr! Jó így kezdeni az adventet – a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésére várva.

De ez nem csak Isten ajándéka. Határozott erőfeszítést kell tennünk annak érdekében, hogy hozzáadott értékkel tudjuk gazdagítani közös európai projektünket. Ami a legfontosabb: az út már nyitva áll a közös európai politikák előtt. Már nincsenek hivatalos kifogások az ezektől való tartózkodásra. Most már a Tanács feladata, hogy erőteljes közös kül-, biztonsági és energiapolitikába kezdjen, amelyet partnereink valóban hitelesnek tarthatnak majd. Az egyik legsürgetőbb feladat az egységes energiapiac létrehozása, az európai energiaellátó hálózatok és tároló létesítmények kialakítása, valamint az energiával kapcsolatos szolidaritási záradék végrehajtása.

A másik probléma a gazdasági válságból adódik. Az euróövezeten kívüli országokban volt a legdrámaibb a beruházások csökkenése és a munkanélküliség növekedése. Ezek az országok később még inkább kiszolgáltatottá váltak az euróövezet országaival szembeni versenyhátrányuk miatt. Ezért az EU-nak egyértelműen ideiglenes intézkedéseket kell tennie, például kiegészítő hiteleszközöket kell biztosítani a kkv-k, valamint energetikai és infrastrukturális projektek támogatására. Ezenkívül elő kell segíteni az európai alapokhoz való jobb hozzáférést a nemzeti társfinanszírozásra vonatkozó követelmények ideiglenes enyhítésével.

Mint az Ön is tudja, elnök úr, országom, Észtország határozott erőfeszítéseket tesz az euro 2011-ben történő bevezetésére. Észtország egyike a legkisebb külföldi adósságállománnyal rendelkező országoknak, és a költségvetési hiányt sikeresen kordában tudta tartani. Az, hogy az OECD és Almunia biztos a közelmúltban elismerően szólt Észtország erőfeszítéseiről, biztató jele annak, hogy jó úton járunk.

Zoran Thaler (S&D) . – (SL) Decemberben az Európai Tanács nagyon fontos kérdésekkel fog foglalkozni. Ez lesz az első tanácsi ülés a Lisszaboni Szerződés ratifikációja óta, és képviselőtársaim már beszéltek arról, melyek lesznek ezek a kérdések.

Én egyetlen fontos kérdésre szeretném felhívni a figyelmüket, amelyről sokszor megfélekeznek, de amely Európa és az egész Európai Unió stabilitását is érinti: ez Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság (FYROM) kérdése.

Macedónia már négy éve tagjelölt ország, és az utóbbi 18 évben tulajdonképpen befagyasztott konfliktusban állt déli szomszédjával, Görögországgal, az EU régi tagállamával. Tehát azt is mondhatjuk, hogy Európa szívében létezik egy befagyasztott konfliktus.

Az idei év nagyon sikeres volt Macedónia számára. 2009-ben jelentős haladást tudott elérni. Pozitív jelentést kapott a Bizottságtól, amely azt ajánlotta, hogy a Tanács adjon engedélyt az országnak a teljes jogú tagságról szóló tárgyalások megkezdésére. December 20-án megszűnik a vízumkötelezettség, és nem túl régen választások voltak Görögországban.

Arra kérem egyrészt a Tanács és a Bizottság képviselőit, másrészt a tagállamokat, hogy támogassák Papandreou és Gruevski miniszterelnököket, e két bátor embert, hogy végre megoldást találhassanak és Macedónia csatlakozhasson a nagy európai családhoz.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Tisztelt elnök úr! A december 11-én és 12-én tartandó európai tanácsi ülés összegzi majd a svéd elnökség által elért eredményeket. Gratulálni szeretnék a miniszter asszonynak és az egész kormánynak e rendkívül nehéz ratifikációs eljárás sikeres lezárásához. Másodszor pedig ahhoz, hogy megkezdődik a Lisszaboni Szerződés végrehajtása. A Szerződés új tisztségeket hoz létre, úgy mint az Európai Tanács elnöki tisztségét és a külpolitikai főképviseelő tisztségét. Tudjuk, hogy ezek a kinevezések sok vitát és ellentmondást hoztak magukkal, még itt a képviselőházban is.

Sok sikert kívánok a jelölteknek, de el szeretném mondani, hogy a valódi próbát többek között a keleti politika minősége és az Európai Külügyi Szolgálat létrehozásának folyamata fogja jelenteni. Ugyanakkor sajnáljuk, hogy a kinevezett személyek közül senki sem képviseli Kelet- és Közép-Európát. A terület átszervezése bizonyosan ezt a követelményt is teljesítheti majd a későbbiekben.

A koppenhágai éghajlat-változási csúcstalálkozó célja, hogy jóváhagyja – egyebek mellett – az Európai Unió által előterjesztett, nagyra törő célkitűzéseket. Ez szintén téma lesz a Tanács következő ülésén. Csakúgy, mint a stockholmi program, amely lényeges a biztonság, a polgárok, valamint a Lisszaboni Szerződés új rendelkezései szempontjából. Ezenkívül mindenről szó lesz, ami összefügg a gazdasági válsággal.

A Lisszaboni Szerződés bevezetésével kapcsolatos legnagyobb várakozásunk az, hogy az EU hatékonyabbá váljon, megvalósuljon a további bővítés, illetve az, hogy a Szerződés a polgároknak és a tagállamoknak egyaránt előnyöket hozzon. Azt várjuk a Lisszaboni Szerződéstől, hogy a politikai és gazdasági integráció közötti szakadék megszüntetésével új kezdetet adjon a közös piacnak. Azt is szeretnénk, ha az új Európai Bizottság kinevezése az Európai Parlament és annak jogai tiszteletben tartása, valamint a nemzeti parlamentek új szerepének alkalmazása mellett történne, fenntartva a szubszidiaritás elvét és vitát folytatva arról, hogyan építsük tovább Európát Lisszabon után. A Lisszaboni Szerződés gyakorlati megvalósítása ugyanakkor annak elismerését is jelenti, hogy a szolidaritásra és az energiapolitikára is vonatkoznak a hatályos jogszabályok, például a gázellátás biztonságáról szóló rendelet.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Tisztelt elnök úr! Először a múlt héten kinevezett főképviselőről szeretnék beszélni. Néhány korábbi felszólaló bírálta az elnök és a főképviselő személyét, ami szerintem egyáltalán nem helyénvaló. Mindig is lesznek elégedetlenkedők, de én, személy szerint pozitívnak tartom a két személy kinevezését, mivel sikerült egyensúlyt találni az érdekek között: kis és nagy országok, nők és férfiak, valamint a különböző politikai pólusok érdekei között.

Talán csak az bosszant, hogy egyik kinevezett személy sem az új tagállamokból származik, bár a következő alkalommal talán ez is lehetséges lesz. Mindenesetre szeretnék köszönetet mondani a térségemből jelölt személyeknek, különösen az észt elnöknek, Toomas Hendrik Ilves-nek és a lett elnöknek, Vaira Vīķe-Freiberga-nak. Úgy vélem, hogy folytatnunk kell a fontos munkát és nem szabad, hogy továbbra is személyi kérdésekkel vesztegezzük az időt.

A másik fontos kérdés, amiről beszélni szeretnék, az a pénzügyi válság megoldása, amit a Tanács kiemelt kérdésként kezel, úgy gondolom. Európa polgárai azt várják tőlünk, hogy megoldjuk a munkanélküliség problémáit és létrehozzuk a pénzügyi felügyeleti csomagot. Ezzel kapcsolatban nagyon fontos, hogy milyen lesz az új Bizottság, és milyen hatékony lesz a működése. Ezt saját országom, Észtország is így érzi, mivel számunkra a legnyilvánvalóbb cél az új gazdasági növekedés biztosítása, hogy beléphessünk az euróövezetbe. Ehhez nagyon közel állunk, mivel nagyon nagy az esélye annak, hogy teljesíteni fogjuk a maastrichti kritériumokat. Köszönöm.

Alojz Peterle (PPE). – (SL) Örülök, hogy sor kerül az első olyan tanácsi ülésre, amely a Lisszaboni Szerződés szabályai alapján zajlik. Sok sikert kívánok Herman Van Rompuy úrnak, a Tanács első elnökének. Meglehetősen hasonló nézeteket vallunk arról, hogyan kellene egységesen fellépünk, nem megfélemlítve sokféleségünkről.

Az új intézményi megállapodások elfogadásának az volt a célja, hogy a döntéshozatalt közelebb hozzuk a polgárokhoz, valamint egyszerűbbé, demokratikusabbá, átláthatóbbá és hatékonyabbá tegyük. Ennek kapcsán sok szó esett egy erős Európáról. A legfontosabb kérdés, amit fel kell tennünk, azonban az, hogy az erő tekintetében milyen elképzelést kellene kialakítanunk, illetve milyen alapokra építhetünk egy erős Európát. Az Európai Unió ereje és sikere Európa alapító atyjainak két alapvető eszméjéből ered: az első az emberi méltóság tiszteletben tartása, a másik az együttműködés. Ez azt jelenti, hogy mialatt a saját érdekeink védelméért dolgozunk, mérlegelnünk kell mások érdekeit is, legyen szó egyénekről, népekről, kisebbségekről vagy országokról.

Ma, a legnagyobb komolysággal ismét fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy mit jelent az emberi méltóság tiszteletben tartása, mit jelent, hogy egy személyt minden tekintetben figyelembe veszünk. Ez a kérdés szorosan kapcsolódik a stockholmi programhoz. Önök közül sokan felhívták a figyelmet az alapvető jogokra és arra, hogy ezeket védelmezni kell, de úgy tűnik, meglehetősen eltérőek a vélemények arról, hogy pontosan hol is kezdődnek az emberi jogok. Remélem, hogy legalább abban megegyezhetünk, hogy az emberi jogok az előtt kezdődnek, mielőtt egy személy megkapja egy adott ország állampolgárságát.

Azok közé tartozom, akik szerint az Alapjogi Charta 1. cikke az emberi élet egészére vonatkozik, azaz a születéstől a halálig. Különösen azokat kell védelmeznünk, akik nem tudják megvédeni magukat. Az emberi élet védelmét a személy alapvető szabadságainak megvédése elé kell helyeznünk.

Örömmel hallom, hogy Önök közül sokan használták a „közös fellépés” és a „partnerség” szavakat. Európa ereje közös erőfeszítéseinkben van, akár emberbaráti, akár kormányközi módszerről beszélünk. És bár egyre erőteljesebb kihívások elé nézünk, amelyek részünkről egy közös politikai akarat kinyilvánítását kívánják meg, a nagyobb együttműködés nem jelenti identitásunk elvesztését.

Göran Färm (S&D). – (SV) Tisztelt elnök úr! Bírálatokat hallunk, hogy két meglehetősen ismeretlen politikust neveztek ki az EU legmagasabb tisztségeire. E bírálatok igazságtalanok. Mi, itt a Parlamentben Ashton asszonyt

kiváló vezetőknek ismerhettük meg. Ugyanakkor a bírálókkal foglalkozni kell, mivel sokan most azt a következtetést vonják le, hogy a tagállamok azt szeretnék, ha az EU pusztán kormányközi koordinációs szerepet töltené be, és nem különálló politikai szintet, amelynek feladata az, hogy közös megoldásokat találjon az olyan súlyos problémákra, mint például a növekedés, a munkahelyek, a béke és a környezetvédelem. Ha ez így lenne, elég abszurd helyzetben lennénk.

Ismervén a helyzetet, aggasztónak találom, hogy a Bizottság és a Tanács oly nehezen tudta bebizonyítani, hogy képes a cselekvésre az EU előtt álló egyik legnagyobb belső probléma, az EU hosszú távú költségvetése terén. Most biztosítanunk kell a szükséges erőforrásokat, hogy beruházhassunk a belső piacon. A közlekedésről és az energetikai infrastruktúráról van szó. Biztosítanunk kell az erőforrásokat ahhoz, hogy támogatni tudjuk az új lisszaboni stratégia tartalmát 2020-ig. Megoldást kell találnunk az éghajlatváltozás hatásainak finanszírozására, legalább bizonyos mértékben az EU költségvetésén keresztül, és elő kell készítenünk a következő bővítést.

Ezért azt kérdezem az elnökségtől és a Bizottságtól: egyrészt mikor láthatunk kézzelfogható javaslatokat a félidős értékelésre vonatkozóan, amely hatással lesz a nem létező költségvetési mozgástérre a jelenlegi pénzügyi terv fennmaradó három évében, mivel a pénzügyi terv jelenlegi plafonjai megakadályozzák, hogy bármiféle ésszerű intézkedést tegyünk azon problémák kezelésére, amelyek megoldása nem várhat 2013-ig, másrészt mikor láthatjuk a hosszú távú költségvetési reformra vonatkozó iránymutatásokat meghatározó javaslatot?

Seán Kelly (PPE). – (GA) Tisztelt elnök úr! Szeretnék néhány szót mondani Írország nevében az Európai Unió e történelmi pillanatáról.

) – A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése, különösen az ír emberek 67%-os „igen” szavazatával, mindenki számára óriási előrelépést jelent az Európai Unióban. Véleményem szerint ez azt tükrözi, hogy a polgárok támogatják azt az előremutató munkát, amit az európai projekt keretében az évek során végeztek.

Sajnálatos módon az elnök és a főképvisező kinevezését sok bíráló érte, amit némiképp méltánytalannak tartok.

Először is, ha valakit kineveznek egy tisztség betöltésére, időt kell adni neki, hogy beilleszkedjen, és az eredményei alapján kell megítélni a munkáját, nem pedig a képességeikről kialakított előítéletek alapján.

Van Rompuy úrról úgy mondták, hogy konszenzuskereső ember és eredményes tárgyaló, mintha ezek negatív tulajdonságok lennének. Ugyanakkor korunkban ezek nagyon fontos jellemvonások. Mit akarunk? Egy elnöki stílusú gurut, aki ott parádézik a világ színpadán és problémákat okoz? Egy pusztítót, egy bomlasztót? Nem. Most egy jó, hatékony és racionális elnökre van szükségünk, és ilyen elnökünk van. Sok sikert kívánok neki.

Ami Ashton bárónőt illeti, elmondták róla, hogy még soha nem töltött be tisztséget oly módon, hogy megválasztották volna. Ez igaz, de ez önmagában nem minősíti magánemberként vagy eredményes politikusként meglévő kvalitásait. Csak azóta látom a tevékenységét, amióta én magam is itt vagyok. Egy alkalommal kérdéssel fordultam hozzá a Dél-Koreával kötendő kereskedelmi megállapodással kapcsolatban, és akkor azt gondoltam, derekasan helytállt.

Úgy vélem, hogy Farage úr megjegyzései sajnálatos módon nagyon túlzóak voltak, de már kezdek hozzászokni, mert Farage úr olyan, mint egy lemez: folyamatosan ugyanazt a politikai programot ismételteti, és mindig ugyanoda lyukad ki, a „Rule, Britannia!” időszakához és a nemzetek közötti viaskodáshoz. De ezek az idők már elmúltak. Az Európai Unió a legnagyobb békefolyamat, amelyre valaha sor került. A folyamat pedig nem áll le, és nekünk, képviselőknek pedig keményen kell dolgoznunk annak biztosítása érdekében, hogy ez továbbra is így legyen.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Tisztelt elnök úr! Ez fontos vita, mert véleményem szerint ez az utolsó alkalom, hogy nevekről vitázhatunk. Itt az ideje, hogy továbblépjünk, hogy a szakpolitikákról beszéljünk és megvitassuk az Európai Unió előtt álló kihívásokat. Kiemelném az egyik ilyen kihívást: a válság megoldásának kérdését. Ez az egyik olyan kérdés, amelynek terén az európai politikai intézmények a legegységesebbek.

Gratulálnunk kell a Tanácsnak, hogy kiemelten kezelte ezt a problémát, és különösen gratulálnunk kell a svéd elnökségnek. Gratulálnunk kell a Bizottságnak és az elnökének is, akik mindig is komolyan foglalkozott a válság megoldásával, és ki kell emelnünk, hogy maga a Parlament is mindig készen állt e kérdés megvitatására, létrehozva egy különbizottságot is.

Ezt az időszakot azonban ellentmondások is jellemezték: ellentmondások húzódtak a politikai vezetők és a központi bankok vezetőinek a nyilatkozatai között, nemzeti és európai szinten egyaránt.

Először is óvatosnak kell lennünk a válság végével kapcsolatban. Még nem jött el az ideje a nemzeti gazdaságoknak és a vállalatoknak nyújtott támogatási intézkedések visszavonásának. Viszont most kell megtervezni, hogy merre haladjunk tovább. A központi bankok vezetői figyelmeztették a kormányokat, hogy tegyenek határozott intézkedéseket a hiány korrigálása érdekében.

Változnak az idők. A bankok több kormánynak is üzenetek, és felfedték, hogy elleneznek bizonyos politikákat, például azokat, amelyek alacsonyabb adókat ígérnek. Sajnálom, hogy a portugál kormány nem az adócsökkentés útján halad tovább. A követendő út a versenyképesség mentén vezet, az üzenet pedig egyértelmű: nagyobb versenyképesség, több ösztönzés, nagyobb növekedés, több támogatás a vállalatoknak, több európai támogatás a növekedés és a munkahelyek érdekében.

János Áder (PPE). – (HU) Tisztelt Elnök úr! Az Európai Tanács napirendjén negyedik napirendi pontként szerepel a koppenhágai tanácskozásnak a kérdése. Van két fontos vitapont, ami megakadályozza az egységes európai uniós álláspont kialakítását. Az egyik a szén-dioxid-kvóták értékesítése 2012 után. A Bizottság és a régi uniós tagországok egy része meg akarják tiltani a kvóták 2012 utáni értékesítését. 9 ország, Csehország, Lengyelország, Magyarország, Románia, a három balti ország, Szlovákia és Bulgária viszont ragaszkodik ahhoz, hogy a kvótájukat 2012 után is értékesíthessék.

Az említett országok, így Magyarország is teljesítették, nem teljesítették, túlteljesítették kiotói vállalásait. Így például Magyarország, amelyik 8 százalékos csökkentést vállalt, 23 százalékos csökkentést hajtott végre. Ezért teljes egészében elfogadhatatlan Magyarország számára a Bizottság álláspontja, és a leghatározottabban ragaszkodunk ahhoz, hogy a szén-dioxid-kvótánkat 2012 után is értékesíthessük. És arra szeretném kérni képviselőtársaimat Bulgáriából, Lengyelországból, Csehországból, Szlovákiából, a balti országokból – pártállásra való tekintet nélkül –, hogy ők is ugyanilyen következetesen ragaszkodjanak ehhez az állásponthoz.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Először is fogadja őszinte gratulációm, Malmström asszony, a Parlamentből a kormányba, majd a kormányból az Európai Bizottságba való megválasztásához. A legjobbakat kívánom Önnek.

A Nizzai Szerződés szerinti utolsó ülésünket tartjuk, és a Lisszaboni Szerződés szerinti első ülésünkre készülünk. E kvantumugrásnak, e változásnak, ennek az új fejezetnek észrevehetőnek kell lennie az első csúcson. Európa megváltozott. Az intézményekről folytatott vitának vége, és remélem, hogy a személyi kérdésekről folytatott vita is lezárult.

Mostantól új kontextusba kerül a döntéshozás. Megerősödnek a polgárok és a parlamentek jogai, és az Európai Uniónak és intézményeinek cselekvési képessége is megerősödik. Mi, mind a három intézmény, jogokat kapunk, amelyek révén könnyebben tudjuk majd képviselni kontinensünket a világban.

Papírra bármit leírhatunk. De az, hogy meg tudjuk-e győzni az embereket arról, hogy rendelkezünk a politikai akarattal a cselekvésre, az új célok meghatározására és a polgárok projektekbe való bevonására, ezeken az üléseken fog eldőlni az elkövetkező néhány hétben. Azt várom ettől a csúcstól, hogy új lendületet adjon, egy új felelősségérzetet, valamint egy sokkal komolyabb megközelítést a különböző témák kezelésére vonatkozóan. Amit az elmúlt néhány napban láttunk, az a legkisebb közös nevező keresése volt: a nemzeti és politikai szempontok előtérbe helyezése. A Lisszaboni Szerződés ugyanakkor az európai szempontok hangsúlyozására és döntéshozásra szólít fel.

Ezért gondolom azt, hogy tudjuk, mit fogunk tenni a szociális piacgazdaság modelljével. Hogyan fogjuk kezelni a pénzügyi és a gazdasági válságot? Ez nem a meglévő jogok védelmezésével fog történni, hanem globális megoldások felkutatásával. Pénzügyeink felülvizsgálatára is számítok. Alapvető fontosságú számunkra, hogy tudjuk, mennyi pénzt költünk intézkedéseinkre. A csúcstalálkozóznak át kell adnia e pénzügyi felülvizsgálat felelősségét a Bizottságnak. Komolyan, őszintén és nyitottan kell megvitatnunk a különböző témákat, és új célokat kell kitűznünk. A legjobbakat kívánom Önöknek.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Tisztelt elnök úr! Biztos asszony! Ma elégedettnek kellene lennünk, mivel éppen megoldottunk egy intézményi problémát. Megvan a Lisszaboni Szerződés, egyenlőség van, megvannak az arcok – és mégis, valahogy furcsán érzem magam.

Ma, itt az ülésteremben, amely szinte kong az ürességtől, nem érzékelem az életet; elkésztő módon vitázunk az Európai Tanács előkészületeiről. Nem tudok magyarázatot adni erre a furcsa érzésre, ami a soros elnökség alatt megrendezésre kerülő utolsó európai tanácsi ülés előkészületei kapcsán elfog engem.

Mennyire más, mennyire örömteli volt 2004, amikor a volt kommunista országok csatlakoztak az Unióhoz! Mennyire más volt, amikor a berlini fal leomlásának huszadik évfordulóját ünnepeltük! Igen, ma már tudjuk, hogy a megoldás nem a tagállamoktól érkezik majd. A megoldást az emberek adják majd, az Európai Parlamentből fog érkezni.

Ezért a Bizottságra tekintek, amelynek pártatlannak kell lennie, és politikai szövetséget kell kötnie az Európai Parlamenttel annak érdekében, hogy a népek szövetsége biztosítsa, hogy álmodhatunk arról, amit ennek az Európai Uniónak kívánunk: a népek Unióját.

Andreas Mølzer (NI). – (DE) Tisztelt elnök úr! Egyetértek a korábban felszólalók többségével abban, hogy a Lisszaboni Szerződés egy új, történelmi szakaszt képvisel az európai integrációban. Mindazonáltal az európai emberek, a polgárok nincsenek mindig ünnepélyes hangulatban, ha erre gondolnak. Sokan attól tartanak, hogy a Lisszaboni Szerződés fokozott központosítást eredményezhet Európában.

Sokan attól félnek, hogy a kis uniós tagállamok – mint például az én hazám, Ausztria – kisebb befolyással bírnak majd, mert az új szavazási módszerekből adódóan a nagy tagállamok képesek lesznek mindenről dönteni. Az emberek ugyanakkor azt is érzik, hogy az EU legmagasabb tisztségeit a leggyengébb és a legkisebb közös nevező alapján osztották ki. Ezzel nem kívánok semmi rosszat mondani Van Rompuy úr és Ashton bárónő személyes kvalitásairól. Mindazonáltal az emberek felismerték, hogy a folyamatnak nem része a demokratikus választás.

Ha az Európai Uniót egy eredményes jövő felé szeretnénk terelni, nekünk, itt a Parlamentben nagyobb demokráciát kell kiharcolnunk, többek között azon a téren, ahogyan a legmagasabb tisztségeket betöltő személyek kiválasztása történik.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Tisztelt elnök úr, Malmström asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! 2009 harmadik negyedében az Európai Unió visszatért a növekedés pályájára, amiből azt gondolhatjuk, már túl vagyunk a nehezén.

De a növekvő munkanélküliség miatt még mindig aggasztó a helyzet, ezért továbbra is rendkívül óvatosnak kell lennünk. Sőt, egy november 23-i jelentésben a Bizottság megállapította, hogy 2008 második negyedéve és 2009 közepe között a pénzügyi válság miatt 4 millió munkahely szűnt meg.

Következésképpen most rendkívül fontos, hogy az Európai Tanács következő ülésén a munkanélküliség kérdését a 2010 utáni lisszaboni stratégia összefüggésében vitassák meg. E stratégiának mindenképpen merész célokat és innovatív intézkedéseket kell a zászlajára tűznie.

Véleményem szerint mostantól a vitának elsősorban arról kell szólnia, hogyan igazítsuk ezt a lisszaboni stratégiát ehhez a zavaros időszakhoz. Polgáraink azt várják Európától – és ezt nap mint nap tapasztaljuk –, hogy megoldásokkal álljon elő a munkaerő-piaci válság tekintetében. Ne okozunk nekik csalódást.

Audy úrhoz hasonlóan én is csalódottságot érzek amiatt, hogy ilyen kevesen vagyunk jelen az ülésteremben most, amikor az európai polgároknak ilyen rendkívül aggasztó helyzettel kell szembenézniük.

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Először is köszönetet szeretnék mondani a svéd elnökségnek mindazokért az óriási erőfeszítésekért, amelyeket az elmúlt hónapokban tettek, és amelyek – több más dolog mellett – a Lisszaboni Szerződés elfogadását eredményezték.

Végül, 10 évig tartó intézményi holtponthoz az Európai Unió az együtt döntési eljárás megerősítésével ismét növekedési pályára állhat, amely pálya egykor váratlanul véget ért.

Nem a kiválasztott személyek kvalitásairól folytatnék vita, viszont az elmúlt napokban történt kinevezések határozottan felszínre hozták, hogy a kinevezési eljárások igen távol állnak az átláthatóság és a polgárok iránti felelősség elvétől, amit az Európai Unió magáénak vall. Ennek a Parlamentnek gondoskodnia kell arról, hogy a jövőben fokozottabban részt vegyen a tárgyalásokban, amelyeket az államok nem tudnak, illetve az államoknak nem szabad titokban folytatniuk a Tanács keretében.

Végezetül remélem, hogy le tudjuk zárni a 2009-es évet, és nagyra törő megállapodást sikerül elérnünk a koppenhágai konferencián, ahol az Európai Uniónak egységesen kell fellépnie az éghajlatváltozásról képviselt véleményének kifejezésekor.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Tisztelt elnök úr! A svéd elnökség legfontosabb, és mindennél fontosabb munkája a Lisszaboni Szerződés volt, amely új lehetőségeket nyit meg Európa előtt. Programot kell kidolgoznunk a bevezetésére. A személyi kérdések eldöntése csak az első lépés. Ezt követően tervet kell

elfogadnunk a gazdaság felélénkítésére vonatkozóan. Arról sem feledkezhetünk meg, hogy nem csak a bankoknak kell segítséget nyújtani, hanem az átlagembereknek is, különösen a munkanélküliség csökkentése révén. Harmadsorban, az éghajlatváltozás elleni küzdelemre vonatkozó stratégián dolgozunk – és ez jó. Döntést hozunk arról, milyen intézkedésekre van szükség ezen a területen, de ne feledjük, hogy a pénzügyi támogatás tekintetében a válság elleni harc áll az első helyen. Negyedszer, a stockholmi program egy biztonságot és nyitott Európát ígér, a szabadságjogok Európáját – és csak akkor beszélhetünk majd közös Európáról. Alapvető, hogy e fontos értékek között valamiféle egyensúlyt találjunk. Végezetül, a balti-tengeri régió fejlesztése fokozottabb együttműködést kíván meg a régióbeli tagállamok részéről, és Svédország sokat tett e téren.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Először is gratulálni szeretnék a svéd elnökségnek ahhoz, ahogyan előkészítette a Lisszaboni Szerződésre való átmenetet. A svéd elnökség sikeresen végrehajtotta ezen elsőbbséget élvező feladatát. Véleményem szerint a decemberi tanácsi ülésnek megoldásokat kell találnia az Európa előtt álló kettős kihívás – a gazdasági válság és az éghajlatváltozás – kezelésére.

Jelenleg arra van szükség, hogy a pénzpiacokon helyreálljon a bizalom. Ezért egy felügyeleti rendszert kell bevezetni, amelynek az a feladata, hogy kezelje és megakadályozza a hasonló válságok kialakulását. Az éghajlatváltozásról annyit mondanék, hogy a környezetvédelmi politika kidolgozása nem érintheti a többi szakpolitikát vagy az európai alapoknak a regionális fejlesztéshez hasonló szakpolitikai célokra való szétosztását.

Cecilia Malmström, a Tanács soros elnöke. – (SV) Tisztelt elnök úr! Néhány rövid kérdésre szeretnék válaszolni. Hallottuk a Törökországgal kapcsolatos kérdést. Természetesen nagyon örülünk annak, hogy Törökország számára az európai integráció továbbra is elsődleges cél. Haladunk a Törökországgal folytatott tárgyalásokkal – talán nem olyan gyorsan, mint szeretnénk, mindenesetre van előrehaladás, és reméljük, hogy az év végén sor kerül a környezetvédelmi fejezet megnyitására.

Természetesen támogatjuk a Törökország és Ciprus közötti tárgyalásokat, illetve a szigeten folytatott tárgyalásokat, amelyek célja, hogy megoldást találjanak a sziget megosztottságára. Az érintett pártok felelősek ezért a folyamatért, és az ENSZ támogatást nyújt ehhez. Természetesen az EU is támogatja a folyamatot. Nemrég Cipruson voltam, ahol tárgyaltam az ügyben érintett különböző pártokkal. Fantasztikus lenne, ha rövid időn belül megoldást tudnának találni. Ma délután lesz még egy vita, amelyben Törökország és más tagjelölt országok is érintettek lesznek: a bővítésről lesz szó. A vitán Carl Bildt külügyminiszter is részt vesz, és a képviselőknek lehetőségük lesz kérdéseket feltenni erről és más témákról.

Röviden szólnék a balti-tengeri stratégiáról. Ismételten szeretném megköszönni az Európai Parlamentnek, hogy támogatta a svéd elnökséget ebben az ügyben. Természetesen itt, a Parlamentben született meg a balti-tengeri stratégia ötlete, ezért nagyon örülünk, hogy most már hatályba is lépett. A stratégiának nagyon fontos szerepe lesz a régió környezetvédelmi problémáinak megoldásában, valamint a jólét, az innováció és a biztonság növelésében, csak hogy néhány dolgot említsek.

Az Európai Külügyi Szolgálat az egyik legnagyobb és legjelentősebb változás, amit a Lisszaboni Szerződés magával hoz. Az Európai Tanács októberi ülésén jóváhagyta e Szolgálat általános keretét. Ashton asszony most tovább fog dolgozni ezen a kereten az Európai Parlamenttel együttműködésben, és legkésőbb jövő áprilisis végleges javaslatot terjeszt elő. A Külügyi Szolgálat természetesen fokozatosan kezdi meg működését, és fontos, hogy ez hozzáértő és megfelelő módon történjen. Az Európai Parlamentnek lesz lehetősége megvitatni, hogy ez milyen formát öltson majd.

Ami a költségvetés felülvizsgálatát illeti, Färm úr, teljességgel egyetértek Önnel abban, hogy most, amikor egy hét múlva hatályba lép a Lisszaboni Szerződés, amely új és korszerű alapszabályokat vezet be az Európai Unió tekintetében, egyértelműen szükségünk van egy korszerű költségvetésre, amely képes kezelni a felmerülő kihívásokat. Remélem, hogy az új Bizottság a lehető legrövidebb időn belül képes lesz ilyen javaslatokat előterjeszteni. Azt hiszem, tegnap az kérdések órájában Barroso úr is említette ezt.

Laeken után nyolc évvel egy új szerződés hatálybalépésének küszöbén állunk. Történelmi pillanatban van részünk: új korszak kezdődik az Európai Unió számára. Nagy örömmre szolgál, hogy a svéd elnökség részt tudott venni ebben a folyamatban. Most már bizonyos mértékig magunk mögött hagyhatjuk az intézményi kérdéseket, és azokra a komoly politikai kihívásokra koncentrálhatunk, amelyekről tudjuk, hogy Európa polgárait foglalkoztatják – hiszen természetesen a polgárok Európájáért küzdünk mindannyian.

E kérdések közül több is megvitatásra kerül az Európai Tanács decemberi ülésén. Ami az éghajlatváltozás kérdését illeti – amely alapvető fontosságú nemzedékünk számára –, a koppenhágai találkozóra a Tanács

ülésével egy időben kerül sor. Így a tanácsi ülés lehetőséget nyújt számunkra ahhoz, hogy szükség esetén finomítsunk a Koppenhágában képviselt tárgyalási álláspontunkon.

Ami a pénzügyi kérdéseket és a gazdasági válságot illeti, számos eszközt tudunk alkalmazni, és emellett hosszú távú iránymutatásokat is felvázolhatunk arra vonatkozóan, hogyan tegyük Európát ismét versenyképpé, hogy ezáltal jólétet és társadalmi kohéziót teremtsünk, és ami a legfontosabb, előre tekinthetünk az új lisszaboni stratégiára, amely – hosszú és középtávon – nagyon sok hasznot hozhat e tekintetben Európának.

Végezetül, a stockholmi program biztonságot hoz Európa polgárai számára, ezért rendkívül fontos, hogy elinduljon ez a program. Ezek a kérdések a csúcstalálkozó után is megmaradnak, és mindezek tekintetében nagyon szoros együttműködést kell folytatnunk az Európai Parlamenttel. Reinfeldt miniszterelnök úr itt lesz a decemberi ülésen, és beszámol a csúcstalálkozó eredményeiről, ezenkívül általános beszámolóval szolgál a svéd elnökségről is. Köszönöm Önöknek a hasznos és előremutató vitát.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Tisztelt elnök úr! Ezen a napon, amikor azt ünnepelhetjük, hogy a következő Bizottságban a jelek szerint legalább kilenc női biztos lesz – és ezt mi, akik sokat tettünk ezért, szintén győzelemnek könyvelhetjük el –, azt hallottam a reggeli hírekben, hogy múlt évben egyedül Franciaországban 156 nő halt meg családi erőszak következtében. Mivel ma van a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napja, ez a hír talán arra késztet, hogy megálljunk és elgondolkodjunk ezen. Remélem, a jövőben európai szinten, sőt nemzetközi szinten is fel tudunk majd lépni e problémával szemben. Talán ezt a kérdést más üléseken is felvethetjük a mai nap során.

Fontos lépést tettünk előre. Mindez sokat elmond az eljárásról, amelyet mostantól alkalmazunk, amelynek nyitottabbá kell tennie a biztosok kijelölését. Remélem, hogy a jövőben a tagállamok egy nőt és egy férfit is jelölnek. Szerintem ez nagyszerű ötlet.

De engedjék meg, hogy tegyek néhány észrevételt az új főképviselővel és a Tanács új elnökével kapcsolatban. Cathy Ashton asszonyt a brit kormány teljes támogatásával a háta mögött jelölték a Bizottságba. Egy éve itt, a Parlamentben nagyon nagy többséggel – ha nem tévedek 538 szavazattal – választották meg. Mint ahogyan Önök közül többen elmondták, Ashton asszony szorosan együttműködött a Parlamenttel, és mindig kereste a lehetőséget a Parlament bevonására a különböző kérdésekben. Egyhangúan választotta meg őt a 27 állam- és kormányfő, ezért úgy gondolom, minden joga megvan a tisztség betöltésére, és hogy kiérdemlje az Európai Unió külföldi partnereinek tiszteletét. Tetszett az a korábban elhangzott hasonlat, miszerint olyan személy helyett, aki feltartaná a forgalmat, vagy piros lámpát jelentene, egy olyan személy töltsen be fontos pozíciót, aki segíti a forgalom haladását, segít abban, hogy a demokratikus és megfelelő módon szülessenek döntések az Európai Unióban. Ashton asszonyt nagyon jó kollégának ismertem meg, és elmondhatom róla, hogy meggyőződéses Európa-párti. Ez nagyon fontos kiindulópont.

Sok jó észrevételt hallottunk a mai vitában. Úgy vélem, eredményes és építő jellegű vitát folytattunk, és köszönöm a felszólalásokat. Reagálnék még a Göran Färm úr költségvetési felülvizsgálattal kapcsolatos kérdésre. Csak megismételni tudom, amit Barroso úr mondott, azaz hogy ez a feladat az új Bizottsághoz kerül majd. Először is azért, mert az új Lisszaboni Szerződés tartalmaz majd olyan rendelkezéseket, amelyek egy új intézményi felépítést írnak elő, ez tehát jó alapot szolgáltat majd a költségvetési döntésekhez. Másodszor, az új Bizottságnak döntenie kell a politikai prioritásokról, és ezt követően oda teszi a pénzét, ahol arra szükség van, hogy ekképpen a költségvetés tulajdonképpen kövesse a politikai prioritásokat. Ez szerintem fontos fejlesztés és egyben lehetőség is az új Bizottság számára. Ezt szintén örömmel fogjuk átengedni Cecilia Malmström asszonynak. A Bizottság azt mondhatja, hogy a költségvetési felülvizsgálatra vonatkozó javaslat jövő év elején készül el, és ez lesz az új Bizottság első feladata.

Egyetlen észrevételt szeretnék tenni a stockholmi programmal kapcsolatban. A stockholmi program elfogadása egybeesik a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével, és az Európai Parlament döntő szerepet kap majd e politikák kidolgozásában. Ez ismételten növeli a bel- és igazságügyi kérdésekben meghozandó fontos döntések demokratikus legitimitását. Ez jó hír az európai polgárok számára, és az összes uniós intézmény számára is.

Ami az éghajlatváltozást illet, úgy hallom, megegyeznek a nézetek arról, hogy az Európai Parlamentnek már mostantól kezdve tevékeny szerepet kell vállalnia Koppenhágában.

Tehát még egyszer köszönöm a vitát. Az új Lisszaboni Szerződéssel olyan eszköz van a kezünkben, amely segít az összes itt felvetett fontos kérdés megoldásában – legyen szó az éghajlatváltozásról, a pénzügyi válság

és annak társadalmi és egyéb hatásai elleni küzdelemről –, és természetesen biztosítani fogja a jövő demokratikus Európai Unióját.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A Tanács soron következő ülésének az a célja, hogy megteremtse a növekedést és a foglalkoztatást célzó lisszaboni stratégia jövőjének alapjait. Miközben ez történik, Európában rekordmértéket ölt a munkanélküliség, gazdasági visszaesés tapasztalható, amely egy mély válság következménye. Nyolc év elteltével szembe kell néznünk a valósággal: a kinyilvánított célok teljesen kudarcba fulladtak. E kudarc okai abban keresendők, amiben e stratégia valódi programjai megmutatkoztak: a munkakapcsolatok deregulációja és ehhez kapcsolódóan a munka leértékelődése, a szociális jogok elleni támadás, az alapvető fontosságú közszolgáltatások lerombolása, a kulcsfontosságú gazdasági ágazatok privatizálása és liberalizációja, valamint a piac mindenhatóságának erőltetése a közélet mind több területén. A munkavállalóknak és az embereknek minden okuk megvolt arra, hogy az e programtól való radikális elmozdulásban reménykedjenek: egy irányváltásban, amelynek megvalósítása elengedhetetlen. A változás keretében többek között a következőkre van szükség: az oktatás jogként, nem pedig szolgáltatásként vagy másik piaci ágazatként való elismerése; a tudáshoz és a kultúrához való demokratikus hozzáférés megteremtése; a munka és a munkavállalói jogok becsben tartása; a termelő ágazatok, illetve a mikro-, kis- és középvállalkozások védelme; a minőségi közszolgáltatások biztosítása mindenki számára; valamint a vagyon egyenlőbb elosztása.

András Gyürk (PPE), írásban. – (HU) Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt képviselőtársaim! Az Európai Tanács közelgő ülésén a tagállamok várhatóan megállapodnak a koppenhágai klímacsúcson képviselt főbb alapelvekről. Fontosnak tartom, hogy a kibocsátási kvóták és a fejlődő országoknak nyújtott pénzügyi támogatások ügye mellett ne sikkadjon el az energiahatékonyság kérdése. Az Európai Unió ugyanis hajlamos megfeledezni erről a könnyű prédáról. Ez különösen azért hátrányos, mivel Európa egyes térségeiben az energiahatékonyság javításával minden más megoldásnál olcsóbban csökkenthetjük a kibocsátások mértékét. A fentiekből két dolog következik. Egyrészt, az Európai Uniónak törekednie kell arra, hogy az energiahatékonysági szabványok az új klímavédelmi rezsim elfogadásával világszerte közeledjenek egymáshoz. Másfelől, a jövőbeni hosszú távú uniós költségvetésben markánsabb szerepet kell kapniuk az energiahatékonysági támogatásoknak, különös tekintettel a volt szocialista országok épületrekonstrukciós programjaira. Ezen a téren ugyanis már viszonylag csekély anyagi ráfordítással is látványos megtakarításokat lehet elérni.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) A stockholmi program legfontosabb eleme a „polgárok Európájának építése”. Számomra ez azt jelenti, hogy mostantól kezdve az európai intézményeknek – a tagállamok mellett – lépéseket kell tenniük az EU-n belüli határok lebontására, mivel a polgárok előtt továbbra is igazgatási és jogi akadályok állnak, amelyek megakadályozzák őket azon joguk gyakorlásában, hogy a választásuk szerinti tagállamban éljenek és dolgozzanak. A stockholmi programnak ezért kell ezt a központi témát valósággá tennie, és olyan, egyértelműen meghatározott eszközöket kidolgoznia, amelyek elősegítik a közösségi munkaerőpiacra való bejutást az EU valamennyi munkavállalója számára – ami az európai polgárság egyik legfőbb szimbóluma.

Ezenkívül a jelenlegi gazdasági válság még inkább felhívja a figyelmet arra, hogy támogatni kell a mozgás szabadságának gyakorlását. Az EU-n belüli mobilitás javítása – a szabadság, a jogok és a kötelezettségek közös területén – a schengeni térség megszilárdításához vezet, és elengedhetlenné teszi a többi tagállam mielőbbi integrációját. Ez az EU külső hatásainak megfelelő igazgatását is magában foglalja, amelyet a lehető legkövetkezetesebb módon kell végrehajtani.

Sirpa Pietikäinen (PPE), írásban. – (FI) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Szeretnék köszönetet mondani a svéd elnökségnek az új bel- és igazságügyi munkaprogram kidolgozása kapcsán végzett munkájáért.

A stockholmi programnak köszönhetően az Európai Unió képes lesz jobbra tenni az összes uniós polgár mindennapi életét. A biztonság, a jólét és az egyenlőség a jogállamiság, a szolidaritás és a megkülönböztetésmentesség elvének a különböző szakpolitikai területeken, a jogszabályok kidolgozásakor való következetes betartásából ered.

Azt szeretném, ha sokkal több figyelmet fordítanának a bevándorlók, a kisebbségek, illetve azon személyek mindennapi életének javítására, akik valamilyen okból megkülönböztetést szenvednek. Ez nem elhanyagolható jelenség: az Eurobarométer egyik új felmérése szerint minden hatodik európai arról számolt be, hogy az elmúlt öt évben megkülönböztetést kellett elszenvednie.

Ennek kapcsán hangsúlyozni szeretném az áruk és szolgáltatások biztosítása terén a megkülönböztetés tilalmáról szóló irányelv jelentőségét, amely jelenleg a Tanács előtt van. Sajnos az irányelv tárgyalása nagyon lassan halad a Tanácsban, és némely tagállamok részéről komoly ellenállásba ütközik. Az Európai Unió alapvető értékei az emberi jogok és az egyenlőség elveinek tiszteletben tartása köré rendeződnek. Ezen elvek érvényesülését az európai jogszabályok szintjén is maradéktalanul biztosítani kell.

(Az ülést 11.40-kor berekesztik)

(11.45 és 12.05 között a képviselők összegyűlnek a LUX-díj átadására)

(Az ülést 12.05-kor berekesztik.)

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

7. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

7.1. évi mentesítés: az EU általános költségvetése, Tanács (A7-0047/2009, Søren Bo Søndergaard) (szavazás)

- A szavazás előtt:

Nicole Sinclair (EFD). – Elnök úr, a 173. cikk alapján szólalok fel az eljárási szabályzat 2. cikkével kapcsolatban. Idézem: „Az Európai Parlament képviselői megbízatásukat szabadon gyakorolják.” Ma délelőtt a Tanács és a Bizottság nyilatkozatairól folytatott vitán Ön, elnök úr, azt mondta, hogy Farage úr megjegyzései elfogadhatatlanok. Az Európai Parlament új képviselőjeként arra szeretném kérni Önt, hogy a 2. cikkre tekintettel jelentse ki egyértelműen, hogy az európai parlamenti képviselők szabadon, minden cenzúra nélkül kifejezésre juttathatják-e véleményüket.

Elnök. – Szíves engedelmeivel személyesen találkozunk majd Farage úrral és baráti beszélgetést folytatunk erről a kérdésről. Ez az én javaslatom. Nagyon köszönöm.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Elnök úr, én is részt vettem a ma délelőtti vitán. Nem volt olyan érzésem, hogy Ön igazságtalan lett volna vagy bármilyen módon visszaélt volna hivatalával. Ellenkezőleg...

(Felzúdulás)

Azt szeretném mondani, hogy éppen ellenkezőleg, Ön nagy türelemmel és tisztelettel hallgatta, amint ennek az úgynevezett képviselőcsoportnak az elnöke bebizonyította számunkra, hogy hivatásos rágalmazó. Farage úr beszédével kapcsolatban ez az igazság.

(Taps)

Søren Bo Søndergaard, előadó. – Elnök úr, névszerinti szavazást szeretnék kérni a Tanács 2007. évi költségvetésének mentesítésével kapcsolatban. Fontosnak tartom, hogy a Tanács beláthassa, hogy a Parlament széles körű támogatást nyújt a Tanácshoz intézett, azzal kapcsolatos kéréseinkhez, hogy fokozottabban működjön együtt a Parlamenttel és annak illetékes bizottságaival a következő mentesítési eljárás kapcsán.

7.2. A gumiabroncsok üzemanyag-hatékonyság tekintetében történő címkézéséről (A7-0076/2009, Ivo Belet) (szavazás)

- A szavazás előtt:

Ivo Belet, előadó. – Elnök úr, csupán röviden köszönetet szeretnék mondani a svéd elnökségnek a kitűnő együttműködésért. Úgy gondolom, hogy ez a megállapodás nagyra törő, ugyanakkor ésszerű is. Meg fog győzni bennünket arról, hogy az üzemanyag-hatékonyság, az alacsony zajkibocsátás és természetesen a biztonság mellett döntsünk. Ezenkívül köszönetemet szeretném kifejezni a Bizottságnak, valamint az

árnyékelőadónak – Matthias Grooténak és Jorgo Chatzimarkakisnak – az általuk végzett fantasztikus munkáért.

7.3. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap igénybevétele: Belgium – textilágazat és Írország - Dell (A7-0044/2009, Reimer Böge) (szavazás)

7.4. Az Európai Parlament eljárási szabályzatának hozzáigazítása a Lisszaboni Szerződéshez (A7-0043/2009, David Martin) (szavazás)

- A szavazás előtt:

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök úr, nem működik a szavazógépem, de elsősorban nem erről szeretnék beszélni.

Ez a jelentés, elnök úr, tartalmazott egy módosítást, konkrétan a 86. módosítást, amelyet visszavontak. Az eljárási szabályzat alkalmazására irányuló felhívásom az eljárási szabályzat 24. cikkének (2) bekezdésén alapul. Minthogy engem ért az a megtiszteltetés, hogy több kollégám nevében magyarázattal szolgáljak Önnek, ez a cikk rendelkezik arról, hogy a *független képviselők* kijelöljenek maguk közül egy küldöttet, hogy részt vegyen az Elnökök Értekezletének ülésein. Mivel az igazgatás akadályt gördített elé, július óta nem teljesül ez a kötelezettség.

Az említett 86. módosítás célja azonban e rendelkezés annak érdekében történő megváltoztatása, hogy Ön dönthesse el, hogy a *független képviselők* közül ki vehessen részt az Elnökök Értekezletének ülésein. Elnök úr, ez tényleg gyalázat, és akkor még finoman fogalmazok. Minden kollégánk annak tartja. Úgy tűnik, hogy mi vagyunk az egyetlenek, akikre kívülről kényszerítették rá az Elnökök Értekezletének üléseire delegálandó képviselő kijelölését.

Elnök úr, remélem, hogy Önnek feltett szándéka elutasítani ezt a lehetőséget, amelyet a Szocialista Képviselőcsoport és az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja – amelynek Ön is tagja – ajánlott Önnek.

Elnök. – Értem, hogy mire gondol. Szeretne-e az előadó ezzel kapcsolatban valamit mondani? Felkérhetem az előadót arra, hogy tegye meg észrevételeit?

David Martin, előadó. – Elnök úr, igazán nem kell sok időt pazarolnunk erre, mert a *független képviselők* nem érdemes túl sok időt fordítani. Erről nem szavazunk. Ha vennék a fáradságot, hogy megjelenjenek azokban a bizottságokban, ahol joguk van megjeleni, tudnák, hogy nem ma szavazunk erről, hanem majd januárban fogunk. Elnök úr, ragaszkodni fogok azon javaslatomhoz, hogy Ön kérjen fel egy *független képviselőt* arra, hogy vegyen részt az Elnökök Értekezletének ülésein.

7.5. Az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai csúcstalálkozó előkészítése (szavazás)

- A szavazás előtt:

Satu Hassi (Verts/ALE). – Elnök úr, képviselőcsoportom úgy véli, ezen a listán a 43. és az 54. módosítás szavazási rendje fordítva van feltüntetve.

A 43. módosítás elfogadása miatt az 54. cikk nem válhat tárgytalanná, mert az 54. módosításban szerepelnek más olyan kérdések is, amelyekre a 43. módosítás nem terjed ki.

Ha ennek egy része egy másik módosítás tárgytalanná válását idézi elő, akkor először az 54. módosításról kell szavazni, és csak azt követően a 43. módosításról.

Ez nem az első szavazással kapcsolatos, hanem a második oldalon lévővel. Csak azért szerettem volna közölni ezt, hogy tudjon róla, amikor a szavazás során ehhez a ponthoz érünk.

Elnök. – A bizottság képviselője szeretne-e valamit mondani ezzel kapcsolatban? Esetleg Leinen úr? Szándékukban áll változtatni a szavazási renden? Meg kell mondanom, hogy nem számítottunk erre a módosításra. Nem terjesztettek elő erre vonatkozó javaslatot.

Jo Leinen, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság elnöke. – (DE) Igen, elnök úr, Hassi asszonynak igaza van. Követhetjük is az általa indítványozott eljárást.

(Az indítványt elfogadják)

Markus Ferber (PPE). – (DE) Elnök úr, az imént a tolmácskabinból a 20. cikkre kérdeztek rá a 22. helyett, ami megnehezíti, hogy az Ön szándéka szerint járjunk el. Ezért remélem, hogy a tolmácsok most már helyesen fordítják le a lengyelül megadott számokat.

Elnök. – Elnézést kérek, előfordulhat, hogy én hibáztam.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Elnök úr, a Parlamentet hivatalos küldöttség képviseli Koppenhágában. Ön is tagja lesz a küldöttségnek, és ez lesz az első alkalom, hogy nem kell irodát bérelnünk a városban, hanem hivatalosan az EU pavilonjában kapunk helyet. Ez öröndetes, és köszönettel tartozunk érte. Így hát a 61. cikk szükségtelen.

A Lisszaboni Szerződés nem csupán azt biztosítja, hogy a Parlament véleményét meg fogják hallgatni a nemzetközi szerződésekkel kapcsolatban, hanem azt is, hogy ezekhez hozzájárulását kell adnia. Ez egy új korszak kezdetét jelenti számunkra, ezért a 60. cikknek megfelelően kérjük, hogy részt vehessünk az EU koordinációs ülésein, és ne kelljen az ajtón kívül várakoznunk. A Bizottságnak ugyanolyan bánásmódot kell alkalmaznia velünk szemben, mint a Tanács esetében, amikor tájékoztatást ad a Szerződéssel kapcsolatos tárgyalásokról, és azt kérjük a Bizottságtól, hogy kezdje a Kiotói Megállapodással. Ez a kérésünk a Bizottsághoz. Lehet, hogy Reding asszony szeretne mondani valamit ezzel kapcsolatban.

(Taps)

Viviane Reding, a Bizottság tagja. – (DE) Elnök úr, vettem az üzenetet és továbbítani fogom a Bizottság elnökének, valamint a többi biztosnak.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – Elnök úr, arra szeretném kérni Önt, hogy szíveskedjék egy kicsit felgyorsítani a dolgokat, mert ha továbbra is ebben a tempóban haladunk, a plenáris ülésen éjfélre fejeződik be a szavazás.

7.6. Többéves program (2010-2014): A szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térség (stockholmi program) (szavazás)

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Elnök úr, ismét megtörtént az, amit Ferber úr jogosan kifogásolt. Három különböző szám hangzott el azzal a ponttal kapcsolatban, amelyről éppen szavazni fogunk. Nem tudom, hogy ennek az az oka, hogy a számokat rosszul olvasták fel, vagy az, hogy rosszul fordították. Én először 33-at, aztán 30-at, majd 43-at hallottam, így teljes a káosz.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Elnök úr, biztosíthatom Önt arról, hogy a szavazás üteme megfelelő. Ön nagyon udvarias ember és mi nagyon értékeljük ezt, de még gyorsabban haladhatnánk, ha nem mondaná mindegyik szavazás után, hogy „köszönöm”, hanem csak a szavazás végén.

Köszönöm, elnök úr.

Elnök. – Köszönöm az észrevételt.

- A 131. ponthoz fűzött módosítással kapcsolatos szavazás előtt:

Carlo Casini (PPE). – (IT) Elnök úr, a szavazás tárgyát a 131. ponthoz fűzött szóbeli módosítás képezi, amellyel kapcsolatban egyetértek a másik két előadóval, López Aguilarral és Berlinguer úrral.

A jelenlegi szöveg a következő: „felhívja a Tanácsot, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy végezzék el a kábítószerekre vonatkozó jelenlegi nemzetközi, európai és nemzeti jogszabályok és politikák értékelését, valamint támogassák a károk csökkentését célzó politikákat, elsősorban tekintettel az e kérdésekről tartott ENSZ-konferenciákra”.

A szóbeli módosítás a „megelőzés” és a „helyreállítás” szavak beillesztését javasolja, ami azt jelenti, hogy a jogszabályok értékelésére vonatkozó felhívás a „károk csökkentését, megelőzését és helyreállítását célzó politikákat” érintené.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

7.7. Az euromediterrán szabadkereskedelmi térség kialakításának állása (szavazás)

7.8. Az utasoknak járó kártérítés a légitársaság csődje esetén (szavazás)

7.9. "made in" (eredetmegjelölés) (szavazás)

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

8. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

- Jelentés: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, bármely közgyűlés elsődleges feladata, hogy elszámoltassa a végrehajtó szervet. Mi itt a Parlamentben az emberek szónokai vagyunk. Köztünk és a végrehajtó szerv, azaz a Bizottság között kreatív feszültségnek kell kialakulnia.

Amikor azonban költségvetési kérdésekről van szó, az Európai Parlament – a világ választott közgyűlései közül egyedülálló módon – a mélyebb integráció szolgálatában a saját szavazóival szemben a végrehajtó szerv mellé áll.

Az európai költségvetés évről évre nő; minden évben megkapjuk a Számvevőszék jelentését, amely kimutatja, hogy több tízmillió euró eltűnt, illetve ellopták. És mégsem tesszük meg azt, amire felhatalmazást kaptunk, azaz hogy visszatartsuk az ellátmányt, vagyis hogy kimondjuk, hogy addig nem adunk több pénzt, amíg nem rendeződik az elszámolás.

Ismét átsiklunk ezen a költségvetésen a benne lévő összes hiba ellenére, és ezáltal eláruljuk azokat, akik ide küldtek bennünket, a választóinkat és adófizetőinket, mert a tisztelt Ház többsége az „Európa jó vagy rossz” álláspontra helyezkedik, és inkább szeretné úgy látni a dolgokat, hogy Brüsszel rosszul végzi a dolgát, nem pedig úgy, hogy a tagállamok megfelelően.

- Jelentés: Reimer Böge (A7-0044/2009)

Miguel Portas, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja megszavazta, hogy a Belgiumban elbocsátott munkavállalók támogatása céljából 24 millió euró mobilizálására kerüljön sor.

Azért szavaztunk a javaslat mellett, mert a szükségben lévők oldalán állunk, akik fizikai és szellemi képességeikkel a vállalatokat szolgálják, és akik végül is a tisztességtelen gazdasági rendszer, valamint a nyereségért folytatott gátlástalan verseny áldozatai, ami kétségbetűző társadalmi hatásokkal jár.

Miután ezt megállapítottuk, értékelni kell az alkalmazkodási alap szerepét.

2009-ben a rendelkezésre álló 500 millió euróból csak 37 millió euró mobilizálására került sor. Az alap nem igazolja létrehozásának okát.

A másik dolog az, hogy a munkanélküliek közvetlen támogatása helyett az alap a nemzeti foglalkoztatásbiztonsági rendszereknek nyújt támogatást. Mivel ezek a rendszerek igen különböznek egymástól, az alap végeredményben saját elosztó rendszereink nyilvánvaló egyenlőtlenségeit teremti újra.

Portugáliában az alap támogatásából fejenként 500 euró összeg jut a munkanélkülieknek. Írországból ugyanez a támogatás 6000 eurót tesz ki.

Harmadsorban a Dell esete bizonyítja, hogyan lehetséges az, hogy az Írországból munkanélkülivé vált munkavállalók és az őket elbocsátó multinacionális vállalat – amely jelenleg Lengyelországban egy másfajta állami támogatást kap – egyidejűleg részesüljenek támogatásban.

A Dell számára pénzeszközöket bocsátottak rendelkezésre, hogy egy új gyárat létesítsen Lengyelországban, miközben az Egyesült Államok piacain új pozíciókra tett szert, és ez év harmadik negyedévében 337 millió USA-dollár összegű nyereséget jelentett be a régióban.

Ennélfogva a globalizációs alkalmazkodási alap valamennyi vonatkozását alaposan meg kell vizsgálni.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, már többször elmondtam, és kétségtelenül ismételt el fogom mondani a következőt: bármilyen motívumai is voltak az alapító atyáknak, az Európai Unió már rég nem egy ideológiai projekt, hanem panamává változott, amely arra szolgál, hogy a pénzüsszegek újbóli elosztása a rendszeren kívülről a rendszeren belül elhelyezkedő emberek javára történjen. Tehát ma pontosan erről beszélünk – a kiválasztott, kiváltságos vállalatok előnyére szolgáló gyanús ügyletekről.

De lépünk túl az írországi Dellnek nyújtott támogatás gyanús időzítésén, amelyet az Európai Alkotmánnyal, illetve a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos ír népszavazást megelőző időszakban, a korrekt eljárás szempontjából vitatható módon jelentettek be. Emeljük ki azt az általánosabb megoldást, amelyet az egész európai kontinensen kipróbáltunk: az 1970-es években a nem versenyképes ágazatok támogatásához folyamodtunk, aminek katasztrofális következményei lettek. Tudjuk, hogy ez hová vezet. Stagnálásba, inflációba és végül kollektív csődbe torkollik. Másodszor ne kerülünk ilyen helyzetbe!

Syed Kamall (ECR). – Elnök úr, érdeklődéssel olvastam az első mondatot, amely arról szól, hogy az alap azért jött létre, hogy további támogatást nyújtson a világkereskedelem fő strukturális változásainak következményei által sújtott munkavállalóknak.

De nem tapasztaltunk-e mindig is jelentős változásokat a világkereskedelemben? Londoni választókerületemben voltak olyan textilipari vállalatok, amelyek a globalizáció kihívásaira úgy reagáltak és készültek fel, hogy bizonyos tevékenységeiket szegényebb országokba helyezték át, ezáltal munkahelyeket teremtettek a fejlődő országokban, ugyanakkor a nagyobb értéket képviselő, kutatás és fejlesztés, valamint a marketingtevékenységek továbbra is Londonban, a választókerületben, az Európai Unióban maradtak.

Ha ezek a vállalatok válaszolni tudnak a kihívásokra, akkor miért azon sikertelen textilipari és számítástechnikai vállalatokat jutalmazzuk, amelyek a homokba dugják a fejüket és abban reménykednek, hogy a globalizációnak majd vége lesz?

Ezt a pénzüsszeget kétségtelenül vissza kell juttatni az adófizetőknek, hogy úgy költessék el, ahogy jónak tartják. Kétségkívül eljött az ideje annak, hogy a kormányok a megfelelő feltételek megteremtésére helyezték a hangsúlyt, hogy amennyiben munkahelyek szűnnek meg, jelenjenek meg olyan vállalkozók, akik új munkahelyeket teremtenek.

- Jelentés: David Martin (A7-0043/2009)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök úr, szeretnék visszatérni a nemrégiben tapasztalt, hatalommal való tényleges visszaélésre, azaz pontosabban arra, amelyet az eljárási szabályzatnak a Lisszaboni Szerződésben foglalt feltételekhez történő hozzáigazítására szolgáló módosítása ürügyén követtek el. Konkrétan a 86. módosításról van szó, amelynek segítségével az igazgatási szerv biztosította magának a jogot, hogy a független képviselők közül kijelölje az Elnökök Értekezletének üléseire delegálandó képviselőt.

Teljességgel felháborító, hogy erre a kijelölésre, amelynek – a Parlament valamennyi szervéhez hasonlóan – választás vagy konszenzus alapján, konszenzus hiányában pedig választás útján kellett volna megtörténnie, még nem került sor az azt ellenző tisztviselők szándékos mesterkedése miatt.

Ezenkívül aggasztó, hogy e tisztviselőknek meg kellett volna nyerniük az ügynek azon képviselőcsoportokat, amelyek ellenségesek velünk szemben, és amelyeknek nyilvánvalóan nem kellene *de facto* vagy *de jure* véleményt nyilvánítaniuk a mi képviselőnk kijelöléséről. Ha ismét megvitatásra kerül, meg fogjuk támadni ezt a határozatot a Bíróságon.

- Állásfoglalásra irányuló indítvány (B7-0141/2009) Az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai csúcstalálkozó előkészítése

Marisa Matias, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, annak biztosítása érdekében, hogy valódi és kötelező erejű eredményeket érjünk el az éghajlatváltozás elleni küzdelem során, négy alapelvet mindenképpen garantálni kell, amelyeket szeretnék most kiemelni. Ma ezekről is szavaztunk.

Az első az, hogy jogilag kötelező erejű megállapodásra kell jutnunk.

A második, hogy szigorú politikai célokat kell garantálni, beleértve a kibocsátáscsökkentésre vonatkozó célkitűzéseket. E tekintetben nagyra törő célokat kell kitűznünk. Úgy vélem, hogy előrébb juthattunk volna annál, mint amit ma elértünk.

A harmadik dolog azzal kapcsolatos, hogy biztosítani kell a szükséges állami finanszírozást ahhoz, hogy az éghajlatváltozás problémájával meg tudjunk birkózni.

A negyedik és egyben utolsó kérdés – amelyet véleményem szerint nagyon fontos átgondolni – az, hogy globális megállapodást kell elérni, és nem csupán bizonyos régiók közötti megállapodást, valamint hogy erre minden országot magában foglaló, demokratikus részvételen alapuló folyamat révén kell sort keríteni.

Úgy gondolom, hogy az itt és most elfogadott állásfoglalás – mondhatni – nem annyira jó, mint az, amelyet korábban a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságban fogadtak el.

Úgy vélem azonban, hogy itt most valójában az elért eredményeket és a folyamat során tett erőfeszítéseket kell megőriznünk, hogy úgy utazzunk el Koppenhágába, hogy a Parlamentben elég jó munkát végeztünk. Őszintén remélem, hogy keményen fogunk küzdeni, és hogy teljesíteni tudjuk, amit ma itt elfogadtunk.

Zigmantas Balčytis (S&D) . – Elnök úr, támogattam ezt az állásfoglalást. A koppenhágai csúcstalálkozón az éghajlatváltozás globális politikai prioritásnak tekintendő. A csúcstalálkozónak nem csupán politikai kötelezettségvállalásokat, hanem kötelező erejű megállapodásokat és a teljesítés elmulasztására vonatkozó szankciókat kell eredményeznie.

Az éghajlatváltozás elleni küzdelem globális fellépés, amelyhez a fejlett és a fejlődő országok tevékeny részvétele szükséges. A gazdag országoknak azonban vezető szerepet kell betölteniük. A kibocsátáscsökkentés érdekében meg kell állapodniuk a kötelező célkitűzésekben, ugyanakkor pénzt kell előteremteniük, hogy segítséget nyújtsanak a fejlődő országoknak az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez.

Jan Březina (PPE). – (CS) Az éghajlatváltozással foglalkozó koppenhágai csúcstalálkozóról szóló állásfoglalás mai elfogadásával a Parlament egyértelmű jelzést adott arra vonatkozóan, hogy óriási jelentőséget tulajdonít ennek a kérdésnek. Ez kifejeződik abban a hiteles megközelítésben, amely alapján a Parlament meghatározza a közös, ugyanakkor eltérő kötelezettségeket. Ennek megfelelően az iparosodott országoknak vezető szerepet kell játszaniuk, míg a fejlődő országoknak és gazdaságoknak, például Kínának, Indiának és Brazíliának megfelelő támogatást kell majd biztosítani a technológia és a kapacitásépítés révén. Másrészt meg kell mondanom, hogy az a feltételezés, hogy a koppenhágai megállapodás ösztönzést adhat egy új zöld megegyezésre (*green new deal*) irányuló kezdeményezéshez, véleményem szerint túl optimista és ideológiai szempontból egyoldalú. Vegyük le a szemellenzőt és sétáljunk át az iparvállalatok tetemein a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére irányuló idealista törekvés során. Nem gondolnám, hogy egy ilyen valószerűtlen megközelítés egész Európa számára fenntartható alternatíva lenne.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök úr, a képviselőházban éppen csak elfogadott jelentés pontosan követi azt „a politikailag korrekt” irányvonalat, amely itt is korlátlanul uralkodik, és amelyet nem vonnak kétségbe meggyökeresedett dogmák.

Azonban kizárólag azért, mert valamit ezerszer elmondanak, még nem jelenti azt, hogy az megalapozott lenne. Mindig is volt globális felmelegedés. Például az eljegesedés utolsó időszaka óta létezik globális felmelegedés, és végül is nem a Neander-völgyi ember által használt autók idézték elő a globális felmelegedés korábbi eseteit.

Nincs vita, nincs kérdés azzal kapcsolatban, amit már százszor, ezerszer elismételtek nekünk. És mi ennek az oka? Világosan láthatjuk, hogy van legalább egy nagyon fontos ok: a világkormány megjelenésének előkészítése; a másik ok pedig ismét az, hogy bűntudatot ébresszenek az európaiakban és a nyugatiakban, akiket – tévesen – felelősnek tartanak a világ összes bajáért.

Elnök úr, itt most befejezem, mert nem áll rendelkezésemre hatvanegy másodperc beszédidő. Köszönöm, hogy figyelmet tanúsítottak az általam elmondottaknak.

Daniel Hannan (ECR). – Elnök úr, Van Rompuy úr a Tanács új elnökeként vagy elnökjelöltjeként tartott első sajtókonferenciáján kijelentette, hogy a koppenhágai folyamat lesz az első lépés bolygónk globális kormányzása felé. Valószínűleg nem én vagyok az egyetlen, akit aggaszt az, ahogyan a környezetvédelmi menetrendet a hátukon viszik azok, akiknek más elképzelésük van a hatalom nemzeti demokráciáktól való elmozdításáról.

A környezetvédelem túl fontos ahhoz, hogy a politikai vitákban részt vevők közül csak az egyik fél használja fel annak megoldásait. Konzervatív politikusként a természetvédelem szempontjából konzervatívnak tartom magam. Marx tanította azt, hogy a természet kiaknázandó erőforrás. Ez a doktrína könyörtelen valósággá vált a KGST-államok gyárkéményekben bővelkedő iparágai formájában, de még soha nem próbáltuk ki a

tulajdonjogok kiterjesztésének szabadpiaci megoldásait, oly módon érve el, hogy tiszta levegő vegyen körül bennünket és tiszta vizet használhassunk, hogy engedélyezzük a tulajdonjogot ahelyett, hogy hagyjuk a közjavakat tönkremenni, miközben az említett célok elérését állami intézkedéstől és a globális technokráciától várjuk.

Összességében a környezetvédelem túl fontos ahhoz, hogy mellőzzük.

- Állásfoglalásra irányuló indítvány (B7-0155/2009): Többéves program (2010-2014): A szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térség (stockholmi program)

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Elnök úr, a stockholmi programról szóló állásfoglalás, amelyről ma a Parlamentben szavaztunk, egy hatalmas, együttműködésre irányuló törekvés és egy teljesen új eljárási szabály eredménye, amellyel kapcsolatban még nincs sok tapasztalatunk.

Ez az új szabály valóban nagyra törő célokat tűz ki, ha azonban azt szeretnénk, hogy egy nyitott, ugyanakkor biztonságos Európa jöjjön létre, meg kell találnunk a megfelelő egyensúlyt a bűnözés és a terrorizmus elleni egyre hatékonyabb együttműködés, valamint az emberek magánéletéhez való jogának védelme között.

Elköteleztünk vagyunk a közös menekültügyi politika végrehajtása, az alapvető emberi jogok védelme és határaink fokozottabb ellenőrzésével egy közös bevándorlási politika kialakítása mellett.

A következő feladat a jog érvényesülésén alapuló európai térség létrehozása. E célkitűzés eléréséhez támogatnunk kell minden olyan együttműködési formát, amely a közös európai igazságügyi kultúra terjesztésére irányul. Példaként hozhatjuk fel a közös ítéletek és szabályok kölcsönös elismerését, a végrehajthatóvá nyilvánítási eljárás megszüntetését, valamint az igazságszolgáltatás igénybevételének megkönnyítésére és az igazságügyi tisztviselők közötti információcsere elősegítésére irányuló rendelkezések végrehajtását.

Aztán beszélnünk kell még az uniós polgárság koncepcióját hangsúlyozó többéves programról, amelyre úgy kellene tekinteni, mint ami kiegészíti, nem pedig korlátozza a nemzeti állampolgárságot.

Úgy vélem, hogy e célok megvalósításához mindnyájunk részéről nagyobb elkötelezettségre van szükség ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Lena Ek (ALDE). – (SV) Elnök úr, a mai napon a szabadságra, a biztonságra és a jog érvényesülésére vonatkozó uniós stratégia, azaz a stockholmi program mellett szavaztam, de amikor a Tanács tényleges jogalkotási javaslata a Bizottságon keresztül visszaérkezik a Parlamenthez, nagyon szigorú és hajthatatlan leszek, amikor a jogalkotási tevékenység nyitottságáról és átláthatóságáról lesz szó.

Ez különösen fontos a menekültügyi eljárás szempontjából. A menedékjog iránti kérelem benyújtásának lehetősége az alapvető jogok közé tartozik, az európai együttműködés lényege pedig nem az, hogy falakat húzunk fel, hanem hogy lebontjuk azokat. Ennélfogva a tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk a menekült és a menedékkérő fogalmának a menekültek jogállásáról szóló egyezményben szereplő meghatározását, és e célból én most előterjesztettem egy módosítást. A stockholmi program végleges formájának az olyan európai értékek védelmére kell törekednie, mint például a szabadság és az emberi jogok tiszteletben tartása. Ezekért érdemes küzdeni, és én pontosan ezt fogom tenni.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Elnök úr, először is szeretnék köszönetet mondani Önnek és tisztviselőinek a szavazáshoz fűzött indoklás során tanúsított türelmükért.

). – Elnök úr, egy korábbi brit belügyminiszter, Willie Whitelaw egyszer azt mondta egyik utódjának, hogy a kabinetben ez a legjobb állás, mert egyáltalán nem kell külföldiekkel foglalkozni.

Manapság ezt egyetlen belügyminiszter sem jelenthetné ki. Leginkább a bel- és igazságügy terén került sor egyedülálló harmonizációra. A bevándorlástól és a menekültügytől, a vízumoktól, a polgári jogtól, a büntetőjogtól és a diplomáciától kezdve mindennel kapcsolatban ténylegesen felruháztuk az Európai Uniót az államiság alapvető jellemzőjével: a polgárai fölötti kényszerítő jogerő monopóliumával, azaz a büntető igazságszolgáltatás rendszerével.

Ugyan mikor döntöttünk így? Mikor konzultáltak vajon a szavazóinkkal? Elfogadom, hogy ez nem titokban történt. Nem volt konspiráció ezzel kapcsolatban, illetve legalábbis a H. G. Wells által nyílt konspirációnak nevezett jelenségről talán beszélhetünk, de egyik szakaszban sem volt bátorságunk megkérdezni az embereket, hogy vajon szeretnék-e egy saját jogrendszerrel rendelkező állam polgárai lenni.

Philip Claeys (NI). – (NL) Sok európai polgárhoz hasonlóan, akik nem kaptak lehetőséget arra, hogy kinyilvánítsák véleményüket a Lisszaboni Szerződésről, engem is eléggé aggasztanak a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térséggel kapcsolatos fejlemények. A menekültügy és a bevándorlás terén egyre több hatáskör kerül át az Európai Unióhoz, és ezek a kérdések egyre inkább kikerülnek a polgárok demokratikus ellenőrzési köre alól. Ennek következtében egyre nő a bevándorlás, és egyre több lesz az ezáltal előidézett probléma.

A jogok kötelezettségek nélküli átruházása – egy másik olyan probléma, amely kitűnik ebből az állásfoglalásból – ürügyül szolgál a bevándorlók számára arra, hogy ne alkalmazkodjanak a fogadó ország szabályaihoz. Például az a rész zavar engem, amelyik „a roma nőkkel szembeni többszörös megkülönböztetés” megfogalmazás által jellemzett problémával foglalkozik, mert nem említi meg, hogy sok esetben az ilyen megkülönböztetés önként vállalt. Gondoljunk csak arra, hogy sok roma nőtől és kiskorútól elvárják, hogy menjenek ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök úr, a stockholmi programról szeretnék beszélni.

Elnök úr, ahogy az már elhangzott, ez a jelentés két, aggodalomra okot adó témával foglalkozik.

Az egyik az, hogy nagyon határozottan támogatja a bevándorlást. A második nem derül ki a jelentés tartalmából, illetve a következtetésekből. Pusztán Barroso biztos úr célzásaiból értesültünk róla: a véleménynyilvánítás, a kutatás és a gondolat szabadságának büntethetővé tételéről van szó.

Ma számos európai országban vannak olyan emberek, akik ellen vádat emelnek, akiket letartóztatnak, súlyos büntetésnek vetnek alá és fogva tartanak pusztán azért, mert kritikai észrevételt szeretnének tenni például a II. világháború történetével, a jelenkori történelemmel vagy a bevándorlás jelenségével kapcsolatban. Megtagadják tőlük ezt a jogot, és kemény büntetéssel sújtják őket. Leginkább ez ad aggodalomra okot, mivel teljesen ellentétes az európai szellemmel.

- Állásfoglalásra irányuló indítvány (B7-0153/2009) Az utasok kártérítése a légitársaság csődje esetén

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Néhány hónappal ezelőtt tanúi lehettünk bizonyos alacsony költségű légitársaságok, például a Myair és a Sky Europe hirtelen és váratlan összeomlásának, aminek következtében az összes menetrend szerinti járataikat törölték. Ez több ezer utas számára okozott rengeteg kényelmetlenséget, akiktől megtagadták, hogy az annak rendje és módja szerint lefoglalt járatokra felszálljanak. Még ennél is súlyosabb probléma, hogy nem kérhettek kártérítést az említett légitársaságokkal kapcsolatos csődintézkedések miatt törölt járatok esetében.

Az említett okok miatt nyilvánvaló, hogy minden eddiginél nagyobb szükség van arra, hogy a Bizottság – amely az alapelvei és értékei között tartja számon a fogyasztók boldogulását és jólétét – sürgősen megfelelő intézkedéseket fogadjon el annak megelőzése érdekében, hogy az uniós polgárok rovására hasonló esetek következzenek be.

Elsősorban fel kell gyorsítanunk a szervezett utazási formákról szóló 90/314/EGK irányelv felülvizsgálatának folyamatát, valamint arra is szükségünk van, hogy egyrészt rendelkezünk ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Az elmúlt kilenc évben 77 légitársaság ment csődbe. Nem egy, kettő vagy három, és nem is tegnap: ismétlem, az elmúlt kilenc évben. Ennek következtében utasok ezrei ragadtak külföldi repülőtereken mindenféle védelem nélkül. Nem kaptak semmilyen kártérítést, vagy legalábbis nem kapták meg időben a megfelelő kártérítést. Ezért az állásfoglalás mellett szavaztam, és egyetértek azzal az elképzeléssel, hogy a légiközlekedési ágazattal kapcsolatban a jogrendszerünkben meglévő hiányosságokat is szabályoznunk kell, és ez a mai napon bizonyos mértékben sikerült.

Támogatom az állásfoglalásban előterjesztett konkrét határidőt is, ami 2010. július 1., ezért az Európai Bizottságnak elég hamar kézzelfogható, tényleges javaslatokat kell előterjesztenie a probléma megoldására, a jövőben pedig védelmet kell biztosítani a légi utasok jogai tekintetében is ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Zigmantas Balčytis (S&D). – Elnök úr, ez egy rendkívül fontos kérdés, és azért szavaztam az állásfoglalásra, mert úgy vélem, hogy rendelkezünk kell egy olyan jogszabállyal, amely védelmet biztosít polgáraink számára

a légitársaságok csődje esetén. Naponta több millióan utaznak fapados légitársaságokkal. Az azonban, hogy 2000 óta számos légitársaság ment csődbe az Európai Unióban – legutóbb a Sky Europe –, egyértelműen bizonyította, hogy az alacsony költségű légi fuvarozók kiszolgáltatottak az olajár változásával és a jelenlegi nehéz gazdasági körülményekkel szemben.

Orvosolnunk kell ezt a helyzetet, és arra kérjük a Bizottságot, hogy mérlegelje az utasok számára legmegfelelőbb kártérítési intézkedéseket.

Lara Comi (PPE). – (IT) Elnök úr, a legutóbbi eseteket tekintve – amelyek több légitársaság engedélyének ideiglenes bevonásával és visszavonásával jártak – rengeteg utas és jeggyel rendelkező személy szenvedett jelentős veszteségeket, akiket nem kártalanítottak, de még csak figyelemre sem méltattak.

Ezért úgy gondolom, hogy javaslatot kell tenni egy konkrét rendeletre, amely az utasok pénzügyi vesztesége és hazaszállítása tekintetében is meghatározza a csődből fakadó problémákra vonatkozó legjobb megoldásokat.

Tehát fontos, hogy csőd esetén az utasok kártérítésben részesüljenek, valamint az is, hogy meghatározzuk a pénzügyi és igazgatási eljárásokat. Az összes olyan légitársaság utasainak védelmére vonatkozó kölcsönös felelősség elvére utalok, amelyek ugyanazon az útvonalon repülnek és vannak igénybe vehető helyeik. Ez lehetővé tenné a külföldi repülőtereken hagyott utasok hazaszállítást. Ebben az értelemben egy garanciaalap létrehozásával vagy a légitársaságokra vonatkozó biztosítási kötelezettséggel kapcsolatos javaslatok megoldást jelenthetnek, amelyet szembe kellene állítani a költségátváltással, amely a fogyasztók számára jelentene árnövekedést.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, nagyon fontos, hogy beszéljünk a légi utasok biztonságáról, és mindenekelőtt a légitársaságok csődje esetén történő kártérítésről, ahogy azt az előbb Oviir asszony is említette. Az elmúlt kilenc évben 77 légitársaság ment csődbe, és állítólag a légiközlekedési ágazat minden eddiginél nagyobb bizonytalanság elé néz.

Az áráz verseny egyfajta erőpróba. Az alacsony költségű légitársaságok új jelenségnek számítanak, amelyek pillanatnyilag nyilvánvalóan jól teljesítenek és hatalmas haszonra tesznek szert. Ez sok más légitársaságot egészségtelen versenyhelyzetbe kényszerített. Ahogy az már elhangzott, rendkívül fontos biztosítani, hogy a korábbiakhoz hasonló szerencsétlen esetek ne forduljanak elő újra, valamint hogy a légitársaságok vállaljanak bizonyos felelősséget utasaikért, és hogy kötelesek legyenek kártérítést fizetni, ha csőd miatt törölnek járatokat. Ennek biztosításához ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

- Állásfoglalásra irányuló indítvány: „made in” (származásjelölés)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) A lisszaboni stratégiával az Európai Unió a gazdasági unió erősítésére törekedett. Ezért lényeges a gazdaság versenyképességének növelése is. Ebben a vonatkozásban azonban alapvető fontosságú, hogy tisztességes verseny uralja a piacot. Ez azt jelenti, hogy minden gyártóra, exportőrre és importőrre egyértelmű szabályoknak kell vonatkozniuk. Támogattam az állásfoglalásban szereplő javaslatot, mert a harmadik országokból az Európai Unióba importált áruk származási országának meghatározására vonatkozó kötelezettség előírása az átláthatóság garantálásának biztos módja, hogy a fogyasztók megfelelő tájékoztatáshoz jussanak, valamint biztosított legyen a nemzetközi kereskedelmi szabályok betartása. Köszönöm.

Lara Comi (PPE). – (IT) Elnök úr, az származásjelöléssel kapcsolatos vita nem egy vagy néhány tagállam érdekeit helyezi előtérbe, ahogy azt néha tévesen gondolják. Ehelyett inkább az egyenlő feltételek megteremtésének alapvető elvét juttatja kifejezésre.

A Lisszaboni Szerződéssel összhangban ennek az elvnek az a célja, hogy a termelővállalatainkra és a harmadik országokból árukat importáló vállalatainkra vonatkozó egyértelmű és kiegyensúlyozott szabályok alkalmazásának elősegítése révén nemzetközi szinten megvalósuljon az európai versenyképesség.

Tehát egész Európát érintő kérdéseket vitatunk meg. Ezért úgy gondolom, hogy alapvető fontosságú, hogy olyan megállapodásra jussunk a származásjelöléssel kapcsolatban, amely túllép az egyes nemzeti érdekeken, illetve bizonyos képviselőcsoportok érdekein, és teret enged azon szándéknak, hogy a versenyképesség és az átláthatóság előmozdítása révén létrejöjjön egy egységes piac.

Ebben a tekintetben előrelépést jelent a származásjelölésről szóló rendeletre irányuló javaslatnak az Európai Bizottság által 2005-ben megfogalmazott formában történő betérjesztése a Parlament részére.

A Lisszaboni Szerződéssel összhangban a Parlament és a Tanács közötti együttműködési eljárás tehát teljes mértékben lehetővé teszi egy olyan rendelet jóváhagyásának felgyorsítását, amely oly fontos a gazdaság és az európai fogyasztók számára.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Jelentés: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009)

Robert Atkins (ECR), írásban. – A brit konzervatívok nem hagyhatták jóvá a 2007. évi európai költségvetés végrehajtására vonatkozó mentesítést, az Európai Tanácsra vonatkozó szakaszt. Az Európai Számvevőszék 14 éve sorozatban csak arra volt képes, hogy az Európai Unió elszámolásáról korlátozott megbízhatósági nyilatkozatot tegyen.

Megjegyezzük az ellenőrök azzal kapcsolatos észrevételeit, hogy az EU-n belüli ügyletek 80%-át a tagállamokban a közös irányításról szóló megállapodások alapján működő ügynökségek hajtják végre. Az ellenőrök folyamatosan arról számolnak be, hogy az uniós alapok tagállami felhasználásának ellenőrzése és vizsgálata nem megfelelő.

Ezen állandó probléma megoldása érdekében a Tanács 2006-ban intézményközi megállapodást kötött, amely arra kötelezte tagállamokat, hogy adjanak ki igazolást azon ügyletekre vonatkozóan, amelyek a felelősségi körükbe tartoznak. Megdöbbenéssel állapítjuk meg, hogy a tagállamok többsége a mai napig nem teljesítette megfelelően a kötelezettségét, ezért a Parlament és a Tanács közötti, hagyományos szóbeli megállapodás ellenére nem adjuk meg a mentesítést addig, amíg a tagállamok nem teljesítik az intézményközi megállapodás szerinti kötelezettségeiket.

Jean-Pierre Audy (PPE), írásban. – (FR) Arra szavaztam, hogy adjuk meg a Tanács számára a pénzügyi mentesítést a 2007. évi költségvetésre vonatkozóan, ugyanakkor hangsúlyozom, hogy nem értek egyet azzal, ahogy a Költségvetési Ellenőrző Bizottság kezelte ezt a helyzetet, amellyel kapcsolatban az előadó, Søndergaard úr két, egymásnak ellentmondó jelentést terjesztett elő; a mentesítés elhalasztására vonatkozó, 2009. áprilisi javaslat és a mentesítés megadására vonatkozó javaslat között az álláspont tekintetében bekövetkezett változást mindenféle ellenőrzési tevékenységet nélkülöző üléseken elhangzott állításokkal indokolják, miközben az Európai Számvevőszék nem tett észrevételt a Tanács pénzgazdálkodásával kapcsolatban. Sajnálatos, hogy nem került sor jogi vizsgálatra az Európai Parlament hatáskörének – következőképpen a Költségvetési Ellenőrző Bizottság hatáskörének – megállapítása céljából, különösen ami a Tanács külügyi és katonai tevékenységeit illeti. Akkor, amikor majd a Lisszaboni Szerződés alkalmazásának részeként a Tanáccsal való kapcsolatokról folytatunk tárgyalásokat, fontos, hogy az intézmények tevékenysége jogszabályokon alapuljon.

João Ferreira (GUE/NGL), írásban. – (PT) A legutóbbi jogalkotási ciklus végén, áprilisban a Parlament úgy határozott, hogy alapvetően a közösségi költségvetés felhasználásával kapcsolatos elszámolás átláthatóságának hiánya miatt elhalasztja a Tanács mentesítését a 2007. évi költségvetés végrehajtása tekintetében. A Parlament úgy vélte, hogy különösen fontos, hogy nagyobb legyen az átláthatóság és szigorúbb legyen a parlamenti ellenőrzés a Tanácsnak a közös kül- és biztonságpolitikával/az európai biztonság- és védelempolitikával (KKBP/EBVP) kapcsolatos kiadásai terén.

A ma elfogadott jelentés végül is megadja a mentesítést a Tanács számára, mivel úgy ítéli meg, hogy a Parlament kielégítő választ kapott a Tanácstól a tavaly áprilisi állásfoglalásban megfogalmazott kérdésekre. Ugyanakkor a jelentés tartalmaz bizonyos figyelmeztetéseket a következő mentesítési eljárás tekintetében. Elsősorban a Tanács által az összes költségvetésen kívüli számláinak lezárása, az összes adminisztratív döntés közzététele (amikor azokat a költségvetési tételek jogalapjául használják) és az éves tevékenységi jelentésének Parlament részére való továbbítása tekintetében elért előrehaladás ellenőrzésére kerül majd sor. Jóllehet a Tanács tett bizonyos előrelépést a közösségi költségvetés felhasználásáról szóló beszámoló előterjesztése terén, úgy gondoljuk, hogy KKBP/EBVP-kiadások tekintetében még távolról sem elegendőek a rendelkezésre álló információk, ezért továbbra is vannak fenntartásaink.

- Ajánlás második olvasatra: Ivo Belet (A7-0076/2009)

Liam Aylward (ALDE), írásban. – (GA) Megszavaztam a gumiabroncsok üzemanyag-hatékonyság tekintetében történő címkézéséről szóló rendeletet. Az energiahatékonyság alapvető fontosságú a környezeti

fenntarthatóság és a véges erőforrások megőrzése tekintetében. Egyértelmű, hogy a tájékoztató címkézés mostantól elő fogja segíteni, hogy az európai fogyasztók jobb döntéseket hozzanak. E döntések során nem csupán a költségeket, hanem az üzemanyag-hatékonyságot is figyelembe fogják venni. Az ilyen címkézés másik előnye, hogy a gumiabroncsok nedvestapadási teljesítményének feltüntetése növelni fogja a közúti közlekedésbiztonságot.

Jan Březina (PPE), írásban. – (CS) Megszavaztam Belet úr által benyújtott, a gumiabroncsok üzemanyag-hatékonyság tekintetében történő címkézéséről szóló jelentést, amely jóváhagyja a Tanács közös álláspontját. Tekintettel arra, hogy az összes szén-dioxid-kibocsátás 25%-át a közúti közlekedés idézi elő, valamint a járművek teljes üzemanyag-fogyasztásának 30%-a a gumiabroncsokkal kapcsolatos, a gumiabroncsok címkézésére vonatkozó kötelezettség bevezetése alapvető eszköznek tekintendő az egészségesebb környezetért való küzdelemben.

A Parlament által a mai napon hozott határozat eredményeképpen a szén-dioxid-kibocsátás évente mintegy négy millió tonnával fog csökkenni. Csak hogy érzékeltesük ezt a mennyiséget, ez egyenértékű azzal, mintha 1 millió autóval kevesebb közlekedne az Európai Unió közútjain. A jóváhagyott jogszabály vitathatatlan előnyét az jelenti, hogy hozzájárul a gumiabroncsok minőségének javításához, ezáltal pedig a biztonság növeléséhez. Ez nem idézhet elő áremelkedést, amit a fogyasztók nyilvánvalóan méltányolni fognak, különösen azok, akik az ár alapján döntenek, melyik terméket vásárolják meg. Véleményem szerint ez a piackutatás eredményeit is igazolja, amelyek szerint a fogyasztókat érdekli, hogy minél inkább környezetbarát termékeket vásároljanak. Szerintem a gyártók szemszögéből nézve az az előnye a jóváhagyott rendeletnek, hogy – a gumiabroncsok hatékonyságával kapcsolatos információk közlésére vonatkozó egységes előírásoknak köszönhetően – a fogyasztóknak több lehetőségük lesz arra, hogy ne csupán az ár, hanem egyéb tényezők alapján is összehasonlítsák a termékeket.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) A gumiabroncsok címkézéséről szóló új rendelet a szén-dioxiddal kapcsolatos közösségi stratégia részét képezi, amely a járművek általi kibocsátás csökkentése révén elérendő célokat tűz ki. 2012 novemberétől az EU-ban a gumiabroncsokon címkét helyeznek el, amely feltünteti az üzemanyag-hatékonyságot, a nedvestapadási teljesítményt és a zajkibocsátást. A gumiabroncsok – gördülési ellenállásuk miatt – a gépjárművek üzemanyag-fogyasztásának 20–30%-áért felelősek. A biztonságos, alacsony zajkibocsátású és energiahatékony gumiabroncsok alkalmazásának szabályozásával egyrészt – az üzemanyag-fogyasztás csökkentése révén – hozzájárulunk a környezeti kár enyhítéséhez, másrészt – a piaci verseny révén – a fogyasztók hatékonyabb védelméhez. Ezért örömdetesnek tartom az új jogi aktus létrehozását, amely továbblépést jelent az energia tekintetében fenntartható Európa megteremtése felé.

Lara Comi (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, helyeslem a Parlament azzal kapcsolatos határozatát, hogy végre elfogad egy olyan rendeletet, amely növeli a közúti közlekedés biztonságát, valamint környezeti és gazdasági hatékonyságát. A cél az, hogy előmozdítsuk a biztonságosabb, csendesebb gumiabroncsok használatát. Bizonyos tanulmányok szerint a gumiabroncsok teljesítményétől függően jelentősen (mintegy 10%-kal) csökkenthető a járművek üzemanyag-fogyasztásának aránya.

A fogyasztóvédelemmel kapcsolatos kötelezettségvállalással összhangban ez a rendelet az egyértelmű és pontos címkézés és tájékoztatás révén hatékony szabályozási keretet hoz létre. Ez lehetővé teszi az átláthatóság biztosítását, valamint azt, hogy a fogyasztók brosrák, reklámanyagok és webmarketing segítségével tájékozottabbak legyenek vásárlási lehetőségeikkel kapcsolatban.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) Örülök annak, hogy a Parlament javaslatának eredményeként irányelv helyett rendeletet fogadtunk el a gumiabroncsok címkézéséről.

2012 novemberétől a gumiabroncsokon címkét helyeznek el, amely feltünteti az üzemanyag-hatékonyságot, a nedvestapadási teljesítményt és a zajkibocsátást. Az uniós polgárok több információval fognak rendelkezni ahhoz, hogy az üzemanyagköltségek csökkentése és az energiafogyasztás mérséklésének elősegítése érdekében a megfelelő gumiabroncsokat válasszák. Így fokozottabban környezetbarát döntést hozhatnak és csökkenthetik „ökológiai lábnyomukat” (személyes szén-dioxid-kibocsátásukat).

A címkézés ráadásul nagyobb versenyt fog előidézni a gyártók között. Környezetvédelmi szempontból is hasznosnak tekinthető. Meg kell jegyeznünk, hogy Európában a közúti közlekedésből származik a szén-dioxid-kibocsátás 25%-a.

A gumiabroncsok fontos szerepet játszhatnak a szén-dioxid-kibocsátásban, mert a gépjárművek teljes üzemanyag-fogyasztásának 20–30%-áért felelősek.

A személygépkocsik esetében az energiatakarékosabb gumiabroncsok mintegy 10%-kal csökkenthetik az üzemanyagköltségeket.

Ezért szavaztam igennel.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *írásban*. – Megszavaztam a gumiabroncsok címkézéséről szóló kompromisszumos csomagot. A Parlament több olyan kérdéssel foglalkozik, amelyek rendkívül szakmai jellegűnek tűnnek, és első ránézésre nem sok ember politikai programjában szerepelnek kiemelkedő helyen; talán ez is az ilyen kérdések közé tartozik. Ha azonban közelebbről megvizsgáljuk a témát, kiderül, hogy a szén-dioxid-kibocsátás közel egynegyedét a közúti közlekedés idézi elő, és hogy a gumiabroncsok jelentős szerepet töltenek be az üzemanyag-hatékonyság meghatározásában. Ezért ez a jogszabályjavaslat lényegesen hozzájárul a globális felmelegedés elleni küzdelemmel kapcsolatos, átfogóbb uniós erőfeszítésekhez.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) Igennel szavaztam a jelentésre elsősorban azért, mert két alapvető kérdést érint: először is a rendelkezésre álló információk növelése elősegíti, hogy a gumiabroncsok közül azt válasszák a fogyasztók, amelyek fokozottabban környezetbarát, másrészt az ilyen döntéssel a fogyasztók is hozzájárulnak a nagyobb energiahatékonysághoz, mivel a gumiabroncsok a gépjárművek teljes energiafelhasználásának 20–30%-áért felelősek.

Aldo Patriciello (PPE), *írásban*. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A gumiabroncsok címkézéséről szóló rendeletre irányuló, a tisztelt Ház által ma jóváhagyott javaslat jelentős előrelépést jelent a biztonságos és halk termékek forgalmazása felé, ami az üzemanyag-fogyasztás minimálisra csökkentését is lehetővé teszi. Különösen örülök annak, hogy módosult a javaslat jogi formája, azaz irányelv helyett rendelet jött létre.

Ez lehetővé teszi számunkra, hogy az összes rendelkezést valamennyi tagállamban ugyanúgy és közvetlenül alkalmazzák, ami az európai gumiabroncs piac hatékonyabb harmonizációját biztosítja. Ezenkívül az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság által a tárgyalások során a címke megjelenítésének rugalmasságával kapcsolatban kifejtett erőfeszítés eredményeképpen a fogyasztók megfelelő védelemben fognak részesülni, ugyanakkor az is biztosított, hogy a gyártókra nem fog túlzott bürokratikus teher nehezedni.

A 2012 előtt gyártott gumiabroncsoknak a rendeletben foglalt kötelezettségek alóli mentességére vonatkozó átmeneti rendelkezés szintén szükséges intézkedésnek minősül az új európai előírások fokozatos piaci bevezetésének biztosításához. Az említett okok miatt tehát elmondhatjuk, hogy elégedettek vagyunk az elért közös állásponttal, és meggyőződésünk, hogy az összhangban van a Bizottság eredeti javaslatának céljaival.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *írásban*. – (RO) Megszavaztam a gumiabroncsok üzemanyag-hatékonyság tekintetében történő címkézéséről szóló rendeletet. A rendelet az energiahatékonyságról szóló jogalkotási csomag részét képezi, és elő fogja segíteni a közlekedési ágazat által előidézett szennyezőanyag-kibocsátás csökkentését. A rendeletnek megfelelően a gumiabroncs-beszállítónak címkét vagy matricát kell alkalmazniuk annak érdekében, hogy a felhasználókat tájékoztassák az üzemanyag-fogyasztásról, a gördülési ellenállásról, a nedvestapadási teljesítményről, valamint a külső gördülési zaj értékéről. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a címkén az említett paraméterek alapján azt fogják feltüntetni, hogy az adott gumiabroncsot az A-tól G-ig terjedő skálán melyik osztályba sorolták be. Ezenfelül a gumiabroncs-beszállítók kötelezései közé tartozik az is, hogy weboldalukon a mutatókkal kapcsolatban magyarázatokat, a gépjárművezetők magatartására vonatkozóan pedig ajánlásokat tegyenek közzé. Ezen ajánlások közé tartozik a környezettudatos vezetés, a gumiabroncsok nyomásának rendszeres ellenőrzése és a féktávolság betartása. A tagállamok legkésőbb 2011. november 1-jéig közzéteszik azokat a törvényi és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek a rendelet nemzeti jogba való átültetéséhez szükségesek. A rendelet rendelkezései 2012. november 1-jétől lépnek hatályba. Mivel a közlekedési ágazat felelős a szennyezőanyag-kibocsátás körülbelül 25%-áért, ezért a rendelet elő fogja segíteni a kibocsátások csökkentését.

- Jelentés: Reimer Böge (A7-0044/2009)

Regina Bastos (PPE), *írásban*. – (PT) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGAA) a világkereskedelem jelentős változásainak következményei miatti elbocsátások által személyesen érintett munkavállalók támogatására törekszik. Konkrétan fogalmazva az EGAA a munkakereséshez nyújtott támogatást, a személyre szabott átképzést, a vállalkozói készség ösztönzését, az önálló vállalkozói tevékenységre irányuló támogatást és az ideiglenes, rendkívüli jövedelemkiegészítéseket finanszírozza.

Ezek az intézkedések hosszabb távon segítenek abban, hogy az említett munkavállalók új munkahelyet találjanak és meg is tartsák azt.

Hazám, Portugália kétszer részesült az EGAA-finanszírozásból: 2008-ban, miután a lisszaboni régióban és Alentejában 1 549 munkavállalót bocsátottak el az autóiparban, majd 2009-ben, azt követően, hogy az ország északi és középső régióiban 49 textilipari vállalat 1 504 alkalmazottját bocsátották el.

Egyértelmű, hogy az alap rendkívül fontos szerepet tölt be. Ugyanakkor a Berès asszony által feltett kérdés rávilágít arra, hogy olyan helyzet alakult ki, amelyet az Európai Bizottságnak kell tisztáznia. Meg kell akadályoznunk, hogy az egyik tagállamnak juttatott pénzeszközök, illetve állami támogatások az EU más területein munkahelyek elvesztését idézzék elő.

Ezért egyetértek azzal, hogy biztosítani kell az európai pénzügyi támogatás hatékony koordinációját, meg kell akadályozni, hogy a társaságok munkahelyek teremtésével és megszüntetésével törekedjenek haszonszerzésre.

Proinsias De Rossa (S&D), *írásban*. – Támogatom, hogy az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból (EGAA) 14,8 millió euró támogatást ne magának a Dellnek, hanem a Dell 2840 limericki munkavállalójának juttassák, akik a gyár bezárását követően elvesztették munkahelyüket, mert így ebből az összegből közvetlenül az elbocsátott alkalmazottak részesülnek. Valóban úgy tűnik, hogy miközben a Dell bezárta írországi gyártó üzemét, 54,5 millió euró állami támogatást kapott a lengyel kormánytól, hogy új üzemet létesítsen Lodzban. Az Európai Bizottság jóváhagyta ezt az állami támogatást. Miféle következetesség figyelhető meg a Bizottság által alkalmazott politika lényegét tekintve? Ténylegesen mentesíti a Dellt a stratégiája társadalmi következményeinek vállalása alól, valamint lehetővé teszi a vállalatok számára, hogy tagállami és uniós finanszírozás segítségével részt vegyenek a munkajogok meggyengülését eredményező versenyben („race to the bottom”). Az Európai Bizottság állami támogatással és szociálpolitikával kapcsolatos politikájának összehangolása terén sürgősen egyértelmű helyzetet kell teremteni.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Ahogy azt már korábban is volt alkalmam elmondani, a globalizációból és az üzleti tevékenységek áthelyezéséből eredő, sokak életét meghatározó súlyos hatások tisztán láthatók voltak még a mostani pénzügyi válság kialakulása előtt, amely csak növelte és tovább súlyosbította a korábbi tüneteket. Egyértelmű, hogy a mai idők páratlan kihívást jelentenek, és rendkívül nagy szükség van a munkanélküliek megsegítését és a munkaerő-piaci visszaállésszerű előmozdítását szolgáló mechanizmusok alkalmazására – amelyek maguk is kivételesek –, főleg ha figyelembe vesszük, hogy ezekhez a problémákhoz még hozzájárul a piacok iránti bizalom jelenlegi hiánya és a beruházások csökkenése is.

Ezzel kapcsolatban már többször sor került az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap felhasználására, aminek mindig az volt a célja, hogy csökkenjen a globális piacnak való kiszolgáltatottságból eredően az európai munkavállalókat érő hatás. A Böge úr jelentésében ismertetett eseteket ismét érdemes megvizsgálni, bár továbbra is vannak kétségek abban a tekintetben, hogy mindenki valóban jogosult lesz-e támogatásra. Ezért jobb lenne, ha a kérelmeket a jövőben külön nyújtánák be.

Ismételnem szeretném kijelenteni, hogy az Európai Uniónak lépéseket kell tennie egy szilárdabb, szabadabb és kreatívabb európai piac megteremtésének előmozdítása érdekében, amely beruházásokat vonz és munkahelyeket teremt majd.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) Megszavaztam a jelentést, mert az alkalmazható a jelenlegi helyzetre – lévén az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (EGAA) a globalizáció által előidézett sajátos európai válság megoldására irányuló eszköz. Ez az alap egyedi, egyszeri és időben korlátozott támogatást nyújt közvetlenül az elbocsátott munkavállalók számára. Egyes vélemények szerint az alap forrásainak a munkavállalók számára történő juttatása során nem fordulhatnak elő aránytalanságok, ahogy azt tapasztaltuk.

Ezenfelül az Európai Szociális Alap (ESZA) támogatja az európai foglalkoztatási stratégiát, valamint a teljes foglalkoztatásra és a munka minőségének és termelékenységének javítására vonatkozó tagállami politikákat, elősegíti a társadalmi befogadást, különösen a hátrányos helyzetűek munkához jutását, valamint csökkenti a foglalkoztatás terén a nemzeti, regionális és helyi szinten tapasztalható egyenlőtlenségeket. Az alap a gazdasági és társadalmi kohézió erősítése szempontjából rendkívül fontos. A jelenlegi helyzet szükségessé teszi az ESZA erőteljes, megfelelő és gyors alkalmazását.

Egyértelmű, hogy az EGAA-nak és az ESZA-nak eltérő, egymást kiegészítő célkitűzései vannak, és nem helyettesíthetik egymást. Mivel rendkívüli intézkedésnek tekintendő, az EGAA esetében önálló finanszírozásra van szükség, és nagyon súlyos hiba, ha az EGAA mint rövid távú intézkedés finanszírozása az ESZA vagy más strukturális alap rovására történik.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *írásban*. – Öröndetesnek tartom, hogy az Európai Parlament úgy határozott, hogy jóváhagyja a Dell munkavállalói számára az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból nyújtandó támogatást. A Dellnél bekövetkezett elbocsátások súlyos kihatással vannak a limericki helyi gazdaságra és a környező térségekre. Megfelelő, átképzésre irányuló intézkedéseket kell bevezetnünk annak biztosítása érdekében, hogy azok, akik a Dellnél elvesztették az állásukat, a közeljövőben munkahelyet találjanak. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból történő támogatás iránti ír kérelem jóváhagyása elősegíti az érintett munkavállalók átképzését és továbbképzését.

Sylvie Guillaume (S&D), *írásban*. – (FR) Megszavaztam, hogy a belgiumi és írországi esetekben folyamodjunk az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap forrásaihoz, mivel úgy gondolom, hogy minden lehetséges eszközt fel kell használni azon munkavállalók megsegítésére, akik a globalizáció, valamint a gazdasági és pénzügyi válság által előidézett károk áldozataivá váltak.

Mindazonáltal az európai politikák következetességén gondolkodom, mivel az alap igénybevétele mellett az Európai Bizottság engedélyezi Lengyelország számára, hogy állami támogatást nyújtson a Dellnek ahhoz, hogy új gyárat létesítsen az országban, amikor a vállalat éppen bezár egyet Írországban. Hogyan bízhatnak az uniós polgárok az Európa által nyújtott „előnyökben”, amikor ilyen „trükköt” engedélyez?

Az adott körülmények között kétségre vonható az állami pénzeszközök jogos felhasználása, és sajnálatos, hogy vállalkozásaink híján vannak a társadalmi felelősségnek, kizárólag a nyereségesség érdekli őket, nem foglalkoznak azzal, ha közben munkahelyek szűnnek meg.

Jacky Hénin (GUE/NGL), *írásban*. – (FR) A Dell-csoport, amely korábban a világ elsőszámú, ma harmadik legnagyobb információtechnológiai vállalata, és amelynek tőzsdei értékét 18 milliárd USA-dollára becsülik, 2009 harmadik negyedévére 337 millió USA-dollár nyereséget könyvelt el, a negyedik negyedévre pedig még többet jeleznek előre ...

Igen, én a Dell alkalmazottai mellett állok!

Igenis remélem, hogy találnak munkát és minél hamarabb ismét méltóságteljes életet élhetnek!

De nem fogok közreműködni az európai adófizetők kifosztásában. Semmiképpen nem fogok részt venni az alkalmazottak semmibebevételében, akik mérhetetlenül zaklatottak.

A vétkesnek fizetnie kell, Európának pedig határozott iparpolitikát kell végrehajtania, amely az osztalékok kifizetésének engedélyezése előtt a lakosság szükségleteivel foglalkozik!

Alan Kelly (S&D), *írásban*. – A mai napon az Európai Parlament jóváhagyta 14 millió euró felhasználását, amely összeg a Dell 1900 alkalmazottjának képzését fedezi, akik amiatt váltak munkanélkülivé, hogy a gyárat Írországból Lengyelországba helyezik át. A támogatást a munkanélkülivé vált alkalmazottak átképzésre és képzés szerzésére vehetik igénybe, hogy visszatérhessenek a munkaerőpiacra. Ez az összeg nem alacsony, hanem magas szintű támogatás, mivel a munsteri tartomány főiskolái kapják meg a Dell volt alkalmazottai tandíjának fedezésére. Az összeg jóváhagyása kiválóan példázza, hogy Európa kötelezettséget vállal arra vonatkozóan, hogy segítsen Írországnak kilábalni a recesszióból. Ez a pénzösszeg minden bizonnyal hozzájárul ahhoz, hogy Munsterben a növekvő munkanélküliség tendenciája mérséklődjön, és hatalmas lökést fog adni a helyi gazdaságnak, amint a Dell gyártó üzemének bezárása által érintettek ismét munkába állnak.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *írásban*. – (FR) Azért szavazunk a jelentésre és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból finanszírozandó támogatásra, mert az ír és a belga munkavállalókat a neoliberalis globalizáció áldozatainak tekintjük.

Ugyanakkor nyomatékosan elítéljük azt az indokolást, miszerint az európai munkavállalók által megélt társadalmi és emberi tragédiákat a neoliberalis globalizáció gördülékeny működéséhez szükséges „kiigazításként” kell felfogni. Teljesen elfogadhatatlan, hogy az EU éppen az említett tragédiákért felelős feleket támogassa azáltal, hogy politikai és pénzügyi támogatást nyújt az általuk pusztán haszonszerzés céljából végrehajtott tevékenységát helyezéshez.

Az olyan kapitalista ragadozók üzleti étvágyát, mint például a Dell Texan vállalata, amely a világon a második a távközlési ágazatban, nem lehet kielégíteni az uniós polgárok általános érdekétől függetlenül. Mi semmiképpen nem így képzeljük el Európát.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) Az EU olyan térség, amelyet a szolidaritás jellemez, és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap is beletartozik ebbe az elképzelésbe. Ez a támogatás alapvető fontosságú

a globalizáció következtében végrehajtott tevékenységáthelyezések miatt munkanélkülivé és áldozattá vált alkalmazottak megsegítése szempontjából. Egyre több vállalat folyamodik a tevékenységáthelyezéshez, amelynek révén kihasználják azt, hogy sok országban, különösen Kínában és Indiában, alacsonyabbak a munkaerőköltségek, ami káros hatást gyakorol a munkavállalói jogok tiszteletben tartása tekintetében. Az EGAA azon munkavállalók megsegítésére szolgál, akik a vállalatok tevékenységáthelyezésének áldozatává váltak, és életbevágóan fontos, hogy segítséget kapjanak ahhoz, hogy a jövőben új munkahelyet találjanak. Az EGAA forrásait korábban már más uniós országok is felhasználták, elsősorban Portugália és Spanyolország, most itt az ideje, hogy Belgium és Írország is részesüljön ilyen támogatásban.

Marit Paulsen, Olle Schmidt és Cecilia Wikström (ALDE), írásban. – (SV) Az EU létrehozott egy jogi és költségvetési eszközt, hogy támogatást nyújthasson „a világkereskedelem fő strukturális változásainak következményei által sújtott munkavállalóknak az újbóli munkaerő-piaci beilleszkedéshez”.

Meggyőződésünk, hogy a szabadkereskedelem és a piacgazdaság elősegíti a gazdasági fejlődést, és ezért elvben ellenezzük az egyes országok és régiók számára nyújtott pénzügyi támogatást. A pénzügyi válság azonban nagyon súlyosan érintette a tagállamok gazdaságait, és a gazdasági visszaesés komolyabb, mint az 1930-as évek óta Európában átélt válságok.

Ha az EU nem tesz lépéseket, az rendkívül komoly kihatással lesz azon belgiumi és írországi régiók munkanélkülivé vált alkalmazottaira, amelyek uniós támogatás iránti kérelmet nyújtottak be. Óriási a társadalmi marginalizálódás és a tartós kirekesztés veszélye, amit liberális politikusként nem fogadhatunk el. Kifejezetten együtt érzünk mindazokkal, akikre kihatnak a gazdasági visszaesés következményei, és például képzésre irányuló intézkedéseket szeretnénk, amelyek hozzájárulnának ahhoz, hogy az érintettek kilábaljanak ebből a helyzetből. Ezért támogatjuk a textilipari ágazatban a belgiumi Kelet- és Nyugat-Flandria és Limburg régióban, valamint a számítógépgyártás területén az ír Limerick, Clare és Észak Tipperary megyében, továbbá Limerick városában bekövetkezett elbocsátások miatt munkanélkülivé váltak számára nyújtandó segítséget.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Támogattam az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap forrásainak igénybevételét, mert a tömeges elbocsátások kétségtelenül a gazdasági válság negatív következményének tekinthetők, és a közkeletű vélekedés ellenére a válság még nem ért véget. Kétség sem férhet hozzá, hogy az érintett országokban munkanélkülivé váltak számára segítséget kell nyújtani. A munkahely elvesztése óriási tragédiának számít ezeknek az embereknek az életében és családjában. Ezért gondolom úgy, hogy az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap szerepe rendkívül jelentős a válság nehéz időszakában. Véleményem szerint a jövőben lényegesen növelni kell az alap költségvetését, hogy meg tudjon felelni a társadalmi igényeknek. A gazdasági válság tömeges elbocsátások formájában továbbra is szedi áldozatait, ami gyakran emberi tragédiákat idéz elő, a társadalmi problémák szaporodásához és sok más csüggesztő jelenség kialakulásához vezet. Ezért úgy gondolom, hogy minden lehetségest meg kell tennünk ahhoz, hogy a leghatékonyabb módon nyújtsunk segítséget azoknak, akik a gazdasági válság hatásainak szenvedő áldozatai.

- Jelentés: David Martin (A7-0043/2009)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Örülök annak, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése miatt az eljárási szabályzat tekintetében módosításokra irányuló javaslat benyújtására került sor. Szeretnék kihangsúlyozni egy olyan szempontot, amelyet pillanatnyilag mindennél fontosabbnak tartok, mivel folynak a Kiotói Jegyzőkönyvet 2013-ban felváltó új megállapodással kapcsolatos tárgyalások. A Lisszaboni Szerződés következtében az éghajlatváltozás elleni nemzetközi küzdelem az EU környezetvédelmi politikájának egyik konkrét célkitűzésévé vált. A Lisszaboni Szerződés az éghajlatváltozás elleni nemzetközi küzdelemre vonatkozó támogatással egészíti ki a környezetvédelmi politikát alkotó célkitűzéseket. Ezenkívül a Lisszaboni Szerződés új hatáskört biztosít Európának az energiaügy, a tudományos kutatás és az úrpolitika terén. Az energia most már közös felelősségünk, ami előkészíti egy közös európai politika kialakítását.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Megszavaztam a Martin úr által összeállított, „Az Európai Parlament eljárási szabályzatának hozzáigazítása a Lisszaboni Szerződéshez” című jelentést, mert a Parlament egyes belső szabályait módosítani kell tekintettel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével megnövekvő hatáskörre, különösen a jogalkotói hatáskör megnövekedésére, ami lehetővé fogja tenni, hogy a Parlament sokkal több kérdésben végezhet jogalkotói tevékenységet a tagállamok kormányaira vonatkozókkal azonos feltételek mellett.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Azon módosítások, amelyekről ma szavaztunk, beépülnek az Európai Parlament eljárási szabályzatába, mert a szabályzatot össze kell hangolni a Lisszaboni Szerződés

beharangozott, december 1-jére tervezett hatálybalépésével. Úgy gondolom, hogy a Parlament hatáskörének jelentős megnövelése – ami új kihívásokat jelent az európai parlamenti képviselők számára – fontos próbának tekinthető a jogszabályokra irányuló javaslatok előterjesztésével kapcsolatos képessége, valamint felelősségérzete vonatkozásban.

Tehát csak örülni tudok az eljárási szabályzat módosításának, aminek következtében a tisztelt Ház működése és a szerződések rendelkezései között nagyobb összhang jön létre.

Különösen örülök annak, hogy a nemzeti parlamentek és a tagállami kezdeményezések egyre fontosabb szerepet töltenek be az európai integráció vonatkozásában.

Remélem, hogy a szubszidiaritás elvét – amelyre az európai jogalkotónak külön figyelmet kell fordítania – minden európai döntéshozó egyre inkább tekintetbe veszi és tiszteletben tartja.

Sylvie Guillaume (S&D), *írásban*. – (FR) Megszavaztam a David Martin által összeállított, az Európai Parlament eljárási szabályzatának reformjával kapcsolatos jelentést, mivel lehetővé fogja tenni a tisztelt Ház számára, hogy ragaszkodjon a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését kísérő új alapvető szabályok betartásához.

A reform elsősorban a következőket foglalja magában: új „megfigyelők” üdvözlése, akiknek minél hamarabb saját jogon európai parlamenti képviselővé kell válniuk; új szabályok bevezetése a nemzeti parlamentek által a jogalkotási eljárás során betöltött új szereppel kapcsolatban, a szubszidiaritás elve tiszteletben tartásának vizsgálata mellett, ami olyan reformnak számít, amelynek rendkívül örülök, lévén elősegíti a demokratikus vita mélyítését; és mindenekelőtt nagyobb szerep biztosítása az Európai Parlament számára az európai jogszabályok szövegezése terén.

Végezetül a szöveg pontosítja, hogy az Európai Parlament milyen intézkedéseket tesz „az alapelvek valamely tagállam általi megsértése” esetén, ami különösen pozitív fejlemény az alapvető jogok védelme terén.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *írásban*. – A Parlament korábbi 34. cikke alapján „különös figyelmet [kell] szentel[nünk] az alapvető jogok tiszteletben tartásának”. Az új 36. cikk értelmében „teljes mértékben tiszteletben” kell tartanunk az Alapjogi Chartában megállapított jogokat. Ez egy apró, de általam fontosnak tartott módosítás, amely arra kötelezi az összes európai parlamenti képviselőt, hogy valamennyi polgár jogait védelmezze.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) A Lisszaboni Szerződés 2009. december 1-jei hatálybalépése azt jelenti, hogy az eljárási szabályzatot ki kell igazítani, hogy összhangba kerüljön a Parlament új szabályaival és hatáskörével.

Az eljárási szabályzat e módosításaival a Parlament felkészül arra, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével kibővül majd a hatásköre, tekintettel arra, hogy 18 új európai parlamenti képviselő érkezik, megnövekszik a jogalkotói hatásköre, valamint új költségvetési eljárás lép életbe. A nemzeti parlamentekkel való jövőbeni együttműködés is fontos ebben a vonatkozásban.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Alig érzékelhető valami abból az oly lelkesedve beharangozott megnövekedett demokráciából és az erőteljesebb parlamenti részvételi jogból, amelyet a Lisszaboni Szerződéssel kívántak bevezetni. Pusztán néhány új eljárásról van szó. Az alapvető jogok tiszteletben tartásának értékelésére vonatkozó eljárással semmiképpen sem szabad visszaélni a politikai korrektség kötelező előírása érdekében vagy a megkülönböztetésmentességgel kapcsolatos megszállottságtól hajtva.

A demokrácia hiánya a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően is megmarad az EU-n belül. Nem történt túl sok változás, ha az Európai Parlamentnek a választásokon vereséget szenvedő, bukott politikusok közül kell kiválasztania a Bizottság elnökét. Az, hogy a stockholmi program elfogadtatásának folyamata olyan gyorsan megy végbe, hogy nem tudunk hangot adni az adatvédelemmel kapcsolatos aggályainknak, bizonyítja, hogy valójában mennyi beleszólási jogunk van. Tulajdonképpen az eljárási szabályzat tekintetében a Lisszaboni Szerződés által előidézett módosítások egyáltalán nem vezettek az átláthatóság növekedéséhez, illetve a parlamentek véleményének fokozottabb figyelembevételéhez. Ezért nemmel szavaztam.

Nuno Teixeira (PPE), *írásban*. – (PT) A Lisszaboni Szerződéssel gyorsabb, törvényesebb és demokratikusabb lesz az Európai Unió belüli döntéshozatali eljárás, amelynek az a szerepe, hogy bennünket, polgárokat nap mint nap érintő intézkedések szülessenek.

A Parlament elsősorban a jogalkotási hatáskörének bővülését fogja tapasztalni, mivel az intézmények által irányított ügyek többségével kapcsolatban az Európai Tanáccsal azonos hatásköre lesz. Valójában a Lisszaboni Szerződés értelmében az úgynevezett együttműködés lesz az előírás és a rendes jogalkotási eljárás.

Jómagam választott európai parlamenti képviselőként tekintetbe veszem, hogy ez a változás milyen kihívást hoz magával.

Ez a jelentés az előző parlamenti ciklusban megkezdett és majdnem be is fejezett munkát folytatja, hogy a Parlament tevékenységére irányadó eljárási szabályzatot a jövő hónap elején hatályba lépő új szerződés figyelembevételével kiigazítsa.

Egyes módosítások pusztán technikai jellegűek, míg mások olyan újításokkal kapcsolatosak, amelyek bevezetésére a Parlament a mostani alkalmat ragadta meg. Összességében a jelentés olyan kompromisszumot képvisel, amely elfogadható képviselőcsoportom, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja számára, mivel kiegyensúlyozott módon magában foglalja a szubszidiaritás és az arányosság kérdését, valamint az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek közötti megerősített együttműködést.

Az említett okok miatt igennek szavaztam a jelentésre.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A görög Kommunista Párt ellenzi és leszavazta az Európai Parlament eljárási szabályzatának a Lisszaboni Szerződés rendelkezései szerinti kiigazítására irányuló módosításokat. A módosítások fenntartják és megerősítik az Európai Parlament eljárási szabályzatának reakciós és antidemokratikus jellegét, ami minden olyan véleményt elfojt, amely a tőke politikai képviselőinek korlátlan uralmát kifogásolja.

Hazugság, hogy a Lisszaboni Szerződés következtében „az EU demokratikusabb lesz”, mert állítólag növeli az Európai Parlament szerepét. Az Európai Parlament az EU reakciós struktúrájának egyik alkotóeleme. Bebizonyosodott, hogy elkötelezett az EU reakciós politikája mellett, támogatja a monopóliumok érdekeit, egy olyan szerv, amely állítólagos jogi felhatalmazást ad az EU alulról jövő kezdeményezésekkel szembeni politikájához. Az Európai Parlament nem a polgárokat képviseli, hanem a tőke érdekeit. Az emberek érdekei ellentétesek az EU – és a támogatást biztosító Európai Parlament – alulról jövő kezdeményezésekkel szembeni politikájával, sértik azt, valamint megbolygatják az egységes euróövezetet.

- Állásfoglalásra irányuló indítvány (B7-0141/2009) / REV 1: Az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai csúcstalálkozó előkészítése

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) Megszavaztam az állásfoglalást, amely azt tűzi ki célul, hogy Koppenhágában nagyra törő és kötelező erejű nemzetközi megállapodást érjünk el, mivel úgy gondolom, hogy egy ilyen megállapodás megkötése révén olyan új, fenntartható modell jöhet létre, amely ösztönzést biztosít a társadalmi fejlődéshez és a gazdasági növekedéshez, elősegíti a környezeti szempontból fenntartható technológiák fejlesztését, valamint a megújuló energiák alkalmazását és az energiahatékonyság fokozását, továbbá csökkenti az energiafogyasztást és új munkahelyek teremtését teszi lehetővé.

Úgy vélem, hogy az állásfoglalás jóváhagyása – amely hangsúlyozza, hogy a nemzetközi megállapodásnak a „közös, de különböző felelősség” elvére kellene épülnie, amelynek keretében a fejlett országok élen járnak hazai kibocsátásaik csökkentésében, valamint azon felelősség felvállalásában, hogy a fejlődő országok számára pénzügyi és technikai támogatást biztosítsanak – hozzá fog járulni bizonyos globális egyensúly kialakításához.

Ezért elengedhetetlen, hogy a jövőbeni nemzedékek jólétének biztosítása érdekében az Unió vezető szerepet vállaljon e kérdéssel kapcsolatban.

Dominique Baudis (PPE), írásban. – (FR) Megszavaztam a koppenhágai csúcstalálkozóról szóló állásfoglalást, mivel választott európai parlamenti képviselőként a mi feladatunk, hogy megóvjuk a bolygónkat a jövő nemzedékei számára. A következő hónapokban dől el, hogy milyen lesz a világ jövője. Elképzeltetlenségem, hogy a nemzetközi közösség ne érjen el olyan megállapodást, amely a józan ész felé irányítja az államokat. Tisztelt állam-, illetve kormányfők! A Föld sorsa Önöktől függ. Tegyük félre a nemzeti érdekeket és rövid távú kérdéseket, mert az emberiségnek nincs több vesztegetnivaló ideje.

Frieda Brepoels (Verts/ALE), írásban. – (NL) Az Európai Parlament által ma elfogadott állásfoglalás egy külön fejezetet tartalmaz, amely hangsúlyozza annak rendkívüli jelentőségét, hogy a régiók és a helyi hatóságok részt vegyenek a konzultációs folyamatban, valamint az éghajlatvédelmi politikával kapcsolatos

tájékoztatásban és annak végrehajtásban. Az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra és az éghajlatváltozás hatásainak mérséklésére irányuló politikák mintegy 80%-át regionális, illetve helyi szinten hajtják majd végre. Számos regionális kormányzat már most vezető szerepet tölt be és radikális megközelítést alkalmaz az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén.

Az európai nemzeteket és régiókat képviselő Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjának tagjaként teljes mértékben támogatom, hogy a regionális kormányzatokat közvetlen bevonják a fenntartható fejlődés és az éghajlatváltozásra vonatkozó hatékony megoldások előmozdításába. Ezzel kapcsolatban ki kell emelnünk a fenntartható fejlődést támogató regionális kormányzatok hálózatának (nrg4SD) tevékenységét. Ez a hálózat már szoros partnerséget épített ki az Egyesült Nemzetek Fejlesztési Programjával (UNDP) és az Egyesült Nemzetek Környezetvédelmi Programjával (UNEP). Ezért az EFA tagjai arra szólnak fel, hogy a koppenhágai megállapodással összefüggésben kifejezetten ismerjék el a regionális kormányzatokat, illetve az általuk az éghajlatváltozás hatásainak mérséklésére és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra irányuló politikák terén betöltött szerepet.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Rendkívül fontos, hogy a koppenhágai konferencia eredményeképpen létrejöjjön egy politikai szempontból kötelező erejű megállapodás. E megállapodásnak tartalmaznia kell azonnal végrehajtható operatív elemeket, valamint egy olyan ütemezést, amely lehetővé fogja tenni, hogy 2010-ben megszülethessen egy jogilag kötelező erejű megállapodás. A megállapodásnak minden olyan országra ki kell terjednie, amely aláírta az egyezményt, és alapvető fontosságú, hogy minden – akár a kibocsátáscsökkentésre, akár a finanszírozásra vonatkozó – kötelezettségvállalást egyértelműen meghatározzanak. Miközben egyrészt az iparosodott országoknak vezető szerepet kell játszaniuk az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése terén, a gazdasági szempontból fejlettebb fejlődő országoknak is feladatot kell vállalniuk azáltal, hogy felelősségüknek és képességeiknek megfelelően közreműködnek. Az iparosodott országoknak és a gazdasági szempontból fejlettebb fejlődő országoknak hasonló erőfeszítéseket kell tenniük. Csak ebben az esetben lehet majd csökkenteni a nemzetközi verseny terén tapasztalható torzulásokat. Az is döntő fontosságú, hogy meghatározzuk a finanszírozási struktúrát, hogy az közép- és hosszú távon fenntartható legyen. A finanszírozást a magánszférának, a szén-dioxid-kibocsátási piacnak, valamint az iparosodott és a gazdasági szempontból fejlettebb fejlődő országok közsférájának kell biztosítania.

Nessa Childers (S&D), írásban. – Rendkívül fontos, hogy a koppenhágai csúcstalálkozó közeledtével az EU fellépjen és nemzetközi szinten vezető szerepet töltsön be a szén-dioxid-kibocsátás csökkentése terén. A Parlament már nagyobb törekvést mutatott a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésével kapcsolatban, mint a tagállamok, és a mai állásfoglalás öröndetes a tényleges finanszírozásra, a tudománnyal összhangban a 25–40%-os csökkentési tartomány felső sávjában meghatározott erőteljes célkitűzésekre, valamint egy jogilag kötelező erejű megállapodás megkövetelésére vonatkozó felhívásokkal együtt.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Tartózkodtam, először is azért, mert jóváhagyták a 13. módosítást, amely az atomenergiát a szén-dioxid-kibocsátás csökkentése terén fontos tényezőnek tekinti, másodsor pedig azért, mert a képviselőcsoportom által előterjesztett 3. módosítást elutasították, amely arra szólítja fel a fejlett országokat, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását legkésőbb 2050-re az 1990-es szinthez képest 80–95%-kal csökkentsék. Az állásfoglalás számos pozitív elemet tartalmaz, például azt, hogy az EU kötelezettséget vállal arra vonatkozóan, hogy 2020-ig évi 30 milliárd eurót biztosít a fejlődő országok számára, hogy az éghajlatváltozás hatásainak mérséklésére és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra vonatkozó kötelezettségeiket teljesíteni tudják. Úgy vélem azonban, hogy nem jelent megoldást az éghajlatváltozás elleni küzdelem során, ha az üvegházhatás ellenszereként az atomenergiához folyamodunk; éppen ellenkezőleg, ez veszélyes választás. A fejlett, a fejlődő és a fejletlen országok hármass csoportja, valamint a kormányok, az alapvető mozgalmak és az emberek hármasa csap majd össze Koppenhágában, tekintettel arra, hogy az éghajlatváltozás nagymértékben aláássa a világméretű szegénység és az éhezés csökkentésére irányuló törekvéseket. A koppenhágai csúcstalálkozó valódi kihívást jelent, amelynek meg kell felelnünk, és nem engedhetjük meg, hogy az ipari és a nukleáris lobbij legyen az örövendő győztes.

Jürgen Creutzmann, Nadja Hirsch, Holger Krahmer, Britta Reimers és Alexandra Thein (ALDE), írásban. – (DE) A Német Szabaddemokrata Párt európai parlamenti képviselői a következő okok miatt tartózkodtak a koppenhágai csúcstalálkozóról szóló állásfoglalással kapcsolatos szavazás során. Az állásfoglalás az éghajlatvédelmi intézkedések harmadik országokban történő végrehajtására szolgáló finanszírozással kapcsolatos kijelentéseket tartalmaz a finanszírozás konkrét kritériumainak, illetve céljának meghatározása nélkül. Ezt nem tudjuk megindokolni az adófizetőknek. Ezenkívül úgy gondolom, hogy helytelen a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet (ICAO) általános jellegű bírálata.

Az ICAO a légi közlekedéssel kapcsolatos ügyekkel nemzetközi szinten foglalkozó szervezet. Az ICAO tárgyalásainak állítólagos kudarcára vonatkozó bírálat és kijelentés helytelen és oda nem illő. A légiközlekedési ágazat szén-dioxid-kereskedelmi rendszerére vonatkozó külön rendelkezésekre való felhívás ellentétes a jelenlegi uniós jogszabályokkal, és a nemzetközi éghajlatvédelmi megállapodással kapcsolatos irreális követelések révén túlságosan nagy terhet jelent az EU tárgyalási pozíciója tekintetében.

Proinsias De Rossa (S&D), *írásban*. – Az éghajlatváltozás hatásait már most is lehet érezni: a hőmérséklet nő, a jégsapka és a jégmező olvad, továbbá egyre gyakoribbak és intenzívebbek a szélsőséges időjárási események. Az ENSZ szerint 2007-ben a vészhelyzetben benyújtott, humanitárius segítségnyújtás iránti kérelmek egy kivételével az éghajlatváltozással voltak kapcsolatosak. Egy fenntartható gazdasági modell kialakítása érdekében globális energiaforradalomra van szükségünk, ami egyszerre biztosítja a környezeti minőséget, valamint a gazdasági növekedést, a gazdasági javak előállítását és a technológiai fejlődést. Írorszában az egy főre jutó éves szén-dioxid-kibocsátás 17,5 tonna. Legkésőbb 2050-re ezt 1–2 tonna szén-dioxid-kibocsátásra kell majd csökkenteni. Egyértelmű, hogy ez radikális változást jelent az energiatermelés és -fogyasztás tekintetében. Az első lépés, hogy Koppenhágában átfogó megállapodást kell elérni, amely kötelező csökkentéseket, valamint ezek teljesítésének elmulasztása esetén nemzetközi szintű szankciókat ír elő a nemzetközi közösség számára. A nemzetközi közösségnek valójában nagyobb elkötelezettségről kellene tanúbizonyságot adnia, mint a pénzügyi válság kezelése során. Az éghajlatváltozásra adandó válaszlépés lényege a határozott nemzetközi irányítás és pénzügyi kötelezettségvállalás. A fejlődő világnak nyújtandó támogatást a tengerentúli fejlesztési támogatás mellett kell biztosítani, különben előállhat annak veszélye, hogy nem ériük el a millénniumi fejlesztési célokat. Sőt, az éghajlatváltozás a közsférában is több beruházást tesz szükségessé.

Marielle De Sarnez (ALDE), *írásban*. – (FR) A Parlament által most elfogadott közös állásfoglalás egyértelmű jelzést közvetít. Az Uniónak egységes álláspontot kell képviselnie és együttesen kell fellépnie a koppenhágai csúcstalálkozó után a konferencia kimenetelétől függetlenül. Arra kell törekednünk, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása ténylegesen 30%-kal csökkenjen. Amikor azt mondom, hogy „tényleges”, ez alatt azt értem, hogy egyszer feltétlenül foglalkoznunk kell az eltérések és a kibocsátáskereskedelem kérdésével. A Parlament reményei szerint a koppenhágai csúcstalálkozó lehetőséget fog biztosítani arra, hogy egy erős Európai Unió lépjen fel, amely határozott pénzügyi kötelezettségvállalást tesz a fejlődő országok irányába, mert ezzel tartozunk nekik.

Anne Delvaux (PPE), *írásban*. – (FR) December 7-től 18-ig Koppenhágában közel 200 nemzet fog tárgyalni a Kiotói Jegyzőkönyvet követő új, éghajlatváltozás elleni küzdelemről szóló nemzetközi egyezményről, amely 2013-tól lép hatályba ...

A szavazás tárgyát képező állásfoglalás az Európai Unió számára tárgyalási menetrendül fog szolgálni. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság jelenlegi tagjaként elsősorban a megállapodás jogilag kötelező erejét alátámasztó módosításokkal járultam hozzá az állásfoglaláshoz.

A szavazás során a következők voltak a követelményeim: nagyra törő és kötelező globális politikai megállapodás elérése, amely gyorsan elvezet egy valódi egyezmény megkötéséhez; legkésőbb 2020-ra az 1990-es szinthez képest az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 30%-os csökkentése, valamint egy nagyra törő, mennyiségileg meghatározható, ugyanakkor rugalmas kötelezettségvállalások más szennyező országok, például az Egyesült Államok és Kína részéről, legkésőbb 2050-re pedig 80%-os csökkentés a szakértők által kértnek megfelelően; továbbá az iparosodott országok által a fejlődő országoknak biztosítandó finanszírozás és támogatás tekintetében vállalt, rendkívül fontos, közös kötelezettség pontosítása. Most, a válság idején nehéz meghatározni a pontos összeget, de azt biztosítani kell, hogy legalább a vállalt kötelezettségeknek megfeleljen!

A koppenhágai csúcstalálkozó kudarca környezeti, politikai és morális szempontból katasztrófa lenne!

Edite Estrela (S&D), *írásban*. – (PT) Az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai csúcstalálkozóról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, mert úgy gondolom, hogy megfelelő parlamenti kompromisszumot testesít meg azon alapvető szempontok vonatkozásában, amelyeket irányadónak kell tekinteni a témával – különösen az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással, a finanszírozási mechanizmusokkal és az erdőirtással – kapcsolatos, jövőbeni nemzetközi megállapodásról folytatandó tárgyalások során. Szeretném újól megismételni, hogy a koppenhágai csúcstalálkozón egy nagyra törő, reális és minden érintettre kiterjedő, jogilag kötelező erejű megállapodás elérése a társadalmi igazságosság kérdését is érinti.

Jill Evans (Verts/ALE), *írásban*. – Az Európai Parlament által ma elfogadott állásfoglalás egy külön fejezetet tartalmaz, amely hangsúlyozza annak rendkívüli jelentőségét, hogy a régiók és a helyi hatóságok részt vegyenek a konzultációs folyamatban, valamint az éghajlatvédelmi politikával kapcsolatos tájékoztatásban és végrehajtásban. Az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra és az éghajlatváltozás hatásainak mérséklésére irányuló politikák mintegy 80%-át regionális, illetve helyi szinten hatják majd végre. Számos regionális, illetve az államnál alacsonyabb szintű kormányzat már most vezető szerepet tölt be és radikális megközelítést alkalmaz az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén.

Az európai nemzeteket és régiókat képviselő Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjának tagjaiként teljes mértékben támogatjuk, hogy az államnál alacsonyabb szintű és regionális kormányzatokat közvetlenül bevonják a fenntartható fejlődés és az éghajlatváltozásra vonatkozó hatékony megoldások előmozdításába. Ezzel kapcsolatban ki kell emelnünk a fenntartható fejlődést támogató regionális kormányzatok hálózatának (nrg4SD) tevékenységét. Ez a hálózat már szoros partnerséget épített ki az Egyesült Nemzetek Fejlesztési Programjával (UNDP) és az Egyesült Nemzetek Környezetvédelmi Programjával (UNEP). Ezért arra szólítunk fel, hogy a koppenhágai megállapodással összefüggésben kifejezetten ismerjék el a regionális kormányzatokat, az általuk az éghajlatváltozás hatásainak mérséklésére és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra irányuló politikák terén betöltött szerepet.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Ahogy azt már korábban elmondtam, az európai ipar versenyhátrányba kerülésének megakadályozása érdekében alapvető fontosságú, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatban elfogadjunk egy jogilag kötelező erejű, globális politikai megállapodást. Az európai törekvésnek arra kell irányulnia, hogy olyan megállapodás szülessen, amely nem csupán uniós, hanem közös erőfeszítést tesz szükségessé.

Véleményem szerint a nemzetközi pénzügyi műveletek megadóztatásával kapcsolatos elképzelés – a fejlődő országoknak az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra és az éghajlatváltozás hatásainak mérséklésére irányuló erőfeszítései finanszírozására vonatkozó megoldásként – nem megfelelő, mivel ez (főleg a mostanihoz hasonló válsághelyzetekben) a gazdaság, a kereskedelem és a gazdasági javak megteremtésének rovására történne.

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt sem, hogy egy ilyen adó költségeket jelentene az egész társadalom számára (növekednének az adóterhek, ami az összes adófizetőre és fogyasztóra nézve következményekkel járna), illetve hatást gyakorolna a pénzügyi piacra (csökkenne a szükséges likviditás, valamint a vállalkozások és a háztartások számára folyósítandó hitelek).

Úgy gondolom, hogy a piacsabályozásnak nem ez a módja, és találhatunk a világgazdaság szempontjából kevésbé megterhelő, egyéb alternatívákat.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) Megszavaztam az állásfoglalásra irányuló indítványt, mert úgy vélem, hogy az EU-nak továbbra is példát kell mutatnia az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Érdemes megjegyezni, hogy az EU túlszárnyalta a kiotói célkitűzéseket.

Úgy gondolom, hogy a koppenhágai megállapodásnak kötelező erejűnek kell lennie. Ezzel kapcsolatban előterjesztettem egy módosítást a Parlament erről szóló állásfoglalására vonatkozóan, amelyben kértem, hogy a végleges szöveg tartalmazzon nemzetközi szankciókat is.

Véleményem szerint globális, nagyra törő és világos menetrendet tartalmazó megállapodást kell elérnünk. Ha nem vagyunk elég nagyra törőek, a végén egy jelképes okmány fog létrejönni, amely még kevésbé lesz hatékony, mint a Kiotói Jegyzőkönyv, amelyben már szerepelnek nemzetközi szankciók. Ezért reménykedjünk abban, hogy hatékony szabályozásra kerül sor, és hogy a megállapodás tartalmazni fog egy felülvizsgálati záradékot, hogy azt könnyen aktualizálni lehessen.

Ezenkívül úgy vélem, hogy Kína és India nem menthető fel minden felelősség alól, amikor a teljes kibocsátás jelentős hányadát ők idézik elő, miközben a mi iparágaink mindent elkövetnek, hogy csökkentsék a kibocsátást.

Az Egyesült Államoknak nagy a felelőssége annak biztosításával kapcsolatban, hogy a csúcstalálkozó sikeresen záruljon. Remélem, hogy az Egyesült Államok elnöke, Barack Obama be fogja bizonyítani, hogy megérdemli a Nobel-békedíjat, mert az éghajlatváltozás elleni küzdelem hozzájárul ahhoz, hogy minden nemzet békében és boldogságban élhessen.

Elisa Ferreira (S&D), *írásban*. – (PT) Az elfogadott állásfoglalás tartalmaz pozitív elemeket, ezek közé tartoznak például a következők: a 2012 utáni időszakra vonatkozó nemzetközi kötelezettségvállalás

fenntartásának fontossága; a kibocsátáscsökkentésre vonatkozó célkitűzéseknek a legfrissebb tudományos adatokkal való szükséges összehangolása; az Egyesült Államok felszólítása arra, hogy az utolsó választási kampány során ígért (bár nem vállalt) célkitűzéseket tegye kötelezővé; az iparosodott országoknak az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásával kapcsolatos történelmi felelősségének hangsúlyozása; az energiahatékonyság előmozdítása és a kutatási-fejlesztési tevékenységek fokozása.

Kétségtelen azonban, hogy az úgynevezett piaci megoldásoknak és különösen a kibocsátáskereskedelemnek jelentőséget tulajdonítanak. Ez alapvetően politikai és ideológiai választás, amely nem csak hogy nem garantálja a meghatározott kibocsátáscsökkentési célok elérését, de önmagában a legkomolyabb fenyegetést jelenti a megállapított környezeti célkitűzések megvalósítására nézve. A 2005 óta működő, üvegházhatást okozó gázok kibocsátásával kapcsolatos uniós kereskedelmi rendszerrel kapcsolatos tapasztalatok is ezt támasztják alá. A kibocsátáskereskedelem célja, hogy értékesítse a Föld szén-dioxid újrafelhasználására vonatkozó képességét, és ezáltal szabályozza az éghajlatváltozást. Következésképpen ez a veszéllyel fenyeget, hogy ez a kapacitás – amely, mint tudjuk, az életet biztosítja a Földön – ugyanazon vállalatok birtokába kerül, mint amelyek szennyeznek a bolygónkat, a természeti erőforrásokat és az éghajlatot.

Robert Goebbels (S&D), *írásban*. – (FR) Tartózkodtam az éghajlatváltozásról szóló állásfoglalással kapcsolatos szavazás során, mert az Európai Parlament szokás szerint nemes érzéseket tár fel a tények figyelembevételével. Az Európai Unió hozzávetőleg a világ összes szén-dioxid-kibocsátásának 11%-át idézi elő. Ezzel nem mutathat példát a világ többi része számára.

Következetelen dolog korlátozni a tagállamokat a tiszta fejlesztési mechanizmusok alkalmazásában – bár ezt előírta a Kiotói Jegyzőkönyv –, ugyanakkor évi 30 milliárd eurót kérni a fejlődő országok számára minden feltétel vagy bírálat nélkül, hogy csak egyet említsék az állásfoglalás következtetéseinek közül.

Sylvie Guillaume (S&D), *írásban*. – (FR) Az éghajlatváltozással kapcsolatban sürgősen cselekedni kell, és nem hagyhatjuk, hogy a fejlődő országok ne rendelkezzenek semmiféle eszközzel az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. Elsősorban őket érinti a probléma, viszont nem rendelkeznek a fejlett országok által előidézett jelenségek befolyásolására alkalmas erőforrásokkal! A jövő nemzedékei tehetetlenek lesznek az éghajlatváltozás hatásaival szemben, ha most nem teszünk globális szintű intézkedéseket. Ezért alapvető fontosságú, hogy kormányaink politikai vezetőképeségről tegyenek tanúbizonyságot, hogy megállapodás elérésére ösztönözzenek más államokat, például az Egyesült Államokat és Kínát. E kötelezettségvállalásnak a pénzügyi ügyletek megadóztatásának bevezetését is magában kell foglalnia, és az ebből befolyó összeget nem a bankszektor felügyeletére, hanem inkább a fejlődő országok és a nemzetközi közjavak, például az éghajlat finanszírozására kell fordítani.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *írásban*. – A jövő hónapban a világon minden tekintet Dániára irányul. Az Északi-tenger túlsó oldalán egy hasonló nagyságú országban a skót kormány jelentősen hozzájárul az éghajlatváltozással kapcsolatos erőfeszítésekhez. A koppenhágai csúcstalálkozó hivatalos honlapja szerint Skócia „vezető szerepet vállalt a globális éghajlatvédelem terén”. A skót kormány erőfeszítéseire teljes mértékű támogatást kell biztosítani, és abban kell reménykednünk, hogy a jövő hónapban más nemzetek is hozzájárulnak a globális erőfeszítésekhez.

Astrid Lulling (PPE), *írásban*. – (FR) Megszavaztam az Európai Unió által az éghajlatváltozással foglalkozó koppenhágai konferencián követendő stratégiáról szóló állásfoglalást, mivel meggyőződéseim, hogy egy átfogó nemzetközi megállapodás valóban gátat tud vetni az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása terén tapasztalt korlátlan növekedésnek.

Általánosságban a környezetvédelmi politika és főleg az éghajlatvédelmi politika is ösztönzi a technológiai innovációt és új növekedési kilátásokat teremthet vállalataink számára.

Nagyon örülök annak, hogy Európa vezető szerepet játszik egy olyan energiaügyi és éghajlatvédelmi politika követésével, amely arra törekszik, hogy az 1990-es szinthez képest 2020-ra 20%-kal csökkenjen a kibocsátás. Határozottan ellenzem, hogy átfogó nemzetközi megállapodás nélkül további korlátozó célkitűzéseket bevezetésére kerüljön sor. Egyrészt Európa, amely a globális kibocsátás 11%-át idézi elő, nem rendelkezik kellő befolyással ahhoz, hogy egymaga megfordítsa a tendenciát, másrészt tartok az energia- és szén-dioxid-igényes iparágak tevékenységének áthelyezésétől.

Kizárólag a közép- és hosszú távú célokat hangsúlyozó átfogó megállapodás biztosítja az ahhoz szükséges kiszámíthatóságot, hogy el lehessen kezdeni a nagyobb kutatási és fejlesztési projekteket, valamint kötelezettséget lehessen vállalni a gazdasági növekedés és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása terén tapasztalható állandó növekedés szétválasztásához szükséges jelentős beruházások iránt.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) Rendkívül fontos, hogy a koppenhágai konferencián nagyra törő és jogilag kötelező erejű megállapodás szülessen az éghajlatváltozásról.

Az is fontos azonban, hogy mindenki részt vegyen a megállapodásban, különösen Kína, India és Brazília, tekintettel arra, hogy gazdasági szerepük jelentős és intenzív ipari tevékenységet folytatnak. A többiekhez hasonlóan ezeknek az országoknak is el kell kötelezniük magukat e nagyra törő célkitűzések elérése mellett, bár lehetőség szerint más gazdagabb, iparilag fejlettebb országok támogatásával. Az is elengedhetetlen, hogy az Egyesült Államok részt vállaljon ebben a fontos kérdésben.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Az EU már túlságosan régóta egyedül törekszik az üvegházhatást okozó gázok koncentrációjának csökkentésére, miközben az energiaéhes feltörekvő gazdaságok és a pazarló ipari országok még arra sem voltak hajlandók, hogy végrehajtsák a Kiotói Jegyzőkönyvet. Várnunk kell, hogy megtudjuk, a koppenhágai konferencia milyen mértékben fog ezen változtatni. Ilyen feltételek mellett finanszírozási szabályokra van szükség, a teljesítés elmulasztása esetén pedig szankciókra.

Ahhoz, hogy változás következzen be, át kell alakítanunk környezetvédelmi politikánkat, hogy az ne pusztán abból álljon, hogy a kibocsátási egységek kereskedelmének részeként milliókat utalunk ide-oda, hanem valódi alternatívák – például a megújuló energia – előmozdítását, valamint az uniós pénzekből támogatott európai áruszállítás csökkentését is lehetővé tegye. A jelentés nem foglalkozik elég részletesen ezzel a kérdéssel, ezért nemmel szavaztam.

Rovana Plumb (S&D), *írásban*. – (RO) Megszavaztam az állásfoglalást, mert Koppenhágában jogilag kötelező erejű, globális megállapodást kell elérni, amely alapján a fejlett, illetve a fejlődő országok is kötelezettséget vállalnak az európai unióhoz hasonló kibocsátáscsökkentési célkitűzések iránt. Csak akkor tudjuk megvalósítani a globális felmelegedés legfeljebb 2 °C-os növekedésére és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére vonatkozó célkitűzést, ha beruházásokat hajtunk végre a tiszta technológiák, valamint a kutatás és innováció terén. A globális megállapodást aláíró államok – gazdasági fejlettségüknek és fizetőképességüknek megfelelő – hozzájárulásaiból további pénzeszegeket kell kiosztani.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *írásban*. – Ez az állásfoglalás egyértelmű és reális stratégiát képvisel azon kulcsfontosságú területek tekintetében, amelyekkel foglalkoznunk kell annak érdekében, hogy a jövő hónapban Koppenhágában hatékony megállapodást érjünk el. Egy olyan szöveg jött létre, amely egyensúlyt teremt a vágyak és a reális célkitűzések között, továbbá foglalkozik a tárgyaló felek által megoldandó nehéz kérdésekkel is. Az Európai Parlament ezúttal felkérte az EU tárgyalócsoportját és a tagállamokat, hogy a következőkkel kapcsolatban sürgessen intézkedéseket: kibocsátáskereskedelem, globális szén-dioxid-kibocsátási piac, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra és az éghajlatváltozás hatásainak mérséklésére irányuló méltányos finanszírozási rendszer, erdők, valamint légi és tengeri közlekedés.

A Parlament tartotta magát korábbi, legkésőbb 2020-ra teljesítendő kibocsátáscsökkentési kötelezettségvállalásaihoz, és most a tudományos közösség ajánlásainak figyelembevételével még nagyra törőbb célokat tűz ki 2050-re. Az, hogy az EU hajlandó vezető szerepet vállalni e kérdés kapcsán, döntő fontosságú tényezőnek bizonyulhat az éghajlatváltozás problémájának megoldásával kapcsolatos, kötelező erejű nemzetközi megállapodás létrehozásában.

Bogusław Sonik (PPE), *írásban*. – (PL) Az Európai Unió által az éghajlatváltozással foglalkozó koppenhágai konferencián követendő stratégiáról szóló európai parlamenti állásfoglalás fontos jogalkotási dokumentum, amely meghatározó véleményt képvisel a nemzetközi vitában és az éghajlatváltozásról szóló csúcstalálkozót megelőző tárgyalások során, valamint az Európai Unió témával kapcsolatos álláspontjának kiegészítésére szolgál. Amennyiben az Európai Unió továbbra is vezető szerepet szeretne betölteni az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, ezentúl is nagyra törő célokat kell kitűznie maga elé, illetve teljesítenie kell a korábban vállalt kibocsátáscsökkentési kötelezettségeket. Így a nehézségek ellenére példát adhatna más országoknak.

Az Európai Parlament – az egyetlen demokratikus uniós intézmény – véleménye döntő fontosságú ebben a vitában, ezért is kell az állásfoglalásnak megmutatnia a követendő, helyes irányt, és megfogalmaznia a valóban fontos prioritásokat. Az állásfoglalás szövege nem állhat csupán alap nélküli követelésekből és kívánságokból, hanem koherensnek kell lennie, valamint mindenekelőtt az uniós polgároknak az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos egységes álláspontját kell képviselnie a tagállamok közös, de különböző felelősségének elve alapján.

Az Európai Uniónak – mint komoly tárgyaló partnernek – egységes szervezetként kell elfoglalnia helyét a koppenhágai csúcstalálkozón, olyan szervezetként, amely figyelembe veszi valamennyi tagállamának érdekeit. Az Európai Uniónak hajlandóságot kell mutatnia a kibocsátáscsökkentési célkitűzések 30%-ra való növelésére,

feltéve, hogy a többi ország is készséget mutat arra, hogy ilyen jelentős kibocsátáscsökkentési célokat tűzzön ki maga elé. Arra is emlékeztetni kell, hogy az EU nem fogadott el feltétel nélküli kötelezettségeket, csak feltételeseket.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Megszavaztam az állásfoglalást, mert az Európai Parlament felszólítja az EU tárgyalóit, hogy bocsássanak 30 milliárd eurót a fejlődő országok rendelkezésére az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez. Ezáltal a Parlament egyértelmű jelzést küld az éghajlatváltozásról szóló, két hét múlva sorra kerülő koppenhágai csúcstalálkozón Európa megbízásából részt vevő tárgyalók számára. Mindaddig bizonytalanok voltak abban, hogy milyen pénzügyi eszközökkel állnak majd elő a csúcstalálkozón. Most azonban a Parlament felszólította őket, hogy legyenek határozottabbak a tényleges összegek és arányok tekintetében. És így visszakerül a labda az Egyesült Államok térfelére. Vannak arra utaló jelek, hogy az amerikaiak javában a szén-dioxid-kibocsátási célkitűzés megfogalmazásán dolgoznak, amelyet elő szeretnének terjeszteni. Ez az állásfoglalás fokozza az Obama elnökre nehezedő nyomást, hogy konkrét javaslatokat terjesszen elő, mert ez egy kicsit növeli a koppenhágai csúcstalálkozó sikerének esélyét.

Ezenkívül például Kína, India és Brazília esélyeit is növeli, hogy bekapcsolódjanak az éghajlatváltozás elleni globális küzdelembe. Ezért a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjában helyet foglaló kollégáimhoz hasonlóan óriási lelkesedéssel szavaztam meg ezt a jelentős állásfoglalást. Egyetlen hátránya, hogy az atomenergia-előállítás valahogy bekerült a szövegbe. Most azonban az a lényeg, hogy a Bizottság és a tagállamok kemény alkut folytassanak Koppenhágában.

Konrad Szymański (ECR), írásban. – (PL) Az Európai Unió által az éghajlatváltozással foglalkozó koppenhágai konferencián követendő stratégiával kapcsolatos mai szavazás során az Európai Parlament egy radikális és irreális álláspontot fogadott el. Az uniós országok szén-dioxid-kibocsátására vonatkozó korlátozás megkétszerezésével a Parlament aláírta a nemrégiben oly nagy nehézségek árán elfogadott éghajlat-változási intézkedéscsomagot (a 33. pont 40%-os csökkentésre szólít fel). Miközben a Parlament megköveteli, hogy évente 30 milliárd eurót fordítsanak tiszta technológiákra a fejlődő országokban, a szén alapú energiatermelést folytató országoktól, például Lengyelországtól, elvárja, hogy szén-dioxid-kibocsátásért duplán fizessenek: egyszer a kibocsátáskereskedelmi rendszer szerinti díj formájában, másodszer pedig a fejlődő országok számára az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez való hozzájárulás formájában (a 18. pont arról szól, hogy a hozzájárulás nem lehet kevesebb évi 30 milliárd eurónál). Miközben a Parlament megköveteli, hogy a tiszta technológiák fejlődő országokban való alkalmazásához való tagállami hozzájárulást a szén-dioxid-kibocsátási szint és a GDP alapján számolják ki, figyelmen kívül hagyja azt a feltételt, hogy képesek-e fedezni ezeket a költségeket. Ez Lengyelország számára a következő 10 évben 40 milliárd eurós költséget jelent (ez a 31. és a 27. módosítás elutasításának következménye). Ez az oka annak, hogy a lengyel küldöttség az Európai Unió által az éghajlatváltozással foglalkozó koppenhágai konferencián követendő stratégiáról szóló állásfoglalás egészére nemmel szavazott (COP 15).

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A környezetet és az egészséget fenyegető egyre több kockázat és a veszélyes éghajlatváltozás, többek között a bolygónk felmelegedése a kapitalista nyereségvágyon, valamint a föld, a levegő, az energia és a víz értékesítésén alapuló ipari fejlődés következménye. Az e jelenségekre vonatkozó megoldásokat nem adhatják meg a tőke fő képviselői, éppen azok, akik a kialakulásukért felelősek.

A koppenhágai csúcstalálkozóhoz vezető utat az imperialista belharc kiterjesztése torlaszolja el. Az „életképes zöld gazdaságra” és az „alacsony szén-dioxid-kibocsátású” növekedésre vonatkozó javaslatokkal az EU azt próbálja előkészíteni, hogy az eurót egységesítő monopóliumok még több beruházást hajtsanak végre, ugyanakkor a „szennyezőanyag-kereskedelemmel” teljesüljenek a tőke spekulatív elvárásai.

Ahhoz, hogy olyan fejlődési folyamatot tervezzünk meg és hajtsunk végre, amely elősegíti az ember és a természet közötti egyensúly megteremtését és megfelel a helyi igényeknek, végső soron radikálisan meg kell változtatnunk a kapitalista termelési viszonyokat. A Görög Kommunista Párt leszavazta az Európai Parlament állásfoglalását. A helyi igényeknek a hazánkban előállított javakhoz igazodó együttes teljesítését indítványozza. E célkitűzés végrehajtásának politikai előfeltételei közé tartozik az alapvető termelési eszközök államosítása, valamint a gazdaság központi irányítása, a helyi csoportok és a munkásosztály ellenőrzése mellett, azaz a néphatalom és a népgazdaság.

Thomas Ulmer (PPE), írásban. – (DE) Az állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam, mert előre meghatározza, hogy az EU kezdettől fogva hatalmas összegeket bocsát majd rendelkezésre anélkül, hogy várna a többi partnerre. Nem tudom megindokolni választóimnak a pénzösszegek ilyen felhasználását. Az éghajlatvédelem fontos célkitűzés, de felháborító a koppenhágai éghajlat-változási csúcstalálkozót megelőző pánikkeltés, figyelmen kívül hagyva a tudományos adatokat.

- Állásfoglalásra irányuló indítvány (B7-0155/2009) Többéves program (2010-2014): A szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térség (stockholmi program)

Luís Paulo Alves (S&D), *írásban*. – (PT) Megszavaztam ezt az állásfoglalást, mert a főbb fejezetekben olyan prioritásokkal foglalkozik, mint a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése, különös tekintettel a bevándorlók fogadására és befogadására vonatkozó feltételekre, elsősorban a szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés elleni küzdelemre, az igazságszolgáltatáshoz való jogra, valamint a korrupció és az erőszak elleni küzdelemre.

A megkülönböztetés elleni küzdelem, legyen szó nemről, szexuális irányultságon, életkoron, fogyatékosságon, vallási hovatartozáson, bőrszínen, származáson, nemzeti vagy etnikai hovatartozáson alapuló megkülönböztetésről, valamint a rasszizmus, az antiszemitizmus, az idegengyűlölet, a homofóbia és az erőszak elleni küzdelem alapvető fontosságú.

A mozgás szabadságát biztosítani kell minden uniós polgár és családtagjaik számára is.

Végül a polgárok terrorizmussal és szervezett bűnözéssel szembeni védelmét is garantálni kell, és ezért e rendkívül aktuális, globális fenyegetések kezelése érdekében meg kell erősíteni a szabályozási keretet.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), *írásban*. – (EL) A Görög Kommunista Párt határozottan ellenzi a stockholmi programot, ahogyan azt a megtévesztő elnevezésű, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség megvalósítására vonatkozó korábbi programok esetében is tette. A program célja – az EU demagóg kijelentései ellenére –, hogy harmonizálja és homogenizálja a nemzeti jogszabályokat az EU alulról jövő kezdeményezéseket ellenző politikájának egységes alkalmazása, valamint a meglévő mechanizmusok erősítése és az uniós szintű – a terrorizmus és a szervezett bűnözés ürügyén történő – vád alá helyezésre és megtorlásra irányuló új mechanizmusok létrehozása érdekében.

A stockholmi program kiemelt prioritásai közé tartozik a kommunistaellenes hisztéria fokozása az EU-n belül, ami már teljes gőzzel folyik, és a kommunizmus, valamint nemzeti szocializmus történelmi szempontból téves és elfogadhatatlan azonosításában éri el a tetőpontját. Az EU szabadságon, biztonságon és jog érvényesülésén alapuló térsége és az annak megvalósítására irányuló programok nem szolgálják az emberek érdekeit; éppen ellenkezőleg, olyan intézkedéseket fogalmaznak meg, amelyek elfojtják az egyéni és szociális jogokat, valamint a demokratikus szabadságjogokat, a munkavállalók, a bevándorlók és a menekültek rovására fokozzák az önkényeskedést és a megtorlást, védelmezik a politikai rendszert és a monopóliumok korlátlan uralmát, továbbá a munkásmozgalom és a helyi mozgalmak letörésére irányulnak; mindezek nélkülözhetetlenek a tőke által a munkásosztály és a néptömegek foglalkoztatási és szociális jogai ellen indított durva támadáshoz.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *írásban*. – (LT) Meggyőződése, hogy a gyermekek jogai a stockholmi program rendkívül fontos részét képezik. Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy az utóbbi években egyre aggasztóbbá vált a gyermekek elleni erőszak, többek között a gyermekek szexuális célú kizsákmányolása, a gyermekeket érintő szexturizmus, a gyermekkereskedelem és a gyermekmunka. Tekintettel arra, hogy a gyermekek jogainak védelme az Európai Unió szociális prioritásai közé tartozik, kérem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy szenteljen több figyelmet a leginkább kiszolgáltatottak jogai védelmének.

A gyermekek jogai az emberi jogok közé tartoznak, amelyek tiszteletben tartására az EU és a tagállamok az emberi jogokról szóló európai egyezményrel és a gyermekek jogairól szóló ENSZ-egyezménnyel összhangban kötelezettséget vállaltak. Az EU-nak még több kötelezettséget kell vállalnia annak érdekében, hogy a gyermekek helyzete Európában és az egész világon javuljon, hogy megfelelően biztosítani tudja a gyermekek jogainak előmozdítását és védelmét. Szeretném kihangsúlyozni, hogy kizárólag egy összehangolt és együttes fellépésen alapuló stratégia ösztönözheti a tagállamokat arra, hogy Európai Unió területén és az Unió határain kívül is tiszteletben tartásuk és betartsuk a gyermekek jogairól szóló ENSZ-egyezményt. A gyermekek jogainak megfelelő biztosítása érdekében azt szeretném javasolni, hogy fogadjunk el kötelező, az összes EU-tagállamban érvényes normákat. Szomorú, hogy a gyermekek jogai még nem biztosítottak világszerte. Ezért kérem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a stockholmi program végrehajtása mellett tegyen konkrét intézkedéseket a gyermekek jogai megfelelő védelmének biztosítása érdekében.

Carlo Casini (PPE), *írásban*. – (IT) Elnök úr, megszavaztam az állásfoglalást, mert megmutatja a helyes irányt az európai identitást alkotó alapvető értékekkel kapcsolatos egységesség fokozásához.

Nem áltathatjuk magunkat azzal, hogy megegyezésre lehet jutni az úgynevezett közös értékekkel kapcsolatban. Mindazonáltal reménykedhetünk abban, hogy a józan ész alkalmazása segíthet a különböző politikai

szereplőknek, hogy közelebbről megvizsgálják, mi helyes és tisztességes, amikor az európai egység eléréséről van szó.

Egyrészt a szabad mozgáshoz való jognak és a megkülönböztetésmentesség elvének, másrészt a család – mint házasságon alapuló természetes közösség – értékének egyértelmű elkülönítése vezetett annak a pontnak a megfogalmazásához, amely védelmezi az egyes államok függetlenségét a családjoggal és az emberekkel szembeni megkülönböztetés tilalmával kapcsolatban.

Azok, akik hozzám hasonlóan teljes mértékben támogatják az egyenlőség elvét – megerősítve a már megszületett és még meg nem született gyermekek közötti egyenlőséget –, csak támogatni tudják az eltérő szexuális irányultságú emberek tekintetében a megkülönböztetésmentesség elvét, de nem fogadják el a házasság, illetve a család koncepciójának szétrombolását. E koncepció jelentősége – ahogy azt az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 16. cikke is elismeri – alapvető a következő nemzedékek és a heteroszexuális házaspárok nevelési képességei tekintetében.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Több ok miatt is az indítvány ellen szavaztam; fő indokaimat az alábbiakban ismertetem. Lényegében az indítvány alapját az alapvető jogok és szabadságok rovására a „biztonság” és a félelem filozófiája alkotja. Ugyanakkor pontosan e jogoknak a jogállamiság keretében történő védelme és tiszteletben tartása garantálja a biztonságot. Az indítvány megerősíti az „Európa-erőd” felfogást és a megvalósításához szükséges eszközt, potenciális terroristaként és bűnözőként kezelve a bevándorlókat, és a legjobb esetben nem azonos jogokkal rendelkező polgárként „fogadja el” jelenlétüket, hanem az EU munkaerő-piaci igényeitől függően.

Támogatja a felháborító tömeges elbocsátásokat, nem erősíti meg a menedékjogot, előkészíti az EU aktív részvételét a határain kívüli menekülttáborokban és a harmadik országokkal való „középkori” megállapodások előírása érdekében, az emberi jogok védelme tekintetében azonban közönyös. Végül, bár még sok mindenre rá lehetne mutatni, az állásfoglalás olyan politikákat vezet be, amelyek szaporítják azon szervek számát, amelyek ellenőrzik, gyűjtik és kicserélik egymás között az emberek személyes adatait – megsértve ezáltal kollektív és személyes méltóságukat –, és lábbal tiporják a szólásszabadságot. Ez az állásfoglalás egy olyan társadalomnak szól, amelynek csak ellenségei vannak, és amelyben mindenki gyanús. Én nem ilyen társadalmat szeretnék.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE), írásban. – (SV) Úgy gondoljuk, hogy alapvető fontosságú, hogy a nők ne legyenek az erőszak és a szexuális célú kereskedelem veszélyének kitéve is. Ehhez hasonlóan az is nyilvánvaló, hogy tiszteletben kell tartanunk az emberi jogokat és be kell tartanunk a menekültekre vonatkozó hatályos nemzetközi egyezményeket. Az uniós polgárok számára megadatott a stabil jogrendszer, amelyen belül mindenki egyenlő a törvény előtt, mint ahogy megadatott az is, hogy megbízunk abban, ahogy a hatóságok kezelik a magánélethez való jogunkat.

Az állásfoglalásra irányuló indítvány 144 pontjából és a parlamenti állásfoglalással kapcsolatban előterjesztett 78 módosításból természetesen több is támogatásra érdemes. Az állásfoglalás és a módosítások is számos olyan, például az emberi jogokkal, a megkülönböztetés problémájával és a magánélethez való joggal foglalkozó pontot tartalmaz, amelyek már a korábbi programokban és a Lisszaboni Szerződésben is szerepelnek. Azért szavaztunk több módosításra is nemmel, hogy egy olyan állásfoglalás jöjjön létre, amely még határozottabb a korábbi programokban és szerződésekben még nem szereplő kérdések tekintetében. Annak ellenére, hogy az állásfoglalás olyan pontjai is átmentek a szavazáson, amelyeknek nem lett volna szabad szerepelniük a szövegben, úgy döntöttünk, hogy megszavazzuk az állásfoglalást, mivel több az előnye, mint a hátránya. Fontosabb, hogy az Európai Parlament egyértelműen jelezze, hogy támogatja a stockholmi programot.

Marije Cornelissen és Bas Eickhout (Verts/ALE), írásban. – (NL) A szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló, a polgárok érdekét szolgáló térség megteremtésére felszólító európai parlamenti állásfoglalás önmagában egy haladó szellemű dokumentum, amely megvizsgálja a Miniszterek Tanácsának azon óhaját, hogy lehetővé váljon a polgárok személyes adatainak szabad cseréje. Ezenkívül az állásfoglalás biztosítja a menekültek és a bevándorlók védelmét is.

Az állásfoglalás előrelépésnek tekinthető a bevándorlással kapcsolatos, haladó szellemű európai jogalkotás irányába. Több jelentős módosítása döntő fontosságú, így például azok, amelyek a visszaküldési tilalom elvének létrehozásával, a Frontex szerepének csökkentésével – amely nem fog szerepet játszani a bevándorlók harmadik országokba történő áttelepítésében –, az illegális bevándorlók „tömeges” legalizálásához való pozitív hozzáállással, illetve annak megerősítésével kapcsolatosak, hogy a biztonságnak a szabadság érdekeit kell szolgálnia. Az illegális bevándorlás elleni küzdelemlről szóló pontok többféleképpen értelmezhetők, bár

véleményem szerint nem mennek el a megtorlás irányába. Szörnyen sajnálom, hogy az állásfoglalásban foglaltakat a megkülönböztetésmentesség ügyével kapcsolatban enyhítették.

Anne Delvaux (PPE), *írásban*. – (FR) Eddig a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térség bizonyos vonatkozásaiban lassú volt az előrelépés, miközben az EU területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog már több mint 500 millió polgárt illet meg. Fontos, hogy ezt a kérdést kezelni tudjuk, és az Európai Parlament ma elfogadott állásfoglalása elősegíti ezt.

Örülök az állásfoglalásnak, mivel elsősorban a polgárokkal foglalkozik és kapcsolódik az én következő prioritásaimhoz: a jogon és az igazságszolgáltatáson alapuló Európa (az alapvető jogok védelme és a megkülönböztetés valamennyi formája elleni küzdelem); egy olyan Európa, amely minden tekintetben védelmet biztosít, de nem viselkedik „Nagy Testvérként” (az Europol, valamint a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés megerősítése operatív és adminisztratív szempontból egyaránt, az államközi együttműködés fejlesztése a rendőrség és a hírszerzés között, európai uniós büntetőjogi térség létrehozása a kölcsönös elismerés elve és a személyes adatok védelme alapján); valamint a tagállamok közötti valódi szolidaritás révén a menedékügy és a bevándorlás, továbbá az emberkereskedelem, a szexuális és gazdasági célú kizsákmányolás elleni küzdelem terén egységes, felelős és igazságos Európa.

A következő szakasz: az Európai Tanács 2009. december 9–10-i ülése.

Edite Estrela (S&D), *írásban*. – (PT) Megszavaztam a stockholmi programról szóló európai parlamenti állásfoglalásra irányuló indítványt, mivel úgy gondolom, hogy a benne szereplő javaslatok a Lisszaboni Szerződés alkalmazásának figyelembevételével világosan és pontosan meghatározzák a következő évekre vonatkozó prioritásokat a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térséggel kapcsolatos európai jogalkotás tekintetében.

Alapvető fontosságú, hogy még inkább egyensúlyt teremtsünk a polgárok biztonsága és a személyhez fűződő jogok védelme között. Ennélfogva szeretném kiemelni az azonos nemű párok kölcsönös elismerésére vonatkozó elv EU-szerte történő alkalmazását, a számítástechnikához kapcsolódó ügyekkel foglalkozó európai bíróság létrehozását, valamint a fogva tartottak számára új jogokat biztosító intézkedések elfogadását.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Bevettem gyakorlat a Parlamentben, hogy az Európai Unió hatáskörébe egyáltalán nem tartozó, megosztó ügyek támogatására kerül sor azáltal, hogy általánosabb, rendszerint széles körű támogatásra számot tartó témákkal kapcsolatos szövegekbe építik be ezeket. Ismételt el kell ítélnem ennek a meg nem engedett módszernek az alkalmazását, amely kizárólag azt éri el, hogy rontja a tisztelt Ház hitelét és szélesíti az európai parlamenti képviselők és a szavazók közötti szakadékot.

Szerencsére a családjogi ügyek a tagállamok hatáskörébe tartoznak, épp ezért a Parlament részéről a szubszidiaritás elve irányában teljesen jogtalan és durva támadást jelent, hogy a radikális tervek támogatása révén e kérdésekben azonos felfogást próbál kikényszeríteni.

Az azonos neműek közötti házasságok – amelyek csak négy tagállamban érvényesek – Parlament általi elismerését nem lehet előírni a többi ország számára, továbbá durva kísérletnek minősül a jogalkotók és nemzeti közvélemény befolyásolására, amit a leghatározottabban el kell ítélni.

Az Alapjogi Charta elfogadásakor félő volt, hogy a jövőben visszaélnék vele, és hogy összeütközésbe kerül a nemzeti joggal. A jelenlegi helyzet azt igazolja, hogy helyesek voltak ezek a jóslatok.

Carlo Fidanza (PPE), *írásban*. – (IT) Ez az állásfoglalás véglegesen megerősít bizonyos fontos elveket: az illegális bevándorlás elleni küzdelemmel, a menedékkérők elosztásával és a külföldi fogva tartottak hazatelepítésével kapcsolatos közös felelősséget. Másrészt úgy gondolom, hogy az a rész, amely a kisebbségek, elsősorban a roma kisebbség jogainak tiszteletben tartásával foglalkozik, egyáltalán nem megfelelő, és politikailag túlságosan is korrekt. A szöveg teljesen figyelmen kívül hagyja azt, hogy a roma közösségek milyen rossz körülmények között élnek bizonyos államokban, például Olaszországban, nem az integrációs politikák hiánya, hanem éppen ellenkezőleg a civil élet mindenféle szabályainak szándékos elutasítása miatt.

Az állásfoglalás nem ítéli el az illegális tevékenységeket (lopások, táskalopások, zavaró koldulás és kiskorúak prostitúciója), amelyek egyre inkább Olaszország és más országok nagyobb városainak peremvidékein létrejövő illegális roma településekhez kapcsolódnak. Nem történik említés arról, még a kiskorúak védelméről szóló részben sem, hogy biztosítani kell a gyerekek védelmét azzal szemben, hogy egyes roma családfelek rabszolgasorban tartásuk őket. Az állásfoglalás azt sem említi, hogy valójában hogyan kell alkalmazni a 2004/38/EK irányelvet a Közösség azon polgárainak eltávolítása esetén, akik az EU-ban való három hónapos tartózkodás után nem tudják igazolni, hogy rendelkeznek bizonyos jövedelemmel. A társadalmi integráció

csak a szabályok betartása esetén valósulhat meg, és a roma kisebbség sem mentesülhet ezen elv alkalmazása alól.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A Parlament többsége jóváhagyta az úgynevezett stockholmi programra vonatkozó európai bizottsági javaslat fő irányvonalát, ami erőteljes támadást jelent a tagállami szuverenitás olyan kulcsfontosságú tényezője ellen, mint például az igazságszolgáltatás. A politikai és igazságügyi együttműködés és a titkosszolgálatok közötti együttműködés fokozása, valamint egy belső biztonsági stratégia és az EU-n belüli adatcserére vonatkozó új intézkedések bevezetése az uniós országokban élők jogainak, szabadságainak és biztosítékainak rovására történik.

A közös bevándorlási politikának a legelnyomóbb formában, azaz a Frontex bevonásával történő és a bevándorlók aszerinti osztályozásán alapuló létrehozása, hogy jelenlétük mennyire kívánatos az Unió területén, sérti a bevándorlók jogait és figyelmen kívül hagyja a számos országban bekövetkező emberi tragédiákat.

Az emberek – úgynevezett megelőzés és ellenőrzés érdekében történő – egyre gyakoribb megfigyelése és ellenőrzése aggasztó jelenség, mint ahogy az adatszerzési módszereken és az általános adatgyűjtésen alapuló profilkészítés is, függetlenül attól, hogy az illető ártatlan vagy bűnös. Az is aggasztó, hogy hatalmas összegeket irányítanak a hadiipari komplexumokba, és hogy ezek a belső biztonság terén részt vesznek a nyomozásokban.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), írásban. – (PL) Elnök úr, a Tanács idén decemberben fogja elfogadni a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térséggel kapcsolatos politikai stratégiát – a stockholmi programot –, közvetlenül a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően. Attól a pillanattól kezdve, amikor is jelentősen kibővül az Európai Parlament döntéshozatali hatásköre, a nemzeti parlamentek szerepe is megnő a közösségi jogalkotási eljárásban. Ilyen módon a polgárok véleménye is erősebben kifejezésre jut, és hozzájárul a stockholmi programban foglalt elvek megvalósításához.

Véleményem szerint különösen fontos és sürgős, hogy fellépjünk annak garantálása érdekében, hogy az Európai Unió valamennyi polgára számára egyenlő bánásmódot biztosítsanak, nemtől, szexuális irányultságtól, életkortól, fogyatékosságtól, vallási hovatartozástól, világnézettől, bőrszíntől, háttértől és etnikai származástól függetlenül. Ehhez alapvető fontosságú, hogy a Tanács elfogadjon egy átfogó irányelvet a megkülönböztetésmentességről, amely minden általam említett területre kiterjedne. Az EU nem rendelkezik ilyen jogszabállyal, ahogy azt az Európai Parlamentben gyakran említettük már.

Remélem, hogy a stockholmi program megvalósításának részeként sor kerül e hiányosság pótlására. A jogalkotás azonban önmagában nem elegendő. Ha azt akarjuk, hogy a stockholmi program sikeres legyen, az uniós polgároknak ismerniük kell a jogaikat. Következésképpen az új Európai Bizottság tevékenysége arra is ki fog terjedni, hogy a tájékoztassa a nyilvánosságot a megkülönböztetésmentességről szóló jogszabályokról és a nemek közötti egyenlőség kérdéséről.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Megszavaztam az állásfoglalást, mert lehetővé teszi, hogy jobb egyensúly jöjjön létre az egyéni szabadságok tiszteletben tartása és a túlságosan elnyomó szemléletmód, illetve az ehhez kapcsolódó biztonsági intézkedések között, amelyek hatékonyságát jelenleg nehéz felmérni. E program révén újjá megerősítjük, hogy egy olyan, szolidaritáson és értékeken alapuló Európát szeretnénk, amelynek kötelessége megvédeni a vallásszabadságot, az esélyegyenlőséget, a nők, a kiskorúak és a homoszexuálisok jogait.

Ezért határozottan támogatom a megkülönböztetésmentességről szóló irányelv elfogadását, amelyet a Tanács visszatart, és amelyet az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja nem akart elfogadni az utolsó parlamenti ciklusban. A PPE képviselőcsoport újból kifejezte a szöveggel kapcsolatos ellenvéleményét. Ezenkívül örülök azon módosítások elfogadásának, amelyek arra szólítanak fel, hogy szüntessék meg a családegyesítéshez való jog érvényesítésnek akadályait, illetve amelyek követelik, hogy rendeljék el a külföldi kiskorúak és a kísérő nélküli kiskorúak fogva tartásának tilalmát.

Ugyanakkor sajnálom, hogy ismét figyelmen kívül hagyták a bevándorlási politikák célkitűzéseit, és az illegális bevándorlás elleni küzdelem, valamint Frontex megerősítése mögé bújtak. Ami a menedékkügyet illeti, a közös menekültügyi rendszerre vonatkozó ajánlásokat az Európai Parlament – társjogalkotói hatáskörében – meg fogja vizsgálni, és az e téren történő előrelépés érdekében szorosan nyomon fogja követni a tényleges politikai szándék alakulását.

Timothy Kirkhope (ECR), írásban. – Jóllehet az ECR képviselőcsoport támogatja a stockholmi programban foglaltak nagy részét, például a rendőrségi ügyekkel kapcsolatos együttműködést és szolidaritást, a határokon

átnyúló bűnözés és a korrupció elleni küzdelmet, az alapvető jogok védelmét, valamint a bevándorlás problémájának megoldását olyan módon, hogy segítséget nyújtunk a bevándorlással kapcsolatos súlyos problémák által érintett dél-európai országoknak, ugyanakkor nem támogatjuk az európai biztonsági stratégiára vonatkozó javaslatokat, illetve azon intézkedéseket, amelyek a büntető-igazságszolgáltatási rendszerünk és menekültügyi politikánk feletti ellenőrzést átadnák az EU-nak, valamint a „kötelező és visszavonhatatlan szolidaritásra” vonatkozó felhívásokat. A kényszerítés helyett inkább az együttműködésben hiszünk; ezért nem szavaztuk meg ezt a jelentést.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A stockholmi program a biztonság megerősítésének kérdésével foglalkozik, különösen a határokon átnyúló bűnözés és a terrorizmus elleni küzdelem összefüggésében, továbbá kiterjed a polgárok jogainak tiszteletben tartására is. E törekvés alapján, amely szintén a Lisszaboni Szerződés megvalósulásának új eredménye, azt várná az ember, hogy felelősségteljes vitára kerül sor a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló, a polgárok érdekét szolgáló térség lényeges részleteiről.

Sajnálatos módon voltak olyanok, akik egy olyan alapvető fontosságú téma, mint a stockholmi program megvitatását be akarták szennyezni az azonos neműek házasságának kérdésével, amely nem tartozik a tárgyhoz, figyelmen kívül hagyva azt is, hogy az Európai Unió egyes országokban uralkodó belső jogi megoldások tekintetében szabályos eltérések tapasztalhatók. Azok, akik pusztán a politikai taktikázás kedvéért folyamodtak ehhez, egyáltalán nem törődtek a stockholmi program sorsával.

Ellenben az én szavazatom azt fejezi ki, hogy mennyire fontos, hogy megvitassuk a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló, a polgárok érdekét szolgáló térséggel kapcsolatos problémákat. Ezenkívül azt is szerettem volna kifejezni, mennyire elítélem azok stratégiáját, akik megosztó, semmire nem jó elképzeléssel akarták beszennyezni ezt a vitát.

Judith Sargentini (Verts/ALE), írásban. – (NL) A szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló, a polgárok érdekét szolgáló térség megteremtésére felszólító európai parlamenti állásfoglalás önmagában egy haladó szellemű dokumentum, amely megvizsgálja a Miniszterek Tanácsának azon óhaját, hogy lehetővé váljon a polgárok személyes adatainak szabad cseréje. Ezenkívül az állásfoglalás biztosítja a menekültek és a bevándorlók védelmét is.

Az állásfoglalás előrelépésnek tekinthető a bevándorlással kapcsolatos, haladó szellemű európai jogalkotás irányába. Több jelentős módosítása döntő fontosságú, így például azok, amelyek a visszaküldési tilalom elvének létrehozásával, a Frontex szerepének csökkentésével – amely nem fog szerepet játszani a bevándorlók harmadik országokba történő áttelepítésében –, az illegális bevándorlók „tömeges” legalizálásához való pozitív hozzáállással, illetve annak megerősítésével kapcsolatosak, hogy a biztonság és a szabadság érdekeit kell szolgálnia. Az illegális bevándorlás elleni küzdelemről szóló pontok többféleképpen értelmezhetők, bár véleményem szerint nem mennek el a megtorlás irányába. Szörnyen sajnálom, hogy az állásfoglalásban foglaltakat a megkülönböztetésmentesség ügyével kapcsolatban enyhítették.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) Szeretnék megosztani Önökkel néhány észrevételt szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló térségre vonatkozó többéves programmal (2010-2014) (stockholmi program) kapcsolatban. A szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének uniós polgárok számára történő biztosítása a tagállamok egyik legfontosabb feladata. Az Európai Unió országainak fokozniuk kell az igazságügy terén folytatott együttműködést anélkül, hogy a tagállamok hagyományai és alapvető törvényei sérülne. Növelni kell a tagállamok közötti bizalmat a többi tagállam hatóságai által hozott határozatok megfelelőségével kapcsolatban, különösen a legális és illegális bevándorláshoz kapcsolódó területeken, valamint a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és bírósági együttműködés vonatkozásában is. Az EU-nak fokoznia kell a határokon átnyúló bűnözés és a terrorizmus elleni küzdelemre irányuló erőfeszítéseit. E célból intézkedéseket kell tenni az információcsera hatékonyságának növelésére, ugyanakkor nem szabad figyelmen kívül hagyni a magánélethez való jog, a személyes adatok és az alapvető szabadságok védelmének kérdését. Az Európán belüli biztonság közös ügyünk, ahogy a közös, egységes piac is, és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk azért, hogy valamennyi polgár biztonságban érezze magát az EU határain belül, mert ez az alapvető értékeink közé tartozik.

Renate Sommer (PPE), írásban. – (DE) Örülök a stockholmi programról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány elfogadásának. A Parlament – azaz az uniós polgárokat képviselő szerv – számára fontos, hogy javaslatot tegyen a bel- és igazságügyi politika fő irányvonalát illetően. Jó eredményt értünk el. Ezenkívül a Lisszaboni Szerződés garantálja számunkra a biztonságot. A jövőben az Európai Parlament nem csupán tanácsadói szerepet fog betölteni ezeken a politikai területeken, hanem részt vesz a döntéshozatali eljárásban is. Sikertől megfélemlített egyensúlyt teremtenünk a biztonság és a polgárok jogai között.

A lakosság egyre nagyobb biztonságot igényel. Ugyanakkor újra meg újra válaszolnunk kell arra a kérdésre, hogy a biztonsági intézkedések bevezetésével vajon korlátozhatók-e a polgárok jogai és szabadsága, és ha igen, milyen mértékben. Úgy gondolom, megtaláltuk az arany középutat. Annak biztosításához azonban, hogy ez az arany középut érvényesüljön a bel- és igazságügyi politikában, több ellenőrzési jogot kérünk az Európai Parlament és az Unión belüli nemzeti parlamentek számára a stockholmi program végrehajtásának részeként. Sajnálatos módon a plenáris ülés nem támogatta arra vonatkozó felhívásomat, hogy a rendőrség hozzáférhessen az Eurodachoz.

Ez egy újabb hasznos eszköz lehetett volna a terrorizmus és a bűnözés ellen küzdelemben. Ugyanakkor eredményes volt azon indítványom, amely arra szólította fel a Bizottságot, hogy terjesszen elő javaslatokat a menekültügyi rendszerrel kapcsolatban Európa-szerte tapasztalható visszaélések leküzdésére. A menekültügyi rendszerrel való minden egyes visszaélés elvágja a menedéjog megszerzésének lehetőségét azoktól, akik jogosan kérelmezik azt.

–Állásfoglalásra irányuló indítványok: Az euromediterrán szabadkereskedelmi térség kialakításának állása

Edite Estrela (S&D), *írásban*. – (PT) Az euromediterrán szabadkereskedelmi térség kialakításának állásáról szóló közös állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam.

Történt némi előrehaladás, de ennek ellenére sajnálatos, hogy az euromediterrán partnerség fő céljai eddig még nem teljesültek, veszélyeztetve ezzel a partnerség 2010-re tervezett megvalósulását. Életbevágóan fontos biztosítanunk, hogy az euromediterrán integrációs folyamat ismét az EU politikai prioritásai közé tartozzon, mert a folyamat és a szabadkereskedelmi térség sikere a békét, a jólétet és a biztonságot mozdíthatja elő az egész régióban.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Amint az köztudott, a Földközi-tenger volt a civilizáció bölcsője. Partjai mentén születtek meg, fejlődtek ki és váltak erőssé azok az eszmék és intézmények, amelyek az európai civilizáció lényegét alkotják, és Európa történelmének és a jövővel kapcsolatos terveinek szerves részét képezik.

Kialakultak olyan súlyos ellentétek is e partok mentén, amelyeket gyakran fegyverrel oldottak meg, ami azután fájdalmas politikai elkülönüléshez és a népek közötti szakadék kiszélesedéséhez vezetett, a fejlődés pedig jobb esetben megszűnt, rosszabb esetben ellenséggé vált abban a régióban, amely korábban a világ központjának számított.

Ha nyitni szeretne a világ felé, és elő szeretné mozdítani a saját tagállamai és a harmadik országok közötti párbeszédet, az EU-nak táplálnia kell annak az euromediterrán szabadkereskedelmi térségnek a gondolatát, amely lehetővé teszi, hogy a Földközi-tenger mindkét oldalán újra szorosabb kapcsolat alakulhasson ki, és elősegíti a szorosabb dél-dél összetartást.

Alapvetően fontos felismernünk azt, hogy az eddig elért eredmények nem mérhetők össze az elképzelés mögött álló törekvésekkel. Sok a gazdasági és a pénzügyi akadály, de világosan látszik, hogy a fontosabb akadályok mindenképpen politikai jellegűek. Ki kell tartanunk, és elő kell segítenünk a Földközi-tenger nagyságrendjével mérhető piac ismételt megvalósulását, amely a népek szorosabb kapcsolatát, és az időközben megszakadt kötelékek helyreállítását vonja maga után.

Sylvie Guillaume (S&D), *írásban*. – (FR) Sajnálatos, hogy még mindig szembeszökő gazdasági, szociális és demográfiai különbségeket tapasztalhatunk, ha megnézzük a Földközi-tenger két partvidékét. Ezért támogattam a szavazatommal, hogy a nemzetközi kereskedelem által adjunk új lendületet a Földközi-tenger déli és keleti országainak integrációjához, hogy ezáltal diverzifikálhassák a gazdaságaikat, és méltányos módon részesüljenek a kapcsolódó előnyökből.

Csökkentenünk kell azt a fejlettségben tapasztalható különbséget, amely jelenleg a Földközi-tenger északi és déli partvidékét elválasztja egymástól. A migráció és a fejlődés közötti kapcsolatról mostanában folytatott eszmecserék értelmében a szabadkereskedelmi régió kialakítása mellett szükség van még a munkavállalók szabad mozgásának fokozatos és feltételekhez kötött megvalósulására is.

Willy Meyer (GUE/NGL), *írásban*. – (ES) Az euromediterrán jelentés ellen szavaztam, mert szerintem a Mediterrán Unió ügyében folytatott politikai párbeszédetől nem lehet teljesen különválasztani a kereskedelem kérdését. A jelentés középpontjában az áll, hogy Európának mik a legalapvetőbb érdekei a Mediterrán Unióval

kapcsolatosan. A két régiót együttesen magába foglaló szabadkereskedelmi térség létrehozásáról beszélek. Ellenzem az említett szabadkereskedelmi térség létrehozását.

A kereskedelmi fejezetnek a tisztességes kereskedelem elvén kell alapulnia, figyelembe véve az Európai Unió és a Földközi-tenger partvidékének többi országa közötti egyenlőtlenségeket. Ami a politikai fejezetet illeti, nem értünk egyet azzal, hogy az Európai Unió megadja Marokkónak a kiemelt státuszt, miközben az ország továbbra is megsérti az emberi jogokat. Ami az Európai Uniót illeti, a szaharai konfliktust prioritásként kellene kezelnie a Mediterrán Unió ügyében, a vonatkozó ENSZ határozatok értelmében pedig támogatnia kellene az önrendelkezésről szóló népszavazás kiírását. Ebből kifolyólag nem tudjuk elfogadni az Európai Unió által Izraelnek adott úgynevezett felminősítést sem. Egyrészt azért, mert Izrael folyamatosan megsérti a nemzetközi jogot, másrészt pedig azért, mert politikailag elköteleztük magunkat Palesztina mellett.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Nagy örömmre szolgál a tény, hogy javítani és erősíteni fogjuk a többoldalú kapcsolatokat a Földközi-tenger térségében, különösen a déli és a keleti országokkal (SEMC). Szintén támogatom az Európai Unió erőfeszítéseit, hogy elkezdődjön az említett országok gazdaságainak modernizációs folyamata, és így segítsék a lakosságot. Nagyon kétlem viszont, hogy az euromediterrán szabadkereskedelmi térség tervezett létrehozása lenne erre a megoldás.

A Manchesteri Egyetem fenntarthatóságról készített hatástanulmánya arra figyelmeztet, hogy a földközi-tengeri térség déli és keleti országaiban ez negatív társadalmi és környezeti következményekkel járhat. Tartok tőle, hogy a megállapodás ugyan új értékesítési piacokat fog megnyitni az uniós országok számára, de a földközi-tengeri térség déli és keleti országai gazdaságainak komoly károkat fog okozni. Az állásfoglalásra irányuló indítványban szereplő, a munkavállalók szabad mozgásának ezzel egyidejű bevezetéséről szóló rendelkezés egy óriási, Európába irányuló kivándorlási hullámot is kiválthat, ami elszívja a földközi-tengeri térség déli és keleti országaiból az ott helyben sürgősen szükségessé váló munkaerőt. Azért szavaztam az állásfoglalás ellen, mert így akarjuk elősegíteni, hogy biztosítva legyen a földközi-tengeri térség déli és keleti országainak kedvezőbb jövője.

Cristiana Muscardini (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, a tényleges lehetőségekhez képest nem teljeselek még ki a Földközi-tenger partvidékének országai közötti természetes kapcsolatok az 1995-ös barcelonai konferenciát követően.

A Földközi-tenger északi és déli partvidéke közötti szorosabb politikai, társadalmi és kulturális kapcsolatok kialakítását célzó nagyra törő tervnek továbbra is az Európai Unió prioritásai közé kell tartoznia annak érdekében, hogy megvalósíthassuk a tervezett és stratégiai is fontos szabadkereskedelmi térség kialakítását. Az Euromed térség jelentős mértékben hozzájárulhat a béke, a jólét és a biztonság megteremtéséhez az egész régióon belül.

Támogatom a kereskedelmi korlátok és akadályok lebontására irányuló intézkedéseket és erőfeszítéseket, és megértem, hogy az euromediterrán partnerség létrejötte nem csupán az európai államok akaratától függ. A szabadkereskedelmi térség létrehozásához minden érintett fél határozott, folyamatos és együttműködő hozzájárulására van szükség.

A Mediterrán Uniónak az Euromed keretein belüli együttműködési formákat is erősítenie kell, hogy az összes partnerország számára lehetővé tegyék az Európai Unió regionális programjaiban és vonatkozó célkitűzéseiben való részvételt. A témával kapcsolatban megjegyzem, hogy a 2008 júliusában Párizsban létrehozott keretekre épülő tervek kidolgozása pozitív hatással lehet az olyan stratégiai ágazatok fejlődésére, mint például az új infrastruktúrák, a kis- és középvállalkozások közötti együttműködés, a kommunikáció és a megújuló energiaforrások kiaknázása, valamint az árucere és beruházások előmozdítására; a Földközi-tenger déli partján fekvő országoknak pedig égetően nagy szüksége van erre. A felsorolt feltételek mindegyike a béke megteremtését és a baráti kapcsolatok kialakítását segíti elő.

Az elmondott okok miatt támogatom az állásfoglalást, és remélem, hogy a Bizottság által készített menetrend tartható lesz és biztosítja a mindannyiunk által remélt előnyöket.

- Állásfoglalásra irányuló indítvány (B7-0153/2009): Az utasoknak járó kártérítés a légitársaság csődje esetén

Richard Ashworth (ECR), írásban. – Az ECR képviselőcsoport elutasította a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban a többi képviselőcsoport által előterjesztett, a légitársaságok csődje esetén az utasoknak járó kártérítésről szóló állásfoglalásra irányuló indítványt. Az ECR képviselőcsoport előterjesztette saját

állásfoglalásra irányuló indítványát, amely kiigazította volna az elfogadott szöveg számos alapvető hiányosságát, amelyeket a következőkben részleteznék.

Bár természetesen az utasok jogainak védelme rendkívül fontos, de léteznek ennél hatékonyabb intézkedések is, amelyek nem terhelik az utasokat további költségekkel.

1. Meg kellene várnunk a Tajani biztos úr által az október 7-i plenáris ülésen indítványozott hatástanulmány eredményét.

2. A támogatott szöveg egy olyan garanciaalap létrehozását irányozza elő, amelyet a légitársaságok csődje esetén az utasok kártalanítására használnának fel. Egy ilyen alap létrehozásának költségeit viszont elkerülhetetlenül a fogyasztókra, azaz a légi utasokra hárítanák, mégpedig a repülőjegyek árának további emelésével. A jelen helyzetben ez a felesleges lépés csak az utasokkal megfizetett tételek – reptéri illetékek, biztonsági és egyéb költségek – amúgy is elég hosszú sorát szaporítaná.

(A szavazathoz fűzött indokolást a 170. cikknek megfelelően lerövidítették)

Liam Aylward (ALDE), írásban. – (GA) Támogattam a szóban forgó indítványt, amely felszólítja a Bizottságot, hogy vizsgálja felül a jelenlegi jogszabályt, és alkosson új jogszabályt annak érdekében, hogy a légitársaságok csődje esetén is biztosítani tudjuk, hogy az utasokat nem hagyják szorult helyzetben.

Az európai jogszabályok jelenleg nem tartalmazznak olyan rendelkezéseket, amelyek a jegyét elővételben megváltott európai légi utasok védelméről rendelkeznének abban az esetben, ha a légitársaság csődbe megy. Határozottan támogatom azt az álláspontot, amit a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság elnöke képvisel, aki szerint sok utas nem rendelkezik olyan pénzügyi tartalékkal, hogy fedezni tudná az ilyen esetek miatt elszenvedett veszteséget. Egy támogatási rendszert vagy kártérítési alapot kell létrehozni, hogy segíthessünk a hasonló csődök előfordulása miatt bajba jutott utasokon.

Aktualizálni kell és meg kell erősíteni az utasok jogaival kapcsolatos szabályozást, hogy egy légitársaság csődje, vagy egy hasonló, az utasoktól függetlenül bekövetkező esemény után védelmet és segítséget tudjunk nyújtani az utasok számára.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) A légitársaságok csődje esetén az utasoknak járó kártérítésről szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, mert úgy gondolom, hogy hatékonyabb védelmet kell biztosítani az európai utasok számára a légitársaságok csődjével szemben, ezt pedig vagy egy új jogszabály bevezetésével, vagy a jelenlegi jogszabályok felülvizsgálatával, továbbá egy garanciaalap létrehozásával érhetjük el.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A kereskedelmi légitársaságok már a 2001. szeptember 11-i támadások óta súlyos válsággal küzdenek, amit a mostani gazdasági és pénzügyi válság csak még tovább mélyített. Egyre nő a csődbe jutott légitársaságok és az utasokat kellemetlenül érintő események száma – sokukkal éppen utazás közben történnek ilyen események, és teljesen kiszolgáltatott helyzetbe kerülnek.

A fogyasztóvédelem hiánya teljesen elfogadhatatlan, és olyan, európai szintű válaszlépés után kiált, amely gondoskodik arról, hogy értékeljék a légitársaságokat a pénzügyi kockázat szempontjából, és elősegíti a kiszolgáltatott helyzetbe került utasok megsegítését, és rendelkezik a kártérítésről is.

Mindezek figyelembevételével mellett az intézkedéseknek mérlegelniük kell a légitársaságok pénzügyi sebezhetőségét, ezért nem gördíthetnek felesleges akadályokat a társaságok működésének útjába. Az intézkedéseknek kizárólag a fogyasztók/utasok védelmének biztosítása érdekében feltétlenül szükséges lépésekre kell korlátozódniuk.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) 2000 óta hetvenhét légitársaság jelentett csődöt az Európai Unióban. Kétségtelenül vannak európai szintű rendelkezések az árak átláthatóságáról, kártérítés fizetéséről azon utasok számára, akikről megtagadták a beszállást, de az EU-nak meg kell szüntetnie a fizetésképtelenség esetén létrejövő kiskapukat, különös tekintettel arra az esetre, amikor az utasok az interneten vásárolták meg a jegyeket. Még mindig túl sok utas kerül olyan helyzetbe, amelyből saját erejükből nem tudnak kiszabadulni, mert az összes megtakarított pénzüket már elköltötték a családi nyaralás alatt. Támogatom az olyan szabályok megalkotását, amelyek szavatolják, hogy az utasok nem ragadnak úgy a célállomáson, hogy nem áll rendelkezésükre alternatív hazautazási lehetőség vagy alternatív szálláslehetőség.

Jörg Leichtfried (S&D), írásban. – (DE) Az állásfoglalás mellett szavazok, különös tekintettel a visszaautasított beszállás és légijáratok törlése vagy hosszú késése esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség

közös szabályainak megállapításáról és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló 261/2004/EK rendeletre, amely az azoknak az utasoknak nyújtandó kártérítésről és segítségnyújtásról rendelkezik, akik esetében visszautasítják a beszállást, vagy akiknek járatát törlik vagy járata hosszan késik. A rendelet tett már lépéseket a helyes irányba, és az utasok jogainak megerősítése és védelme tulajdonképpen ennek a rendeletnek a logikus folyománya.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), írásban. – (FR) Abban a reményben szavazunk az állásfoglalás mellett, hogy a légi utasok érdekeit a jelen körülmények között is (szállítási szolgáltatások liberalizációja, a légitársaságok számának növekedése) a lehetőségekhez képest maximálisan megvédhessük.

Hangsúlyozni szeretnénk azonban, hogy a jelentésben javasolt kártérítési rendszer csupán egy olyan ideiglenes megoldást kínál, amely az alapvető probléma tekintetében semmiféle változást nem idéz elő.

A valódi megoldást az jelentené, ha egy európai légiközlekedési közszolgálatot hoznánk létre. Olyan nyilvános légitársaságot, amely törődik a szélesebb társadalom érdekeivel, ennél fogva ésszerűsíti az egyes repülőutakat, hogy ezáltal is korlátozza a környezeti károkat. Olyan közszolgálatot, amely törődik a társadalom érdekeivel, ennél fogva törődik a biztonsággal, a közlekedés szabadságával, valamint az utasok és az alkalmazottak jólétével.

Sürgősen magunk mögött kell hagynunk az egyéni érdekek vezérelte Európát, és a szélesebb társadalom érdekeit képviselő Európát kell felépítenünk.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A légitársaságok körében egyre gyakrabban tapasztalható csőd a tagállamok polgárainak ezreit érinti, szükségessé vált tehát, hogy az EU lépéseket tegyen az utasok védelme érdekében. Fontos, hogy megvédjük a légi közlekedést naponta igénybe vevő utasok érdekeit. Ezért szavaztam az indítvány mellett.

Robert Rochefort (ALDE), írásban. – (FR) A légitársaságok csődje esetén az utasoknak járó kártérítésről szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam. A hatályos európai jogszabályok alapján a légitársaságok csődjével szemben kizárólag a szervezett utazási formákra befizető utasok élveznek védelmet.

Az üdülések területét megvizsgálva világosan látszik viszont, hogy az utóbbi években nagyon is megváltoztak a fogyasztói szokások a szervezett utazási formákat illetően: egyre többen veszik igénybe a „fapados” európai légitársaságok szolgáltatásait, miközben jelentősen visszaesett a szervezett utazási formák értékesítése, növekszik a közvetlen és egyénileg történő internetes értékesítés, illetve a jegyek egyenkénti értékesítése.

Ha ide vesszük még az iparág mostani válságát is, nem eshet nehezünkre elképzelni, hogy sok európai utas rekedhet majd a nyaralási célállomáson, gyakran szálláshely nélkül, kétségbeesetten várva egy hazafelé induló légi járatot azután, hogy pénzügyileg összeomlott az a légitársaság, amivel eredetileg haza kellett volna repülniük.

Mindezek után az összes elszenvedett kellemetlenségért pedig csak névleges kártérítés jár nekik, de ehhez az összeghez is csak további küzdelem árán juthatnak hozzá... A Bizottság sürgősen nyújtson be jogalkotási kezdeményezést, hogy kezelni lehessen ezt az aggasztó helyzetet. Emellett létre kell hozni egy légitársaságok által finanszírozott garanciaalapot is, hogy a kártérítési összegek kifizetése biztosított legyen.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A nyaralási célállomásként számon tartott európai régióknak a legmagasabb szintű és minőségű kiszolgálást kell nyújtania az iparág szolgáltatásait igénybe vevő fogyasztók számára.

Jó példa erre Madeira, amelyet a múlt héten a világ egyik legjobb üdülési célállomásának minősített a Turizmus Világszervezet, úgy, hogy a régió a vizsgált 15 kritériumból 13 esetében az adható legmagasabb pontszámot kapta. Annak érdekében, hogy a versenytársakkal rendkívüli módon telített piacon is fenntartható legyen ez a pozíció – a környezeti, a gazdasági és a társadalmi fenntarthatóságot szem előtt tartva – folytatni kell az állami és magánszervezetek által megkezdett munkát. A célkitűzésbe az is beletartozik, hogy a szigetre látogató turisták számára a légi utazást és szálláskörülményeket illetően a lehető legnagyobb garanciát tudjuk nyújtani.

A mai napon szavazásra bocsátott állásfoglalásra irányuló indítvány ebbe az irányba tesz egy lépést, mert a légitársaságok csődjével szemben kívánja megvédeni az utasokat azáltal, hogy bevezeti a légitársaságokra vonatkozó kötelező biztosítást, rendelkezik egy garanciaalap létrehozásáról és az utasok számára nyújtható fakultatív biztosításról, amelyet a légitársaságok kötelesek lennének felajánlani az utasok számára.

További pozitív lépésként értékelhető, hogy az állásfoglalás felszólítja az Európai Bizottságot, hogy nyújtson be egy törvényjavaslatot, amely rendelkezik a légitársaságok csődje miatt kárt szenvedett utasok kártérítéséről, és arról, hogy biztosítsa a hazajuttatásukat, amennyiben azok a célállomáson rekedtek.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *írásban*. – (RO) A légitársaságok csődje esetén az utasoknak járó kártérítésről szóló európai parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam. Jelenleg is számos európai rendelkezés vonatkozik a következő helyzetekre: utasok kártérítése és hazaszállítása a szervezett utakat kínáló utazási irodák csődje esetén; a légitársaságok felelősségének megállapítása és az utasoknak fizetendő kártérítés megállapítása balesetek esetén; kártérítés és segítségnyújtás azon utasok részére, akikről megtagadják a beszállást, illetve akiknek járatát törlik vagy járata hosszan késik.

Nincsenek viszont olyan jogi rendelkezések, amelyek egy légitársaság csődjével szemben védelmet biztosítanak a fogyasztók számára. Az elmúlt kilenc évben 77 európai légitársaság ment csődbe. Ezért gondolom azt, hogy rendkívül nagy szükség van erre az irányelvre. Az Európai Parlament ezért felkérte a Bizottságot, hogy javítsa az utasok helyzetét a légitársaságok csődje esetén. Az Európai Parlament ténylegesen fel is kérte a Bizottságot, hogy 2010 júniusáig álljon elő egy olyan jogalkotási javaslatral, amely a légitársaságok csődje esetén kártérítést határoz meg az utasok számára, bevezeti az ugyanabba az irányba repülő és szabad helyekkel rendelkező összes légitársaság kölcsönös felelősségének elvét, a légitársaságokra vonatkozó kötelező biztosítást, rendelkezik egy garanciaalap létrehozásáról és az utasok számára nyújtható fakultatív biztosításról, amelyet a légitársaságok kötelesek lennének felajánlani.

- Állásfoglalásra irányuló indítvány: „made in” (származásjelölés)

Edite Estrela (S&D), *írásban*. – (PT) Azért támogattam szavazatommal a származásjelöléssel kapcsolatos állásfoglalásra irányuló közös indítványt, mert a fogyasztóvédelemnek átlátható és következetes kereskedelmi szabályozásra van szüksége, és ebbe beletartozik a származásjelölés is. Ebben a tekintetben azt is támogatom, hogy a Bizottság és a tagállamok a fogyasztók jogos érdekeinek és elvárásainak megvédése céljából beavatkozzanak abban az esetben, ha bizonyítottá válik, hogy egy EU-n kívüli importőr vagy gyártó tisztességtelen vagy félrevezető céllal alkalmaz származásjelölést.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Biztosítanunk kell a fogyasztók számára, hogy egy bizonyos termék megvásárlása előtt hozzájuthassanak a tudatos és tájékozott döntéshozzához szükséges információkhoz – különösen igaz ez a származási ország és a gyártás során alkalmazott biztonsági, higiéniai és környezetvédelmi előírások kérdésére –, és én ezt az elvet szem előtt tartva támogattam az állásfoglalásra irányuló indítványt, amely felszólítja a Bizottságot, hogy javaslatát ismét terjessze a Parlament elé, hogy a Lisszaboni Szerződésben meghatározott jogalkotási folyamatnak megfelelően megvitathassák a kérdést.

Meg kell viszont említenem, hogy a Bizottság származásjelölésre vonatkozó javaslatának értékelésekor a hagyományos termékek megfelelő szintű támogatásának is kiemelt figyelmet fogok szentelni, hogy a – kívánatos és szükséges – magasabb szintű fogyasztóvédelem a hagyományos termékeket előállító kisebb gyártóknak ne okozzon helyrehozhatatlan károkat. Arra is különös figyelmet fogok fordítani, hogy a származás meghatározásakor alkalmazandó eljárás ne érintse hátrányosan az európai gyártókat a piaci versenyben.

João Ferreira (GUE/NGL), *írásban*. – (PT) Azt gondoljuk, hogy az elfogadott állásfoglalás még távolról sem fedi le azt a szerepet, amit a származásjelölésnek kellene betöltenie, azaz azt, hogy többek között az európai ipari munkahelyek, különösen a kis- és középvállalkozások által biztosított munkahelyek megőrzését hivatott szolgálni, valamint hogy megoldást hozzon a szociális- és a környezeti dömping kérdésében. Ezért tartózkodtunk a szavazás során.

Továbbá, az indítvány figyelmen kívül hagyja a világkereskedelem liberalizációja által a munkaerőpiacon és a különböző tagállamok ipari szerkezetében előidézett következményeket. Figyelmen kívül hagyja a könnyű profitszerzés céljából végrehajtott rengeteg tevékenységkiszervezést és annak következményeit, így többek az ipari tevékenység megszűnését egyes hatalmas régiókban, a növekvő munkanélküliséget vagy a romló gazdasági és szociális körülményeket. Az állásfoglalás csupán arra terjed ki, hogy felkéri a Bizottságot és a Tanácsot, hogy „tegyenek meg minden szükséges lépést az egyenlő feltételek megvalósulásának érdekében”.

Végezetül sajnáljuk, hogy a Parlament többsége elvetette az általunk előterjesztett javaslatokat, amelyek többek között a munkahelyek megtartását, a munkavállalók és a fogyasztók jogainak védelmét, a gyermekmunka és a kényszermunka elleni küzdelmet, a megszállt területekről való árubehozatal betiltását tűzték ki célul, valamint megkövetelték volna az európai segélyek megvonását azoktól a beruházóktól és vállalkozóktól, akik gyártásukat kihelyezik.

Sylvie Guillaume (S&D), *írásban*. – (FR) Az európai vállalkozásokat sújtó gazdasági válság tükrében az Európai Uniónak most minden eddiginél nagyobb szüksége van egy kötelező jellegű származásjelölési rendszerre, még ha ez csak az importált termékek egy szűkebb csoportjára, konkrétan a textilipari termékekre, az ékszerekre, a ruházati termékekre, a lábbelikre, a bőr termékekre, a kézitáskákra, a lámpákra, a fényforrásokra és az üvegárúkra vonatkozna is, mert a fogyasztók számára igen értékes ez az információ. A származásjelölési rendszer révén az európai fogyasztók tájékozódhatnak arról, hogy pontosan honnan is származnak az általuk vásárolt termékek. A származási ország ismeretében a fogyasztóknak lehetőségük lesz szociális, környezetvédelmi és gyártásbiztonsági szempontból is beazonosítani a termékeket annak megfelelően, hogy az adott országgal kapcsolatban milyen az általános megítélés ezeken a területeken. Más szavakkal, rendelkezésre fog állni az az átláthatóság, amit polgáraink, mint tudatos vásárlók igényelnek.

Jacky Hénin (GUE/NGL), *írásban*. – (FR) A „made in” koncepciónak nem csupán a megjelölésről kellene szólnia, hanem mihamarabb olyan hatékony koncepcióvá kell válnia, ami a legfejlettebb szabályozásnak is megfelel a tájékoztatás, az munkavállalói jogok, a fenntartható fejlődés és a környezetvédelem területén, illetve lehetővé teszi, hogy felelős gazdasági magatartást tanúsítsunk.

A „made in Europe” koncepció bevezetésével a tájékozott döntés lehetőségét kínáljuk a fogyasztóink számára, és a tudatos cselekvéssel a fogyasztók így még nagyobb befolyásra tehetnek szert.

Ismét az történt viszont, hogy csupán a jó szándék kifejezésére korlátoztuk magunkat, mintha pusztán annak a kimondásával, hogy mi vagyunk a legjobbak és a legerősebbek, mindez meg is valósulna.

Szégyen, hogy csak ennyit teszünk, ezért a szavazáson tartózkodni fogok.

Elisabeth Köstinger (PPE), *írásban*. – (DE) Megértem, hogy különösen a fogyasztók tájékoztatása és a kereskedelmi partnerek közötti átláthatóság szempontjából szükség van a végfelhasználók számára készült termékek származásjelölése tekintetében megalkotandó európai jogszabályi keret megvitatására. Az egységes származásjelölési rendszer jobb és pontosabb információkkal látja majd el a fogyasztókat, és jelzi számukra azokat a szociális és környezeti előírásokat is, amelyeknek az adott termék megfelel. A származásjelölés fontos lépés továbbá a harmadik országokkal kialakítandó következetes kereskedelmi szabályozás felé is.

Fontos viszont, hogy mind a gyártók, mind pedig a fogyasztók szempontjából megtaláljuk a megfelelő egyensúlyt. A fogyasztók számára biztosított átláthatóság nem mehet a gyártók rovására. Nem szabad további költségekkel terhelni a kis- és középvállalkozásokat. A folyamatos egyeztetés részeként fontos, hogy világos iránymutatásokat határozzunk meg, és tartsuk is magunkat ezekhez, Ausztria ügyét is ide értve. Az egyik lehetséges megoldás az, ha a fogyasztói végtermékek esetében önkéntes európai származásjelölési rendszert hoznánk létre, amely figyelembe veszi a már létező nemzeti és regionális minőségi megjelöléseket.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) Támogattam az indítványt, mert szerintem alapvetően fontos a „made in” megjelölés a piaci átláthatóság, illetve a fogyasztók szempontjából is, hogy a megvásárolt termékek származására vonatkozó információ rendelkezésre álljon.

Szükséges, hogy erősítsük a Közösség gazdaságát, ezt pedig az európai ipar világpiaci versenyképességének növelésével kell megtennünk. Csak úgy sikerülhet tisztességes versenyt kialakítanunk, ha világos szabályok vonatkoznak mind a gyártókra, mind az exportőrökre, mind pedig az importőrökre, nem tévesztve szem elől a közös szociális és környezetvédelmi előírásokat sem.

Andreas Mølzer (NI), *írásban*. – (DE) Nagy örömmre szolgál, hogy az Európai Unióban bevezetésre kerül a származásjelölés. Mostantól kezdve a harmadik országokból az EU-ba érkező bizonyos import termékeken már fel kell tüntetni a származási országot. A származásjelölés legfőbb célja az, hogy az uniós vásárlók korlátozás nélkül hozzájussanak az általuk vásárolt termékek származására vonatkozó információhoz, és az adott ország ismeretében következtetni tudjanak az alkalmazott szociális, környezetvédelmi és gyártásbiztonsági előírásokra.

Ez az első lépés az olyan távol-keleti árukkal szemben folytatott küzdelemben, amelyeket gyakran a munkavállalók kizsákmányolásával állítanak elő, majd dömpingelt áron értékesítenek az európai piacon.

Cristiana Muscardini (PPE), *írásban*. – (IT) Elnök úr, a mai napon a Parlament ismételten határozottan kinyilvánított azon véleményét, amit az előző parlamenti ciklusban már számos alkalommal kifejezésre juttatott: Európának be kell vezetnie egy rendeletet a területére érkező termék származásjelölésének megállapításáról.

A döntés alapját az szolgáltatja, hogy több információt kell biztosítani a fogyasztók számára – ezáltal is védve őket –, hogy tájékozott vásárlói döntést tudjanak hozni. A származásjelölésről szóló rendelet végre lehetővé teszi az európai vállalkozások számára, hogy azonos feltételek mellett vehessék fel a versenyt olyan harmadik országok vállalataival, ahol a saját területükre beérkező termékeket illetően egy ideje már léteznek a származásjelölésre vonatkozó törvények. A piac csak akkor tekinthető szabadnak, ha világos, kölcsönös és a gyakorlatban is alkalmazott szabályok szerint működik.

A jóváhagyott állásfoglalás célja, hogy felhívja a Bizottságot, hogy a Tanáccsal folytatott korábbi sikertelen egyeztetési kísérletek után a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése következtében a Parlamentre ruházott új hatáskörök figyelembevételével ismételten javaslatot tegyen. Biztosak vagyunk benne, hogy az Európai Parlament különböző képviselőcsoportjai között létrejövő egyetértés alapvetően fontos abból a szempontból, hogy a Tanáccsal együtt végleges jogi keretet hozzon létre.

Megragadom az alkalmat, hogy kihangsúlyozzam, hogy a jelenlegi rendeletjavaslatban előirányzott árukategóriákat figyelembe kell venni és ki kell egészíteni a rögzítéstechnikai termékekkel, vagyis olyan termékekkel, amelyek esetében alapvetően fontos, hogy megfeleljenek a minőségi követelményeknek és az európai rendeleteknek, hogy a hidak, a személyautók, az elektromos háztartási készülékek, vagy bármely más, rögzítéstechnikai elemeket tartalmazó termék esetében szavatolni lehessen a biztonságot. A biztonság szavatolásának kérdése elsődleges a számunkra.

Fontos sikerként értékelem a mai szavazást az európai fogyasztók és gyártók szempontjából, mert olyan időszakban született meg ez az eredmény, amikor a Parlament az együttdöntési eljárás miatt új politikai erőre kap, és megszűnt végre az a demokratikus deficit, amivel már olyan régóta együtt kellett élnünk.

9. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

Elnök. - A szavazáshoz indokolást fűzni szándékozó képviselők mindegyike felszólalt.

Szeretném, ha jegyzőkönyvbe vennék Brons úr ügyrendi felszólalásra vonatkozó kérését, mert úgy érezte, hogy Martin úr bizonyos szavai az ő személyére tettek utalást. Az eljárási szabályzatnak megfelelően Brons úr most kapna lehetőséget a felszólalására. Szeretném ezért jegyzőkönyvbe vetetni, hogy Brons úr kapott ugyan lehetőséget a szólásra, de nem tudott élni a lehetőséggel, mert nincs jelen.

(Az ülést 14.10-kor felfüggesztik és 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

10. Távközlési csomag (jogi aktusok aláírása)

Elnök. – Fontos esemény elé nézünk, mert Torstensson asszony és jómagam hamarosan aláírunk néhány, a távközlési csomaghoz tartozó nagyon fontos dokumentumot. Torstensson asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, képviselőtársak, a távközlési csomagba tartozó jogi aktusok együttdöntési eljárás keretében léptek hatályba. Mára az elektronikus kommunikáció és az internet vált modern társadalmaink fő eszközeivé. Ez a jogszabálysomag jól példázza azt, hogy a munkánk miként tud segíteni az embereken, és hogyan befolyásolja a mindennapi életüket.

Különös tekintettel igaz ez az elektronikus kommunikációs hálózatokra és szolgáltatásokra vonatkozó, felülvizsgált keretirányelvre. Képviselőtársam, Trautmann asszony volt az előadó, aki szintén jelen van itt. Az irányelvet végül a harmadik olvasatban fogadták el, ez is azt mutatja, hogy milyen sok munkába került, hogy a lehető legjobb megállapodás születhessen meg polgáraink számára. Az irányelv megmaradt elemei hatékonyabban és nagyobb mértékben szolgálják a rádiófrekvenciák stratégiai kezelését, erősebb piaci versenyt tesznek lehetővé, és a jövőben könnyebbé teszik az internettel kapcsolatos beruházásokat.

Az általános szolgáltatásokról és a felhasználói jogokról szóló irányelv, amelynek előadója Harbour képviselőtársam volt, szintén fontos és előremutató lépést jelent a magasabb színvonalú szolgáltatások megvalósulásának irányában. Javítani akartunk a fogyasztók jogainak helyzetén, a magánélethez való jog és a személyes adatok védelmén, és egyben azt is célul tűztük ki, hogy megkönnyítsük minden polgárunk számára, hogy szolgáltatótá váltás esetén megtarthassák korábbi mobiltelefon-számukat, az ügymenet pedig ne tartson tovább egy munkanapnál.

Végezetül, hogy jobb és egységesebb formába öntsük ezeket az elveket, a Parlament és a Tanács úgy határozott, hogy létrehoznak egy európai szervezetet, amelyben 27 nemzeti szolgáltató kap helyet. A Parlament részéről a téma előadója del Castillo Vera asszony volt.

Szeretném tehát nagyrabecsülésemet kifejezni az előadók felé, akikre természetesen mindig is kulcsfontosságú szerep hárul. Szeretnék továbbá köszönetet mondani mindenkinek, akik a szóban forgó irányelvek témájában végzett kemény munkájukkal hozzájárultak a mai nap sikeréhez. Sok ember együttes munkája hozta létre ezt a sikert. Kiemelném az egymást követő elnökségek, különösen a cseh és a jelenlegi svéd elnökség szerepét, akik a második és a harmadik olvasat kidolgozásában vettek részt.

Jelen pillanatban leginkább a biztosnak és az Európai Bizottságnak szeretnék nagy köszönetet mondani a csomag előkészítése során végzett munkájukért – az elmúlt öt éves hivatali időszak eredményei közül ez csupán az egyik volt. Szeretnék gratulálni ehhez. Nagy segítségünkre volt az ügyben tanúsított együttműködésük, sőt, mindez arra is hatással van, hogy a mi munkánkról milyen kép alakul ki polgárainkban.

Természetesen a három előadó érdemli a legnagyobb elismerést, velük egyetemben Reul képviselőtársam, aki az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság elnöke, és Vidal-Quadras úr, a Parlament alelnöke, aki a Parlament egyeztetőbizottságba delegált küldöttségét vezette. Elég sokan voltak tehát, akik hozzájárultak a mai nap sikeréhez.

Ebből a székből szeretném mindannyiunk, az összes európai parlamenti képviselőtársam, de mindenekelőtt az Európai Unió polgárainak nevében tiszteletemet és nagyrabecsülésemet kifejezni, mert itt láthatjuk a legjobb példáját annak, hogyan tehetünk valami olyan dolgot, amit polgáraink nagy sikerként értékelnek, valami olyat, ami könnyebbé teszi polgáraink mindennapi életét. Mindnyájuknak gratulálok ehhez.

Åsa Torstensson, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, először is szeretném kihangsúlyozni, mennyire örülök annak, hogy a mai napon közösen aláírhattuk a távközlési csomagot. A csomag erősíti a piaci versenyt, és hatékonyabban védi az európai fogyasztók jogait. Modern és naprakész szabályozással fogunk rendelkezni egy olyan területen, ahol a fejlődés nagyon gyors ütemben zajlik.

Szeretném megragadni az alkalmat, hogy köszönetet mondjak minden közreműködőnek a rendkívül állhatatos és konstruktív munkájáért és a kiemelkedően kreatív együttműködéséért. Szeretnék külön köszönetet mondani az Európai Parlament alelnökének, Alejo Vidal-Quadrasnak, Herbert Reul bizottsági elnöknek, és a három parlamenti előadónak, Catherine Trautmann-nak, Pilar del Castillo Veranak és Malcolm Harbournak, akik a Tanácsban helyet foglaló kollégáimmal együtt rendkívül fontos munkát végeztek azért, hogy összeállíthassuk a távközlési csomagot.

Az együttműködés eredményeként sikerült olyan megállapodásra jutnunk, amely világosan jelzi, hogy az internet milyen fontos és döntő szerepet játszik a szólásszabadság és az információáramlás szabadsága tekintetében, és ezt szem előtt tartva nem sértettük meg a Szerződést.

A távközlési csomag jelentős sikert jelent minden európai fogyasztó számára. Szeretnék még egyszer köszönetet mondani mindenkinek az elvégzett munkáért, amivel hozzájárultak a megállapodás megszületéséhez.

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR

alelnök

11. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

12. 2009-es bővítési stratégia: nyugat-balkáni országok, Izland és Törökország (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai a 2009-es bővítési stratégiáról a nyugat-balkáni országok, Izland és Törökország tekintetében.

Carl Bildt, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, tisztelt képviselők! Ez egy valóban fontos vita egy valóban fontos témáról. Ennek ellenére, ha úgy akarnám, a mai felszólalásomat pusztán annak elmondására korlátozhatnám, hogy az elnökség teljes mértékben egyetért azzal az állásfoglalással irányuló indítvánnyal, amelyet Albertini úr terjesztett elő a Külügyi Bizottság nevében. Fontos, hogy a Parlament, a Tanács és a Bizottság egységes véleményt képviseljen a jelenlegihez hasonló kritikus kérdésekben.

Visszatekintve, a több mint fél évszázaddal ezelőtt Rómában, a Capitolium dombon aláírt szerződés összes cikke közül a legmeghatározóbb talán az volt, amely ma a Lisszaboni Szerződés 49. cikkének felel meg: bármely olyan európai állam, amely tiszteletben tartja közös értékeinket és elkötelezett azok érvényesítése mellett, felvételét kérheti az Unióba.

Ennek alapján vált Uniónk 19 országa taggá, és Uniónk történelmi vállalkozásának részesévé. Ezen cikk alapján sikerült előmozdítanunk a békét és a jólétet, és kiterjesztenünk a jogállamiságot és a képviseleti kormányt a világ e valaha konfliktus sújtotta területének egyre nagyobb részein.

Néha a világ többi részére is el kell ahhoz látogatni – amit elég gyakran kötelességem megtenni –, hogy ne feledkezzünk meg arról, valójában milyen roppant jelentőséggel is bír ez a vívmány.

Több mint fél évszázadon keresztül Európánk háborúkat robbantott ki és totalitárius ideológiákat terjesztett a világ többi részén. Két világháborút; két totalitárius ideológiát; vizályt és szenvedést.

Ehelyett most a békés megegyezésnek, a régi határokon átnyúló integrációnak, a közös szabályoknak és rendelkezéseknek, mint például a jobb kormányzáshoz vezető közös útnak a gondolatát terjesztjük. Tegyük mindehhez hozzá azt, amit a 49. cikk révén sikerült megvalósítani, amitől Uniónk még büszkébben állhat a világ színpadán.

Egy 6, 9, 12, 15 vagy akár 25 tagú Európa kisebb lett volna minden szempontból – kisebb lett volna törekvésben, tekintélyben, lehetőségekben és tiszteletben világszerte.

Az Ön állásfoglalása teljes joggal mondja, hogy a bővítés – idézem – „valamennyi uniós szakpolitika közül az egyik leg sikeresebbnek bizonyult”. És ez még enyhe kifejezés.

Valamennyien tudjuk, hogy a folyamat nem volt maradéktalanul könnyű. Emlékszem arra, amikor egy más tisztségben jöttem egy korábbi Európai Parlamentbe, egy csatlakozni szándékozó ország képviselőjében és olyanokkal találkoztam, akik attól félték, hogy az akkori 12-ek további bővítésével fennállna annak a veszélye, hogy felhígulnának az Unió politikai törekvései.

Ott volt az új tagállamoknak nehézséget jelentő, egyre bővülő szakpolitikánk és *vívmányaink* végrehajtása, és ott voltak a mi nehézségeink is, hogy mint új tagállamok alkalmazkodni tudjunk a saját sikereinkhez, de ha visszatekintünk, akkor könnyen látható, hogy a bővítési időszakok olyan időszakok voltak, amelyek során az együttműködésünket is elmélyítettük.

Az elmúlt két évtized során, több mint kétszeresére növeltük a tagállamok számát és gyors egymás után megszületett a Maastrichti, az Amszterdami, a Nizzai és a Lisszaboni Szerződés. Az ezt megelőző három évtizedben még a Római Szerződést sem sikerült teljes egészében végrehajtani.

Véleményem szerint a 49. cikk legalább olyan fontos a jövőnk számára, amilyen fontos volt a múltunk számára. Még mindig mágneses vonzerőnk van. Az elmúlt évben új csatlakozási kérelem érkezett Montenegró, Albánia és Izland részéről, és vannak mások is, akikről valamennyien tudjuk, hogy hasonlóképpen szeretnének olyan helyzetbe kerülni, hogy csatlakozási kérelmet nyújthassanak be.

A legutóbbi bővítést követően, amely körülbelül 100 millió új polgárral gazdagította Uniónkot, figyelmünket most Délkelet-Európa országaira összpontosítjuk – amely szintén közel 100 millió polgárt jelenthet.

Ez nem lesz sem gyors, sem könnyű. Jól ismertek azok a különféle kihívások, amelyekkel a Nyugat-Balkán különböző országaiban kell szembenéznünk, és Törökország nagyszabású átalakulása sem kerülte el a figyelmünket.

Valamennyien tudatában vagyunk annak, hogy az ezzel kapcsolatos közvélemények között vannak olyanok, amelyek szerint jobban lenne egyszerűen mindenki előtt bezárni az ajtót annak reményében, hogy a kérdés lekerül napirendről, és inkább egy zártabb Európa elképzelése mellett teszik le voksot.

Én azok közé tartozom, akiknek meggyőződése, hogy ez történelmi méretű hiba lenne, amelynek következményei még nagyon hosszú ideig kísértének Európánkat.

Az Unióhoz vezető ajtó néha nagyon távolinak tűnhet számukra. Egyes országoknak hosszú és nehéz reformokat kell véghezvinniük, de amennyiben zárva lenne ez az ajtó, azonnal más ajtók megnyílnának más erők előtt, és akkor azt láthatnánk, hogy Európának ezen részei olyan irányba mozdulnak el, ami idővel mindnyájunkra nézve negatív következményekkel járna.

Ezért a 49. cikk továbbra is döntő fontosságú marad. A reform és megbékélés iránymutatása Európa azon térségeit is ösztönzi és vezérli, amelyek még nem tagjai az Uniónak.

Rehn biztos úr részletesebben be fog számolni az érintett országokban elért előrehaladásról készült bizottsági értékelésről, és az elnökség egyetért a Bizottság által készített értékeléssel.

Továbbra is célunk, hogy minden nyugat-balkáni országnak segítsünk előrelépni a csatlakozási folyamatban, tudván, hogy a folyamat teljesen különböző szakaszainál tartanak. Ezzel összefüggésben arra számítunk, hogy döntés születik arról, hogy december 19-től kezdve a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság, Montenegró és Szerbia állampolgárai vízummentesen léphetnek majd be az Uniónkba. Ez egy jelentős és rendkívül fontos előrelépés.

A Parlamenttel együtt azt reméljük, hogy Albánia és Bosznia is felzárkózik majd, és a lehető legrövidebb időn belül képes lesz csatlakozni ehhez a rendkívül fontos lépéshez.

Horvátország előtt újra megnyílt a csatlakozási folyamat lehetősége és most már előrelépés tapasztalható. Ez, fontos Horvátország és az egész térség számára is. Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság nagyon kedvező jelentést kapott a Bizottságtól, és remélem, hogy a Tanács decemberben képes lesz konkrétan kijelölni a csatlakozási folyamatának további lépéseit.

Montenegró és Albánia csatlakozási kérelmét már továbbították a Bizottsághoz, és úgy gondolom, hogy hozzávetőlegesen egy éven belül számíthatunk a véleményére.

Azt reméljük, hogy Boszniában a politikai vezetők képesek lesznek megállapodni a szükséges reformokról annak érdekében, hogy az ország számára is megfontolás tárgyát képezhesse a csatlakozási kérelem. Az Európai Unió és az Egyesült Államok szoros együttműködésében kezdeményezett közvetett tárgyalások jelenleg is folynak, mialatt mi itt beszélünk.

Szerbia jelentős előrehaladást ért el az ideiglenes megállapodás egyoldalú végrehajtása terén, és természetesen nagyon alaposan tanulmányozni fogjuk az ICTY főügyésze által előterjesztendő jelentést Szerbia együttműködését illetően. Reméljük, hogy elégedett lesz az erőfeszítések jelenlegi szintjével, habár természetesen létfontosságú, hogy folytatódjanak ezek az erőfeszítések.

Továbbhaladva délkelet felé, szeretném elismerésem kifejezni a törökországi kurd kérdéssel kapcsolatban zajló alapvető reformokat illetően. Ezek sikerével az ország sokkal közelebb kerülne az európai normáinkhoz az alapvető fontosságú területeken.

Számos egyéb kérdés van, amire szerintem a biztos úr ki fog térni. Nem kapcsolódik közvetlenül ide, de mindenképpen jelentősége van e tekintetben a Christofias elnök úr és Talat úr között, Ciprus újraegyesítéséről jelenleg is zajló tárgyalásoknak. Arra szólítjuk fel őket, hogy az ENSZ Biztonsági Tanácsának idevágó határozataival összhangban próbáljanak átfogó megoldást találni egy politikai egyenlőséggel rendelkező, két közösségi, kétzónás szövetség alapján. Ennek jelentőségét aligha lehet eltúlozni.

Vagy a megbékélés és együttműködés új korszakának irányába fogunk haladni Európának ezen a területén és az egész kelet-mediterrán térségben, vagy pedig egy olyan helyzet irányába, amelynél könnyen látható, hogy gyorsan súlyosbodó problémákkal kell majd szembenéznünk.

Figyelmünk nagy része Délkelet-Európa kihívásaira irányul, de Izland csatlakozási kérelme egy további ok arra, amiért több figyelmet kell fordítanunk az északi sarkvidékre és a tágabb értelemben vett legészakibb területekre. Ez szintén egy olyan terület, ahol az Unió nagyobb jelenlétére és a jövőben nagyobb részvételére van szükség. Az összes fontos globális szereplő számára is egyre nagyobb jelentőséggel bír, és Izland csatlakozási kérelmét ilyen szempontból is figyelembe kell venni.

Mivel Izland több mint ezer évre visszanyúló demokratikus hagyományokkal rendelkezik és az Európai Gazdasági Térségen keresztül tagja az egységes piacunknak, nyilvánvaló, hogy már meglehetősen komoly utat tett meg a tagság irányába, habár majd még értékelnünk kell a további előrelépéseket, amikor megkapjuk a véleményt a Bizottságtól.

Elnök úr! A svéd elnökségnek ezt sikerült idáig a bővítés fontos területén elvégeznie. Még további fontos hetek vannak előttünk, amelyek során további előrelépésre számítok, de befejezésképpen hadd mondjam el, hogy nem gondolom, hogy befejeztük Európánk építését. Úgy gondolom, hogy továbbra is nyitott Európának kell maradnunk, és továbbra is elkötelezettnek kell lennünk egy olyan bővítési folyamat mellett, amely jó kormányzást, jogállamiságot, megbékélést, békét és jólétet hoz Európánk egyre nagyobb és nagyobb részei számára.

Ez természetesen kulcsfontosságú számukra, de fel kell ismernünk, hogy számunkra is kulcsfontosságú, és ne feledkezzünk meg arról, hogy ezáltal lehetővé válik számunkra, hogy még inkább emelt fővel állhassunk a világ előtt, és még nagyobb tiszteletet követelhessünk magunknak a jövőben.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Először is hadd köszönjem meg a Külügyi Bizottság tagjainak és elnökének, Gabriele Albertininek, a kiegyensúlyozott és átfogó állásfoglalást. Szeretném mindnyájuknak megköszönni az elmúlt öt év során tanúsított kitűnő együttműködésüket. Az Európai Parlament jelentős mértékben segített minket a bővítési politika alakításában, és Önök példát mutattak a demokratikus elszámoltathatóságot illetően. Várakozással tekintek a kitűnő együttműködés jövőbeli folytatása elé, bármilyen tisztséget is töltsék be.

Az EU jövő héten egy régóta várt lépést fog megtenni akkor, amikor a Lisszaboni Szerződés hatályba lép. Ez egy új korszakot fog elindítani az EU külpolitikájában. Közvetve ez megerősíti majd az Európai Unió bővítéssel kapcsolatban megújított konszenzusát, amely a konszolidáción, a feltételhez kötöttségen és a kommunikáción (consolidation, conditionality, communication, azaz a három „C”-n) alapul, ötvözve az új tagok integrációjára vonatkozó, elismert képességgel. Ezáltal lehetővé válik számunkra a fokozatos és körültekintően irányított bővítési folyamatunk folytatása.

Ahogy azt az Ön állásfoglalás-tervezete is mutatja, napjainkban a bővítés jelenti az EU egyik legerőteljesebb külpolitikai eszközét. Carl Bildt üzenetének is ez volt a szelleme, és én egyetértek ezzel az üzenettel, amely a svéd elnökség ideje alatt és az elmúlt évek és évtizedek során szerzett empirikus tapasztalatokon alapul. Az is igaz, hogy az EU-nak mint globális szereplőnek a hitelessége azon áll vagy bukik, hogy képesek vagyunk-e a saját szomszédságunkat alakítani. Ez az, ahol az elmúlt 20 év során a legfigyelemreméltóbb sikereket értük el az európai kontinens átalakításában azzal, hogy a kelet és nyugat újraegyesítése révén egy erősebb Európai Uniót építettünk fel.

A bővítés e folyamat meghatározó mozgóképe volt és még ma is alakítja Délkelet-Európát. Albánia és Montenegró európai uniós csatlakozási kérelme kihangsúlyozza az Unió folyamatosan meglévő vonzerejét. Izland kérelme egy új politikai és geo-gazdasági dimenziót ad a bővítési menetrendünknek. Bosznia-Hercegovina és Szerbia egyaránt foglalkozik a kérelem benyújtásának gondolatával. Tekintettel a gazdasági válságra, mindezen országok könnyen befelé is fordulhattak volna. Ehelyett, továbbra is az európai irányvonalat követik, az ezzel járó kemény választásokkal és merész reformokkal együtt. Horvátország négyéves intenzív csatlakozási tárgyalások után a célegyeneshez közeledik. Zágrábnak most fokoznia kell reformtörekvéseit különösen az igazságszolgáltatás, valamint a korrupció és szervezett bűnözés elleni küzdelem terén, hogy a tárgyalásokat le lehessen zárni. Az ICTY-vel való együttműködés továbbra is elengedhetetlen.

Egyenletes előrehaladást láthattunk Törökországban is. Törökország kulcsszerepet játszik az energiabiztonságban és a civilizációk közötti párbeszédben. Ankara elkötelezettsége amelle, hogy normalizálja kapcsolatait Örményországgal, történelmi jelentőségű, éppúgy, mint a kurd kérdés megoldását célzó demokratikus nyitás, de Törökországnak még sok mindent kell tennie. A reformok mellett azt várjuk Törökországtól, hogy biztosítsa az Ankarai Jegyzőkönyv teljes körű végrehajtását, és előrelépést tegyen a Ciprussal fennálló kapcsolatok normalizálásának irányába.

A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság meggyőző fejlődést ért el a közelmúltban és jelentős előrelépést tett a kulcsfontosságú politikai reformok tekintetében. Az ország megfelelő mértékben teljesíti a koppenhágai politikai kritériumokat. Ezen tényezők lehetővé tették a Bizottság számára, hogy ajánlást tegyen a csatlakozási tárgyalások megkezdésére. Az a benyomásom, hogy a skopjei kormány, helyesen értelmezte ajánlásunkat a Görögországgal fennálló elnevezéssel kapcsolatos kérdés megoldására irányuló ösztönzéseként. Most van egy új szöveg, elindult egy új vita és megteremtődött egy új lehetőség, és bízom abban, hogy mind Skopje, mind Athén valóban élni fog ezzel.

Szerbiából is jó hírek érkeznek. Belgrád tanújelét adta az uniós integráció melletti elkötelezettségének többek között azzal, hogy egyoldalúan végrehajtotta az EU-val kötött ideiglenes megállapodás rendelkezéseit, és feltételezem, hogy az ICTY most elégedett Szerbia erőfeszítéseivel. Egyetértek az Ön állásfoglalás-tervezetével, miszerint hárítsuk el a megállapodás előtt álló akadályokat. Legfőbb ideje, hogy megengedjük Szerbiának, hogy európai útjának következő szintjére léphessen.

Bosznia-Hercegovinának megvannak a saját súlyos kihívásai, részben háborús múltja miatt, de világosan leszögezem, hogy semmilyen engedmény sem tehető az európai uniós bővítést illetően. Bosznia uniós csatlakozási kérelmét csak a Főképviseleti Hivatal (OHR) bezárását követően lehet figyelembe venni. Boszniának többek között alkotmányos változtatásokat is végre kell hajtania ahhoz, hogy megfeleljen az emberi jogok

európai egyezményének. Az emberi jogok tiszteletben tartása az Európai Unió egyik alapelve. Ennek elérése érdekében az elnökséggel és az Egyesült Államokkal közösen egy reformcsomagra tettünk javaslatot. Remélem a polgárok és az egész térség érdekében, hogy a bosnyák vezetők felnőnek a lehetőséghez és sikerül megállapodásra jutniuk. Az EU és az Egyesült Államok a legmagasabb szinten vesz részt ebben, mert az akarjuk, hogy Bosznia sikeres legyen, és hiszem, hogy sikeres is lehet.

Befejezésképpen, egy nagyra törő, de visszatekintve realista menetrendet határoztunk meg közösen öt évvel ezelőtt, amikor bővítési biztosként hivatalba léptem. A meghallgatásaim alkalmával elmondtam ennek a Parlamentnek, hogy 2009-re azt akarjuk látni, hogy az EU 27 tagállamból álljon, benne Bulgáriával és Romániával, a Horvátországgal folytatott csatlakozási folyamat a végső szakaszához közeledjen, a többi nyugat-balkáni ország a társulási megállapodásokon keresztül beágyazódjon az EU-ba, Törökország szilárdan kövesse az európai utat, Koszovó státusza rendeződjön és Ciprus újraegyesüljön. Örülök annak, és büszke vagyok arra, hogy Ciprus jelentős kivételével, ahol még mindig folynak a rendezéssel kapcsolatos tárgyalások, szinte minden célkitűzésünk megvalósult. Közösen dolgoztunk ezekért a nagyon kitűnő célokért és közösen sikerült változást elérnünk. Talán még a ciprusi kérdés is megoldódhat minden polgára és az Európai Unió javára.

Amellett hogy, reménykedtem benne, öt évvel ezelőtt nem mertem előrehaladást jósolni a vízumliberalizációval kapcsolatban. Most pedig itt vagyunk, egy hónapra attól, hogy valóra váljon Szerbia, Montenegró és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság állampolgárainak álma. Jövőre ugyanezt reméljük megvalósítani Albánia és Bosznia-Hercegovina esetében is, mihelyt eleget tesznek a feltételeknek.

Ezért nagyon fontos emlékeztető mindnyájunk számára, akik Délkelet-Európával foglalkozunk, hogy milyen vonzó is maradt az európai álom a közvetlen szomszédságunkban élő több millió állampolgár számára. Tartsuk életben ezt az álmot, és idővel váltsuk valóra.

Gabriele Albertini, a PPE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Külügyi Bizottságban hétfőn lezajlott szavazás további bizonyítékkal szolgált arra nézve, hogy milyen összetett és egyben előnyös az általunk ma ismert Európa földrajzi és politikai határainak kiterjesztése.

Az előadótársaim munkájának és erőfeszítésének, valamint az egyes politikai képviselőcsoportok hozzájárulásának köszönhetően olyan szöveget sikerült létrehozunk, amely túlmutat az eredetin és több olyan szemponton is finomított, amelyek eredetileg csak érintőlegesen kerültek említésre.

A bizottságban és magukban a képviselőcsoportokban lefolytatott vita nem volt híján az esetenként hevesebb váló nézeteltéréseknek, ami jellemző a saját politikai álláspontokon túlmutató, átfogó konfrontációra. Az egyes országokon belül lezajlott történelmi események és kapcsolataik aktuális állapota nem volt összeegyeztethető a tagjelölt országok vagy tagjelöltségre pályázók kérelmével.

Nem egészen egy év alatt további három kérelmet nyújtottak be a csatlakozási tárgyalások megkezdésére: Montenegró 2008 decemberében, Albánia 2009 áprilisában, Izland pedig 2009 júliusában. Ez annak jele, hogy az európai projektnek még mindig óriási a vonzereje és a stabilitás meghatározó tényezőjének tekintik, főleg a pénzügyi összeomlását követően.

A szöveg, amely a Külügyi Bizottságban történt szavazások eredményeként született meg, erőteljesebb hangsúlyt helyez annak szükségességére, hogy az Európai Unióhoz csatlakozni kívánó országoknak tudatosan, a folyamat megkövetelte feladatok és következmények ismeretében kell ezzel az átalakulással szembenézniük.

A belépésük megköveteli tőlük, hogy tartsák tiszteletben az európai kritériumokat, nemcsak a gazdasági és politikai, de a kulturális, szociális és jogi kritériumokat is annak biztosítása érdekében, hogy a végeredmény nagyobb legyen, mint részeinek összege.

Remélem, hogy a szöveg, amelyről holnap fog szavazni a plenáris ülés, a bővítés általános stratégiájának valamennyi szempontjával sokkal kiegyensúlyozottabban és lényegretörőbben fog foglalkozni. Természetesen hasznosítani tudja majd az egyes országokról szóló állásfoglalásokat.

Kristian Vigenin, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! A bővítési stratégiai dokumentum és az állásfoglalás, amit holnap fogunk elfogadni, megmutatja a bővítési politika melletti erős elkötelezettségünket, amely az egyik legsikeresebb uniós szakpolitikának bizonyult, és amely a régi és új tagállamok javát egyaránt szolgálta.

A bővítés hozzájárult a béke, a biztonság és a jólét térségének példátlan méretű kiterjesztéséhez Európában, és most készítjük elő e terület további kiterjesztését, hogy az elkövetkező években magunk között tudjuk a Nyugat-Balkánt, Izlandot és Törökországot.

A Szocialisták és Demokraták Szövetsége továbbra is az egyik leginkább bővítésbarát erő ebben a Parlamentben, miközben hangsúlyozzuk, hogy semmilyen engedmény sem tehető a koppenhágai kritériumok és az összes fontos referenciaérték teljesítését illetően, amelyek alapján a tagjelöltek felkészültségét értékelik.

Reméljük, hogy a Horvátországgal folytatott tárgyalások a lehető legrövidebb időn belül lezárulnak a jövő évben. Azt várjuk, hogy a Tanács megerősíti majd az Európai Bizottság arra vonatkozó javaslatát, hogy jövőre tárgyalásokat kezdjen Macedónia Volt Jugoszláv Köztársasággal azért, hogy a folyamat még a jövő évben megindulhasson. Új dinamikára számítunk a Törökországgal folytatott tárgyalási folyamatban, beleértve az energiaügyi fejezet megnyitását. Hiszünk abban, hogy az EU képes fenntartani a lendületet, megerősítve a kedvező fejleményeket az összes csatlakozni kívánó országban. A vízumliberalizáció egy kiváló lépés arra, hogy megmutassa a Nyugat-Balkánon élőknek, hogy a helyes irányba haladnak.

Hadd fejezzem ki azzal kapcsolatos reményemet is, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése tovább növeli majd az EU új tagok iránti befogadóképességét, véglegesítve az Unión belüli intézményi reformot.

Annemie Neyts-Uytbroeck, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport elnökeként barátaim, ismerőseim és elvtársaim is vannak mindazon országokban, amelyek a mai jelentés tárgyát képezik.

Azzal szeretném kezdeni, hogy sok sikert kívánok Olli Rehn biztos úrnak ahhoz, amin több mint öt éve dolgozik, és különösen gratulálok neki ezen erőfeszítésekhez. Minden elismerésünket megérdemli. Mint ahogy mondtam, vannak barátaim és ismerőseim ezekben az országokban, és bizonyos büszkeséggel jelenthetem ki, hogy ismereteim szerint mi vagyunk az egyetlen olyan nagy politikai család, amelynek Koszovó státuszát illetően sikerült megállapodásra jutnia. Már 2006-ban sikerült egyhangú álláspontra jutnunk, amelyet azóta is fenntartunk. Ne gondolják, hogy ez pusztán véletlen volt, hiszen ebbe jelentős mennyiségű kemény munkát fektettünk.

Ezért elképzelhetik, hogy milyen csalódott vagyok, először is amiatt, hogy látom, hogy Koszovó nem került be a vízumkönnyítési megállapodásba. Úgy tűnik számomra, hogy a koszovóiakat azért büntetjük, mert számos uniós tagállam nem volt még képes kibékülni azzal a ténnyel, hogy Koszovó most már egy független állam. Véleményem szerint, ez nagyon sajnálatos. A Tanács soros elnöke, biztos úr, engedjék meg, hogy felvessek néhány kérdést a dolgok jelenlegi állására vonatkozóan Bosznia-Hercegovinában. Attól tartok, hogy számos területen kevésbé vagyok optimista a pozitív kimenetelét illetően, mint Önök, ha másért nem hát azért, mert az ottani embereknek az lehet a benyomásuk, hogy hirtelen mindennek hihetetlen gyorsasággal kell megvalósulnia, és nincs idő, legalább is arra nincs, hogy ne csak a legnagyobb politikai pártokkal folytassanak megfelelő konzultációkat, azokkal, amelyekkel kapcsolatban állnak.

Végezetül, szeretném a képviselőcsoportom nevében egyértelművé tenni, hogy mi feltétlenül ragaszkodunk ahhoz, hogy a tagjelölt országok tiszteletben tartsák az összes koppenhágai kritériumot, és egyáltalán senkinek sem adható semmilyen engedmény. Azt se gondolják, hogy közömbösek vagyunk az Európai Unió befogadóképességét illetően. Ugyanakkor nem örülünk annak a ténynek, hogy egyes képviselőtársaink arra kívánják a befogadóképesség fogalmát felhasználni, hogy határozatlan időre elhalasszák az új országok csatlakozását. Ezzel nem értünk egyet.

Befejezésképpen azt szeretném mondani biztos úr, hogy szerintem az elmúlt öt év valóban sikeres volt. Nagyon sok sikert kívánok Önnek a jövőben. Biztos vagyok abban, hogy még találkozni fogunk Önnel e padsorokban, még ha nem is ugyanebben a tisztségben. Mindenestre nagyon köszönöm.

Ulrike Lunacek, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! A Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében el kell mondanom, hogy nagyon elégedett vagyok azzal, hogy ez a közös állásfoglalás ismételten kimondja, hogy az Európai Parlament erősen elkötelezett a bővítés mellett, és hogy fenn kell tartani a bővítés lendületét, amelyről vitát folytattunk a Külügyi Bizottságban.

Ez különösen igaz Délkelet-Európára. Remélem, hogy a fegyveres konfliktusok és a képzeletet felülmúló kegyetlenségek történelme Európának ebben a szegletében egyszer s mindenkorra véget ér, és úgy gondolom, hogy az Európai Unió meghatározó szerepet játszik ebben. Ilyen értelemben is elégedett vagyok azzal, hogy ebben az állásfoglalásban változatlanul megmarad az erős elkötelezettség.

Ahogy azt már elmondták, sok kérdésben történt előrelépés. Előrelépés történt néhány helyi konfliktus megoldásában, és Koszovó előadójaként nagyon örülök annak, hogy a spanyol elnökség az elnökségi ideje alatt bejelentette, hogy Koszovót is felkéri a Nyugat-Balkán konferencián való részvételre, ami remélem előrelépési lehetőséget ad majd a státuszkérdésben is.

Van egy dolog Koszovót illetően, amit az előttem felszólaló már elmondott. Jobban szerettem volna, ha Koszovó is részese lett volna a vízumliberalizációnak, mindenestre legalább azt sikerült biztosítanunk, hogy megindul a vízumliberalizáció megvalósítását célzó párbeszéd.

Szeretnék megjegyzést fűzni egy módosításhoz, amelyet a holnap napra fogunk javasolni. Ez az egyik olyan kisebbségről szól, amelynek nagyon nehéz a helyzete Délkelet-Európa és Európa más részének több térségében is, de különösképpen Koszovóban, azaz a romákról. Jelenleg körülbelül 12 000 romát, főleg gyermekeket fognak hamarosan visszaküldeni a tagállamokból, főleg Koszovóba, ahol – mint tudjuk – olyan körülmények vannak, amelyek között képtelenek lesznek emberhez méltó életet élni. Ezért arra kérem a Parlament képviselőit, hogy szavazzák meg holnap az általunk javasolt módosítást annak érdekében, hogy legalább a téli időszakban ne küldjenek vissza embereket Koszovóba, és hogy segítsenek Koszovónak élhetőbb körülményeket teremteni a romák számára ott is és itt is.

A nők elleni erőszak megszüntetésének nemzetközi napján nagyon örülök annak, hogy sikerült olyan módosításokat elérnünk ebben a szövegben, amelyek egyértelművé teszik, hogy a nőkkel szembeni megkülönböztetés és a nők elleni erőszak szintén olyasvalami, ami ellen a térség kormányainak és az Európai Uniónak egyaránt tennie kell.

Még egy utolsó dolog: egyéb etnikai kisebbségek és szexuális kisebbségek. Ezt fontos irányvonalnak tartom a demokratizálódás felé.

Charles Tannock, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Az ECR képviselőcsoport határozottan támogatja az európai bővítést. Azáltal, hogy kiterjesztjük az uniós tagság előnyeit azokra az országokra is, amelyek a 49. cikk alapján támogatásra jogosultak, reméljük, hogy egy olyan lazább és rugalmasabb Európa jön majd létre, amelyben képviselőcsoportként hiszünk.

Én vagyok Montenegró állandó előadója. Ez az ország egy öröndetes hírekkel szolgáló történet a tagság felé vezető előrehaladás tekintetében, amely éppen a közelmúltban nyújtotta be kérelmét. Ennek ellenére, rövidesen látogatást teszek az országba, hogy dönteni tudjak a helyzetet illetően, és hogy egy független értékelés készüljön.

Üdvözlöm továbbá azt a tényt is, hogy Izland is hamarosan tagjelölt lehet. A Balkánon viszont, Horvátország Szlovéniával fennálló kétoldalú határvitája nem képezhet akadályt az EU-hoz való csatlakozás előtt, és remélem, hogy Macedónia is hamarosan megkezdje a tárgyalásokat.

Ami Törökországot illeti, számos aggodalomra okot adó terület van az emberi jogokkal, az Örményországgal szemben jelenleg is fennálló blokáddal, a vallásszabadsággal, valamint azzal kapcsolatban, hogy nem engedik be a ciprusi hajókat a török kikötőkbe. Meglátásom szerint az is sajnálatos volt, hogy Törökország a közelmúltban meghívta Bashir szudáni elnököt az Isztambulban tartott OIC csúcstalálkozóra, egy olyan férfit, aki ellen a Nemzetközi Büntetőbíróság vádat emelt a Darfurban elkövetett szörnyűségek miatt.

Végezetül pedig, jóllehet Ukrajna nem tartozik közvetlenül ehhez a vitához, azt is remélem, hogy függetlenül a küszöbön álló ukrain elnökválasztások eredményétől, az EU továbbra is fenntartja Ukrajna számára az esetleges uniós tagság lehetőségét, ha valóban ez az ukrán nép többségi álláspontja. Ugyancsak vonatkoznia kell ennek Moldovára, és egy nap majd Fehéroroszországra is, amennyiben demokratikus orszaggá válik.

Nikolaos Chountis, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, biztos úr, a Tanács soros elnöke! A bővítési stratégia kérdésével kezdeném és azt szeretném elmondani, hogy az eddigi bővítések és annak alapján, ahogy az új tagjelölt országokhoz viszonyulunk, úgy gondolom, hogy az Európai Unió nem mindig segít a munkavállalók és a már csatlakozott vagy majdan csatlakozó társadalmak gazdasági és szociális problémáinak a megoldásában, és számos esetben a pénzügyi és egyéb támogatások vagy elégtelenek, vagy rossz irányba tartanak, és ennek következtében állandósulnak vagy tovább súlyosbodnak a regionális vagy társadalmi egyenlőtlenségek.

Szeretném megemlíteni Törökország esetét. Nyomást kell gyakorolni Törökországra ahhoz, hogy betartsa ígéreteit és tiszteletben tartsa kötelezettségvállalásait, és különösképpen a Ciprusi Köztársaság – amelynek nemzetközi jog által biztosított jogait megsérti – elismeréséről szóló Ankarai Egyezményt. Szeretném emlékeztetni a tisztelt Házat, hogy még mindig gondok vannak a demokratikus jogok és a törökországi

szakszervezeti szabadságok tiszteletben tartásával, ami a török szakszervezeti tagok ellen a közelmúltban Izmirben indított büntetőeljárásból és lefolytatott tárgyalásból is kiderül.

Szeretném megemlíteni Koszovó esetét is. Itt a megközelítésnél tekintettel kell lenni az ENSZ Biztonsági Tanácsának 1244/1999. sz. határozatára. Még mindig vannak problémák, mint például a Koszovóban elszigeteltségben élő szerbek státusza, valamint az, hogy nem tartották be a menekültek visszatelepítéséről szóló megállapodásokat.

Végezetül pedig, a FYROM: az elnevezés problémáját az ENSZ és a földrajzi határokat kijelölő kétoldalú megállapodás keretei között kell megoldani. Azt szeretném megkérdezni Önöktől biztos úr és soros elnök úr, hogy mit gondolnak az újonnan megválasztott görög miniszterelnöknek az Albánia és Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság miniszterelnökei közötti találkozóra vonatkozó legutóbbi kezdeményezéséről?

Nikolaos Salavrakos, az EFD képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr! A Római Szerződés 49. cikke véleményem szerint nem egy romantikus ösztönzés a tagállamok számára ahhoz, hogy részt vegyenek az egységes Európa bővítésében. Ez egy realisztikus célkitűzést jelent a lehető legtöbb európai ország számára arra nézve, hogy fogadják el az Európai Unió alapelveit. Csak ebben az esetben érvényesülnek majd a három „C”-re a konszolidációra, a feltételhez kötöttségre és a kommunikációra vonatkozó alapvető előfeltételek.

Holnap a Tanács meg fogja vizsgálni Albertini úr állásfoglalásra irányuló indítványát, amelyben kifejezetten kijelenti, hogy annak ellenére, hogy Törökország haladást ért el a koppenhágai politikai kritériumok teljesítését illetően, nagyon sok még a tennivalója mind az emberi jogok, mind a szólás- és vallásszabadság terén, valamint Törökország általános politikai magatartását és igazságügyi rendszerét illetően, és még sorolhatnám.

Ugyanakkor egyértelmű, hogy Törökország mostanában erőfeszítéseket tesz arra, hogy ráerőltesse szabályrendszerét a Közel-Kelet és a Kaukázus térségére oly módon, amely teljes egészében ellentmond az Európai Unió egységes alapelveinek. Egy másik példa Törökország Iránnal szembeni magatartása, amely teljes mértékben ellentétes az EU külpolitikájával és az Ankarai Jegyzőkönyvben vállalt kötelezettségeivel. További nyolc fejezetet kell még Törökországgal megvizsgálni, és ennek alapján úgy gondolom, hogy Törökország még nem áll készen arra, hogy kitűzzük a tárgyalások megkezdésének időpontját.

Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságot illetően két dolgot kell elmondanom: megfigyeltük, hogy a miniszterelnöke által a közelmúltban tett lépések és kijelentések problémákat okoznak a szomszédos országokban, és szeretnénk, ha mérsékeltebb magatartást tanúsítana.

Barry Madlener (NI). – (NL) Van Rompuy úrnak természetesen igaza volt, amikor 2004-ben a következő megállapítást tette: „Törökország nem része Európának és soha nem is lesz az”.

Ebben a megfigyelésben Van Rompuy Európa alapvetői értékeit hangsúlyozta, amelyeket véleménye szerint Törökország aláásna. Van Rompuy ezáltal elvi kifogást emelt a török tagsággal szemben. Mi a holland Szabadságpárt teljes mértékben egyetértünk vele. Természetesen most már az Európai Unió elnökének kényelmes állása megőrzése érdekében sem tudja visszavonni az ilyen elvi alapon megfogalmazott szavakat. Törökország a demokrácia és a véleménynyilvánítási szabadság iránti megvetését még azzal is kifejezte, hogy pártom vezetőjét, Geert Wilderst, a nép demokratikusan megválasztott képviselőjét, fasisztának és rasszistának nevezte. Micsoda gyalázatos és alaptalan összehasonlítás! Nem tagadhatják meg tőlünk az iszlám kritizálásának lehetőségét. De Törökország itt kimutatja a foga fehérjét.

Rehn úr, a következőt kérdezem Öntől: hogyan vélekedik erről a Törökország által tanúsított gyalázatos hozzáállásról? Természetesen csak egyetlen lehetséges válasz létezik: azonnal meg kell szakítani minden Törökországgal folytatott tárgyalást. Legyünk őszinték a törökökkel. Legyünk őszinték a törökökkel, ahogy Angela Merkel és Nicolas Sarkozy és az ő nagy barátjuk Herman van Rompuy is az volt. Szakítsunk meg minden tárgyalást Törökországgal és a többi iszlám országgal.

(A felszólaló elfogad egy kék kártyás kérdést a Szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése értelmében)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Úgy tűnik, hogy nagyon meggyőzően hatott Önre Van Rompuy úr mondandója. Nem gondolja, hogy a legtöbb emberre sokkal meggyőzőbben hatna az a tény, hogy Törökország teljes földterületének mindössze 3%-a található az európai földrészen, és az a javaslat, hogy Törökország az Európai Unió teljes jogú tagjává váljon, földrajzi alapon teljesen bizarr?

Barry Madlener (NI). – Nos, nem hallottam magát a kérdést, de természetesen egyetértünk abban, hogy számtalan ok van arra, hogy nemet mondjunk Törökországnak. Én csak néhányat említettem, de ez is egy további jó ok arra, hogy nemet mondjunk, ezért ezt megköszönöm Önnek.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Elnök úr, Bildt úr, biztos úr! Valószínűleg ez lesz az utolsó bővítési vitánk Önnel, Rehn úr. Szeretném megköszönni a 2004. óta Önnel folytatott nagyon sok jó vitát.

Szeretnék néhány megjegyzést tenni. Véleményem szerint itt az ideje annak, hogy megoldjuk a külföld részéről Horvátország elé állított nehézségeket, hogy a következő évben gyorsan megállapodásra juthassunk Horvátországgal, lezárhassuk a tárgyalásokat és ratifikálhassuk a csatlakozási szerződést. Úgy gondolom, hogy gyorsan rendezni kell ezeket a kétoldalú kérdéseket, amelyek számos más ország – köztük a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság és Görögország – esetében is fennállnak, valamint a Szerbiával szemben folyamatosan hozott intézkedéseket, amely szerintem egy rendkívül fontos ország a térség stabilitása szempontjából.

Világossá kell tenni, hogy minden országot képességei, illetve annak alapján kell megítélni, hogy betartja-e a Thesszalonikiben, főleg a Nyugat-Balkánnal kapcsolatban tett ígéretét. Minden országot képességei alapján kell értékelni, és a folyamat ütemét ehhez kell igazítani.

Ugyanakkor azt is fontos elmagyarázni, hogy a koppenhágai kritériumok érvényben vannak. Sajnálatosnak tartom azt a tényt, hogy a szociáldemokraták, a zöldek és mások sem voltak hajlandók említést tenni a koppenhágai kritériumokról a bizottságban. Remélem, hogy ezt felülvizsgálják majd a plenáris ülésen. Teljesen rossz üzenetet küldenék ezzel a tagjelölt országoknak, éppúgy, mintha elmulasztottuk volna megemlíteni az Európai Unió befogadóképességét.

Az európai perspektívának helyesnek kell lennie annak érdekében, hogy megkezdődhessenek a belső reformfolyamatok. Ugyanakkor a szükséges feltételek teljesülése is fontos, nehogy hamis várakozások alakuljanak ki.

Ebből kifolyólag, tekintettel a koppenhágai kritériumokra, Törökország esetében biztosítanunk kell, hogy a szólásszabadsággal, a demokráciával, a jogállamisággal és a vallásszabadsággal összefüggő politikai feltételek a csatlakozás feltételei legyenek, és semmilyen kompromisszumról sem lehet szó ezen a területen.

Adrian Severin (S&D). – Elnök úr, a legutóbbi bővítés talán legfontosabb üzenete az, hogy országokat, piacokat, intézményeket és ipari javakat hoztunk be az Unióba, de nem törődtünk az emberek érzéseivel. Úgy gondolom, hogy el kell kerülnünk, hogy a jövőben ugyanez megismétlődjön.

Nemcsak a csatlakozó országokat, de a meglévő tagállamokat is fel kell készítenünk. A híres bővítési fásultság többet mond el a jelenlegi államok felkészületlenségéről – arról, hogy a régi tagállamok nincsenek arra felkészülve, hogy együtt éljenek az új tagállamokkal –, mint az új tagállamok nehezen emészthető jellegzetességeiről.

Úgy gondolom, hogy a továbbiakban, amikor tagjelölt országokról beszélünk, el kell kerülnünk minden olyan feltételhez kötöttséget, amely nem kapcsolódik közvetlenül ahhoz, hogy jogi, intézményi, politikai és kulturális szempontból képesek legyenek együttműködni és versenyezni velünk a belső piacon a szó tágabb értelmében. Nem szabhatunk olyan feltételeket, amelyek nem kapcsolódnak ezekhez a kritériumokhoz. Nem szabad megfélemlenünk arról, hogy a bővítés egy jobb jövőről és nem egy jobb múltról szól. Túl sokat gondolunk erről a múltról.

Harmadszor, minden egyes országnak érdemei alapján kell bekerülnie. De azt is fel kell mérnünk, hogy a csatlakozással mennyiben képesek hozzájárulni a térségben uralkodó helyzet javulásához és a regionális szintű stabilitás és integráció erősítéséhez.

Az elvárások kezelése szintén rendkívül fontos, és úgy hiszem, hogy talán a jövőben egy kicsit fantáziadúsabbnak kell lennünk, amikor valamilyen módon egy olyan ország fokozatos integrációját próbáljuk meg lehetővé tenni, amelynek teljes integrációja nem várható rövid távon.

Ami az utolsó pontomat illeti, szerintem újra kell meg vizsgálnunk saját identitásunk, kulturális és geopolitikai identitásunk kérdését annak érdekében, hogy pontosan ismerjük a bővítésünk határait.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) A mai napon hamarosan egy olyan állásfoglalást fogunk elfogadni, amelyet nagy érdeklődéssel várnak, és amelyre nagy várakozással tekintenek Délkelet-Európa több országában.

Ez az állásfoglalás nagyon eltérő kifejezéseket használ ahhoz képest, amelyeket mindössze néhány évvel ezelőtt Délkelet-Európa esetében használtunk. Valójában ezen kifejezések jelentették a mai vitánk legfőbb ösztönzőjét és iránymutatását. Úgy gondolom, hogy nagyon fontos figyelembe venni egyrészt a Tanács soros elnöke, Bildt úr és Rehn biztos úr, és másrészt pedig a Külügyi Bizottság elnöke, Albertini úr által

elmondottakat, aki biztosította, hogy ilyen gazdag és tartalmas állásfoglalást fogadhatunk el, nevezetesen, hogy minden érintett ország európai kilátását támogatjuk. Itt különösképpen Törökországot szeretném kiemelni.

Csak abban az esetben, ha minden érintett országnak felkínáljuk a bővítés és a befogadás lehetőségét, lesznek ezek az országok kevésbé veszélyesek a tágabb értelemben vett térségre nézve egyes olyan, a térségben felmerülő kérdések tekintetében, mint amilyen a volt Jugoszlávia egyes utódállamainak további szétdarabolása irányába mutató tendencia, a határkérdés, valamint a vallási és hasonló türelmetlenséggel összefüggésben időnként előforduló incidensek.

Ezért tehát megállapíthatjuk, hogy Európa egykor robbanékony térségében tovább folyik a béke és haladás megteremtésének projektje.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr! Én és a képviselőcsoportom is egyetért azzal, hogy az Európai Unió bővítési politikája a leghatékonyabb és legmeggyőzőbb uniós szakpolitika.

Rehn úr, aggódom azonban egy kicsit az Ön jövője miatt, mert nem vagyok egészen biztos abban, hogy hogyan tud majd a bővítésnél vonzóbb tisztséget találni a jövőbeni Bizottságon belül.

Egészen elképesztő látni, hogy egy olyan országban, mint Törökország, a tagság perspektívája a változásoknak és a demokrácia építésének milyen hullámát indíthatja el. Igen, természetesen még mindig sok mindent meg kell valósítani: a bíróságok függetlenségét, a hadsereg szerepét, a véleménynyilvánítási szabadságot és természetesen azt, hogy a kurd kérdéssel minden szempontból őszintén és véglegesen kell foglalkozni.

Ugyanakkor fontosnak tartom hangsúlyozni, hogy ez az uniós bővítési stratégia nemcsak a csatlakozási folyamatban részt vevő országok, de mindnyájunk és az európai döntéshozók javát is szolgálja.

Felelőtlenség kisebbiteni a változás érdekében tett erőfeszítéseket egy olyan ország esetében, mint Törökország, azáltal, hogy kételyek hagyunk a tárgyalási folyamat kimenetelét illetően. Igen, a tárgyalási folyamat kimenetele az lesz, hogy Törökország csatlakozik és ezt egyértelműen ki kell mondanunk.

Ryszard Antoni Legutko (ECR). – (PL) Elnök úr! Az Európai Unió bővítése nemcsak az EU-hoz csatlakozó és csatlakozni kívánó országok, de mindnyájunk érdeke is. Ennek az az oka, hogy a bővítés fokozza az integrációt és növeli a biztonságot. Ezért örömmel vesszük tudomásul a nyugat-balkáni országokkal és Törökországgal kapcsolatos előrelépést, valamint annak tényét, hogy Izland benyújtotta csatlakozási kérelmét. Létezik olyan, hogy bővítési fásultság, de ne feledkezzünk meg arról, hogy minden olyan európai ország, amely eleget tesz a nagyon pontosan meghatározott kritériumoknak, kérheti felvételét az Európai Unióba. Nem szabad megfedkezünk ezekről a kritériumokról, de nem csaphatjuk be az ajtót a tagjelöltek előtt. Ne csapjuk be az ajtót a keleti partnereink előtt sem. Ukrajnának is fel kellene ajánlanunk a tagság világos lehetőségét.

Van még valami. Az Európai Unióban nagyon gyakran használják azt a szót, hogy „szolidaritás”. Ez egy olyan szó, amely más európai országokat a Közösségünkhöz vonz, ezzel egy időben pedig arra kötelez bennünket, hogy tovább bővítsük az Európai Uniót. Sajnos sok esetben, az EU nem mutat szolidaritást a belkapcsolataiban. Egy nyilvánvaló példa erre az északi gázvezeték projektje, amelynek kifejezett célja, hogy a tranzitországokat, különösképpen Lengyelországot sújtja, miközben a Déli Áramlat jelenti Moszkva választát a Nabuccoval összefüggő energiaellátás diverzifikálását célzó tervekre. Nagyon nyugtalanító látni, hogy bizonyos országok milyen könnyen hagyták, hogy Oroszország manipulálja őket. Ezért vezet az egyes uniós tagállamok és az Oroszország közötti kétoldalú érdekek érvényesítése belső konfliktusokhoz, és ezért gyengül a helyzetünk – az EU helyzete. Ez pedig ellentmond a szolidaritás elvének. A bővítésnek van értelme, de a szavak és a gyakorlat között összhangnak kell lennie.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr! A Lisszaboni Szerződés egy még kedvezőtlenebb keretet teremt az európai uniós tagállamok és a bővítési országok népei számára. Sajnos a balkáni népek helyzete drámai, ennek oka a NATO-háború következményei, a kapitalista szerkezetváltások, az Európai Unióval kötött megállapodások, a térségben állomásozó külföldi katonai alakulatok, a kapitalista válság és az energiáért folytatott nagyhatalmak közötti verseny. Ezen országok csatlakozása a nagy üzleti vállalkozások és az imperialista tervek érdekeit szolgálja, amibe még a térségben található országok határainak újrameghatározása is beletartozik. A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság NATO-hoz és Európai Unióhoz való csatlakozása tovább fogja élezni a belső harcokat, miközben az ország szuverén erői makacsul ragaszkodnak kialakított álláspontjukhoz. Törökország kihasználja geostratégiai helyzetét és továbbra is megszállás alatt tartja Ciprus nagy részét, követeléseket fogalmaz meg az Égei-tengerrel kapcsolatban és

több ezer szakszervezeti tagot, kurdokat, újságírókat és másokat tart fogva. Izlandon a gazdasági csoda mítosza megdőlt és észlelhető egy azzal kapcsolatos nyomás, hogy felkapaszkodjanak az európai imperialista harci szekérre. A Görög Kommunista Párt ellenzi az Európai Unió bővítését, mert ellenzi magát az Európai Uniót és azt is, hogy Görögország csatlakozott hozzá és hogy továbbra is tagja. Európa népeivel közösen harcolunk a békéért, a társadalmi igazságosságért és az imperialista uniók ellen.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Unió bővítése egy nagy lehetőség, de akár probléma is lehet, mindenesetre továbbra is egy nagy kihívás marad.

A lehetőséget annak ténye jelenti, hogy az új tagállamok kézzelfogható módon hozzájárulhatnak az európai politika alakításához. Azonban ehhez nem elég a koppenhágai kritériumok teljesítése és pusztán hivatalos megerősítése. Alapvető fontosságú, hogy a tagjelölt országok polgáraiban növeljük az európai tudatosságot az emberek szívét-lelkét megérintő kampányon keresztül, amelyben részt kell venniük a politikusoknak, az értelmiségieknek és a médiának.

Európa nem tekinthető többé pusztán a gazdasági, társadalmi és infrastrukturális problémák megoldását szolgáló pénzügyi erőforrások óriási tárházának, hanem olyan intézménynek tekintendő, amelyhez mindenki egy kezdeti hozzájárulást ajánl fel annak érdekében, hogy egy közös értékekre épülő politika alakulhasson ki.

A tagállamokban, különösen bizonyos tagállamokban, alacsony a bővítés támogatottsága. Mit kívánunk tenni ezzel kapcsolatban: szemet hunyunk e felett a helyzet felett, vagy inkább bevonjuk polgártársainkat és kikérjük a véleményüket? Úgy gondolom, hogy egy népszavazás jelentené a legjobb előrelépést, mert ez a demokrácia legközvetlenebb formája, és közelebb hozná Európát polgáraihoz és választási szabadságukhoz.

Philip Claeys (NI). – (NL) Véget kell vetnünk a Törökország csatlakozása körül kialakult nagy színlelésnek. Véget kell vetnünk annak, hogy elhomályosítjuk és leicsinyeljük a problémákat. Mindannyiunknak elég bátornak kell lennünk ahhoz, hogy szembenézzünk a valósággal. Törökországgal már öt éve folytatunk csatlakozási tárgyalásokat. És mi lett az eredménye? Törökország egyre inkább Európa-ellenes és nyugat-ellenes külpolitikát folytat. Erdogan úr és Gül elnök úr vezetése alatt Törökország egyre inkább iszlamista jelleget ölt. Törökország még mindig nem hajlandó elismerni az Európai Unió összes tagállamát és tiszteletben tartani a vámunió keretei értelmében teljesítendő kötelezettségeket. Törökország továbbra is megszállás alatt tartja az egyik uniós tagállam egy területét és akkor még nem is említettem azt a strukturális és még mindig fennálló problémát, hogy Törökország egyáltalán nem tartja tiszteletben a véleménynyilvánítás szabadságát.

Éppen az imént mondta Bildt úr, hogy elutasítja egy zárt Európa gondolatát. Nos, a legjobb ismereteim szerint egyikünk sem támogatja egy zárt Európa elképzelését, de vannak itt olyan képviselők, és én is ezek közé tartozom, akik egy európai Európa elképzelését támogatják. Hadd vegyem kölcsön Herman van Rompuy úr, az Európai Tanács kijelölt elnökének szavait: Törökország nem része Európának és soha nem is lesz az!

ELNÖKÖL: ANGELILLI ASSZONY

alelnök

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) A Nyugat-Balkánnal, Izlanddal és Törökországgal kapcsolatos bővítésről beszélünk, ami három nagyon különböző eset. Először is, itt vannak a nyugat-balkáni országok, amelyek távolról sem felelnek meg az Európai Unió által elvárt gazdasági és politikai kritériumoknak. Ugyanakkor ezen országokban a közvélemény és a politikai vezetők is támogatják az integrációs célkitűzést és rendkívül optimisták a csatlakozást illetően.

A második esetünk Izland, egy olyan ország, amely sok gazdasági és politikai kritériumnak is megfelel, de az unióhoz való csatlakozás célkitűzését illetően a közvélemény és az ország vezetői is erősen megosztottak. Úgy tűnik, hogy az egyetlen, ami összeköti a nyugat-balkáni országokat és Izlandot, de csak pillanatnyilag, az az a tény, hogy a súlyos gazdasági válság bátorítja őket a csatlakozásra.

Ugyanakkor utolsóként itt van Törökország, amelynek európai törekvései semmilyen gazdasági ciklushoz sem köthetőek. Ez az egyik legdinamikusabb gazdasági tevékenységgel rendelkező ország, ahol hatalmas vita folyik. A közelmúltban a törökök 45%-a támogatta ezt a célkitűzést.

Különbséget akarok tenni e három helyzet között, mivel a Nyugat-Balkán, Izland és Törökország integrációs szempontból három különböző forgatókönyvet jelent. Másrészt az is jó gondolat, ha ezekkel az esetekkel ne a kétoldalú politika logikája szerint foglalkozunk.

Véleményem szerint a tagállamok és a leendő tagjelölt országok közötti különbségeket sem a tagállamok, sem harmadik országok nem használhatják fel arra, hogy akadályt gördítsenek az európai integráció útjába. Hiszem, hogy kizárólag az egyes országok érdemei és a közvélemény konszenzusa jelenthetik azokat a referenciaértékeket, amelyek kijelölik az európai integráció felé vezető utat.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Elnök asszony! Egyesek fenntartása ellenére a bővítési politika stabilitást, békét és jólétet hozott Európának. Ma arra szólítanak fel bennünket, hogy folytassuk a tárgyalásokat a tagjelölt országokkal: a nyugat-balkáni országokkal, Izlanddal és Törökországgal. Kétségtelenül a nyugat-balkáni országok integrációja jelenti a legnagyobb kihívást. Az integrációjukkal véget ér majd az 1990-ben kezdődött, összetűzésekkel teli időszak és eltűnteti majd ezt az Európa szívében kialakulóban lévő fekete lyukat. Horvátország néhány hónapon belül készen áll az integrációra és a többi ország is dinamikusan halad előre. Különösképpen Szerbia vonatkozásában kell mindnyájunknak elismernie, hogy milyen nagy utat tett meg, és az Európai Unió irányába való elmozdulásának ösztönzésével támogatnunk kell az előrehaladását. Természetesen vannak még megoldandó kérdések. Koszovó rendezetlen státusza, a Boszniában kialakult nehéz helyzet, a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság elnevezése körüli vita, ezek mind nyílt sebek a térségben. Ami Görögországot illeti, az új kormány erőfeszítéseket tesz arra, hogy megoldást találjon a vita lezárására. 17 évnyi feszültség után időt kell hagyni arra, hogy végre mindkét oldal számára elfogadható megoldás születhessen. Összességében elmondható, hogy jószomszédi kapcsolatokról tettek tanúbizonyságot, és akár tetszik, akár nem, ezek az integráció előfeltételei. Mi is tegyünk meg mindent ezek érdekében.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Elnök asszony! Bildt úr, Ön világos és tömör beszédet tartott. Amiket Ön az Európai Unióról, mint geopolitikai stabilizációs tényezőről és a bővítési politikáról, mint eszközről elmondott, az mind igaz.

Ugyanakkor úgy gondolom, hogy intellektuálisan és politikailag sem kielégítő, ha úgy viselkedünk, mintha nem létezne ellentét az egyre nagyobb unió és az egyre zártabb unió célkitűzése között. Ez egy olyan kérdés, amelyre nem adtunk minden kétséget kizáróan választ. Igaza van Önnek, amikor azt mondja, hogy egy nagyobb Európai Unió nagyobb befolyással rendelkezik, de összetettebb is, aminek következményei vannak a cselekvési képességünkre nézve. Ezért új párbeszédet kell folytatnunk a bővítésről, ahogy azt Severin úr a szociáldemokratáktól javasolta, ami kiterjed a fokozatos integrációra és a tagság új formáira is annak érdekében, hogy képesek legyünk összhangot teremteni e két jogos cél között.

Intézményi reformokra van szükségünk. Például nem tudom Németország lakosságának elmagyarázni azt, hogy miért állok ki Thesszaloniki mellett és miért lesz a jugoszláv utódállamoknak egy napon több biztosa, mint az Európai Unió összes alapítótágjának együttvéve. Ez nem helyes. Összintének kell lennünk a bővítési politikánkat illetően, hogy újra élvezhessük a polgárok támogatását ezen a fontos szakpolitikai területen.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Az Eurobarométer egyik felmérése szerint, az európai polgárok egyértelművé tették Törökország csatlakozásával kapcsolatos véleményüket: 28% támogatja és 59% ellenzi. E számok önmagukért beszélnek, és egyetlen politikusnak sem áll módjában vagy jogában, hogy megcáfolja őket. Ha megcáfoljuk őket, azzal csak tovább szélesítjük a polgárok és a politikusok közötti szakadékot.

Törökország nem része sem a földrajzi Európának, sem pedig az európai történelemnek, amelynek vallási, kulturális és politikai arculatát a kereszténység, a reneszánsz, a felvilágosodás és a demokratikus nemzetállam határozza meg. Másrészt, a privilegizált partnerség egy formája mindkét világ legjobb vonásait ötvözné. A sok gazdasági előny mellett ez a partnerség nyugodtabb viszonyt teremtene Európa és Törökország között és megszabadítana bennünket a csatlakozás könnyörtelen feszültségétől. Ezért itt az ideje, hogy egyértelmű döntést hozzunk: állítsuk le a csatlakozási tárgyalásokat és kezdjük meg a privilegizált partnerségről folytatott tárgyalási folyamatot. Legyen ez a bővítési stratégiánk 2010-re.

Helmut Scholz (GUE/NGL). – (DE) Elnök asszony, a Tanács soros elnöke, biztos úr! Én és a képviselőcsoportom több tagja is mindig úgy tekintett a bővítésre, mint az EU legfontosabb projektjére és mindig is támogattuk. A bővítés különböző szempontjait érintő jogos bírálataink ellenére ez volt az egyik legsikeresebb fejezet az EU külpolitikájának alakulásában, továbbá egy összetett, hosszú távú feladatot jelent mind a tagjelölt országok, mind az EU számára. Ezt már megvitattuk a mai plenáris ülésen.

Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy vajon a bővítés további folyamatai megfelelőek-e számunkra. Különösképpen Délkelet-Európát illetően, annak az államok és birodalmak felbomlásával kísért hosszú időre visszanyúló történelmével, helyes és helyénvaló, hogy e zavaros térségben található országokban felajánlottuk az embereknek az európai uniós tagság lehetőségét. Az a tény, hogy az Európai Unió tagállamainak néhány politikusa elhatárolódott ettől az ígértől arra való hivatkozással, hogy az uniós identitás és intézmények megerősítése elsőbbséget élvez a további uniós csatlakozásokkal szemben, nemcsak növelte a tagjelölt

országok bizalmatlanságát, de akadályozta is a demokratikus véleményformáló folyamatot és a térségben végbemenő reformfolyamatokat.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Még mindig élénken emlékszem arra, amikor Rehn biztos egy közelmúltbeli találkozónkon azt mondta, hogy optimistának kell lenni ahhoz, hogy valaki a bővítésért felelős biztos legyen.

El kell ismernem, hogy szerintem ez a szó nagyon jól jellemzi őt, de ami engem illet, az optimista szerep nem megfelelő a számára. A személyes véleményem az, hogy a politikában, és ebbe beletartozik az európai politika is, az optimizmus csak a realizmus után következhet. Kifejezetten megdöbbentőnek tartom, hogy a Parlament egy ilyen rózsaszínű megközelítés mellett tette le a voksát. Miért volt szükség arra, hogy árnyaltabbá tegyék a Törökországhoz és Boszniahoz intézett világos üzenetet, amely Albertini úr jelentésének első változatában szerepelt? Miért kellett hajbókolnunk Törökország előtt? Miért törekedtünk olyan elszántan arra, hogy egy pozitív üdvözlő üzenetet találjunk Bosznia számára?

Nincs a Parlament teljesen tisztában azzal a ténnyel, hogy az európai uniós tagállamok népeit kötelességünk képviselni? A tájékoztató kampányok semmilyen segítséget sem nyújtanak ahhoz, hogy megvalósítsuk az emberek által támogatott bővítési folyamatot. Ezt csak akkor fogjuk megvalósítani, ha őszintén és realisztikusan értékeljük azt, hogy milyen mértékben tettek eleget ezek az országok a koppenhágai kritériumoknak.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök asszony! Ijesztő, hogy mennyire nyilvánvaló az Európai Unió demokratikus deficitje Törökország csatlakozása esetében. Az Európai Unió lakosságának többsége egyértelműen ellenzi Törökország Európai Unióhoz való csatlakozását. Ennek ellenére a polgárok feje fölött tovább zajlik a szépitgetési, értékelési és tárgyalási folyamat.

Tisztességtelen úgy viselkedni, mintha a teljes jogú tagság irányába haladnánk. Tagjelölt országgént Törökország már így is 2,26 milliárd eurót kap a 2007 és 2010 közötti időszakra. Ezt teljes egészében olyan nettó befizető országok finanszírozzák, amelyek polgárai nem akarják Törökország csatlakozását.

Nyilvánvalóan az Egyesült Államok érdekeiről van szó. Törökország csatlakozását követően lehetőség nyílna számos nem-európai konfliktus rendezésére. Annak ellenére azonban, hogy Törökország részt vesz az Euróvíziós Dalversenyen, osztom a nagy tiszteletnek örvendő egykori német államfő, Theodor Heuss véleményét, aki egyértelműen meghatározta Európa fogalmát: az mondta, hogy Európa három dombra épült: a görög humanizmus Akropoliszára, az európai állam római Capitoliumára és a keresztény nyugati világ Golgotájára.

Doris Pack (PPE). – (DE) Elnök asszony, a Tanács soros elnöke, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az, hogy az Európai Unió bővítésébe beletartoznak a nyugat-balkáni országok is, már Thesszaloniki óta eldöntött kérdés. Ezen országok felvétele, amennyiben teljesítették a feltételeket, nem egy kegyelmi aktus, ahogy azt sokan állítják, hanem egyszerűen szükségszerű, tekintettel az Európai Unió közepén lévő földrajzi elhelyezkedésükre.

A mi stabilitásunkat az ő stabilitásuk határozza meg, ahogy ez sajnos a 1990-es években kiderült számunkra. Természetesen minden országnak meg kell felelnie a koppenhágai kritériumok által szabott követelményeknek, és mivel ezen országok korábban ellenségek voltak, nekik is részt kell venniük a regionális együttműködési programokban. Vonatkozik ez a tagjelölt országokkal szomszédos országokra is. Elvárom Szlovéniától és Görögországtól, hogy segítse a tagjelölt országokat abban, hogy gyorsan és könnyen megvalósíthassák célkitűzésüket.

Sajnos Bosznia-Hercegovina nagyon nehéz helyzetben van, és nem hiszem, hogy másfél perc elegendő lenne arra, hogy ezt részletesen vázoljam, jöllehet én vagyok ennek a térségnek az előadója. Még csak meg sem kísérlém. Mindössze azt szeretném, Bildt úr és Rehn úr, ha az ottani tárgyalások az emberekhez közel folynának, és nem kívülről diktálnának nekik.

A térség minden országának különböző hosszúságú utat kell megtennie, és segítenünk kell nekik problémáik megoldásában. Lambsdorff úr, az az elképzelés, hogy a csatlakozó országoknak több biztosuk lesz, mint az alapító tagoknak, egy meglehetősen patetikus érvelés. Valójában ez egyáltalán nem érvelés, ez egy kiütéses okoskodás. Ezt a problémát meg lehet oldani, de nem szabad ezen országok lakosait kihagyni csak azért, mert Ön nem akarja a problémát megoldani.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Gratulálni szeretnék Rehn biztos úrnak és Bildt úrnak, a Tanács soros elnökének az építő és pozitív bevezető megjegyzéseikhez.

Mint Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság (FYROM) előadója, különösen elégedetten nyugtázom, hogy az ország haladást ért el 2009-ben, és hogy a Bizottság ajánlást tett arra, hogy a Tanács tűzze ki a tárgyalások megkezdésének napját. Tudomásul vesszük továbbá, hogy Papandreou és Gruevski miniszterelnökök között megkezdődtek a közvetlen megbeszélések.

Felszólítom Bildt urat, Rehn biztos urat, valamint a kérdésben érdekelt összes tagállam kormányát, hogy emelje fel a telefonját és lépjen kapcsolatba Papandreou miniszterelnök úrral és Gruevski miniszterelnök úrral még a decemberi csúcstalálkozót megelőzően, hogy szolidaritásukról biztosítsák őket, illetve bátorítsák őket azon határozott erőfeszítéseikben, hogy sikerüljön megoldást találniuk erre a 20 éve tartó vitára.

Ez az egyetlen módja annak, hogy Görögország, mint régi uniós tagállam, képes legyen törekvéseit megvalósítani és tiszteletben tartani a térséggel szemben fennálló felelősségét.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Szerbia haladást ért el az elmúlt néhány hónapban, és a vízumliberalizációval kapcsolatos kritériumok teljesítésével megmutatta önmagának és az Európai Uniónak, hogy az eddigieknél többet képes elérni és jobban képes teljesíteni. Elismerést érdemel ezért a sikerért.

Szerbiának ki kell aknáznia rejtett lehetőségeit az uniós tagság felé vezető úton, és ezt nem csak a saját érdekében, hanem a szomszédjai, a térség egésze és az Európai Unió érdekében is meg kell tennie. Méretére és stratégiai helyzetére tekintettel, egy olyan hajtóerővé válhat, amely szorosabban összefogja a térséget. Ideje, hogy felismerje e szerepét és azt, hogy többet tehet a bővítésért, mint amit idáig tett.

A belgrádi vezetésnek szisztematikusan mindent el kell követnie a mielőbbi politikai és gazdasági reformok és a szomszédjaival folytatott együttműködés érdekében. Nem elég a Hágai Törvényszékkel folytatott teljes körű együttműködés, azt sikeresen le is kell zárni. Szerbiának javítania kell politikai kultúráján, mert az eddig elért szint minősítése hátráltathatja a csatlakozási folyamatot. Átláthatóságra van szüksége, és a lehető legszélesebb körű egyetértést kell kialakítania, valamint rendezni kell a jelenlegi kormánykoalíció és ellenzék közötti megosztottságot a kulcsfontosságú uniós kérdéseket illetően. Ugyanakkor, a gyorsabb előrelépés két fontos előfeltételét a média szabadsága és függetlensége, valamint a médiamanipuláció felszámolása jelenti.

Geoffrey Van Orden (ECR). – Elnök asszony! Mindössze annyit kérek, hogy legyünk őszintébbek, amikor Törökországgal foglalkozunk, és hogy pontosan és tisztességesen tolmácsoljuk az eseményeket, kiváltképp Ciprussal kapcsolatban, ahol a közelmúlt történelmének elferdített változata lett sajnos az elfogadott vélekedés.

Az áprilisban tartott észak-ciprusi elnökválasztásig tartó időszakban erre reális lehetőség nyílik, amelyet meg kell ragadni, és ez minden oldalra vonatkozik. Sohasem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a török ciprióták 2004-ben jóváhagyták az ENSZ újraegyesítési tervét. A Dél azonban elutasította. Nem szabad megfeledkeznünk az Európai Unió 2004 májusában tett ígéretéről sem, miszerint véget vet Észak-Ciprus elszigeteltségnek, ezt az ígéretet azonban sohasem teljesítette. Az EU-nak erkölcsi kötelessége van ezen a területen. Attól félek, hogy ha továbbra is így kezeljük a török érdekeket, akkor fennáll annak a veszélye, hogy elveszítünk egy kulcsfontosságú szövetségest egy kiemelt jelentőségű stratégiai területen, Törökországon belül pedig a helytelen irányzatokat bátorítjuk.

Természetesen sokan közülünk komolyan aggódunk a nemzeteinkkel összefüggő migrációs problémák miatt. Ez a Törökországgal folytatott tárgyalásainknak egy olyan területe, amellyel különleges és erőteljes módon kell foglalkozni.

Ha lenne még időm, akkor utalnék Horvátországra és más délkelet-európai országokra is, amelyeknek sürgősen foglalkozniuk kell a korrupcióval, a szervezett bűnözéssel és – Horvátország esetében – bizonyos magántulajdonhoz való jogokkal kapcsolatos, csatlakozást megelőző visszaélésekkel, hogy a tagjelöltséggel bizalommal lehessen előrehaladni.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Elnök asszony! Az uniós tagságra javasolt országok viszonylag szegények. Az ő európai álmuk az, hogy idézzem a biztos urat, hogy anyagi támogatást kapnak. Erről van szó. A tény az, hogy a gazdag országok, például Norvégia és Svájc, egyszerűen nem akarnak az EU-hoz csatlakozni. Mindent elmond erről az, hogy Izlandnak, amíg gazdag ország volt, nem állt érdekében az Európai Unióhoz való csatlakozás. Most, hogy csődbe ment, sajnálatos módon természetesen az izlandi kormány is beáll a sorba. Az Európai Unió Szent András-törésvonala a hét legnagyobb nettó befizető tagállam és a többi tagállam között húzódik.

Ez egy ingatag és tarthatatlan helyzet. Önök azt gondolják, hogy ezzel a minden átgondoltságot nélkülöző politikával bővítik az uniós birodalmat. Valójában azonban egy jövőbeli gazdasági káoszba hajtják.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Elnök asszony! A bővítési folyamat egyértelmű siker. A legutóbbi bővítés lehetővé tette, hogy egyesüljünk Közép- és Kelet-Európa azon országaival, amelyeket a második világháború után jogtalanul megfosztottak a szabadságtól és a jólétől. A jelenlegi bővítés a nyugat-balkáni országokra, Törökországra és Izlandra összpontosít.

Egyetértek azokkal az elképzelésekkel, amelyeket az elmúlt évek bővítési folyamatának irányadó elvéként határoztunk meg. Ez alatt a konszolidációt, a feltételhez kötöttséget és a kommunikációt értem. Más szóval, teljesítenünk kell a kötelezettségeinket, de nem szabad elhamarkodott ígéreteket tennünk a jövőbeli bővítésekkel kapcsolatban.

Másodszor, az egyes csatlakozási folyamatokban való előrelépés a feltételek maradéktalan teljesítésétől függ. A tagjelölt országoknak határozott erőfeszítést kell tenniük a szükséges reformok végrehajtása érdekében. Harmadszor, mindnyájunknak törekednünk kell arra, hogy kommunikáljunk a polgárokkal. A holnap szavazásra kerülő állásfoglalás rámutat a kommunikáció nagyon fontos kérdésére.

Ezzel összefüggésben szeretném megismételni a korábban tett szélesebb körű javaslatomat, nevezetesen, hogy szintén helyénvaló lenne, ha elősegítenénk a fiatal európaiak Unióval kapcsolatos ismereteit azáltal, hogy ezt kötelező tantárggyá tesszük a középiskolai oktatásban.

Az állásfoglalásban szereplő további fontos gondolatot a befogadóképesség jelenti. A bővítés bizonyos lépéseket követel a jelenlegi uniós tagoktól. Ami például a pénzügyeket illeti, a bővítéshez megfelelő pénzügyi forrásokra van szükség annak biztosításához, hogy az alapvető közösségi szakpolitikákat, például a közös agrárpolitikát vagy a kohéziós politikát, ne fenyegetse veszély.

A felszólalásom végéhez közeledem. Szeretnék rámutatni arra, hogy Koszovó – ahogy azt valamennyien tudjuk – különleges eset. Ugyanakkor sajnálatos, hogy az állásfoglalásnak vannak olyan szakaszai, ahol nem tették egyértelművé ezt a sajátosságot.

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A Parlamentben ma megvitatott állásfoglalást valóban pozitívnak tartom.

Egy pontra szeretnék kitérni. Úgy vélem, hogy a nyugat-balkáni országokra vonatkozó európai bővítés az európai fellépés egyik központi elemét jelenti az elkövetkező hónapokban, és az is kell, hogy maradjon.

Szeretnék a svéd elnökségnek és mindenekelőtt Rehn biztos úrnak gratulálni munkájukhoz. Ennek ellenére, nagyobb elkötelezettséget kell éreznünk a bővítési folyamat iránt.

Egyes országoknak kétségtelenül fokozottabb intézkedéseket kell tenniük a jogrendszer, a bűnözés elleni küzdelem és a reformok terén. Ugyanakkor nem szabad figyelmen kívül hagynunk azt a politikai célt, hogy ezen országokban konszolidáljuk a demokráciát, illetve elérjük, hogy gazdasági, szociális és infrastrukturális szempontból az európai utat kövessék.

Itt például olyan országokra gondolok, mint Koszovó – és e tekintetben egyetértek Lunacek asszony roma kérdéssel kapcsolatban benyújtott módosításával – mert ezt az országot nem szoríthatjuk háttérbe pusztán azért, mert öt európai ország még nem ismerte el a függetlenségét.

Összegzőképpen, megfelelő bátorságra és előretekinő politikára van szükségünk ahhoz, hogy képesek legyünk szembenézni azzal a kihívással, amit a bővítési folyamat mindnyájunk számára jelent.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Elnök asszony, a Tanács soros elnöke! Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság küldöttségének vezetőjeként szólók és beszédemben erre az országra fogok összpontosítani. Őszintén köszönöm Rehn úrnak a bátorságát. A jelentése és az, hogy zöld utat adott ennek az országnak, egy nagyon bátor előrelépést jelent, ami lendületet adott. Időközben választásokat tartottak Görögországban és új kormány van Athénban, ami olyan helyzetet és lehetőséget teremt számunkra, amelyben elérhetünk valamit. Ugyanakkor arra kérem a képviselőtársaimat, hogy higgadtan reagáljanak. Pénteken fog sor kerülni egy megbeszélésre Papandreou és Gruevski miniszterelnök között, és ha túlságosan magas elvárásokat támasztunk, azzal olyan mértékben növelhetjük a nyomást, hogy az egész dolog szétesik, ezt pedig nem akarjuk megkockáztatni.

Minden oldalt arra kell ösztönöznünk, hogy barátságban haladjon tovább a választott úton. Szeretném megköszönni az előadónak, Thaler úrnak, hogy ilyen pontosan vázolta ezt az utat. Valamint szeretnék barátomnak, Rehn úrnak sikeres jövőt kívánni a Bizottságban.

(A felszólaló elfogad egy kék kártyás kérdést a Szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése értelmében)

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Elnök asszony! Van egy kérdésem Chatzimarkakis úrhoz, ha megengedi, hogy feltegyem. Pack asszony nyilvánvalóan nem hallott engem, amikor azt mondtam, hogy kiállunk Thesszaloniki mellett. Szeretném ezt itt megismételni.

Azt akartam megkérdezni Chatzimarkakis úrtól, hogy véleménye szerint melyek azok a legfontosabb lépések, amelyeket a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságnak meg kell tennie ahhoz, hogy előrelépést érjünk el az elnevezéssel kapcsolatos vitában, valamint hogy biztosítani lehessen, hogy az éppen most kezdődő tárgyalások a lehető legsikeresebbek legyenek.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Elnök asszony! Nagyon köszönöm a kérdést. Úgy gondolom, hogy mindkét oldálnak változtatnia kell alapvető hozzáállásán, és egyértelmű, hogy mindkét fél részéről megvan a készség az előrelépésre. Most egy tartós megoldást várunk. Ezért számítok arra, hogy az elnevezéssel kapcsolatos kérdést egyértelműen és végérvényesen lerendezik egy öt perces beszélgetés keretében. Nem ez jelenti a problémát.

Az elnevezés alkalmazása, az úgynevezett hatókör jelenti a kérdés lényegét, és mindkét félnek nyilvánvalóan időre van ahhoz szüksége, hogy ezt megoldja. Tartós megoldást szeretnék látni, mert a másik lehetőség, a rövid távú megoldás katasztrófához vezethet. Ezért mindkét felet arra kell barátságosan ösztönöznünk, hogy egy széles hatókört és széles körű alkalmazást biztosító, hosszú távú megoldást találjanak.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Nagyon óvatosan kell kezelnünk azt az állítást, hogy a bővítés a stabilitás tényezője lesz.

Gondoljunk vissza arra, amit Erdogan miniszterelnök pár nappal ezelőtt mondott. Azt mondta, hogy Netanyahu úrral nem tudott kijönni, de Bashir úrral sokkal jobban megtalálta a hangot, aki ha jól tudom, az a szudáni elnök, aki ellen jelenleg vizsgálat folyik az emberiség ellen elkövetett bűncselekmények vádjával.

A szomszédok kérdéséről illetően megjegyezném, hogy amennyiben Törökország csatlakozna Európához, akkor Irán, Irak és Szíria is szomszédunk lenne. Ez nem tűnik számomra egy ideális szomszédságnak. Sokkal jobb lenne, ha Törökország a privilegiált partnerség kötelékében csatlakozna Európához. A Törökország nyugatiasodásának megállítását célzó meglehetősen aggasztó tendencia a szemünk láttára jutott előrehaladott szakaszba. Elég, ha csak a közösségi-társadalmi életet érintő intézkedésekre gondolunk, mint például a külön úszómedence a férfiak és a nők számára, az ellenzék szabadságával kapcsolatos korlátozásokra, ami egészen odáig terjed, hogy 3 millió eurós bírságot szabnak ki az ellenzéki műsorszolgáltatásokra és így tovább.

Úgy gondolom, hogy mindenképpen figyelembe kell vennünk egy tényt: lehet, hogy ennek a Parlamentnek a többsége támogatja, de a török emberek többsége ellenzi Törökország csatlakozását. Miközben mi azt követeljük, hogy terjesszük ki határainkat Törökországig, maguk a törökök ezt nem akarják.

Az Olasz Köztársaság elnöke azt mondta, hogy a szerződéseket be kell tartani. Egyetértek, de nem szabad eltekintennünk attól, hogy a törökök azok törökök.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Elnök asszony! A mai napon megvitatt jelentés pozitív üzenetet akar küldeni az európai perspektíváról és végső soron a nyugat-balkáni országok, Törökország és Izland európai uniós csatlakozásáról. Úgy hiszem, hogy mindannyian itt ebben az ülésteremben, vagy legalábbis a többségünk egyetért ezzel a pozitív üzenettel. Ezzel egy időben azonban világossá kell tenni, hogy előrelépésre van szükség a csatlakozást megelőzően. Ez nem egy rózsákkal szegélyezett út. Hitelessége fenntartása érdekében az Európai Uniónak látnia kell azt, hogy az általa előírt kritériumokat és előfeltételeket tettekkel és nem csak jó szándékkal kell teljesíteni. Más szóval a teljes körű integrációhoz teljes körű kiigazításra van szükség.

E keretek között nagyon fontos a jószomszédi kapcsolatok alkalmazása. Nem próbálhatjuk meg homokba dugni a fejünket. A tagjelölt országok és a tagállamok közötti jószomszédi kapcsolatok mögött húzódó súlyos és rendezetlen kérdések kihatnak azon országok csatlakozás felé vezető lépéseire, amelyek ehhez a családnak kívánnak tartozni. Szlovénia és Horvátország példája is ezt igazolja. Ezért kell megoldani a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság elnevezésének rendezetlen kérdését még a csatlakozási tárgyalások megkezdése előtt, nem pedig azt követően. Ennek egyszerű oka van. Amennyiben ezen ország számára a tárgyalások megkezdésének napját még a kérdés rendezése előtt kitűzik, akkor kormányát már semmi sem fogja komolyan ösztönözni arra, hogy konstruktív álláspontra helyezkedjen annak érdekében, hogy végül egy kölcsönösen elfogadható megoldást sikerüljön találni Görögországgal.

Ami Törökországot illeti, a Ciprusi Köztársasággal kialakított kapcsolatainak szabályozása és a katonai repülőgépei görög területek feletti átrepülésének beszüntetése a csatlakozás felé haladás felgyorsításának

két fontos tényezőjét jelenti. Ezen gondolatok mentén fogunk arról dönteni, hogy milyen álláspontot képviseljünk a holnapi szavazáson.

Richard Howitt (S&D) . – Elnök asszony! A mai vita és az állásfoglalás lehetőséget teremt az új Európai Parlament számára, hogy ismételten elkötelezze magát az Európai Unió további bővítése mellett, hogy tudomásul vegye a szinte az összes tagjelölt országban tapasztalható pozitív fejleményeket, és hogy emlékeztessük magunkat arra, hogy a kereskedelem szabadabbá tételével, a stabilitás megszilárdításával, a határaink hatékonyabb ellenőrzésével és népeink számára az utazás és a szabad mozgás lehetőségének kiszélesítésével megerősítjük – nem pedig gyengítjük – az Európai Uniót.

Az európai konzervatívok ma ismételten azt mondják, hogy támogatják a bővítést, ugyanakkor az új képviselőcsoportjuk alapító okiratából ezt kihagyják, és e képviselőcsoport hivatalos szónoka a mai vita során elismételte, hogy ellenzi Törökország csatlakozását, és ezzel egy táborba kerültek a szélsőjossal, ahogy azt ma délután valamennyien hallottuk.

Ugyanakkor őszinte köszönetem fejezem ki Olli Rehn biztos úrnak, akinek jó humoráról árulkodott az imént tett megjegyzése, miszerint a jövőben a Bővítési Főigazgatóság nem lehet egyenlő távolságra sem a Tanácstól sem a Bizottságtól, a rue de la Loi közepén.

Értékelem jó humorát és értékelem helyes döntését. Remélem, hogy az ő öröksége az lesz, hogy az összes jelenlegi uniós tagjelölt ország csatlakozni fog.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Elnök asszony! Mindig szoros volt a kapcsolat Izland és az Európai Unió között, és mint a Svájjal, Izlanddal, Norvégiával és az Európai Gazdasági Térséggel fenntartott kapcsolatokért felelős küldöttség elnöke, nagy örömmel üdvözöltem a múlt héten Izlandból érkezett parlamenti küldöttséget. Remélem, hogy hamarosan megalakul a parlamenti vegyes bizottság, az izlandi kormány pedig szoros megbeszéléseket folytat a Bizottsággal az Unió külügyminisztereinek tavaly júliusi határozatát követően. Biztos vagyok abban, hogy az európai vezetők zöld utat adnak következő tavaszi csúcson ahhoz, hogy a megkezdődhessenek a tárgyalások Izland és az Unió között. Mivel Izland tagja az Európai Gazdasági Térségnek, a fejezetek közül már huszonkettőt teljesített. Már sok munkát elvégzett. Biztos vagyok abban, hogy a többi fejezettel is pozitív, célirányos módon és a barátság szellemében fognak foglalkozni.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Elnök asszony! Lengyelként, de egyben öt éve uniós polgárként szeretném nagy elégedettségemet kifejezni azzal kapcsolatban, hogy a beszélgetést ilyen illusztris társaságban folytatjuk, olyan emberek körében, mint Rehn úr és Bildt úr, akik aktív részt vállaltak a bővítési folyamatban. Az Európai Unió további bővítéséről beszélünk, és tesszük ezt azok ellenére, akik azt mondják, hogy az EU elérte a területi fejlődéssel kapcsolatos lehetőségeinek felső határát. Az egyetlen jó hírem a további bővítés ellenzői számára az, hogy 2009-ben semmilyen uniós bővítés sem lesz.

Nem szeretném, ha az uniós bővítési folyamatot kizárólag a jogi záradékok szemszögéből néznénk. Szeretném, ha történelmi folyamatnak tekintenénk. A történelemből végül is megtanulhatjuk, hogy például a Balkán több 20. századi konfliktusnak is a forrása volt. Ezek olyan konfliktusok voltak, amelyek az egész kontinensre kiterjedtek, ilyen volt az első világháború, a 90-es évek háborúja, amelyek szintén kihatottak más országokra, ha másért nem, de a több millió ember migrációja miatt mindenképpen. Ezért véleményem szerint a balkáni államok Európai Unióba való felvétele jelentheti az EU eddigi legfontosabb hozzájárulását kontinensünk stabilizációjához és békéjéhez.

Ha mondhatnék még valamit azzal kapcsolatban, amit Bildt úr a nyitott ajtókról mondott, arra szeretném kérni, hogy ne feledkezzen meg arról, hogy még mindig vannak olyan országok, amelyeket nem említettünk meg a mai dokumentumban, de uniós tagságról álmodnak.

Emine Bozkurt (S&D) . – (NL) Először is sajnálom, hogy most nem tudunk kedvező képet festeni Bosznia-Hercegovina politikai helyzetéről.

Ezen ország reformfolyamatát még mindig a helyi politikai erők bénítják. A két politikai egység képtelen volt közös jövőképet kialakítani, aminek következtében megtorpant a fejlődés.

Még egyszer szeretném kihangsúlyozni egy fenntartható alkotmányos keret kiépítésének a fontosságát, amelyre az országnak és az intézményeinek a hatékonyabb működéshez van szüksége. Ezért felszólítom mindkét politikai egység vezetőit, hogy kiindulópontként tegyenek meg mindent ennek érdekében.

Továbbá szeretném megjegyezni, hogy örömmel értesültem arról, hogy Törökország oly közel áll Madlener képviselőtársam pártjának, a holland Szabadság Párt szívéhez. Pontosan Törökország Európai Unióval folytatott tárgyalásainak köszönhető az, hogy ez az ország ilyen óriási előrelépést tett. Éppen ezért arra számítottam, hogy a Szabadság Párt nagyobb mértékben fogja támogatni a tárgyalási folyamatot.

Végezetül arra szeretnék rámutatni, hogy a csatlakozási folyamatnak eredményorientátnak kell lennie, és ezt nem a csatlakozási időpontnak, hanem az elért eredményeknek kell vezérelnie. Csak azt követően lehet egyáltalán csatlakozásról beszélni, ha a tagjelölt országok megfeleltek az előírt követelményeknek, és ezáltal jogosulttá váltak a teljes jogú tagságra.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Elnök asszony, biztos úr, miniszter úr! Önök jogosan hangsúlyozták, hogy a Lisszaboni Szerződés elfogadásával a bővítési politika új korszakába léphetünk, és nekünk realitán és tiszta fejjel kell megkezdenuk ezt az új folyamatot: ez ennek az állásfoglalásnak a lényege.

Egyrészt az új folyamat nem azt jelenti, hogy mindent egy lapra kell feltenni. Ez lenne a legbiztosabb módja annak, hogy félreértés, sőt akár gyanakvás alakuljon ki a lakosság körében, és ez lenne a legjobb módja annak is, hogy téveszmék alakuljanak ki a tagjelölt országok között, arra bátorítva őket, hogy átfogóbb reformokat célzó politikák helyett a politikai retorika és politikai kozmetikázás mögé bújjanak. Körültekintően kell eljárunk azon lépések, feltételek és értékek terén, amelyeknél nem köthetünk kompromisszumot, és szerintem ez különösen vonatkozik a nemzetközi büntetőtörvényességgel való együttműködésre is.

Másrészt, amilyen egyértelműen csak lehet, újra meg kell erősíteni, hogy a Nyugat-Balkán helye, minden nyugat-balkáni ország helye, beleértve Koszovót is, ténylegesen az Európai Unióban van, és erőfeszítéseik folytatására és fokozására kell bátorítanunk őket. Nincs ellentmondás aközött, hogy egyrészt egyértelművé tesszük az elvárásokat, másrészt pedig teljes egészében támogatjuk a bővítési folyamatot, beleértve a nyugat-balkáni országokat is, mint ahogy aközött sincs ellentmondás, hogy azt a filozófiát követjük, hogy mindenkit érdemei alapján ítélünk meg, miközben a térség minden országát érintő fontos kezdeményezéseket kell tennünk, mint amilyen például a vízumliberalizáció.

Végezetül engedjék meg, hogy Törökországról szóljak. Mielőtt találgatásokba bocsátkoznék Törökország csatlakozási folyamatának hipotetikus jövőbeli kimenetelét illetően, egyszerűen azt mondom, hogy a Bizottság tudomásul vette, most már második éve, hogy semmilyen előrelépés nem történt az Ankarai Jegyzőkönyvvel kapcsolatban, és emiatt a tárgyalások semmilyen új fejezetét sem lehetett megnyitni.

Hannes Swoboda (S&D) . – (DE) Elnök asszony! A vita elejét elmulasztottam, mivel Horvátország előadójaként beszámolót kellett tartanom az EU-Horvátország parlamenti vegyes bizottságban.

Szeretném megragadni ezt az alkalmat, hogy megköszönjem Bildt úrnak és Rehn úrnak, hogy segítettek legalább egy átmeneti megoldást elérni a Szlovénia és Horvátország közötti határvitában. Ez jó példa arra, hogy a Tanács, a Bizottság és a Parlament közötti együttműködés hogyan tud ezen országoknak segíteni problémáik megoldásában. Én is hozzájárultam annak biztosításához, hogy a Szerződést szinte egyhangúlag ratifikálták, legalábbis Horvátországban.

Számomra azonban Bosznia-Hercegovina sokkal nagyobb aggodalomra ad okot. A közelmúltban voltam Banja Lukában és Szarajevóban. Való igaz, hogy Dodik úr belement néhány kompromisszumba és a megbeszélésünk során néhány számára elfogadható módosításra tett ajánlatot. Én azonban Pick asszony imént említett gondolatára szeretnék visszatérni. Hogyan tudunk kapcsolatba kerülni a lakosság széles körével? Sokan szeretnék, ha lehetőség lenne a véleménynyilvánításra és feloldódnának azok az ellentmondások, amelyek több szakpolitikát jellemeznek felső szinteken. Valahogy el kell érniük, hogy közvetlenül a lakossághoz szóljunk, mert ellentétben azzal, amit Dartmouth grófja megint elmondott, sok olyan ember van a térségben, akit nem az európai uniós pénz érdekel, hanem egy gyűlölettel és háborúval teli térségből egy békén és megértésen alapuló unióba akar menni. Erről szól az Európai Unió. Ezt Ön nem akarja és soha nem is fogja megérteni. Ugyanakkor Szarajevóban és Banja Lukában az emberek tudják, hogy mit jelent Európa, és ők azok, akiknek szükségük van a segítségünkre.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Elnök asszony! Horvátországot a jövő évben fel kell vennünk az Európai Unióba, de legalábbis be kell fejeznünk a csatlakozási tárgyalásokat és meg kell kezdenünk a ratifikációs folyamatot. Horvátország 20 éve halad az Európai Unióhoz való csatlakozás és a béke irányába. Mesterséges akadályokat gördítettek az útjába, és hálás vagyok a svéd elnökségnek azért, hogy segítettek ezek elmozdításában.

Horvátország kétharmados többséggel ratifikálta a Szlovéniával kötött megállapodását, és mindent meg kell tennünk annak biztosítása érdekében, hogy Szlovénia is teljesítse az Európai Unióval szemben fennálló

kötelezettségeit. A 2010-es kitűzött időpont szintén fontos, mert itt magának az Európai Uniónak a hitelességéről van szó.

Ami Macedóniát illeti, remélem, hogy a svéd elnökségnek sikerül elérnie, hogy jövő évben megkezdődhessenek a csatlakozási tárgyalások, hogy végül megoldhassuk a még mindig fennálló kétoldalú problémát. Remélem, hogy meg tudjuk változtatni a jelentés szövegét, amely meglehetősen egyoldalúan túl sok kötelezettséget ró Macedóniára, és túl keveset szomszédjaira. Mindenkinek ki kell vennie a maga részét, beleértve az Európai Unió tagjait is.

Rendkívül fontosnak tartom, hogy Koszovót teljes egészében bevonjuk a thesszaloniki folyamatba, és ezek nagyon fontos szakaszok az Albertini jelentésben. Ennek az országnak is európai perspektívára szüksége van. Felszólítom azon tagállamokat, amelyek eddig még nem tették meg, hogy ismerjék el Koszovót, hogy elhárulhassanak a jogi és technikai problémák, és Koszovó teljes körű szerepet játszhasson az integrációs folyamatban.

(A felszólaló elfogad egy kék kártyás kérdést a Szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése értelmében)

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Elnök asszony! Megfigyeltem, hogy Posselt úr, a többi képviselőhöz hasonlóan a „Macedónia” kifejezést használja a FYROM-ra. Pontosan ez a kifejezés „Macedónia” képezi a sűrűlódás tárgyát Görögország, amely az Európai Unió tagállama, és e tagjelölt ország között. Nagyon hálás lennék, ha egy ajánlást lehetne képviselőtársaim felé megfogalmazni azzal kapcsolatban, hogy az ország tényleges nevét használják.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Elnök asszony! Röviden azzal szeretnék válaszolni, hogy idézném az igen tisztelt Cohn-Bendit képviselőtársamat a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjából, aki egyszer azt mondta ebben a Házban: „Macedónia az Macedónia az Macedónia”. Pontosan ugyanezen az állásponton vagyok én is. Egy szomszédos ország zaklatása sohasem segít.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Elnök asszony! Mindössze egy Macedónia létezik és az görög, és ezért abba kell hagyni ezeket a játszadozásokat. Amikor ebben az ülésteremben beszélünk, akkor azt a kifejezést kell használnunk, amit mindenki elfogadott, és a FYROM tagjelölt országot, „FYROM”-ként és nem „Macedónia”-ként fogadtuk el.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Először is szeretném megköszönni Albertini úrnak a nehéz jelentéssel kapcsolatban végzett munkáját. Ez a jelentés az uniós csatlakozás kritériumainak teljesítése terén eltérő felkészültségi szintet elérő országok előrehaladásának felgyorsítását célzó stratégiáról szól. Megértem és támogatom Albertini úr azon kívánságát, hogy a legnagyobb mértékben tisztázza a helyzetet, és szabad utat adjon ahhoz, hogy Európai Unió tovább bővüljön a nyugat-balkáni országokkal, Izlanddal és Törökországgal. Ugyanakkor a javasolt módosítások többsége azt mutatja, hogy ez egy összetett kérdés. Amint december 1-jével hatályba lép a Lisszaboni Szerződés, értékelnünk és növelnünk kell Uniónk integrációs képességét, mert polgáraink támogatása nélkül az a veszély fenyegeti az Európai Uniót, hogy egy tartalom nélküli struktúrává válik.

Támogatom továbbá azt a nézetet is, hogy a tagállamok ne állítsanak a tagsággal kapcsolatban teljesíthetetlen feltételeket a tagjelölt országok elé. Minden kétoldalú problémát az európai egyetértés, a közös értékek, a történelem és a kultúrák megosztásának szellemében kell rendezni. Ezzel összefüggésben arra szeretnék felszólítani mindenkit, hogy közösen emlékezzünk meg a Balkán-félsziget történelmi eseményeiről és hőseiről.

Kyriakos Mavronikolas (S&D). – (EL) Elnök asszony! Én azzal kapcsolatban szeretnék hozzászólni, hogy szerintem Törökország érdekeinek kezelése sérti a Ciprusi Köztársaság érdekeit. Elégedetlenségemet kívánom kifejezni amiatt, hogy nem foglalkozunk a Ciprusi Köztársasággal összefüggő kérdésekkel, viszont olyan kérdéseket, amelyekben Törökországot el kellene ítélni, ma arra használják fel, hogy javítsanak Törökország európai uniós csatlakozásának helyzetén. Még 2006-ban Törökország elkötelezte magát a Ciprusi Köztársaság elismerése és az Ankarai Jegyzőkönyv alkalmazása mellett, továbbá ígéretet tett arra, hogy segít a ciprusi kérdés megoldásában. Semmit sem tett. Éppen ellenkezőleg, a mai vitát is Törökország érdekében folytatjuk, amit megkoronáznak az energiaügyi fejezet megnyitására tett erőfeszítések, amely természetesen magának az Európai Uniónak az érdekeit szolgálja. Meg fogják azonban érteni, hogy a Ciprusi Köztársaságnak mint kis államnak meg kell védenie saját érdekeit és Törökország elleni szankciókat kell követelnie, amelyek közül az egyik természetesen az, hogy megakadályozza bizonyos fejezetek megnyitását.

Franziska Keller (Verts/ALE). – Elnök asszony! Először is képviselőcsoportom, a zöldek, azt szeretné, ha semmiféle időpontot nem határoznánk meg Horvátország csatlakozására. Szerintünk a tapasztalat azt mutatja, hogy ez nem jó ötlet, és Horvátország akkor csatlakozzon, ha teljesítette a kritériumokat.

Másodszor, Brok úr, a koppenhágai kritériumok természetesen érvényesek. A kritériumok megvannak; nem kell újra és újra elismételni őket. Mi tartjuk magunkat az Európai Unió csatlakozással kapcsolatos megállapodásaihoz és a koppenhágai kritériumokhoz. A csatlakozási folyamat célja maga a csatlakozás.

Amikor Törökországról beszélünk, akkor nem szabad megfedkezünk arról a bámultatos előrehaladásról, amelyet Törökországban olyan területeken értek el, ahol pár évvel ezelőtt még azt gondoltuk volna, hogy lehetetlen lesz. Ez a csatlakozási folyamat egyértelmű sikere, amiről nem szabad megfedkezünk.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Elnök asszony, biztos úr! Hadd köszönjem meg Önnek az Európai Unió bővítése érdekében végzett elkötelezett munkáját. Az Európai Unió az elmúlt két év során erőteljes befolyást gyakorolt a demokratikus változásokra és a gazdasági deregulációra a Nyugat-Balkánon. A néhány nyugat-balkáni ország számára biztosított vízummentesség és a FYROM csatlakozási folyamatának megkezdése olyan előrelépést jelent, amelynek előnyeit az európai polgárok fogják élvezni, mind az EU-val folytatott igazságügyi és rendőri együttműködésből kifolyólag, mind pedig gazdasági szempontból.

Úgy gondolom, hogy a jelenlegi gazdasági válságot tekintve az uniós bővítés megoldást kínál az Európai Unió gazdaságának újraélesztésére. Ugyanakkor nem szabad megfedkezünk azokról a negatív következményekről, amelyek az Európai Unió részéről, a nyugat-balkáni térség különböző országainak felkínált igazságtalan előnyökből fakadnak. A Bizottságnak alaposan végig kell gondolnia azt, hogy Moldovát is bevonja a Nyugat-Balkánba tartozó országok csoportjába, mivel a szomszédos országok számára nyújtott, a szükséges reformok végrehajtását elősegítő segélyeknek továbbra is igazságosnak kell lenniük. Moldova egy lehetséges tagjelölt ország, amely készen áll arra, hogy csatlakozzon az Európai Unióhoz a politikai és gazdasági integrációs folyamat részeként.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Az Európai Uniónak most már van egy alkotmánya – a Lisszaboni Szerződés –, van egy elnöke és van egy külügyi és biztonságpolitikai főképviselője. Ezért új nézőpontot érvényesíthetünk, amikor a nyugat-balkáni országokat, Izlandot, és főleg Törökországot érintő új bővítési folyamattal foglalkozunk.

Tudatában vagyok annak, hogy sokan vannak az Európai Unióban, akik nem szívesen kötelezik el magukat egy új bővítési folyamat mellett, de például Románia és Bulgária tapasztalata megmutatja, hogy az EU-hoz való csatlakozás jelenti a leghatásosabb eszközt annak, hogy országainkban pozitív változások menjenek végbe.

Természetesen nagyon kritikus szemmel kell néznünk az Európai Unióhoz csatlakozni kívánó országokban végbemenő folyamatokat. Mindenekelőtt a demokratikus politikai rendszerek szilárdságára és működőképességére kell összpontosítanunk. Megfelelő eszközeink vannak arra, hogy figyelemmel kísérjük a csatlakozási feltételek teljesülését. Ha világosabb csatlakozási kilátásokat ajánlanánk fel ezen országok számára, az stabilizációs tényezőt jelentene és katalizátorként hatna a tagjelölt országok belső fejlődésére.

György Schöpflin (PPE). – Elnök asszony! Nagyon hálás vagyok azért, hogy lehetőségem van néhány gondolatot megosztani Önökkel. A bővítést helyesen az Európai Unió egyik legsikeresebb szakpolitikájának nevezték; és ezt sokan közülünk elmondták már ebben a vitában. Valamint az a gondolat, hogy Európa központi értékeinek – azaz a demokráciának, az emberi jogoknak és a szolidaritásnak – Európa minden államára ki kell terjednie, most is és a jövőben is Európa identitásának középpontjában fog állni.

A ma létező Európa a köré a javaslat köré épült fel, hogy Európa államai az integráción keresztül fokozatosan elfogadják majd a konfliktusok békés rendezését, de ezt a folyamatot csak erőfeszítések árán lehet keresztülvinni. A csatlakozó államoknak alaposan át kell alakulniuk annak érdekében, hogy teljesíteni tudják az uniós tagság követelményeit. Ki kell hangsúlyozni azonban, hogy ez folyamat önkéntes. Egyetlen államot sem kényszerítünk csatlakozásra, de annak érdekében, hogy csatlakozhassanak az EU-hoz, bizonyos feltételeknek meg kell felelniük.

Ezzel egy időben, pontosan azért, mert a feltételeknek való megfelelés jelentős erőfeszítéseket követel, a csatlakozó országokat arra is ösztönözni kell, hogy tegyék meg a szükséges erőfeszítéseket, sőt még annál is többet. Az uniós tagsággal járó kötelezettségeket a papírról a gyakorlatba kell átültetni. Végrehajtás nélkül üres marad a folyamat.

Ezt az üzenetet küldi az Albertini állásfoglalás a leendő uniós tagjelölteknek. Az EU készen áll arra, hogy teljes jogú tagként elfogadja a nyugat-balkáni államokat és Törökországot, de tőlük függ, hogy teljesítik-e az EU által meghatározott feltételeket.

Carl Bildt, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony! Megpróbálok rövid lenni.

Először is, ha ez helyénvaló az elnökség szemszögéből, akkor csatlakozom azon képviselőkhez, akik elismeréssel illették Rehn biztos urat az elmúlt öt év során végzett munkájáért. Sok mindent sikerült megvalósítani. Lehet, hogy az utódjának jó, hogy még maradt teendő, de így is sok mindent sikerült elvégezni.

Szeretném kifejezni elismerésünket azzal kapcsolatban, hogy a nagyobb politikai képviselőcsoportok képviselői a vita folyamán ilyen széles körű támogatásban részesítették a bővítési politikát. Úgy gondolom, hogy ez egy erőforrást jelent.

(Közbeszólás Willam (The Earl of) Dartmouth részéről: „Hallotta ön a vitát?”)

Hallottam a vitát. Ön nem tartozik egyik nagyobb képviselőcsoporthoz sem. Sajnálom.

Severin úr egyike volt azoknak, akik megemlítették, hogy ez egy olyan folyamat, amit az emberekkel is el kell fogadtatnunk. Ezzel egyetértek, de azt is el kell ismernünk, hogy ehhez mindnyájunk részéről eltökélt politikai vezetésre van szükség. Ha visszatekintünk az Uniónk történelmére, könnyen megfigyelhetjük, hogy az európai integráció történelmének csak igen kis része történt a közvélemény valamilyen hirtelen hullámának követelése következtében.

Szinte minden a képzelőerőre épülő, előretökélő és sok esetben nehéz és nagy igényeket támasztó politikai vezetés következménye, de következésképpen a polgáraink támogatását is sikerült megnyernünk ahhoz, amit teszünk.

Mint már mondtam, országom miniszterelnöke voltam, amikor beléptünk az Európai Unióba. Egy nagyon keserves népszavazási kampányt vívtunk meg. Épp hogy sikerült megnyernünk. Egy jó ideig a közvélemény Unió-ellenes volt. Most pedig, ha megnézzük a közvélemény-kutatásokat, mi vagyunk az egyik leginkább Európa-barát ország Európában. Ennek eléréshez politikai vezetésre volt szükség. Önmagától ez nem történik meg.

Hadd mondjam el azt is, amikor Európa bonyolultabb területeire térünk rá, hogy a megbékélés nem könnyű. Ehhez nagyon sok vezetői munkára van szükség, és Európa minden részén el kell még érünk a teljes megbékélést.

Több felszólaló is jogosan felvetette a Nyugat-Balkánt. Hadd biztosítsam Önöket arról, hogy tisztában vagyunk Koszovó kérdésével és előrehaladásuk szükségességével, figyelembe véve néhány Unión belüli ügyet is.

Boszniát is sokan szóba hozták, mint például Pack asszony és Swoboda úr, és ezzel kapcsolatban szeretnék néhány megjegyzést tenni. Idén négy teljes napot töltöttem el Bosznia politikai vezetőivel; megpróbáltam náluk haladást elérni és elmondani nekik, hogy milyen veszélyekkel jár az, ha lemaradnak, miközben a térség többi országa előrehalad. Valószínűleg túl sokat tettem, mert végső soron, ahogy Pack asszony mondta, ezt nekik maguknak kell megtenniük. Ez az ő országuk és nem a miénk, de nekünk kötelességünk elmondanunk nekik, hogy amennyiben ezt nem teszik meg, akkor a térség többi országa előrehalad majd, az pedig nem lesz jó az országuknak. Ezt próbáltuk elérni, és bizonyos mértékig még most is ezt próbáljuk tenni.

A bővítési folyamatunk, ahogy azt mindenki hangsúlyozta, egy teljesítmény alapú folyamat. Ehhez reformokra van szükség. Megbékélésre van szükség. Valaha ez Svédországra is vonatkozott, és sikerrel jártunk. Ez mindnyájunkra egyaránt vonatkozik.

Ami azt az úriembert illeti, aki részt kívánt venni a vitában, észrevettem, hogy több úriembernek is – főleg – ott fenn a szélsőjobbról, fenntartása volt Törökországgal kapcsolatban, hogy a lehető legenyhébben fogalmazzak. Ha jól értettem az érvelést, akkor az az volt, hogy Törökország túl nagy, túl bonyolult és túlságosan muzulmán.

Ha elolvassák a Szerződés 49. cikkét – amelyen politikánknak alapulnia kell –, az nem tesz kivételt a nagy országokkal, nem tesz kivételt a bonyolult esetekkel és nem tartalmaz semmilyen vallási kritériumot.

(Taps a balközépről)

Ehhez kell tartanunk magunkat. Hallottam a keresztény örökséggel kapcsolatos megható szavakat, és sok igazság van bennük. Lehet, hogy a katolikusok, az ortodoxok vagy a protestánsok és az anglikánok ezt különbözőképpen értelmezik, de óva intenek mindenkit attól, hogy a zsidó örökséget Európán kívülinek definiálja. Ők nem keresztények, de ők is, történelmünk összes problémáival együtt, részesei Európánk múltjának, jelenének és jövőjének.

Vallom továbbá, hogy hasonlóképpen hiba lenne elhatárolni az iszlám vallást követő polgárokat, éljenek akár a már létező tagállamokban, éljenek akár Boszniában, éljenek bárhol máshol vagy akár Törökországban, és kizárni őket a Szerződés 49. cikkének alkalmazhatósága alól. Szerintem ez hiba lenne.

(Taps a balközépről)

Érdeklődéssel hallgattam ezzel összefüggésben a Görögországot képviselő Koppa asszony megjegyzéseit, mind a nyugat-balkáni kihívásokat, mind a Törökországgal való megbékélést illetően, és tudomásul vettem Papandreou miniszterelnök közelmúltban tett lépéseit és kijelentéseit.

Végezetül pedig hadd térjek rá egyik kedvenc témámra. Valaki említette, ahogy az néha megesik ebben a vitában, a befogadóképesség kérdését – hogy egyszerűen nem tudunk túl sok országot felvenni. Nekem nem tetszik ez a szó. Én nem úgy tekintek az Unióra, mint ami nemzeteket „szippant be”. Nem tudom, hogy beszippantottuk-e Nagy Britanniát. Nem tudom, hogy Franciaország akarja-e, hogy beszippantsák. Remélem, hogy Svédországot sohasem fogják beszippantani.

Én úgy tekintek az Unióra, mint ami gazdagabbá teszi az országokat a csatlakozáskor, és még nem láttam olyan bővítést, amelytől meggyengült volna az Uniónk. Minden egyes bővítés, annak ellenére, hogy nehéz volt, Uniónkat erősebbé, gazdagabbá és ambíciózusabbá tette, és én biztos, hogy nem azok közé tartozom, akik azt hiszik, hogy itt ér véget a történelem. Minden esetben a 49. cikk alkalmazandó.

Végezetül, az egyik úriember azt mondta, hogy vannak még más olyan országok, amelyeket nem vitattunk meg. Ez igaz. A 49. cikk minden egyes európai országra vonatkozik, beleértve azokat is, amelyeket a mai vitában még nem említettünk meg.

Olli Rehn, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Szeretném megköszönni Önnek a nagyon élénk és lényegre törő vitát az uniós bővítésről és a jelenlegi, jövő évi, és a közeljövőbeli stratégiáinkról. Ez a vita megfelelt a Parlament legjobb demokratikus hagyományainak, és hálás vagyok a gondosan végrehajtott bővítési politikánk széles körű jóváhagyásáért.

Önök joggal hangsúlyozták az egyidejű és párhuzamos elkötelezettség és feltételhez kötöttség fontosságát az európai uniós bővítésnél. Egyetértek ezzel, és ki kívánom emelni, hogy milyen rendkívüli módon fontos, hogy egyidejűleg tisztességesek és határozottak is legyünk.

Tisztességesnek kell lennünk, és tiszteletben kell tartanunk azon kötelezettségvállalásainkat, amelyeket a Délkelet-Európát, azaz a Nyugat-Balkánt és Törökországot felölelő konszolidált bővítési menetrendünkben tettünk. Ezzel egy időben, lehetünk olyan határozottak, amilyen tisztességesek vagyunk, és szigorú feltételeket kell alkalmaznunk, amikor az említett és a lehetséges tagjelölt országokkal foglalkozunk.

Ezek csak együttesen működnek – egymást követve és egységben –, és ez valóban a legjobb recept a reformok, valamint a demokratikus és gazdasági átalakulás ösztönzésére Délkelet-Európában. Ez a legjobb recept a nyugat-balkáni stabilitás megszilárdítására és olyan reformok ösztönzésére, amelyek megerősítik az alapvető szabadságjogokat Törökországban.

Úgy gondolom, hogy Flautre asszonynak igaza van abban, hogy nem lehet – jellegéből adódóan – a bővítésnél vonzóbb tisztség. Én egy szerény ember vagyok – akár hiszik, akár nem – és úgy gondolom, hogy vannak bizonyos korlátai annak, hogy mennyi vonzalmat és elragadtatást képes az ember elviselni. Mint ahogy azt Carl kérte, marad még munka az utódom, a következő Bizottság és a Parlament számára is.

Mindenesetre, nagyszerű volt Önökkel dolgozni. Közös sikerült változást elérnünk. Emlékezzünk arra, hogy az uniós bővítés nagymértékben hozzájárult ahhoz a tényhez, hogy ma Európa egész és szabad. Tegyük meg mindent annak érdekében, hogy ez így is maradjon, és fejezzük be munkánkat Délkelet-Európában.

(Taps)

Elnök. – Egy állásfoglalásra⁽¹⁾ irányuló indítványt nyújtottak be az eljárási szabályzat 110. cikkének (2) bekezdése alapján.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. november 26-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) Rendkívül fontosnak tartom, hogy Parlament részt vegyen a bővítési folyamat értékelésében. Ez a folyamat jelentős sikert jelent az Európai Uniónak, ami békét és stabilitást hozott számára. Ennek tükrében nem szabad megfedkezünk arról, hogy a nyugat-balkáni országok földrajzilag, kulturálisan és történelmileg is Európa részét képezik. Az állásfoglalásban említett lehetséges tagjelölt országok közül én a Szerbia részéről tett sikeres erőfeszítéseket és kézzelfogható előrelépést szeretném kiemelni. Az ország előrehaladt és egyoldalúan végrehajtotta az EU-val aláírt, kereskedelemről szóló ideiglenes megállapodást, megmutatva ezáltal, hogy eltökélt szándéka az Európai Unióhoz való közeledés az előtte álló politikai és gazdasági nehézségek ellenére. Az Európai Parlamentnek arra kell Szerbiát ösztönöznie, hogy haladjon tovább az Európai Unió felé vezető úton. Ezzel kapcsolatban arra kell kérnünk a Tanácsot és a Bizottságot, hogy nyitottságról adjon tanúbizonyságot, és építő jelleggel folytassa a tárgyalásokat ezzel az országgal. Úgy hiszem, hogy Szerbia uniós integrációs folyamatának előrehaladása nem függhet Koszovó függetlenségének elismerésétől.

Takis Hatziigeorgiou (GUE/NGL), írásban. – (EL) A Törökország-ellenes álláspont egy fontos kérdés, amelyről a bővítés keretei között fogunk beszélni az Európai Tanács decemberi ülésén. A teljes integrációt támogatjuk, tekintettel arra, hogy ennek a célkitűzésnek ösztönző erőként kell hatnia a reformokra és a fontos kérdéseket érintő politikai változásokra. Felhívjuk a figyelmet arra, hogy Törökország még mindig nem tett eleget az EU-val és az összes tagállammal szemben fennálló szerződéses kötelezettségeinek. Haladéktalanul hozzá kell látnia kötelezettségvállalásai teljesítéséhez, ellenkező esetben nem fog sértetlenül túljutni a decemberi értékelésen. Az értékelés alapját képező kötelezettségvállalásokat és határidőket a december 6-i következtetések tartalmazzák. Ezek között szerepel a kiegészítő jegyzőkönyv alkalmazása, a Ciprusi Köztársaság elismerése és a vele való kétoldalú kapcsolatok javítása, valamint a ciprusi kérdés rendezési folyamatára vonatkozó konstruktív álláspont. Abszurd, hogy miközben integrációra és a szabályozó szerep betöltésére törekszik a térségben, Törökország továbbra is megsérti a nemzetközi jogot és az Európai Unió alapját képező elveket azáltal, hogy megszálló csapatokat tart fenn egy tagállamban. Végezetül, az energiaügyi fejezetet egészen addig nem lehet megnyitni, amíg Törökország akadályozza a Ciprusi Köztársaságot abban, hogy gyakorolhassa szuverén jogait a kizárólagos gazdasági övezetében.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) Az EU olyan, mint egy építés alatt álló épület, ezért a bővítés leállításának elképzelése azzal az elvvel lenne ellentétes, amelyen alapszik. Az EU-Szerződés 49. cikke szerint: „Bármely olyan európai állam ... felvételét kérheti az Unióba”. Pontosan ezért van az, hogy a nyugat-balkáni országokra, Izlandra és Törökországra vonatkozó bővítési stratégia, tevékenységünk részeként, egyre nagyobb figyelemben részesül. Fenntartások nélkül támogatom ezt a komoly érdeklődést. Horvátországnak, Törökországnak és a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságnak tagjelölt státusza van, mivel felelősségteljesen elindultak az integrációhoz vezető úton. Izland, Montenegró és Albánia benyújtotta csatlakozási kérelmét, és ebből az első két kérelmet a Bizottság most értékeli. Egyértelműen vannak még megoldandó problémák, mint például a korrupció, a bűnözés vagy a média szabadsága. A vízummentességi rendszer december 19-étől Szerbiában, Montenegróban és a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságban való bevezetése jelentős lendületet ad majd ennek a folyamatnak. Ugyanakkor szeretném felhívni figyelmüket arra a tényre, hogy amikor bővítésről beszélünk, akkor a Moldovai Köztársaságot is meg kell vizsgálnunk, amely egy kulcsfontosságú politikai időszakon megy most keresztül a demokráciához és az uniós csatlakozáshoz vezető út megkezdését illetően. Ennek tudatában kell támogatnunk a Moldovai Köztársaságra vonatkozó európai stratégia (2007-2013) célkitűzéseinek végrehajtását annak érdekében, hogy sikerüljön mindkét oldal által kívánatosnak tartott eredményeket elérni.

Tunne Kelam (PPE), írásban. – Három észrevételt szeretnék tenni. Először is örülök annak, hogy Carl Bildt külügyminiszter úr kihangsúlyozta az Albertini állásfoglalás legfontosabb üzenetét, miszerint az EU továbbra is szilárdan elkötelezett a bővítési politika mellett, és azt az EU egyik legsikeresebb szakpolitikájának tekinti. Ez jelentős mértékben Rehn biztos úr kiváló munkájának köszönhető. A második fontos üzenet az, hogy a jogállamiság tekintendő a demokratikus fejlődés egyik legfontosabb elvének és a további csatlakozások egyik

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

legfőbb feltételének. Bizonyosnak kell maradnunk a koppenhágai kritériumok jelentőségét illetően is. A harmadik észrevétel: határozottan javaslom, hogy a Macedóniával folytatandó csatlakozási tárgyalások megkezdéséről az Európai Tanács decemberi ülése határozzon a Bizottság ajánlásával összhangban.

Petru Constantin Luhan (PPE), írásban. – Izland már most is az egyik aktív és egy régi keletű partnerünk a szélesebb értelemben vett integrációs folyamatban. Izland szorosan együttműködik az uniós tagállamokkal, mint az egyik NATO alapító tag, és mint az Európa Tanács, az EFTA, az EBESZ és a schengeni együttműködés tagja. Becslések szerint Izland a nagyszámú közösségi vívmányok körülbelül 60%-át már átvette. Ezen megközelítésből logikus lépés Izland uniós csatlakozási kérelme.

Véleményem szerint Izlandnak mindig is volt európai elhivatottsága, és Izland tagsága mindkét fél számára kölcsönösen előnyös helyzetet fog teremteni. Már most is tanulunk Izland azon tapasztalataiból, amelyeket a halászati erőforrásokkal való fenntartható gazdálkodás, a geotermikus hő felhasználása és az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén szerzett. Izland bebizonyította az Unióhoz való csatlakozás iránti elszántságát azzal, hogy jóval határidő előtt benyújtotta a Bizottság kérdőívére adott válaszait, és várakozással tekintek a december közepi ülésen történő értékelés elé. Ha valamennyi követelmény teljesül és tiszteletben tartják a „saját érdekem” elvet, akkor remélem, hogy Izland csatlakozását össze lehet kapcsolni Horvátország csatlakozásával.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A bővítési stratégiánál differenciált megközelítésre van szükség. Amíg Izland egy olyan európai ország, amely készen áll az uniós tagságra, a balkáni államok, Horvátország kivételével, távolról sem állnak erre készen. Nehéz megoldatlan problémákkal foglalkozni a csatlakozás után, és ezek még évekig rendezetlenek maradnak. Ezért semmilyen kétség sem maradhat a balkáni államok uniós csatlakozásra való felkészültségével kapcsolatban, a helyi béreknek és szociális feltételeknek pedig meg kell felelniük az uniós átlagnak. A Törökországról szóló jelentések évek óta problémák hosszú listájából áll. Ha Törökország egy gépkocsi lenne, már rég megbukott volna a műszaki vizsgán. Való igaz, hogy ez az ország sem földrajzilag, sem szellemileg, sem kulturálisan nem része Európának. Ez egyértelműen kiderül a ciprusi kérdésből és abból, hogy folyamatosan semmibe veszi az emberi jogokat és a szólásszabadságot, amit a kurdokról szóló terv is napnál világosabbá tesz. Lehetséges azonban, hogy az EU is el akar térni az emberi jogi normáitól. Ez adhat egyedül magyarázatot a Beneš dekrétumok előtti meghajlására. Törökország a török nép legfőbb hatalmának tartja magát. Ennek következtében az EU problémái csak növekednének Törökország csatlakozását követően, ahogy ezt lépései is világossá tették. A pozitív szempontokat, mint amilyen az energiabiztonság javulása, a privilegizált partnerségen keresztül is el lehet érni. Legfőbb ideje annak, hogy elkezdjünk őszintén és világosan beszélni.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), írásban. – (HU) A nyugat-balkáni térséggel szomszédos Magyarország képviselőjeként minden eszközzel támogatom a nyugat-balkáni országok uniós csatlakozási törekvéseit. Fontos lépés volt ezen a téren az Európai Bizottság kezdeményezése a vízumkötelezettség eltörlésére Szerbia, Macedónia és Montenegró számára 2010. január 1-től. Szimbolikus jelentőségű lenne és gyakorlati előnyökkel is járna ugyanakkor az Európai Parlament javaslata, amely már december 19-i hatállyal eltörlőné a vízumkötelezést.

A Magyarországhoz ezer szállal kötődő vajdasági magyarság, a határ két oldalán élő családok és barátok számára a szabad utazásnál nagyobb karácsonyi ajándékot aligha adhatna az Európai Unió. Bízom benne, hogy a tagállamok még ebben a hónapban áldásukat adják e döntésre.

A vízumliberalizáció a nyugat-balkáni országok valódi európai integrációs erőfeszítésének pozitív visszajelzése. Különösen komoly előrehaladást ért el az utóbbi időben Szerbia. Mirko Cvetkovics miniszterelnök új kormánya a Bizottság nemrég kiadott jelentése szerint is sikeresen vette fel a harcot a korrupcióval, és rendkívül fontos előrelépések történtek a kisebbségi jogok terén is. A szerb parlament elfogadta a nemzeti tanácsokról szóló törvényt, a Vajdaság statútuma pedig biztató előzetes tárgyalásokat követően a jövő héten kerül a szerb parlament elé. Számos pozitívum mellett további erőfeszítéseket kell tenni a Vajdaságban az etnikai indíttatású erőszakos bűncselekmények, az újra és újra felmerülő magyarverések teljes visszaszorítására!

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), írásban. – (PL) Szeretném Albertini úrnak megköszönni az Európai Bizottság bővítési stratégiájáról szóló állásfoglalást. Természetesen egyetértek azzal, hogy a tagjelölt államoknak folytatniuk kell a reformfolyamatot. Az erőfeszítéseknek a jogállamiság és az etnikai kisebbségeket megillető egyenlő bánásmód biztosítására, valamint a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelemre kell irányulnia. A törökországi politikai helyzet értékelése, beleértve a tervezett vagy már végrehajtott reformokat, megismétli a rendszeres jelentésben szereplő bizottsági értékelést. Kétségtelenül előrelépés történt a koppenhágai kritériumoknak való megfelelés terén, de sajnos sok mindent kell még tenni a széles értelemben

vett állampolgári szabadságok körében. A legfontosabb azonban az, hogy a kétoldalú vitákat a felek bevonásával kell rendezni. Ezek a dolgok önmagukban nem képezhetnek akadályt a csatlakozáshoz vezető úton, és az EU-nak arra kell törekednie, hogy ezek még a csatlakozás előtt rendeződjenek. Az Európai Parlamentnek objektív megfigyelőnek kell lennie, mert azt szeretnénk, ha a tárgyalások megállapodással zárulnának, amely elősegítené Törökország uniós csatlakozását. Lengyelként, egy olyan ország állampolgáraként, amely 2004-ben csatlakozott az Európai Unióhoz, én tudom, hogy a bővítési stratégia az uniós szakpolitika egyik leghatékonyabb területe. Feltétlenül eleget kell tenni a vállalt kötelezettségeknek, és ez az Európai Unióra is vonatkozik. A csatlakozási tárgyalások célkitűzése a teljes jogú tagság, éppen ezért a célkitűzés elérésének alapvető előfeltételül kell szabni a szigorú, de világos feltételek teljesítését. Ez minden államra vonatkozik, beleértve Törökországot is.

Dominique Vlasto (PPE), írásban. – (FR) A jövőbeli bővítésről szóló állásfoglalásunknak tükröznie kell az Európában uralkodó nézetet. Nem szabad megismételnünk a múlt hibáit, és Európát népeivel együtt kell felépítenünk. A még meghozandó döntések között rengeteg kötelezettségvállalás szerepel, és ezeket jól elő kell készíteni és jól el kell magyarázni ahhoz, hogy az európai polgárok többsége támogatni tudja őket. Parlamentünknek, amely a polgárokat képviseli, különösen figyelnie kell erre.

A sietség a lehető legrosszabb politika lenne és visszavihetne minket az intézményi bizonytalanságba annak ellenére, hogy az Európai Unió éppen most hagyja ezt maga mögött a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével. Ma a Lisszaboni Szerződésből eredő új intézményi mechanizmust kell kipróbálnunk, egy politikai Európát kell felépítenünk és meg kell szilárdítanunk azokat a szakpolitikákat, amelyekre polgártársainknak szükségük van a foglalkoztatottsággal, a gazdaságélénkítéssel, az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel, az energiaellátás biztonságával és a közös védelemmel összefüggésben.

Nem szabad a prioritásokat felcserélnünk, sokkal inkább fokoznunk kell a közösségi szakpolitikák következetességét és hatékonyságát, mielőtt új uniós bővítésekre törekednénk. Végezetül, még mindig ellenzem Törökország Európai Unióhoz való csatlakozását, és továbbra is abban reménykedem, hogy egy privilegiált partnerség jön létre ezzel az országgal az „Unió a földközi-tengeri térségért” keretei között.

13. A nőkkel szembeni erőszak felszámolása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők tárgyalása:

– Svensson asszony által a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli kérdés a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napjáról (O-0096/2009 – B7-0220/2009),

– Svensson asszony által a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett szóbeli kérdés a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napjáról (O-0096/2009 – B7-0220/2009),

Szeretném emlékeztetni önöket, hogy ma van a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napja, és különösen fontos számunkra az a lehetőség, hogy megtarthatjuk ezt a vitát.

Eva-Britt Svensson, szerző. – (SV) Elnök asszony, ma november 25. van, azaz éppen ma tíz éve, hogy az ENSZ életre hívta a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napját. Egész felnőtt életem során politikailag aktív voltam nőjogi szervezetekben és a nőkkel szembeni erőszak ellen küzdő hálózatokban. Azt hiszem, hogy munkám során minden lehető módon megpróbáltam szavakkal leírni a helyzetet. Úgy gondolom, hogy nagyon sokat beszéltem erről a kérdésről – és tettünk így együtt ebben a küzdelemben. Most úgy érzem, hogy tényleg szükség lenne konkrét intézkedésekre.

Ez a fajta erőszak megfosztja a nőket az emberi jogoktól. Befolyásolja és korlátozza a nők mindennapjait. Ez a fajta erőszak meghatározó a nők és fiatal lányok élete és helyzete szempontjából.

Mindannyiunk felelőssége, hogy megtörjük a hallgatást, és a Parlamentben és azon kívül is együttműködünk mindazokkal az erővel, amelyek véglegesen fel akarják számolni ezt a fajta erőszakot. Ide tartozik a családon belüli erőszak, a szexuális zaklatás, a fizikai és mentális bántalmazás, az erőszakos közösülés, a szexrabszolgakereskedelem és a női nemi szervek megcsönkítése. Háborúk és fegyveres konfliktusok idején, valamint a konfliktusokat követő újjáépítés során a nők – mind egyénileg, mind közösségileg – nagyobb mértékben vannak erőszaknak kitéve.

Vannak, akik azt állítják, hogy a családon belüli erőszak magánügy, családi ügy. Ez nem igaz. A családon belüli erőszak strukturális erőszak, és ezért társadalmi kérdés. A társadalomnak felelősséget kell vállalnia ezen erőszak felszámolásáért.

Ez minden régióban, országban és kontinensen alapvető és általános problémát jelent. A nemi alapú erőszak minden formájának felszámolása az egyenlőségen alapuló társadalom alapvető eleme. A férfiak által a nők ellen elkövetett erőszak véleményem szerint világosan mutatja a férfiak és nők közötti egyenlőtlen erőviszonyokat. Ugyanakkor segít fenntartani ezeket az erőviszonyokat. A férfiak által a nők és gyermekek ellen elkövetett erőszakos cselekmények felszámolására irányuló munkának azon a felfogáson kell alapulnia, hogy itt erőről, hatalomról, a nemekről kialakított elképzelésekről, valamint arról az uralkodó társadalmi struktúráról van szó, amelyben a férfiakat felsőbbrendűnek tartják a nőkkel szemben. A férfiak által a nők ellen elkövetett erőszakos cselekmények jól tükrözik a férfiak és nők közötti egyenlőtlen erőviszonyokat.

Ez közegészségügyi probléma. Olyan társadalmi probléma, amely hatalmas kiadásokat jelent a társadalom számára – nem is beszélve az érintett személyek szenvedéseiről. És mindenekelőtt a nemek közötti egyenlőség problémájáról van itt szó. Ezért a nők elleni erőszak problémáját az egyenlőség szempontjából nézve kell kezelünk. Ez azt is jelenti, hogy az EU rendelkezik azzal a hatáskörrel, hogy intézkedéseket tegyen, és én a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság többi tagjával együtt éppen arra szólítom fel az EU-t, hogy tegye meg ezeket az intézkedéseket.

Az EU-ban jelenleg a Daphne program keretében állnak rendelkezésre bizonyos források a nők elleni erőszakkal kapcsolatos kezdeményezések anyagi támogatására. Ez jó és szükséges, de messze nem elégséges. Ezért a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság azzal a kérdéssel fordul a Bizottsághoz és a Tanácshoz, hogy vannak-e tervek a tagállamok számára a nőkkel szembeni erőszak problémájának kezelésére irányuló nemzeti cselekvési tervek kidolgozására. Tervezi-e a Bizottság az iránymutatásokra vonatkozó javaslatok előterjesztését egy következetesebb EU-stratégia érdekében, és a Tanács támogatni fogja-e ezt? A jelenlegi szerződéses rendelkezések kötelezettségvállalást tartalmaznak a nők és férfiak közötti egyenlőség megteremtését célzó munkára nézve.

Mikor szándékozik a Bizottság megszervezni a nők elleni erőszak felszámolásának európai évét? Ezt a Parlament 1997 óta többször is kérte. Most végre tényleg meg kellene valósítani!

Åsa Torstensson, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök asszony, tisztelt képviselők, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság tisztelt tagja és elnöke egy komoly és sürgető kérdést vetett fel. Rögtön az elején szeretném világosan elmondani, hogy a nők elleni erőszaknak nincs helye egy civilizált társadalomban.

Idén ünnepeljük a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napját (november 25.) létrehozó ENSZ-határozat 10. évfordulóját. Ma arról a számtalan nőről és lányról emlékezünk meg, akik ki vannak téve az erőszaknak a háború sújtotta területeken és a konfliktusövezetekben. Tudjuk, mit kell elszenvedniük a nőknek világszerte: nemi erőszak, bántalmazás, zaklatás, valamint ártalmas hagyományok áldozataivá válnak. Szolidaritásunkat fejezzük ki a kényszerházasságok és a becsülettel összefüggő bűncselekmények formájában megnyilvánuló erőszak áldozataival szemben, amely sok mindent magában foglal a női nemi szervek megcsonkításától a gyilkosságig. Tudjuk, hogy Európában aggasztó méreteket öltöttek a nők elleni erőszak különböző formái – nap mint nap előfordulnak ilyen esetek.

A nők elleni erőszak olyan probléma, amely számos különböző politikai területtel összefügg. Ezt világosan kijelenti a nők elleni erőszak felszámolásáról szóló állásfoglalási indítvány, amelyre holnap fognak szavazni. A nők elleni erőszak esetén nemcsak arról kell beszélni, hogy ez bűncselekmény és méltánytalanság a nőkkel szemben, hanem arról is, hogy a tettesek férfiak, és itt az egyenlőségről van szó. A legjobb stratégia az ilyen jellegű erőszak elleni küzdelemben a holisztikus megközelítés, és a nők elleni erőszak tág meghatározásából kiindulva kell dolgozni.

Az egyenlőség előmozdítására irányuló tevékenységében a Tanácsot mindig az egyenlőség integrálásának elve vezérelte. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 2. és 3. cikke értelmében a Tanácsnak minden területen elő kell mozdítania a férfiak és nők közötti egyenlőség ügyét.

A Tanács számos alkalommal és számos különböző összefüggésben felvetette a nők elleni erőszak problémáját. Valami pozitívvá szeretnék kezdeni. Az egyenlőség integrálására a mai napig az egyik legsikeresebb példa a nők és a fegyveres konfliktusok területe, ahol egy sokkal átfogóbb politika kezd megjelenni a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelemben.

Természetesen a Tanács intézkedési lehetőségei e területen a Szerződésben megállapított hatáskörökre korlátozódnak, és a tagállamok felelősek az ő hatáskörükbe tartozó ügyekért, különösen az igazságügyi, belügyi és egészségügyi kérdésekért.

A tagállamoknak jogukban áll saját cselekvési tervet kidolgozniuk a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelemre vonatkozóan, de az együttműködésből fakadó előnyöket is kihasználhatják. Ezenfelül európai szinten is

hoznak intézkedéseket. A nemi alapú erőszak és kereskedelem felszámolása a Bizottságnak a nők és férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó ütemtervében (2006-2010) megállapított hat prioritási terület egyike. Ennek kapcsán még elmondanám, hogy a Bizottság támogatja a tagállamokat a bevált gyakorlatok cseréjében és a kutatási együttműködésben, valamint abban, hogy összehasonlítható statisztikákat hozzanak létre, amelyek ezen a téren bővítik az ismereteket. Most várjuk a Bizottság új, 2011-2015-ös időszakra szóló, egyenlőségre vonatkozó tervét.

A jövő hónapban elfogadandó stockholmi program keretét nyújtja a nők elleni erőszak kapcsán az Európai Parlament által kifejezett aggályok egy részének kezeléséhez. Várjuk a programmal kapcsolatos megállapodást, majd annak végrehajtását.

Időközben sok minden történik uniós szinten, különösen az ismeretek bővítése, az információgyűjtés és a bevált gyakorlatok cseréje terén. Önök közül néhányan ott voltak az elnökség legutóbbi konferenciáján Stockholmban, amelyet pontosan a férfiak által a nőkkel szemben elkövetett erőszak elleni küzdelem témájának szenteltek, és amely lehetőséget nyújtott a résztvevőknek a tapasztalatcserére és a jövőbeli politika megvitatására.

A Daphne III programot létrehozó 2007-es határozat is jelentős lépés volt, és nagyon fontos a gyermekekkel, fiatalokkal és nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelemben. Üdvözlöm azt a hatást, amelyet a Daphne program gyakorolt és gyakorol társadalmainkra.

Állásfoglalásukban jogosan hangsúlyozzák, hogy a nők elleni erőszak különböző formáiról nem állnak rendelkezésre pontos és összehasonlítható adatok. A Tanács is tudatában van annak, hogy fontos a pontos és összehasonlítható adatok gyűjtése, ha európai szinten is jobban meg akarjuk érteni a nők elleni erőszak problémáját. Remélem, hogy a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézete, amelyet a Tanács és az Európai Parlament közösen hoztak létre, jelentős munkát tud majd végezni ezen a területen. A Tanács már konkrét intézkedéseket tett a nők elleni erőszakra vonatkozó statisztikákhoz való hozzáférés fejlesztése terén. A Tanács a Pekingi Cselekvési Program keretében fejt ki tevékenységét, és már három idevágó területen fogadott el különleges mutatókat: 1) családon belüli erőszak a nőkkel szemben, 2) munkahelyi szexuális zaklatás, valamint 3) a nők és a fegyveres konfliktusok. Tehát történt már előrelépés, de természetesen még nagyon sok a teendő.

A világ legkiszolgáltatottabb női közül sokan a fejlődő országokban élnek. Ezt felismerve a Tanács a fejlesztési együttműködésben elfogadott egy sor következtetést a nemek közötti egyenlőségről és a nők egyenjogúságáról, és hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a nemi alapú erőszak minden formájával foglalkozni kell, beleértve az ártalmas hagyományokat és az olyan szokásokat, mint a nemi szervek megcsonkítása. Azonban nem szabad ennyivel beérnünk. A női nemi szervek megcsonkítása, a becsülettel összefüggő bűncselekmények és a kényszerházasságok: ezek az EU-ban is léteznek.

Az Európai Parlament következetes módon mindig is úttörő szerepet töltött be, amikor az ártalmas hagyományok elleni intézkedésekre való felszólításról volt szó. Ezzel a megközelítéssel összhangban a Tanács megerősítette a legkiszolgáltatottabbak védelmére vonatkozó kötelezettségvállalását a leánygyermek helyzetével kapcsolatban tavaly elfogadott következtetéseiben. Ezekben a következtetésekből a Tanács hangsúlyozta, idézem, hogy „a leánygyermekkel szembeni erőszak minden formájának felszámolása, beleértve a kereskedelmet és az ártalmas hagyományokat is, elengedhetetlen a nők és lányok jogainak kiteljesítéséhez, valamint a nők és a férfiak társadalmi egyenlőségének eléréséhez”.

Ahogy a tisztelt európai parlamenti képviselő a kérdéssel kapcsolatos bevezetőjében hangsúlyozta, a nők elleni erőszak káros hatást gyakorol a nők társadalmi, politikai és gazdasági életben való részvételére. Azok a nők, akik az erőszak következményeként kirekesztődnek a társadalmi tevékenységekből – beleértve a foglalkoztatást is –, a marginalizáció és a szegénység veszélyének lesznek kitéve.

Ez visszavezet a felszólalásom elején említettem holisztikus megközelítéshez és az ilyen jellegű erőszak strukturális természetéhez, amelyet a Tanácshoz intézett kérdés is hangsúlyoz. A nők elleni erőszak problémája mögött egy sokkal általánosabb probléma húzódik: az egyenlőség hiánya. A nők egyenjogúságát előmozdító, szélesebb körű kampány segíti az erőszak elleni küzdelmet. Azok a nők, akiknek szabadságában áll összes képességüket kiaknázni, kevésbé vannak kiszolgáltatva az erőszaknak, mint azok a nők, akiket kirekesztettek. A Tanács ismételten kifejtette, hogy szükség van a nőket érintő szegénység enyhítésére. Gyakran a foglalkoztatás a legjobb módja a szegénység leküzdésének. Többet kell tenni a nők munkaerő-piaci részvételének megkönnyítése érdekében. A gazdasági és társadalmi válságok még kiszolgáltatottabbá teszik a nőket. A Tanács a 2009. november 30-i ülésén előreláthatólag számos következtetést el fog fogadni a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatban: a növekedés és a foglalkoztatás előmozdítása – hozzájárulás a

2010 utáni időszakra szóló lisszaboni stratégia céljainak teljesüléséhez. A cél annak biztosítása, hogy mind az egyenlőség integrálása, mind az egyenlőség érdekében tett különleges intézkedések kiemelkedő szerepet fognak kapjanak a jövőbeli stratégiákban.

A nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napját létrehozó ENSZ-határozat tizedik évfordulóját ünnepelve tudatában vagyunk a probléma nagyságának. Ugyanakkor üdvözljük azt a tényt, hogy a nemzetek együttműködnek a probléma felszámolása érdekében. A nőkkel szembeni erőszak elleni európai küzdelem jelentős része nemzetközi keretek között valósul meg.

Az ENSZ Nők Helyzetével Foglalkozó Bizottsága a következő, 2010. márciusi ülésén meg fogja kezdeni a Pekingi Cselekvési Program tizenöt éves felülvizsgálatát. A svéd elnökség már kidolgozott egy jelentést az Európai Unióban elért előrelépésekről és a még előttünk álló kihívásokról. A Tanács november 30-án előreláthatólag számos következtetést fog elfogadni ebben a témában. A Pekingi Cselekvési Program meghatározza a nemzetközi esélyegyenlőségi politika vázát és kidolgoz számunkra egy hosszú távú menetrendet is. A Tanács aktívan részt vesz ebben a munkában, amelynek jelentős része a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelemről szól.

A nők elleni erőszak problémája nem ismer országhatárokat. Ezt a problémát mind Európában, mind Európán kívül nemzetközi szinten kell kezelni. Nemzetközi misszióinkban fokoznunk kell a nemi alapú erőszak elleni küzdelmet, és nem szabad szemet hunynunk az olyan erőszakos cselekmények felett, amelyeket saját polgáraink ellen, családon belül követnek el.

Elnök úr, tisztelt képviselők, elisméltém, amit felszólalásom elején mondtam: a nők elleni erőszaknak nincs helye egy civilizált társadalomban. Hálás vagyok a Parlamentnek, amiért ma felvetette ezt a témát. Tudniuk kell, hogy a Tanács és az elnökség teljes támogatását élvezik, és mindazokét, akik küzdenek azért, amiben hisznek, és megvédik az igazságosságot, az egyenlőséget és a szolidaritás elvét.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök asszony, a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napja alkalmából a Bizottság szeretné megújítani erőteljes politikai elkötelezettségét a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelemben. Ezt az elkötelezettséget a stockholmi programról szóló közlemény is tükrözi, amelynek prioritásai között szerepel, hogy különleges figyelmet kell szentelni a gyermekek jogainak és a különösen kiszolgáltatott személyek – mint például az erőszak áldozatává váló nők és az idősebbek – védelmének.

Az Európai Bizottság a nők és férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó, a 2006-2010 közötti időszakra szóló ütemtervével elkötelezte magát a szexuális erőszak és az emberkereskedelemmel összefüggő erőszak felszámolásának elősegítése mellett. A nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelem az ütemtervet követő, jelenleg kidolgozás alatt álló új stratégiának is fontos prioritása lesz.

Az alapvető gyakorlati intézkedések finanszírozása is döntő fontosságú. A Bizottság a Daphne program révén már sokat tett az erőszak elleni küzdelem előmozdításáért Európában. Az erőszak-megelőzés és a sértettek segítése terén tett erőfeszítéseit a Bizottságnak most gyakorlatiasabb intézkedések révén tovább kell erősítenie.

Először is a Bizottságnak egyértelmű intézkedései vannak a Daphne III program összefüggésében egy következetesebb uniós stratégia végrehajtása érdekében a gyermekek, a fiatalok és a nők elleni erőszak terén. A 2009-ben rendelkezésre álló, hozzávetőlegesen 17 millió EUR összegű éves költségvetésnek köszönhetően a Bizottság közvetlenül a veszélyeztetett csoportokat célozhatta meg. Ezek az alapok kiegészítették a nemzeti programok által biztosított támogatásokat.

A Daphne III program részeként 2010-re előirányozták egy szakértői csoport létrehozását. Ez a csoport képes lesz segíteni a közösségi szinten szükséges intézkedések meghatározásában és a tagállamok közös megközelítésének ösztönzésében.

A Bizottság egy fontos megvalósíthatósági tanulmányon is elkezd dolgozni, amely meg fogja állapítani, hogy lehetséges-e szükséges-e uniós szinten harmonizálni a szexuális erőszakra és a gyermekek elleni erőszakra vonatkozó jogszabályokat. E tanulmány eredményeit 2010 őszén teszik közzé. A Bizottságnak az a szándéka, hogy összehozza a tagállamok kormányai, a közösségi intézmények, a képviselőcsoportok, a civil társadalmi szervezetek, a nemzetközi szervezetek stb. képviselőit azzal a céllal, hogy egy világosabb közösségi politikát fogalmazzanak meg.

Ezenkívül a 2007 decemberében az európai bűnmegelőzési hálózat támogatásával rendezett viták keretében már megkezdődött a legjobb gyakorlatok, előírások és az beavatkozási modellek cseréje.

Végül pedig fontos hangsúlyozni, hogy a nők elleni erőszak szélsőséges formái ellen a legkeményebb eszközökkel kell küzdeni. Ezért a Bizottság márciusban javasolta a legkiszolgáltatottabb nőket és lányokat érintő emberkereskedelem és a gyermekek szexuális kizsákmányolása elleni küzdelemre vonatkozó európai bűnüldözési keret módosítását.

A nők elleni erőszak európai napjának megszervezésével kapcsolatban elmondanám, hogy a Bizottság egy alapos vizsgálat alapján azt a következtetést vonta le, hogy ez az intézkedés elhamarkodott lenne; előbb egy hiteles stratégiát kell megfogalmazni az erőszak elleni küzdelemre vonatkozóan.

Most szeretném átadni a szót kollégámnak, Ferrero-Waldner asszonynak.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök asszony, tisztelt képviselők, ahogy azt mindannyian tudják, én – magam is nő lévén – mindig aktívan részt vettem a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelemben és általában a női egyenjogúság ügyében is, nemcsak az utóbbi öt évben, amióta külügyi biztos vagyok, hanem azt megelőzően miniszterként is. Ezért szeretnék néhány szót szólni a témáról.

Ami az Unió kívüli világot illeti, a fejlődő országokban való beavatkozáson kívül, amiről egy kicsivel később képviselőtársam fog beszélni, a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelem fontos fókuszpont lett az EU emberi jogi politikájában, és az intézkedést a 2008 decemberében elfogadott különleges iránymutatások is megerősítik.

Ezen iránymutatások végrehajtása különösen kifejezésre jut helyi szinten, azon harmadik országokban, ahol az Európai Unió jelen van. Az EU tagállamainak nagykövetségei és az Európai Bizottság küldöttségei körülbelül 90 harmadik országban dolgozták ki saját cselekvési terveiket, amelyek célja ezen iránymutatások végrehajtása és a 2009-2010-es időszakban végrehajtandó kezdeményezések jegyzékének összeállítása.

Következtesen azt az üzenetet közvetítjük, hogy a nők jogainak megsértését nem lehet igazolni a kulturális relativizmussal vagy a hagyományokkal.

Együttműködés formájában is fel fogjuk ajánlani segítségünket, például a nők elleni erőszakkal foglalkozó különleges előadó ajánlásainak végrehajtása, a nemek közötti egyenlőségért felelős nemzeti intézmények megerősítése, illetve a nőkkel szembeni megkülönböztetésről rendelkező jogszabályok módosítása érdekében.

Nagy figyelmet szentelünk a „Nők, béke és biztonság” témának, amelyről az ENSZ Biztonsági Tanácsának 1325. és 1821. állásfoglalása szól. Ezenkívül 2008 decemberében az Európai Unió általános megközelítést fogadott el ezen iránymutatások végrehajtására vonatkozóan.

Úgy gondolom, hogy ez egységes elvi alapot teremt mind az európai biztonság- és védelempolitikai műveleteket illetően, mind a közösségi eszközök alkalmazásával járó beavatkozásokat illetően. Ezek a tevékenységek lehetővé fogják tenni számunkra, hogy a konfliktus egész folyamatába – a válságok megelőzésétől, kezelésétől és megoldásától kezdve egészen a béke megszilárdításáig és a hosszú távú újjáépítésig – hatékonyabban integráljuk a „női” dimenziót.

Én magam kértem segítséget 40 vezető szerepet játszó asszonytól világszerte, hogy azzal adjanak új ösztönzést a 1325. állásfoglalás végrehajtásához, hogy – amint azt Önök is tudják – javasolják egy miniszteri konferencia összehívását az állásfoglalás történelmi jelentőségű elfogadásának 10 éves évfordulóján. Ban Ki-moon ENSZ-főtitkár jóváhagyta ezt az elképzelést, és erre nagyon büszke vagyok. Azonban talán még figyelemreméltóbb az a tény, hogy e miniszteri konferenciára készülven egyre több állam és nemzetközi szervezet – pl. az Afrikai Unió – dönt úgy, hogy fokozza a 1325. állásfoglalás támogatására tett erőfeszítéseit, különösképpen nemzeti cselekvési tervek kidolgozásával.

Elnök asszony, egy személyes megjegyzéssel szeretném befejezni. Nagyra értékelem azokat a lehetőségeket, amelyeket az uniós politikák – legyen az bel- vagy külpolitika – nyújtanak a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelemben, és örülök minden támogatásnak, amelyet ez a küzdelem általában kapott és kap. Nagy örömmel látom, hogy az a tevékenység, amely a múltban inkább csak személyes elkötelezettségből fakadt, most teljes mértékben közös erőfeszítéssé válik.

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

Barbara Matera, a PPE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim a nők elleni erőszak felszámolása nagyon fontos kérdés, amely mindnyájunktól – az európai intézményektől, a tagállamoktól és a civil társadalomtól egyaránt – nagyobb erőfeszítést és elkötelezettséget követel.

A nők elleni erőszak nemcsak az emberi jogok megsértését jelenti, hanem olyan súlyos egyéni és társadalmi következményei is vannak, amelyeket nem hagyhatunk figyelmen kívül. Ezért ezzel a kérdéssel különböző nézőpontokból kell foglalkozni.

Kulturális területen küzdenünk kell az ellen az elképzelés ellen, miszerint igazolni lehet a kulturális, vallási vagy szociális alapú erőszakot. Olyan információs és tájékoztató kampányokat kell szerveznünk, amelyek a fiatalokat is eléri, tehát ezeket az iskolákban kell lebonyolítani. Egy európai év megszervezésének, amelyre az Európai Parlament számos alkalommal felszólított, olyan európai és nemzetközi hatása lehet, amely előmozdítja egy következetesebb és hatékonyabb politika kialakítását.

Politikai területen alapvető fontosságú, hogy ez a kérdés prioritásként szerepeljen a nemzeti, európai és nemzetközi menetrendekben. Ezért úgy gondolom, hogy helyénvaló lenne szorosabb kapcsolatot kialakítani az Európai Unió és az ENSZ között – azonnal befejezem –, hogy mindannyian ugyanazon irányban dolgozhassunk. Ebből a szempontból Migiros asszonynak, az ENSZ főtitkárhelyettesének az Európai Parlamentben elhangzott beszéde példamutató volt. Ezért mindnyájunknak azt kívánom, hogy együttműködésünk váljék még szorosabbá.

Britta Thomsen, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ma, november 25-én, a nők és a férfiak világszerte megemlékeznek a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napjáról.

A nők elleni erőszak fontos társadalmi kérdés, amelyet nem egyszerűsíthetünk le annyira, hogy azt mondjuk róla, hogy pusztán a nőkérdés köré tartozik. Hiszen az emberi jogok, az élethez és a biztonsághoz való jog megsértéséről van szó. Az ENSZ becslései szerint tízből hét nő élete során valamikor megtapasztalja a férfiak általi erőszakot. A férfiak általi erőszak valójában több nő életét követeli, mint a malária, a közlekedési balesetek, a terrorizmus és a háború együtt. Nem maradhatunk ennek néma szemlélői. Alapvető fontosságú, hogy mi itt az EU-ban MOST cselekedjünk. A Bizottságnak minél hamarabb elő kell terjesztenie egy tervezetet a nőkkel szembeni erőszak minden formája elleni küzdelemre vonatkozó uniós politikáról.

Ha megnézzük a különböző tagállamok kezdeményezéseit, akkor világossá válik, hogy bizonyos országok komolyabban veszik a problémát, mint mások. Január 1-jén Spanyolország veszi át a Tanács elnökségét. A spanyol elnökség menetrendjében kiemelt helyet kapott a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelem. Spanyolország az egyetlen uniós tagállam, amely olyan megfigyelőközpontot hozott létre, amely minden évben jelentést nyújt be a nemi alapú erőszak alakulásáról, valamint rendszeresen aktualizálja az ilyen jellegű erőszak elleni küzdelem stratégiáját. Támogassuk a spanyol elnökség kezdeményezését, és hozzunk létre ilyen megfigyelőközpontot az EU-ban, hiszen ez minden európai nő javát szolgálná.

Antonyia Parvanova, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, nemcsak a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napja miatt mondom, hogy amikor állásfoglalást akarunk kiadni erről a kérdésről, akkor fel kell tennünk a kérdést, hogy mindent megtettünk-e ezen a téren. Ma Európában négy nőből egy válik az erőszak, a családon belüli erőszak, a nemi erőszak, a szexuális kizsákmányolás vagy a női nemi szervek megcsonkításának áldozatává.

A nemi alapú erőszakra az egyik legborzalmasabb példa, amikor a nemi erőszakot a háborúban fegyverként használják fel, mint ahogy az Kongóban történik. Ideje kialakítani egy átfogó európai stratégiát, amely egy olyan konkrét cselekvési tervet eredményez, amelynek célja a nőkkel szembeni erőszak minden formája elleni küzdelem, beleértve a nőkereskedelmet is.

Biztos úr, szeretném tájékoztatni arról, hogy ma a stockholmi programról szóló állásfoglalással kapcsolatban szavaztunk egy módosításról, amely a nők elleni erőszakra vonatkozóan egy irányelv, egy európai cselekvési terv elkészítését kéri, amely biztosítaná az erőszak megelőzését, a sértettek védelmét és az elkövetők megbüntetését.

Remélem, hogy ez alkalommal sem képviselőtársaink, sem Ön, sem a Tanács nem fognak a szubszidiaritás elvére hivatkozni, és hogy nagyon rövid időn belül elkészül ez az irányelv és a cselekvési terv. A spanyol elnökségnek is felvetettük ezt a kérdést, és ők nagyon is támogatják ezt a prioritást. Remélem, hogy ez az ügy mindnyájunknál prioritást fog élvezni.

Raül Romeva i Rueda, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, valóban szükséges a nőkkel szembeni erőszak valamennyi formája elleni küzdelem egyértelmű jogalapját létrehozni.

Sürgetem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy hozzanak döntést az európai politika teljes mértékű közösségivé tételéről. Az uniós tagállamok egyikének sem sikerül ezeket a problémákat egyedül megoldania. A nők elleni

erőszak valamennyi formájával szembeni zéró tolerancia egész Európában valamennyi intézmény számára prioritás kell, hogy legyen.

A Parlamentnek a Tanács és a Bizottság felé irányuló, a nőkkel szembeni erőszak valamennyi formája elleni küzdelemre vonatkozó célzottabb és következetesebb uniós politikai tervre vonatkozó kérése egy lépést jelent a helyes irányba, akárcsak a már említett megfigyelőközpont.

Ezenkívül szeretném emlékeztetni a Bizottságot és a Tanácsot arra a kérelmemre, hogy foglalkozzunk a nők elleni erőszakkal nemzetközi szinten úgy, mint az emberi jogok megsértésének nemi alapú dimenziójával, különösképpen a hatályos és a tárgyalási fázisban lévő, kétoldalú társulási és kereskedelmi megállapodásokkal összefüggésben, ahogy az a nőgyilkosságokról (feminicídiumokról) szóló jelentésben is szerepel, és szeretném megkérni a biztost, hogy ha lehet, egy kicsit legyen konkrétabb ebben a kérdésben.

Zárásképpen hadd üdvözljem az ülésteremben barátainkat a Kongói Békéért és Igazságosságért Szövetségtől. Ők adták nekünk ezeket a virágokat, hogy azok minden nap emlékeztessenek minket arra, hogy ez egy közös harc, amelyet együtt kell megvívunk, együtt azokkal is, akik e csatatéren szenvednek és harcolnak.

Marina Yannakoudakis, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a nők elleni erőszak, különösen a családon belüli erőszak olyan téma, amelyet meg kell vitatni, és gratulálok a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottságnak, hogy felhozta ezt a témát.

Azonban látnunk kell, hogy ez a kérdés nemcsak nemi kérdés. Nemcsak az egyenlőséggel kapcsolatos kérdés. És nemcsak emberi jogi kérdés, hanem elsősorban büntetőjogi kérdés. És mivel büntetőjogi kérdés, ezért szuverén államügy, és szabályozása a nemzetállamokra tartozik.

Az Európai Tanács szerint négy nőből egy élete során valamikor családon belüli erőszak áldozatává válik. Az EU indíthat kezdeményezéseket ezen a téren azáltal, hogy forrásokat nyújt oktatási és tudatosságnövelési céljából, valamint vitát kezdeményez nemcsak a nők, hanem a férfiak elleni erőszakról is: a brit belügyminisztérium szerint ugyanis hat férfiből egy családon belüli erőszak áldozatává válik.

Nemrég ellátogattam az Elevate-be, egy bántalmazott nők számára fenntartott londoni menedékházba, hogy elbeszélgessek a családon belüli erőszak áldoztaivá vált nőkkel. Ezek a nők a legkülönbözőbb társadalmi-gazdasági csoportokból származnak. Nem érvényesek a sztereotípiák. Az erőszak nemcsak a sértettet, hanem az egész családját és a gyerekeit is érinti. Az erőszaknak vannak belső és külső hatásai is. Az erőszak életeket tesz tönkre. Ezeket az életeket ismét helyrehozni hosszú időt vesz igénybe, és ehhez segítségre van szükség. Az Elevate-projekt biztonságos menedéket kínál a sértetteknek, és segíti őket abban, hogy visszanyerjék bizalmukat és a társadalmi feladatok ellátására való képességüket. Az ilyen projekteket támogatni kell, pénzügyileg is.

Az EU magához ragadhatja a kezdeményezést azáltal, hogy felszámol néhány, nők – és férfiak – elleni erőszakkal kapcsolatos tabut. A társadalom nem engedheti meg magának, hogy továbbra is figyelmen kívül hagyja ezt a problémát.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). – (NL) Svensson asszony szóbeli kérdést terjesztett elő a nők elleni erőszakról, és benyújtott egy állásfoglalás-tervezetet. Ebben megállapítja, hogy a nők elleni erőszak Európa-szerte alapvető és általánosan elterjedt probléma, amely a férfiak és nők közötti egyenlőtlenségből fakad.

Habár a holland Szabadságpárt nem tud egyetérteni azzal, hogy ez ellen a probléma ellen európai szinten kell fellépni, mégis támogatjuk ezeket a javaslatokat, és sürgetjük a tagállamokat, hogy tagállami szinten, integráltan lépjenek fel. A Szabadságpárt a lehető legszigorúbban elítéli a nők elleni erőszakot. Sok erőszakos cselekedet követnek el Európában a muszlim nők ellen is, különösen a családon belül. Ezért foglalkoznunk kell a családon belüli erőszak, a becsülettel összefüggő bűncselekmények és a női nemi szervek megcsönkítésének azon eseteivel is, amelyek a férfi és női szerepekről alkotott muszlim felfogásból fakadnak.

Habár a Szabadságpárt a nők elleni erőszak valamennyi formáját teljes mértékben elítélendőnek tartja, különösen az erőszaknak erre a fent említett formájára szeretnénk itt felhívni a figyelmet. Hadd hangsúlyozzam még egyszer: ez teljességgel elfogadhatatlan. Ezért pártom határozottan felszólítja a tagállamokat, hogy küzdjenek az erőszak említett formái ellen, és foganatosítsanak egyedi intézkedéseket a nők elleni erőszak muszlim közösségben előforduló eseteinek kivizsgálására.

Edit Bauer (PPE). – (HU) Kedves miniszter asszony, kedves biztosok! Hadd emlékeztessenek én is arra, amit a miniszter asszony mondott: a civilizált társadalmakban nincs helye az erőszaknak. Tizedszer emlékezünk arra, hogy az ENSZ határozatot hozott a nők elleni erőszak elleni küzdelem ügyében. Ahogy a kollégák és

az önök beszédét hallgattam, azon gondolkodtam, hogy 10 év múlva, 20 év múlva vajon még mindig azt fogják mondani ebben a házban az utódaink, hogy a civilizált társadalmakban nincs helye az erőszaknak? Igaz, hogy az idő nem a mi érdekünkben dolgozik, hisz azt látjuk, hogy az agresszivitás a társadalmakban növekszik. Növekszik a média hatása által, de növekszik a válságban is. A pszichológusok azt mondják, hogy a válságban sokkal nagyobb az agresszivitás, mint egyébiránt. Probléma a nők elleni erőszak, és probléma ez akkor is, hogy ha férfikollégák gyakran azt mondják, hogy a férfiakat is éri erőszak. Sajnos a statisztikák mégiscsak azt mutatják, hogy az áldozatok közt 95% a nő. Az emberkereskedelem áldozatainak is 80%-a nő. Én azt hiszem, hogy valóban itt az idő, hogy az európai intézmények komolyabban foglalkozzanak ezzel a problémával.

Iratxe García Pérez (S&D) . – (ES) Elnök úr, napjainkban sok millió ember, sok millió nő foglal állást világszerte a nemi alapú erőszak ellen. Ma nem hunyhatunk szemet e fontos társadalmi probléma fölött, amely azokat az erőviszonyokat szemlélteti, amelyek a történelem során mindig is egyenlőtlenek voltak. Nincs olyan magyarázat, nincs olyan érv vagy cél, amely igazolhatná ezeket az eseteket. Nőket ölnek meg csak azért, mert nők.

Ezzel a helyzettel szembesülve kötelességünk minden rendelkezésünkre álló eszközzel, illetve bátor és határozott jogi intézkedésekkel küzdeni a nemi alapú erőszak felszámolásáért és egy egyenlőbb társadalom megteremtéséért. Ez mindannyiunk kötelessége, az európai intézményeké, a tagállamoké és a szervezeteké.

Bizonyos országok, köztük Spanyolország, világos kötelezettségvállalást tettek ezen a téren. A nemi alapú erőszak elleni törvény szükséges és alapvető eszköz. Ezért Spanyolország példaként szolgálhat Európa többi része számára. Megemlíthetném az egyenlőséget elősegítő oktatást, a sztereotípiák leküzdését és a sértetteknek nyújtandó jogsegélyt is. Biztos vagyok abban, hogy ezen a területen még számos egyéb szükséges politikát is megemlíthetnénk. A spanyol elnökség prioritásai között szerepel a nemi alapú erőszak elleni küzdelem. Szerintem ez nagyon fontos, és bízom benne, hogy a Parlament határozottan támogatni fog minden egyes, erre a kérdésre irányuló kezdeményezést.

Közös erőfeszítéssel kell tovább dolgoznunk. Csak így fogunk tudni segíteni a sértett nők millióinak, akik egy percet sem várhatnak tovább.

Corina Crețu (S&D) . – (RO) Ahogy már sokszor hangsúlyoztuk ebben az ülésteremben, a nők elleni erőszak valóban nagyon fontos probléma, amelynek nem szentelünk mindig kellő figyelmet. Ez a probléma megdöbbentő méreteket ölt a fejlődő országokban, különösen a háború sújtotta országokban és a konfliktusövezetekben. A lányok, a nők és a gyermekek ellen irányuló erőszakos közösülés és nemi erőszak járványszerű méreteket öltött a háború sújtotta afrikai országokban, különösen Kongóban, Szomáliában, Burundiban és Libériában. Az erőszakos cselekmények gyakori előfordulása azonban sajnálatos módon nemcsak a konfliktus sújtotta országokra jellemző. Rengeteg erőszakos cselekmény fordul elő a világ legbékésebb és legdemokratikusabb országaiban is.

Kötelességünk, hogy a figyelmünket és az erőfeszítéseinket azok megbüntetésére összpontosítsuk, akik megsértik az emberi jogokat, miközben erőfeszítéseket kell tennünk a nők biztonságának növelésére is, továbbá biztosítanunk kell, hogy a szexuális agresszió áldozatai megfelelő segítséget kapjanak, az orvosi segítségtől kezdve egészen a családba és a társadalomba való visszailleszkedésig.

Végezetül szeretném emlékeztetni önöket azokra az eseményekre, amelyek a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napjával foglalkozó fejlesztési bizottság keretében történtek, és szeretnék köszönetet mondani De Gucht biztos úrnak, hogy részt vett ezeken az eseményeken, és hogy érdeklődést mutatott a téma iránt, valamint Ferrero-Waldner biztos asszonynak, hogy részt vett ezen a vitán.

Silvia Costa (S&D) . – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napját szeretném Anna Politkovszkaja újságíró emlékének ajánlani, aki életével fizetett igazságszeretetért, valamint a konfliktusok sújtotta afrikai országok asszonyainak, és azoknak az európai nőknek, akiknek szenvedéseire gyakran nem is derül fény.

Ezek a példák kiegészülnek azzal a lealacsonyító, a fogyasztás növelését célzó képpel, amelyet a média általában közvetít a női identitásról, és amely segít egy olyan kultúrát létrehozni, ahol a nőket elnyomják és megalázzák. Ez is a nők elleni erőszak egyik komoly formája, amely ellen Európának fel kell emelnie a hangját és be kell avatkoznia.

Ahogy az már többször elhangzott, sürgősen létre kell hoznunk egy következetes európai statisztikai rendszert, különös tekintettel a kiskorúakra, az emberkereskedelemre, a fizikai és nemi erőszakra, valamint

a legkiszolgáltatottabb nőkre, mint például a bevándorlókra. Ezenkívül szeretnénk látni a biztos asszony által is említett, a „nők a fegyveres konfliktusokban” témával foglalkozó európai uniós iránymutatásoknak legalább a projekteknek nyújtandó pénzügyi és egyéb támogatások alkalmazásában megnyilvánuló kézzelfogható eredményeit, amely projekteket gyakran kis egyesületek, nem kormányzati szervezetek bonyolítanak le, többek között olyan országokban is, amelyek szívükön viselik az erőszak áldozatává vált nők újrabeilleszkedését és támogatását.

Tudjuk, hogy ma a Lisszaboni Szerződésnek és a stockholmi programnak köszönhetően egy új lehetőség áll a rendelkezésünkre ahhoz, hogy a közösségen belül nagy figyelmet szentelhessünk a megelőzésnek.

Azonban az erőszak egy másik oldaláról sem szabad hallgatnunk: azokról a körülményekről, amelyekben az erőszak történik. Az alkohol- és kábítószer-fogyasztással összefüggő erőszak egyre nagyobb méreteket ölt a fiatalok és kiskorúak körében, és talán ezt nem említjük meg elégszer, amikor a nők elleni erőszakról beszélünk.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Elnök úr, nők millióit verik, molesztálják, adják-veszik, megerőszakolják és megölik csak azért, mert nők. Több nő hal meg az ellenük irányuló agresszió következtében, mint rákban. Meg kell értetnünk a közvéleménnyel, hogy egy modern, demokratikus társadalomban nincs helye a nők elleni erőszaknak. Kezdjük a politikusok tájékoztatásával. A politikusoknak meg kell szabadulniuk azon vallások befolyásaitól, amelyek szentesítik a férfiak dominanciáját. Ez a valódi egyenlőségnek és az erőszak felszámolásának elengedhetetlen feltétele.

Az én hazámban a papság befolyására a konzervatív jobboldal nem garantálja a nők számára teljes mértékben az emberi jogokat. Azt a patriarkális családmódot támogatják, amelyben a nők szerepe a konyhára, a bölcsőre és a templomra korlátozódik. A nőknek nincs joguk a terhességmegszakításra, és tervek vannak arra nézve, hogy megfosszák őket a mesterséges megtermékenyítés jogától. Az eszményi „lengyel anya” példásan viseli keresztjét, amely egy asszonyverő férj képeben ölt alakot - ez annyira abszurd, hogy mind társadalmilag, mind jogilag fel kell lépni ellene.

Szeretettel meghívom Önöket a nők elleni erőszak felszámolásáról szóló konferenciára, amely december 10-én kerül megrendezésre az Európai Parlamentben, és amelyet a lengyelországi Nőjogi Központ kezdeményezésére hívtak össze.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Európában nap mint nap ötből egy nő erőszak áldozatává válik. A nők elleni erőszak elfogadhatatlan, bármilyen formában is jelentkezék. Ennek ellenére Európában sok nőnek és fiatal lánynak még mindig az agresszió és kizsákmányolás árnyékolja be az életét.

A számadatok aggasztóak. A nők elleni erőszak sokféle formát ölt, és mindenhol előfordul: családon belüli erőszak, szexuális zaklatás, munkahelyi szexuális zaklatás, nemi erőszak, beleértve a családon belüli nemi erőszakot is – és Európán kívül háborús taktikaként is alkalmazzák a nők elleni erőszakot.

Európában a 16 és 44 éves nők körében bekövetkezett halálesetek és rokkantság legfőbb kiváltó oka a családon belüli erőszak. Ebben a pillanatban is bántalmaznak nőket, mialatt mi ezt a fontos témát vitatjuk meg. Nem elég, ha beszélünk róla. Eljött a cselekvés ideje.

Az Európai Uniónak kötelessége, hogy megvédje legkiszolgáltatottabb polgárait. A nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelem tulajdonképpen az alapvető emberi jogokért folytatott harc, és ehhez nem elegendő a Daphne program, amely az erőszak valamennyi formája elleni küzdelemre irányuló intézkedéseket támogatja.

Új intézkedéseket kell fontolóra venni következetes európai tervek létrehozása érdekében. Támogatom a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelem európai évének megrendezését, amit intézményünk már több mint egy évtizede szorgalmaz.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném megismételni, amit Matera asszony és Stassen asszony már elmondtak a kulturális és vallási okokból elkövetett erőszakról. Szeretném megragadni a lehetőséget, hogy megosszam önökkel azt a személyes tapasztalatomat, amelyet egyik misszióink önkénteseiként szereztem.

A történet egy nőről szól, Karinról. Egy nőről, aki nem akart burkát viselni. Büntetésképpen a férje savval öntötte le. Savval öntötte le éjszaka, miközben aludt. Karin most már burkát visel, nem azért, mert akarja, hanem azért, hogy elrejtse e tragikus támadás nyomait.

Remélem, hogy ez a nap nemcsak egy újabb nemzetközi nap lesz a naptárban, hanem valóban segíteni fog mindazokon a nőkön, akik nap mint nap megtapasztalják az erőszakot, és hogy szavaink kézzelfogható intézkedésekké és tettekké válnak majd.

Marc Tarabella (S&D) . – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, sok európai nő és sok nő világszerte nap mint nap harcol, hogy véget vessen a nők elleni erőszaknak, de nem tudják egyedül megvívni ezt a harcot, és nem is kell egyedül megvívniuk, mivel a nők elleni, nagyrészt férfiak által elkövetett erőszakos cselekmények egyben az egész emberiség ellen elkövetett erőszakos cselekmények is.

Nagyon is helyénvaló tehát, hogy a férfiak is bekapcsolódjanak ebbe a küzdelembe. Ezért veszek részt a fehér szalagos kampányban. Ez a kampány Kanadából indult útjára közel 20 éve, és férfiak hozták létre férfitársaik figyelmének felhívása érdekében. Férfiak egy csoportja egy napon elhatározta, hogy kötelességük felszólítaniuk férfitársaikat arra, hogy tiltakozzanak nyilvánosan a nőkkel szembeni erőszak ellen. Ez a fehér szalag szimbólum. A kongói nők erőszak elleni küzdelmét idéző szegfűt szimbolizálja – azokét a kongói nőket, akik nap mint nap elszenvedik az erőszakot, és akik most itt voltak körünkben.

Ezért sok képviselőtársamhoz hasonlóan én is arra szólítok fel mindenkit, hogy fogjunk össze a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelemben, mivel nemcsak fizikai, hanem pszichológiai erőszak is van, és mint tudják, a szavak gyakran nagyobb fájdalmat okoznak, mint a fizikai bántalmazás.

Daciana Octavia Sârbu (S&D) . – (RO) A nők elleni erőszaknak gazdasági, kulturális és politikai háttértől függően különböző formái jelennek meg a társadalomban. Idetartozik a családon belüli lelki és fizikai zaklatás, a fiatal korban kötött kényszerházasságok és más erőszakos cselekmények. A nők elleni erőszak valamennyi formája az emberi jogok elfogadhatatlan megsértése, és ellentmond a nemek közötti egyenlőség elvének. Ez a fajta erőszak széles körben elterjedt. Több áldozata van, mint a ráknak, és mély sebeket hagy az emberek lelkében és a társadalom szerkezetében egyaránt. Ezért kell még nagyobb erőfeszítéseket tennünk a probléma leküzdésére.

Az ENSZ becslései szerint a bántalmazás nemcsak hogy folytatódik, de még nő is az ilyen esetek száma. Sajnálatos módon a legtöbb esetben ezekre a cselekményekre nem derül fény, vagy egyszerűen csak figyelmen kívül hagyják őket. Romániában támogatom az ENSZ Népesedési Alapja és az ENSZ Információs Központja által szervezett, „Nők az árnyékban” elnevezésű kampányt. A kampány célja a probléma súlyosságával kapcsolatos tudatosság növelése.

Gesine Meissner (ALDE) . – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a nők elleni erőszak – függetlenül attól, hogy milyen formát ölt, pl. kényszerházasság, verés vagy nemi erőszak – az emberi jogok súlyos megsértése. A „becsületbeli gyilkosság” kifejezést különösen visszataszítónak találom, hiszen semmi köze a becsülethez. A becsületbeli gyilkosság szörnyű bűncselekmény, és mindent meg kell tennünk ellene.

Nemsokára aláírják a Lisszaboni Szerződést, és az Alapjogi Charta a Szerződés mellékleteként különösen fontos lesz. Ezért nekünk az Európai Unióban kötelességünk megtenni mindent az ilyen jellegű erőszak elleni küzdelem érdekében.

Már elhangzott az is, hogy a nemi erőszakot fegyverként is lehet használni a háborúban. Hivatkozás történt Kongóra is, ahol ezek a szörnyű esetek évek óta megtörténnek, és ahol a nemi erőszakot elkövetők áldozatai között gyermekek és idősebb nők is vannak. Számos programot indítottunk el, és Ferrero-Waldner asszony említette azt a tényt, hogy felvette a kapcsolatot a világ vezető asszonyaival. Azonban ez nyilvánvalóan nem elégséges. Ez a probléma nem csak a nőket érinti. Ez a probléma mindenkit érint a világon. Nekünk az Európai Unióban mindent meg kell tennünk, hogy javítsunk a helyzeten.

Małgorzata Handzlik (PPE) . – (PL) Elnök úr, az elmúlt években a nők elleni erőszak felszámolására tett kezdeményezések száma megsokszorozódott. Azonban sajnálatos módon ez a jelenség még mindig jelen van Európában, függetlenül a nők korától, iskolai végzettségétől vagy társadalmi helyzetétől. Ezért továbbra is hangsúlyoznunk kell, hogy a nők elleni erőszak se nem természetes, se nem szükségszerű. A nők elleni erőszak, történjék bárhol a világon, egész egyszerűen bűncselekmény, és az élethez való jog, a személyes méltóság, a biztonság, a testi-lelki sérthetatlenség megsértése. Az erőszakról beszélni nemcsak azt jelenti, hogy a nőkről mint sértettekről beszélünk, hanem mindenekelőtt azt is, hogy elítéljük magukat az erőszakos cselekedeteket és azok elkövetőit, akik nem maradhatnak büntetlenül. A nők és a férfiak hosszú távú oktatására van szükség, amely fel fogja számolni a sztereotípiákat, és mindenkiel meg fogja értetni, hogy e jelenség ellen küzdeni kell.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Remélem, hogy a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napja a hallgatás és közömbösség felszámolásának kezdetét fogja jelenteni, hiszen társadalmunkban még mindig létezik a hallgatás és a közömbösség e jelenséggel szemben, amely nők millióit érinti az Európai Unióban és világszerte.

A nők elleni erőszak az emberi jogok megsértése, és gátolja a nőket abban, hogy részt vegyenek a társadalmi és politikai életben, a közéletben és a munkában, és így megakadályozza őket abban, hogy teljes jogú polgárok lehessenek. Habár – ahogy az már itt is elhangzott – az erőszak kultúráról és hagyományokról függően különböző formákat ölt, a kapitalista gazdaság és a társadalmi válságok kiszolgáltatottabbá teszik a nőket, fokozzák kiszármányolásukat, szegénységhez és marginalizációhoz vezetnek, ami kedvez a nőkereskedelemnek és a prostitúciónak.

Ezért alapvető fontosságú, hogy megerősítsük azokat a pénzügyi forrásokat és politikákat, amelyek valóban megerősítik a nők társadalmi szerepét és egyenlő jogokat biztosítanak nekik, és hogy valódi terveket hozzunk létre a nőkkel szembeni erőszak valamennyi formája elleni küzdelem érdekében, valamint hogy felszámoljuk a még mindig létező megkülönböztetést, és segítsük az áldozatokat.

Nicole Kiil-Nielsen (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, a 2000-es éveket Európában a biztonsági törvények túlburjánzása jellemezte: felügyelet, visszaszorítás, letartóztatás és bebörtönzés.

E politikák költségvetései robbanásszerűen megnöttek. Azonban a nők elleni erőszak mégsem mutat csökkenő tendenciát. 2008-ban Franciaországban 156 nő halt bele olyan fertőzésbe, amelyet partnerétől kapott el. Franciaországban tíz nőből majdnem egy válik házasságon belüli erőszak áldozatává. Az olyan biztonsági intézkedések, mint a videofelügyelet, a nyilvántartás vagy a biometria, nem elégítik ki a nők valódi biztonsági szükségleteit.

Az erőszak valamennyi ország minden nőjét érinti, függetlenül származásuktól, szociális háttérüktől vagy vallásuktól. Az erőszak a nemi alapú megkülönböztetéshez köthető. A szexizmus, akárcsak a rasszizmus, abban áll, hogy egy másik személytől megtagadjuk azt a lehetőséget, hogy megszabaduljon a sztereotípiák fogságából.

Hogyan küzdhetünk a szexizmus ellen? Erős politikai akaratra van szükség, amely elősegíti a tájékoztatást, a megelőzést és a védelmet. Erős politikai akaratra van szükség, amely az erőszak ágyát megvető megkülönböztetés valamennyi formájának felszámolására irányul. Az európai polgárok több mint a felének, azaz Európa nőnemű polgárainak biztonsága nem érdemel meg egy valódi politikai befektetést?

Åsa Torstensson, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök úr, Svensson asszony, tisztelt képviselők, köszönöm ezt a nagyon fontos vitát. A férfiak által a nők ellen elkövetett erőszaknak számos formája van, de a kiszolgáltatottság és a fájdalom ugyanaz, függetlenül az érintettektől.

Jó, hogy a Bizottság ezen a területen sok kezdeményezést tesz, és remélem, hogy az európai együttműködés jelentős erőt fog képviselni az erőszak elleni küzdelemben és az egyenlőség megerősítésében, továbbá hogy stratégikusan fogunk dolgozni. A parlamenti képviselők közül sokan felszólítottak már erre a kezdeményezésre és tevékenységre.

Szeretném megismételni, hogy a nők elleni erőszak témája a svéd elnökség egyik prioritása. 1. Ahogy azt a Parlament is hangsúlyozta, a jövő hónapban elfogadásra kerülő stockholmi program keretében több lehetőség lesz ezen probléma kezelésére, amely azokat a nőket érinti, akik erőszak áldozatává válnak.

2. November 9-én az elnökség volt annak a konferenciának a házigazdája, ahol a tagállamoknak és a civil társadalom képviselőinek lehetőségük nyílt megosztani egymással a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelem terén szerzett tapasztalataikat és információikat. Idén ősszel az elnökség Brüsszelben is szervezett egy konferenciát az emberkereskedelem áldozatainak témájában, amelynek célja annak hangsúlyozása volt, hogy intézkedéseket kell tenni az érintettek érdekében és együtt kell működni azon országokkal, amelyeknek polgárai az emberkereskedelem áldozatává válnak.

Szeretném megköszönni ezt a nagyon fontos vitát. Az út hosszú és számos akadály áll még előttünk, de lebegjen szemünk előtt a cél: a nők elleni erőszak felszámolása.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök úr, lenne néhány záró megjegyzésem, de mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani azoknak a képviselőknek, akik felszólaltak ebben a nagyon fontos vitában. Ez az emberi jogok megsértésének egyik legbrutálisabb és nagyon elterjedt formája, és nemcsak a fejlődő országokban. Sokat beszélünk Kongóról, de beszélnünk kellene más fejlődő országokról is, például Pakisztánról. Tegnap

éjszaka a parlamenti ülés után a tévét néztem, és a 24/24-en volt egy műsor a pakisztáni nők bántalmazásáról. Szörnyű volt, egész egyszerűen szörnyű. De ez a valóság. Az egyik képviselő említette azt a nőt, aki nem akart burkát viselni.

Nyilvánvaló, hogy a konfliktus súlyosbodik, és ez tovább súlyosbítja a nők bántalmazását is. Nyilvánvaló, hogy a szexuális erőszakot a háborúkban fegyverként használják. Nyilvánvaló, hogy egy idő után a társadalmi szerkezet és kohézió megsérül, elpusztul, hogy az erkölcsi normák eltűnnek, és végül olyan helyzet alakul ki, hogy nemcsak a felkelők és a katonák, hanem az átlagpolgárok is elkövetik ezeket a rettenetes támadásokat a nők és gyerekek ellen.

Számos képviselő feltette a kérdést, hogy lehetséges lenne-e egy európai irányelv a nők elleni erőszakról, amely biztosítaná az erőszak megelőzését, az áldozatok védelmét és az elkövetők megbüntetését. Sajnálatos módon nem hiszem, hogy ehhez meglenne a jogalap. A Lisszaboni Szerződés jogalapot biztosít néhány intézkedésre...

, a Bizottság tagja. – (FR) ... különösen az emberkereskedelem, a gyermekek szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia terén. Erre nyilvánvaló hivatkozás történik a Lisszaboni Szerződésben, de az Emberi Jogok Nyilatkozata mint olyan nem biztosít jogalapot egy irányelv létrehozásához.

Ennek ellenére úgy gondolom, hogy a Bizottságnak továbbra is meg kell próbálnia számos módon kezelni ezt a problémát, különösen olyan programok által, amelyek nemcsak a fejlődő országokat célozzák meg, hanem tagállamaink bizonyos kiszolgáltatott csoportjait is, mivel még itt nálunk, az Európai Unióban is vannak problémák, pedig ami az emberi jogok és a nők jogainak védelmét illeti, példát kellene mutatnunk a világnak.

Számíthatnak arra, hogy mind a jelenlegi, mind a következő Bizottság továbbra is folytatni és fejleszteni fogja ezeket az intézkedéseket – azon egyszerű oknál fogva, hogy ezt szükségesnek tartjuk. Ahogy valamelyik felszólaló utalt rá, nem kérdés, hogy a tagállamoknak, a Bizottságnak vagy az Európai Uniónak kell-e magához ragadnia a kezdeményezést. Úgy gondolom, hogy minden szinten és minden felelősségi körben foglalkozni kell ezzel a problémával.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

Elnök. – Kaptam egy állásfoglalásra irányuló indítványt⁽²⁾, amelyet az eljárási szabályzat 115. cikke (5) bekezdésének megfelelően terjesztettek elő a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, 2009. november 26-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *írásban.* – (LT) Egyetértek az állásfoglalással, és sürgetem a Bizottságot a nők elleni erőszak felszámolása évének létrehozására. Úgy gondolom, hogy akkor a tagállamok gyorsabban létrehoznák a nőkkel szembeni erőszak – különösen a családon belüli erőszak – elleni küzdelemre vonatkozó nemzeti törvényeket, és hatékonyan végrehajtanák a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelemről szóló nemzeti cselekvési programjaikat. A tagállamoknak egységes rendszert kell bevezetniük a nők elleni erőszak visszaszorítására – a megelőzés, a védelem és a segítségnyújtás megerősítésére. Ezért nagyon fontos, hogy ez a téma a prioritások közé tartozzon, amikor az új Bizottság és a spanyol elnökség megkezdje a munkáját.

Proinsias De Rossa (S&D), *írásban.* – Ma van a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napja. A nők elleni erőszak mindenhol és minden társadalmi osztályban jelen van, létezik a gazdagoknál és a szegényeknél, a szociálisan mobil és a marginalizált csoportoknál, és a probléma tovább gyűrűzik, ám a társadalom továbbra is szemet huny felette. Ez az állásfoglalás célzott és következetes uniós politikai tervre szólít fel a nőkkel szembeni erőszak valamennyi formája elleni küzdelem tekintetében, ahogy az a nők és férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó uniós ütemtervben is szerepel. A megelőzésre, a védelemre és a büntetőjogi eljárásokra vonatkozó átfogó nemzeti cselekvési tervek létrehozása révén fejleszteni kell a nemzeti törvényeket és politikákat. Írorszában tavaly 1947 nő és 3269 gyermek kapott menedéket. 1996

⁽²⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

óta több mint 120 nőt gyilkoltak meg, jelentős részüket a partnerük vagy a volt partnerük. Uniós felmérések szerint öt nőből egy saját partnere erőszakos cselekedetének áldozatává vált, és Európában valamennyi erőszakos bűncselekmény 25%-át férfiak követik el saját feleségük vagy partnerük ellen. A családon belüli erőszakkal az a férfiak célja, hogy a másik ember fölött átvegyék az uralmat. Az, hogy az ír kormány akár 30%-os csökkentést is tervez bizonyos szolgáltatások esetében, világosan megmutatja, hogy egyáltalán nem veszik komolyan a megelőzést, a védelmet és az elkövetők megbüntetését.

Louis Grech (S&D), *írásban*. – Európában öt nőből egy családon belüli erőszak áldozatává válik. Máltán 2009 januárja és októbere között a családon belüli erőszak 467 esetét jelentették, de ezek a számadatok talán nem teljesen érzékeltetik a problémát. És hasonlóképpen: más tagállamok statisztikái is félrevezetőek. Ez azért van, mert a nők gyakran attól tartanak, hogy a hatóságok és a bírói szervek félreértik őket. Ez az állásfoglalás tartalmazza, hogy az erőszak nemcsak bűncselekmény, hanem egyben megkülönböztetés és egyenlőtlenség is – és ezek az EU hatáskörébe tartozó területek. Az indítvány helyesen az elkövetők megbüntetésére összpontosít. Fontos, hogy ne legyenek olyan jogi kiskapuk, amelyek lehetővé teszik, hogy az elkövetők büntetlenek maradjanak. Emellett azonban az erőszakot elkövetők rehabilitációját is meg kell fontolni az erőszak jövőbeli megismétlődésének elkerülése érdekében. Bizonyos tagállamok nem képeztek ki megfelelő munkaerőt a sértettek támogatására, megsegítésére és a nekik nyújtandó tanácsadásra. Nem elegendő az, ha a sértettek számára menedékhelyeket hozunk létre. Ezeknek a nőknek segítségre van szükségük a kormánytól ahhoz, hogy újra beilleszkedjenek a munkaerőpiacra, és így gazdaságilag valóban függetlenné váljanak a bántalmazójuktól. Növelni kell a sértettek számára rendelkezésre álló képzési programok számát, hogy lehetővé tegyünk számukra a társadalomba való teljes visszaailleszkedést, és az EU-nak fel kell használnia a hatalmát, hogy felhívja a figyelmet az ilyen nyilvánvaló egyenlőtlenségekre.

Zita Gurmai (S&D), *írásban*. – A nők elleni erőszak világszerte komoly probléma. A nők – és a gyermekek – a társadalom legkiszolgáltatottabb csoportjai, akik a leggyakrabban válnak bántalmazás áldozatává. Becslések szerint például Európában a nők 20-25%-a válik fizikai erőszak áldozatává felnőtt élete során, míg a nők 10%-ának a szexuális erőszakot is el kell túrnie. Ami a családon belüli erőszakot illeti, ennek 98%-át férfiak követik el nők ellen, ezért azt kell mondanunk, hogy itt nemi alapú erőszakra van szó. Ha az erőszakra beszélünk, nemcsak a fizikai erőszakra gondolunk: és így a fent említetteknél még rosszabb eredményeket kapunk.

Szerintem nem fogadhatjuk el ezeket a számadatokat, és nem fogadhatjuk el ezeket a tényeket, amelyek főleg a nőket érintik. Az Európai Szocialisták már régóta sürgetik a hatékony megelőzést és a megfelelő programokat. A Daphne program jó kezdet, többet kell tennünk tagállami szinten. Véleményem szerint nagyon fontos, hogy a spanyol elnökség prioritássá tette a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelmet. Hat hónap alatt egyetlen társadalmi problémát sem lehet teljes mértékben megoldani. Ezért mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy a belga és a magyar elnökség is folytassa a spanyol elnökség által megkezdett munkát.

Livia Járóka (PPE), *írásban*. – A kényszersterilizálás a nők elleni erőszak egyik legszörnyűbb formája és az emberi jogok megengedhetetlen megsértése. A roma nők számos tagállamban kényszersterilizálás áldozatává válnak, amelynek célja a születések „magas, egészségtelen” számának csökkentése. A számos feljegyzett eset és a sértettek javára hozott bírósági ítéletek ellenére még mindig függőben van a megfelelő kárpótások és a hivatalos bocsánatkérések ügye. Ezúton szeretném üdvözölni Jan Fischer miniszterelnök bocsánatkérését, valamint a Cseh Köztársaság kormányának újkéltű indítványát arra nézve, hogy 2009. december 31-től az Egészségügyi Minisztérium tegyen intézkedéseket annak érdekében, hogy ilyen jogsértések többé ne forduljanak elő. Remélem, hogy más országok, így például Szlovákia is csatlakozni fognak a cseh kezdeményezéshez, és be fognak vezetni egy olyan mechanizmust, amely megfelelő kárpótást nyújt azoknak a nőknek, akiket beleegyezésük nélkül sterilizáltak. Nélkülözhetetlen, hogy a tagállamok késlekedés nélkül kivizsgálják a roma nők emberi jogainak szélsőséges megsértését, megbüntessék az elkövetőket, valamint biztosítsák valamennyi sértett azonosítását, és jóvátételt biztosítsanak nekik. Az európai országok közös célja, hogy megvédjék a kontinens valamennyi nőjének egészségét és fizikai sértetlenségét.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), *írásban*. – (PL) Úgy tűnik, hogy a nők elleni erőszak, beleértve a családon belüli erőszakot is, túl kevés figyelmet kap az emberi jogokért folytatott általános kampányban. Az ENSZ 2008-as kampánya, amely világszerte a nők elleni erőszak felszámolására irányult, azt az eredményt hozta, hogy a 15 és 44 év közötti nők jobban ki vannak téve a nemi erőszak és családon belüli erőszak veszélyének, mint a ráknak, a közlekedési baleseteknek, a háború vagy a malária veszélyének. Az EU-ban a nők 40-50%-ától érkezik bejelentés a munkahelyi szexuális zaklatás különböző formáiról. Becslések szerint évente 500 000 és 2 000 000 közé tehető azoknak az embereknek a száma – és a többségük nő vagy gyermek –, akik emberkereskedelem áldozatává válnak, akiket prostitúcióra, munkára, rabszolgaságra vagy szexuális

rabszolgaságra kényszerítenek. Ezért örülök annak a ténynek, hogy a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság állásfoglalásában felvetette ezt a problémát. Fontos, hogy harmonizáljuk a nőkkel szembeni erőszak elleni küzdelem megközelítését, és ez remélhetőleg hatékonyabbá teszi erőfeszítéseinket. Az is fontos, hogy megfelelő segítséget nyújtsunk az erőszak áldozataivá vált nőknek, embereknek. Nem kevésbé fontos az sem, hogy tudatosítsuk a társadalomban, hogy nem szabad, hogy a családon belüli erőszak annak kínos jellege miatt titokban maradjon.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (SK) Ma, november 25-én nemcsak a nők elleni erőszak felszámolásának nemzetközi napja van. A keresztény világ ma emlékezik meg Alexandriai Szent Katalinról, akit a 4. század elején börtönbe vetettek, és erőszak áldozatává vált, a lelkiismereti és a szólásszabadság mártírjává. Néhányan annyira túlhangsúlyozzák az erőszak problémáját, hogy néha az az érzésem, hogy nekünk, nőknek semmi egyéb problémánk nincs. Szilárdan hiszem, hogy a nők sokkal többet aggódnak a szegénység, az egészségügyi problémák, a családban végzett munkájuk értéke, az oktatás és az egyéb körülmények miatt.

Mindazonáltal el kell ismerni, hogy az erőszak problémája is létezik. Ez a probléma nem méltó egy civilizált társadalomhoz, ez a probléma az emberi méltóságot sérti. Azonban úgy gondolom, hogy az Európai Parlamentben létezik politikailag korrekt erőszak és politikailag inkorrekt erőszak. Ez lehet az egyetlen oka annak, hogy a nők kényszersterilizálását és az erőszakos terhességmegszakításokat elítélő módosítástervezetemet nem fogadta el a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság.

Zbigniew Ziobro (ECR), írásban. – (PL) Nagy szűgyen, hogy Európában még mindig ilyen sok erőszak történik a nők ellen. Különösen aggályos az a tény, hogy az erőszakos esetek jelentős részét nem jelentik a rendőrségnek. Különösen aggályos ez, ha meggondoljuk, hogy olyan komoly bűncselekményekről van szó, mint például a nemi erőszak. A nők elleni erőszak felszámolására irányuló semmiféle stratégia nem lehet sikeres, ha a sértettek nem jelentik az erőszak tényét a megfelelő hatóságoknak. A törvénynek ezen a területen határozottan kell reagálnia, hogy a sértettek visszanyerjék igazságérzetüket, és hogy mind őket, mind a társadalom egészét meg lehessen védeni a jövőbeli hasonló esetektől. Aggályos az a tény, hogy számos uniós tagállamban, köztük Lengyelországban is, a szexuális természetű bűncselekményekre kiszabható büntetések nagyon enyhék, ráadásul ezeket a büntetéseket gyakran felfüggesztik. Példaképpen megemlíteném azt a tényt, hogy Lengyelországban a nemi erőszakért kiszabott büntetések 40%-a felfüggesztett börtönbüntetés. Az ilyen enyhe büntetések kiszabása nem más, mint az áldozatok arcucsapása a bíróságok részéről, amelyek ilyen könnyedén veszik a sértettek ellen elkövetett bűncselekményt. A nők elleni erőszak problémája komoly megközelítésének magában kell foglalnia azt is, hogy az erőszakos bűncselekmények elkövetőivel szigorúan kell bánni, azaz biztosítani kell, hogy az elkövetett bűncselekményért méltó büntetést kapjanak, ami egyben a társadalom biztonságos jövőjének záloga is.

14. A szomáliai part menti kalózkodással szembeni politikai (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai a szomáliai part menti kalózkodással szembeni politikáról.

Carl Bildt, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony, hálás vagyok ezért a lehetőségért, hogy röviden megvitatjuk a Szomália és különösen a szomáliai part menti kalózkodás okozta nagyon súlyos problémát.

Nem fogom részletezni a teljes hátteret: ez az ország több mint 18 éve küzd komoly nehézségekkel, a humanitárius helyzet szörnyű, és az egész országban harcok dúlnak. Elindult egy folyamat az átmeneti szövetségi kormánnyal, amely azonban törekeny – hogy a legenyhébb kifejezést használjuk –, és a nemzetközi közösség további erőfeszítéseire van szükség ahhoz, hogy az ország elinduljon a megbékélés felé és lassanként valamiféle működő állam épüljön fel, amely ismét bizonyos fokú stabilitást hozna ebbe a rettenetesen megtépázott országba.

A kalózkodás valóban nagyon súlyos fenyegetést jelent. Ennek megoldása széles körű elköteleződést kíván magában az országban, ami – amint arra utaltunk – rendkívül nehéz az ország jelenlegi biztonsági helyzete mellett. Ennek megfelelően – ahogyan azt Önök is észrevették – jelenlegi erőfeszítéseinket olyan gyakorlati támogatásra koncentráljuk, amelyet Szomálián kívül tudunk az ország és az ott élők érdekében nyújtani. Természetesen, amint azt talán tudják is, további lépésekről is tárgyalunk ebben a tekintetben.

A kalózkodás konkrét problémájának tekintetében az Atalanta tengeri művelet továbbra is sikeresen működik a szomáliai partok mentén. Az Élelmezési Világprogram valamennyi szállítmánya biztonságosan megérkezett Szomáliába, Mombasából Mogadishuba és Berberába. 2009 kora májusa óta nem történt sikeres támadás az Ádeni-öbölben. Ez – legalábbis bizonyos fokig – az uniós tagállamok és a nemzetközi közösség többi

tagja részéről tett kötelezettségvállalásnak köszönhető, amely jelentős tengeri erőik magas szintű mobilizálását segítette elő. A művelet sikeressége ebben a szűk vonatkozásban a polgári tengeri közösség és a brit northwoodbeli uniós műveleti főhadiszállás közötti szoros együttműködésnek is köszönhető. Ez lehetővé tette a legjobb irányítási gyakorlatok kidolgozását, amelyeket a tengerészek is egyre inkább szem előtt tartanak. Ezenfelül az Ádeni-öböl kereskedelmi forgalmának tengeri védelmét szolgáló együttműködési mechanizmust is nagyon hatékonyan hajtották végre.

Jelen pillanatban tehát kijelenthetjük, hogy az Ádeni-öbölben sikerült megfékezni a kalózkodást, de az továbbra is folytatódik. Ezért a Tanács a kalózkodás elleni művelet 2010. decemberig történő meghosszabbításáról döntött. Ez az jelenti, hogy képesnek kell lennünk jelenlegi erőfeszítéseink folytatására és megfelelő szintű katonai erőforrások fenntartására. Ezzel párhuzamosan a következő napokban várhatóan meghosszabbítják az ENSZ AL1846. számú biztonsági határozatát.

Az általam elmondottak ellenére nincs helye az elégedettségnek. A kalózok folytatják tevékenységeik keleti irányú kiterjesztését az Indiai-óceánon, és nemrégiben, az esős évszakot követően a támadások újabb hullámát tapasztalhattuk a jóval távolabb fekvő Seychelle-szigetektől északra és északkeletre. Jelenleg nem kevesebb mint 11 hajót tartanak fogva – valamennyit az ún. Szomáli-medencében érte támadás –, összesen 250 főnyi legénységgel.

Az Atalanta művelettel megerősítettük képességeinket ebben a távoli tengeri térségben. A Seychelle-szigeteken újabb felderítő repülőgépeket vetettek be, és bejelenthetem, hogy egy svéd tengerészeti felderítő repülőgép is csatlakozni fog a seychelle-szigeteki erőkhöz. Ez hasznosnak bizonyult. Ez idő szerint nemzeti szinten már további védelmi intézkedések is hatályba léptek vagy terveznek ilyeneket, így Franciaország, valamint nem olyan régóta Spanyolország is megfelelő és hatékony választ tud adni.

Meg kell említenünk még az Ádeni-öböl nemzetközileg elismert tranzit folyosójának védelmét is. Ez az ajánlott útvonal az öblön át, és lobogótól függetlenül valamennyi hajó haditengerészeti védelemben részesül. Jelenleg az Európai Unió, a NATO és az Egyesült Államok vezette koalíciós tengerészeti erőik haditengerészeti egységei tartózkodnak a térségben, amelyek kiválóan összehangolt tengeri őráratról gondoskodnak és az ilyen típusú műveletekhez elengedhetetlen hírszerzési együttműködést valósítanak meg.

Kína jelenleg kész csatlakozni ehhez az együttműködési mechanizmushoz és részt venni a védelemben. Ez azt jelenti, hogy a jelenlegi mechanizmusokat tovább kell fejleszteni és ki kell bővíteni. Ez megfelelő időben Kína és esetleg további tengeri hatalmak kötelezettségvállalásához vezethet. Más országok – Oroszország, India és Japán – is küldtek tengeri erőket a térségbe, és őket is fel kellene kérni, hogy minél hamarabb csatlakozzanak ehhez a mechanizmushoz. A siker kulcsa természetesen a koordináció.

Tudom, hogy a Parlament érdeklődést mutat a kalóztámadással gyanúsított, az Atalanta egységei által elfogott és letartóztatott személyek perének igen nehéz kérdése iránt. Jelenleg 75 gyanúsítottat tartanak fogva a kenyai börtönökben. Az érintett jogi eljárás kilenc különböző pert foglal magába, és jelentős többletterhet ró a kenyai igazságszolgáltatási rendszerre. E tárgyalások megfelelő lefolytatása természetesen rendkívül fontos annak érdekében, hogy fenn tudjuk tartani az Atalanta művelet elrettentő hatását és a kalózkodás elleni erőfeszítéseink általános hitelességét. A nemrégiben a Seychelle-szigetekkel kötött, a kalóztámadással gyanúsított személyek átadásáról szóló megállapodás – amelyet, gondolom, ismernek – további fontos lépést jelent e tekintetben. A kalózkodás nagy haszonnal kecsegtető üzlet, és fontos, hogy tevékenységeink minden szempontból arra irányuljanak, hogy csökkentsük a kalózok azon lehetőségeit, hogy az általuk végrehajtott valóban gyalázatos műveleteken keresztül még több pénzhez jussanak.

A tengeri vizeken végrehajtott műveleteink végső soron természetesen nem helyettesíthetik a Szomáliában, illetve a maga Szomália által végrehajtandó feladatokat, viszont ez – ahogy arra már korábban is utaltam – nem olyasmi, ahol a közvetlen sikert biztosra vehetjük. Folytatnunk kell a tengeri műveletet, amihez először is az szükséges, hogy készek legyünk a katonai erőik hosszú távú kötelezettségvállalását fenntartani, másodszor a koordináció területén meg kell erősítenünk az együttműködést az e műveletben részt vevő valamennyi hatalom és nemzetközi testület között, harmadszor pedig segítenünk kell a regionális tengeri képességek fejlesztését is, mivel nem viselhetjük a terheket egyedül. A nemzetközi tengerészeti szervezetek, mint például a kalózkodás problémájával foglalkozó kapcsolattartó csoport, fontos szerepet fognak játszani ebben.

Végezetül ez az egyik olyan terület, ahol az elmúlt években megmutattuk az EBVP képességeit. Néhány évvel ezelőtt még a legambiciózusabbak közül sem sokan látták volna előre, hogy európai uniós haditengerészeti egységek fognak működni az Ádeni-öbölben és az Indiai-óceánon. Sürgető humanitárius és más okok vezettek ehhez a lehetséges keretek között eddig viszonylag sikeresnek bizonyuló művelethez, de ne legyenek

illúzióink. Még sok a tennivaló. Folytatnunk kell a műveletet, és a Parlament támogatása nagyon fontos ebben a tekintetben.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, ez alkalommal a szomáliai kérdéskört tágabb megközelítésből szemléljük, fenntartható megoldásokat keresve e súlyos probléma kiváltó okaira is. A Bizottság mindig tartotta magát ahhoz az álláspontjához, miszerint a kalózkodást csak a mögötte meghúzódó okok megoldásával, kezdve a Szomáliában uralkodó bizonytalan helyzettel, illetve az ország fejlesztési szükségleteinek megoldásával lehet felszámolni, amelyek a rendkívüli mértékű szegénységben, valamint többek között a tömeges írástudatlanságban és sebezhetőségben nyilvánulnak meg.

Ezért elengedhetetlen az említett szomáliai biztonsági és fejlesztési kihívások kezelésének átfogó megközelítése. Ehhez egy olyan működő állam létrehozására van szükség, amely képes a törvények betartatására és legalábbis az alapvető szolgáltatások biztosítására. Közép- és hosszú távon a kormányzás, beleértve az intézmények kiépítését és a biztonságot, az oktatás és a gazdasági fejlődés képezik a szükséges előfeltételeket ahhoz, hogy megszűnjenek azok a körülmények, amelyek a szomáliaiakat jelenleg kalózkodásra sarkallják.

A biztonság tekintetében elengedhetetlen a gyors megközelítés. Amint azt tudják, az Afrikai Uniónak ebben kulcsszerepet kell játszania, nem utolsósorban az AMISOM-on keresztül, amely az Afrikai Unió azon erőit tömöríti, amelyek az átmeneti szövetségi kormány biztonságáról gondoskodnak Mogadishuban. Az Afrikai Béképrogram keretében az Európai Unió jelentős mértékben hozzájárul az AMISOM-hoz, továbbá pénzügyi támogatást nyújt az Afrikai Unió erőinek. Az új, 60 millió EUR összegről szóló hozzájárulási megállapodást éppen most véglegesítették. Ez része a Bizottság ez év áprilisában, a brüsszeli konferencián tett ígéretének. A 2008-2013-as időszakra vonatkozó közös stratégiai dokumentum rendelkezik a Bizottság által Szomáliának nyújtandó támogatásról, és ennek értelmében az Európai Bizottság szomáliai támogatási programja összesen 215,4 millió EUR összegű költségvetéssel rendelkezik az Európai Fejlesztési Alapból (EFA) a 2008-2013-as időszakra.

Az ATALANTA művelet, az EU első haditengerészeti művelete hamarosan első évfordulóját ünnepli. Ez a művelet sikeres, elrettentő hatással van a kalózokra, ugyanakkor a hajózó közösségben is tudatosítja a legjobb önvédelmi intézkedéseket. De mindannyian tudjuk, hogy ennél még sokkal többet kell tenni. Az ATALANTA művelettel párhuzamosan a Bizottság a stabilitási eszközt (amely egy pénzügyi eszköz) is felhasználja a kenyai igazságszolgáltatási rendszer támogatására – amint azt a Tanács elnöke az imént említette –, mivel Kenya vállalkozott a művelet keretében letartóztatott és átadott, kalóztámadással gyanúsított személyek bíróság elé állítására, és lényeges, hogy ezek a személyek ne maradjanak büntetlenül. A kenyai igazságszolgáltatási rendszer támogatása a bűnüldöző, a rendőri, a bírói és a büntetés-végrehajtási szolgálatok kapacitásainak növelését célzó intézkedések egyfajta elegyét foglalja magába. A programot az ENSZ Kábítószer-ellenőrzési és Bűnmegelőzési Hivatalán (UNODC) keresztül hajtják végre, és a program költsége 1,75 millió EUR.

Tágabb összefüggésben a regionális tengeri kapacitások fejlesztése szintén fontos szerepet játszik a térség biztonságának biztosításában. A Bizottság támogatja a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet ún. dzsibuti magatartási kódexének végrehajtását, amihez ismét a stabilitási eszközt veszi igénybe. Dzsibutiban egy regionális tengerészeti kiképzőközpontot hoznak létre. Ehhez egy olyan kritikus tengeri útvonalakkal foglalkozó program fog segítséget nyújtani, amelyek közé Afrika szarva és az Ádeni-öböl térsége is tartozik. A központ fő feladata a kapacitásépítés, valamint a térség, ezen belül is – amennyire megvalósítható – a szomáliai Puntföld és Szomáliföld tengerészeti adminisztrációs személyzetének, hivatalnokainak és parti őrségének képzése lesz. 2009-ben szintén támogatásra jelöltek ki egy regionális információcsere-központot a jemeni Szanaa-ban. Ennek a programnak az első szakasza már folyamatban van, és megkezdődött a műszaki megvalósíthatósági tanulmányok elkészítése.

Mielőtt befejezném, hadd térjek rá egy másik fontos kérdésre. A Bizottság egy integrált tengerpolitika kialakításán – amelybe a külső dimenzió is beletartozna –, valamint a tengerfelügyelet ágazatokon és határokon átnyúló integrációján dolgozik annak érdekében, hogy kifejelessék a tengeri tevékenységekkel kapcsolatos helyzeti tudatosságot, ami többek között kihat a tengeri biztonságra és védelemre, valamint általában a bűnüldözésre is.

A svéd soros elnökség jelentős erőfeszítéseket kezdeményezett annak érdekében, hogy biztosítsa az EU tengerpolitikájának pillérek közötti koherenciáját, azaz a kapcsolatot a Bizottság tevékenysége és a második pillér keretében, nevezetesen az Európai Védelmi Ügynökség által végzett munka között. Úgy véljük, hogy a tengerfelügyelet integrációja nagy támogatási potenciállal bír a kalózkodás elleni uniós műveletek számára, mivel a különböző forrásokból származó tengerfelügyeleti információk összegyűjtése a tengeri hatóságok tájékozottabb döntéshozatalát és válaszlépéseit teszi lehetővé.

A tavaly októberi európai parlamenti állásfoglalásban is felvázolt tevékenységek összessége képezi a Bizottság kalózkodás elleni küzdelemhez való hozzájárulását.

Cristiana Muscardini, a PPE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, miniszter úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, nagy elégedettséggel üdvözljük az Atalanta misszió meghosszabbítását.

Tíz éve teszek kísérletet arra, hogy a somáliai problémával foglalkozzam, és nem tagadhatom, hogy Európa túl sok alkalommal nem reagált elég gyorsan.

A somáliai helyzet napról napra drámaibbá válik a nemzetközi terrorizmus következményeinek, a kalózkodás problémájának és az emberi tragédiák következtében is, amelyet olyan emberek milliói, különösen nők és gyermekek élnek át, akik erőszak áldozataivá válnak, nap mint nap az éhezéssel néznek szembe, és túl sokszor kényszerülnek arra, hogy a sivatagon keresztül meneküljenek el és az európai partokon próbáljanak menedéket keresni.

A terrorizmus elleni küzdelemmel egyidejűleg olyan intézkedéseket is be kell vezetnünk, amelyek új reményt adnak a térség gazdaságának, emellett pedig a líbiai menekülttáborok helyzetét is európai ellenőrzés alá vonnák. Nagyon súlyos helyzetekről, erőszakról és az emberi jogok megsértéséről számoltak be nekünk ezekben a táborokban, amelyek gyakran irányultak a somáliai nők ellen.

Az <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2952&language=HU> \o "Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport" ja által szervezett egyik meghallgatáson a somáliai átmeneti kormány állandó ENSZ-képviselője, Dr. Yusuf Mohamed Ismail Bari-Bari rámutatott, hogy Szomáliát tovább szegényítette a partjai mentén folyó tisztességtelen halászat, és hogy a kalózkodók között sok az olyan egykori halász, akinek nem szolgáltattak igazságot vagy nem kapott figyelmet.

Ezért keményen fel kell lépünk a terrorizmus ellen, de törekednünk kell arra is, hogy igazságosságot, reményt és működő gazdaságot adjunk egy olyan országnak, amely az évek óta tartó háború szenvedő áldozatává vált.

Roberto Gualtieri, az S&D képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, ezzel a vitával és a z z a l a z á l l á s f o g l a l á s s a l , a m e l y e t m i a <http://www.europarl.europa.eu/members/expert/politicalBodies/search.do?group=2953&language=HU> \o "Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja" ban holnap el fogunk fogadni, azt szándékozzuk kifejezni, hogy határozottan támogatjuk az Európai Uniónak a kalózkodás elleni küzdelem iránti elkötelezettségét. Ugyanakkor szeretnénk a somáliai helyzet drámaiságával kapcsolatos aggodalmunknak is hangot adni, amely megerősíti az ország stabilitását előmozdító lépés szükségességét és sürgősségét annak érdekében, hogy a kalózkodás jelenségének alapvető okaira megoldást találjunk.

Az Atalanta misszió sikertörténet: 300 000 tonnányi segélyszállítmány szállítását tette lehetővé, valamint növelte az Ádeni-öböl biztonságát a tengeri közlekedés számára, miközben megmutatta az EBVP kapacitásait és hozzáadott operatív és politikai értékét.

Ezzel egyidejűleg nagyobb mértékű európai kötelezettségvállalásra van szükség az Afrikai Unió oldalán a dzsibuti folyamat támogatásához, és ezért, habár tisztában vagyunk a nehézségekkel és a kockázatokkal, támogatjuk egy somáliai EBVP misszió lehetőségét, amelyet a Tanács már vizsgál.

Ezért reméljük, hogy a módosítások és a vita során valamennyi képviselőcsoport segíteni fogja ennek az üzenetnek a megerősítését, ahelyett hogy abba a csapdába esnének, hogy a somáliaihoz hasonló drámai helyzeteket ürügyként használják fel bizonyos országokon belüli olyan politikai viszályhoz, amelyeknek semmi közük ehhez a vitához és a Parlament munkájához.

Izaskun Bilbao Barandica, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, támogatnunk kell Szomália társadalmi és demokratikus fejlődését annak érdekében, hogy felszámoljuk a kalózkodást. Ezenkívül arra szólítunk fel, hogy az Indiai-óceán déli részén halászó európai hajók az Atalanta művelet keretében ugyanolyan védelemben részesüljenek, mint a kereskedelmi hajók. Katonai kíséret biztosítását kérjük, mivel az a leghatékonyabb és legolcsóbb megoldás, és ezt ajánlja a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet is. Emellett kérjük, hogy a letartóztatott és kalóztámadással vádolt személyeket a térség országaiban állítsák bíróság elé, amint arról a 2008. márciusban Kenyával és a Seychelle-szigetekkel kötött szerződés is rendelkezik.

Minderre azért van szükség, mert a halászhajók valóban és egyre nagyobb mértékben ki vannak téve annak a veszélynek, hogy megtámadják és eltérítik őket ebben a térségben. Emlékeztetek arra, hogy a Parlament

egy évvel ezelőtt felemelte hangját ez ellen a helyzet ellen, azonban még a Bizottság is elismerte, hogy semmi sem történt a kérdésben. Ezalatt a kalózok tovább folytatják támadásaikat.

A legutóbbi áldozatot, az *Alakranát* majdnem 50 napig tartották fogva. Emlékezzünk arra is, hogy ezek a hajók egy európai halászati megállapodással összhangban halásznak. Ezek a hajók legálisan és az illetékes hatóságok ellenőrzése mellett hajóznak nemzetközi vizeken.

Ezért kellene az ilyen típusú hajóknak nyújtott védelmet növelnünk.

Reinhard Bütikofer, a *Verts/ALE képviselőcsoport nevében*. – (DE) Elnök asszony, a Tanács soros elnöke, biztos asszony, az Atalanta művelettel az EU sikeresen járul hozzá Afrika szárvaterésének biztonságához, és folytatnunk kellene ezt a műveletet. Ugyanakkor az EU közös felelőssége ennél szélesebb körű. Ehhez az is hozzátartozik, hogy ne hunyjunk szemet afelett, ha például illegális mérgezőhulladék-export vagy illegális halászat sérti Szomália érdekeit, és ezért következetesen fel kell lépünk az ilyen problémák ellen is.

Az állásfoglalás, amelyről holnap kell szavaznunk, két szempontból is tévútra tévedt, és mi nem csatlakozunk ehhez az irányhoz. Nem lenne helyes az Atalanta mandátumát most megváltoztatni, sem a művelati terület kibővítése, sem pedig a képviselőtársak arra irányuló kísérlete tekintetében, hogy a mandátumot a halászatra is kiterjesszék. Mi a jelenlegi formájában szeretnénk a mandátumot folytatni.

Másodszor pedig igencsak kérdéses most egy olyan rosszul megindokolt EBVP kiképzőmisszióba kezdeni, amelynek a szomáliai állam felépítéséhez való esetleges hozzájárulása egyáltalán nem nyert bizonyítást. Az „óvatosság a sietség helyett” elvét kellene követnünk.

Willy Meyer, a *GUE/NGL képviselőcsoport nevében*. – (ES) Elnök asszony, teljes mértékben támogatjuk Ferrero-Waldner asszony nyilatkozatának első részét. Valóban ez a probléma természete és alapvető oka. Amíg nem oldjuk meg a probléma gyökerét, addig nincs esély a probléma akár légi, akár szárazföldi katonai megoldására sem. Ami a tengeri megoldást illeti, az Atalanta műveletért felelős tiszt világosan elmondta tegnap, hogy nem lehetséges a kalózkodást tengeri úton megoldani. Emlékeztetném a tisztelt Házat arra, hogy az Egyesült Államok kísérletet tett a szárazföldi katonai megoldásra, ám erőfeszítése kudarcba fulladt.

Ezért hiba lenne visszafogni a fejlesztési segítyezést és az ország kormányzásával kapcsolatos megoldásokat. A katonai megoldás nem lehetséges, de a fegyveres erők funkcióinak magánosítása sem lehetséges, amelyet pedig a spanyol kormány helyénvalónak talált. Itt nem hadseregek hadifegyverekkel felszerelt biztonsági magáncégekre történő lecseréléséről van szó. Nem, ez biztosan nem jelentene megoldást. Tulajdonképpen a megoldást a kalózkodás valamennyi fajtájának felszámolása jelentené. A Szomáliából kiinduló kalózkodás, valamint a Szomália felségvizein nagy pusztítást végző idegen kalózkodás felszámolására gondolok.

Niki Tzavela, az *EFD képviselőcsoport nevében*. – (EL) Elnök asszony, a nemzetközi megfigyelők megjegyezték, hogy a kalózkodás problémájának megoldása a térség politikai stabilitásának megteremtésében rejlik. Mindannyian ezt kívánjuk, különösen mi görögök, hiszen a görög hajózást súlyosan érinti a térségbeli kalózkodás.

Biztos asszony, amit elmondott, kellemes meglepetés volt számomra. Ez idáig az egyetlen, a médiából és valamennyi oldalról érkező információk arra vonatkozott, hogy a katonai műveletek terén előrelépés történt. Lefegyverzett, mivel a következő kérdést akartam Önnek feltenni: milyen előrelépést tettek eddig az ország politikai erői, hiszen most arra a tényre összpontosítunk, hogy a probléma megoldásához politikai stabilitásra van szükség Szomáliában. Köszönöm az Ön által adott tájékoztatást, és azt kell, hogy mondjam, hogy hasznos lenne, ha a politikai beavatkozás kérdésében érdekelt Európai Parlament és a sajtó is részletesebb tájékoztatást kapna.

Luis de Grandes Pascual (PPE). – (ES) Elnök asszony, biztos asszony, a Tanács soros elnöke, Spanyolország éppen most élt át egy fájdalmas helyzetet, amelyben egy hajó, az *Alakrana* és teljes legénysége zsarolásnak, megaláztatásoknak és számtalan veszélynek volt kitéve.

A spanyol kormányt Spanyolországban éppen most vonják felelősségre, ahogyan azt ilyen esetben kell. Ebben a Házban Európáról és még több Európáról fogunk beszélni. Ennek megfelelően el kell mondanunk, hogy egy évvel az után, hogy diplomáciai lépéseket és határozottságot követeltünk, az eredmény pozitív.

Ugyanakkor az Atalanta művelet nem kielégítő. Ki kell bővíteni és rugalmasabbá kell tenni. Lehetővé kell tenni, hogy ne csak a humanitárius segélyszállítmányok útvonalai kapjanak védelmet, hanem a közösségi halász- és kereskedelmi hajók is. Ez utóbbiakat is meg kell védeni, ezért fogunk a holnap elfogadandó állásfoglalásban bizonyos engedményeket kérni az Európai Parlamenttől és az intézményeitől.

Igent kívánunk mondani azoknak az államoknak a határozott álláspontjára, amelyek fegyveres erőikkel védik hajóikat, hogy elrettentsék vagy szükség esetén törvényesen eltérítsék a kalózkodástól. „Nemet” kell mondanunk a biztonsági magánvállalatok bevetésére, amely a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO) véleménye szerint a szükségtelen erőszak veszélyével jár. „Nemet” kell mondanunk a kormányok passzív és dilettáns hozzáállására, amely megkönnyíti a kalózkodást. Ugyanakkor „igent” kell mondanunk a diplomáciára, valamint a somáliai segélyekre, és „nemet” az állítólagos illegális halászat megalapozatlan vádjára.

A közösségi hajók a nemzetközi megállapodásainkkal összhangban halásznak. Legálisan teszik ezt, épp ezért meg kell védenünk őket, ez a közösségi intézmények kötelessége.

Saïd El Khadraoui (S&D) . – (NL) A bonyolult és veszélyes somáliai helyzet és annak kihatása a térség stabilitására mindannyiunk számára komoly aggodalomra ad okot. Időközben a tengeri kalózkodás, valamint annak a Szomália körüli szélesebb tengeri övezetben folytatott hajózásra gyakorolt hatásának következtében az egész világ tanújává vált azoknak a problémáknak, amelyekkel ennek az országnak kell megküzdenie. A helyzet megoldásának érdekében nyilvánvalóan integrált megközelítésre van szükség, amint azt Ferrero-Waldner biztos asszony korábban elmondta.

Szeretném megragadni ezt az alkalmat, hogy kifejezzem elismerésünket az Atalanta misszió által eddig végzett kiváló munkáért. A misszió erőfeszítései nagyon fontosak, mivel a térség hozzáférhetősége kulcsfontosságú a nemzetközi kereskedelem és az áruszállítás számára. Azt szeretnénk, ha mind a kereskedelmi hajók legénysége, mind pedig a térségben dolgozó halászok biztonságban végezhetnék munkájukat. Ezt rendkívül fontosnak tartjuk. Ezért támogatjuk továbbra is a misszió munkáját. Természetesen vizsgáljuk meg azt is, hogy mi mást tehetnénk még, és ugyanakkor – ahogyan azt a Bizottság nagyon helyesen mondta – ragadjuk meg a gyökerénél a problémát, és lépünk fel ellene hatékonyan és több fronton.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE) . – (DE) Elnök asszony, Szomália minden bizonnyal egy olyan ország, amelyben állandó szükségállapot uralkodik, és amelynek csaknem 20 éve nincs kormánya. Az Európai Unió részéről hozzá kell járulnunk a helyzet megváltoztatásához. Ezért támogatjuk a Bizottság munkáját, ugyanakkor kétkedve fogadjuk az új EBVP missziót és az arra vonatkozó tervet, hogy 2000 katonát képezzünk ki a somáliai átmeneti kormány számára.

Mi az igazi célja ennek a missziónak? Mi az összpolitikai koncepció Szomáliára nézve? Milyen hozzáadott értékkel bír ez a jelenleg folyó amerikai és francia kiképzőprojektekhez képest? Nem értjük, hogyan tud ez a misszió az államépítéshez hozzájárulni. Milyen legitimációval rendelkezik az átmeneti kormány? Miért támogatjuk ezt a kormányt, és miért gondoljuk, hogy a katonák segíteni fogják? Hogyan kívánjuk megakadályozni azt, hogy a katonák a kiképzést követően átálljanak a hadurakhoz? Úgy véljük, még túl sok a kérdés ezzel a misszióval kapcsolatban ahhoz, hogy elkezdhesük a tervezését. Mindenekelőtt nem látom azt a többletértéket, amelyet az EU kínálni tudna, és úgy vélem, hogy jobb helye lenne a pénznek, ha a Bizottság már működő projektjeire költenék.

Eider Gardiazábal Rubial (S&D) . – (ES) Elnök asszony, ha meg szeretnénk érteni, hogy mi folyik az Indiai-óceán vizein, akkor felelősen kell kezelnünk a kalózkodás kérdését, demagóg nyilatkozatok és pártpolitikai csatározások nélkül. Mondom ezt azon állásfoglalások ellenére, amelyeket balszerencsém volt hallani ebben a Házban. Néhány képviselő arra használta fel az alkalmat, hogy felszólalási ideje alatt a spanyol kormányt támadja. Megjegyezném, hogy az említett kormány komoly szerepet játszott a tőlünk ma dicséretet kapó Atalanta művelet előmozdításában és előrelendítésében. Ugyanakkor világos, hogy ez a művelet nem kielégítő és meg kell erősíteni.

Ezért szeretném a Tanácsot arra kérni, hogy erősítse meg ezt a műveletet, bővítse ki a felelőssége alá tartozó védelmi területet, növelje a személyzete számát és ruházza fel további hatáskörökkel. Gondolok itt például azoknak a kikötőknek a felügyeletére, amelyekből a legtöbb, kalózkodók által használt hajó kifut. Mindezek ellenére világos, hogy az Atalanta művelet nem lehet a somáliai problémát megoldó egyetlen mechanizmus. Ezért ragadom meg ezt az alkalmat arra, hogy felszólítsak minden érintettet egy közös somáliai stratégia kidolgozására, amely a fejlesztési segélyezést és az átmeneti szövetségi kormánnyal folytatandó politikai párbeszédet is magába foglalná.

Ezenkívül felszólítom a Tanácsot, hogy indítson az Atalantával párhuzamosan egy új műveletet. Ez a művelet segítené a somáliai szövetségi kormány biztonsági erőinek kiképzését és felszerelését, miközben erősítené az emberi jogok tiszteletben tartása és a jogállamiság melletti elköteleződést.

(A felszólaló hozzájárul ahhoz, hogy az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban válaszoljon egy kékkártyás kérdésre.)

Luis de Grandes Pascual (PPE). – (ES) Azt gondolja a képviselő asszony, hogy felelőtlenség volt kijelenteni, hogy a spanyol kormányt Spanyolországban kell felelősségre vonni, ebben a Házban pedig Európa és az Atalanta műveletet támogató európai intézkedések megvitatására kellene összpontosítanunk?

Eider Gardiazábal Rubial (S&D). – (ES) De Grandes Pascual úr, kérem, ne próbáljon szócsatázni. Azt tartom felelőtlenségnek, hogy a felszólalási idejét arra használta, hogy rátámadjon a spanyol kormányra.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök asszony, tény, hogy a szomáliai kalózok fenyegetést jelentenek a nemzetközi hajózásra. A kalózkodás nem csak a tengeri fuvarozás költségére és megbízhatóságára van kihatással, hanem – és ez a legfontosabb – megakadályozza a nemzetközi humanitárius segélyek eljutását Szomáliába, és ezáltal súlyosbítja az országban uralkodó komoly élelmiszerhiányt. Mindamellet ki kell emelnem, hogy az olyan hosszú kereskedelmi hajózási hagyományokkal rendelkező országokat, mint Görögország és más földközi-tengeri országok, különösen sújtja ez a helyzet. Belátom, hogy az EU kalózkodás elleni missziója, amely védelmet biztosít a tengeri átjáró számára Afrika szarván, fontos lépés. Ugyanakkor azt is be kell látnunk, hogy éppen azok a dolgok, amelyekről valamennyien azt gondoltuk, hogy csak a fantázia és a filmek világába tartoznak – gyerekként mesekönyvekben olvastam ilyesmiről –, már az ajtónkon kopogtatnak, és látható veszéllyé, valósággá váltak. Ezért van szükségünk koordinációra, valamint a Tanács és a Bizottság arról való meggyőzésére, hogy dolgozzon ki politikai kezdeményezéseket.

Josefa Andrés Barea (S&D). – (ES) Elnök asszony, a kalózkodás nagyon fontos kérdés Spanyolország számára, mivel a mi halászhajóinkat is érinti, és örömmre szolgál az *Alakrana* nevű hajó szabadon bocsátása, továbbá elismerésemet fejezem ki a halászok, a hajótulajdonos és a spanyol kormány erőfeszítéseiről.

A halászhajók a kalózok célkeresztjébe kerültek, és úgy tűnik, kihagyhatatlan alkalmat kínálnak a túszejtésre. A kalózok mind vízen, mind pedig szárazföldön modernizálták taktikájukat, ahogyan azt a Tanács is elmondta. A taktikájuk kifizetődő, és a tagállamoknak válaszolniuk kell a kialakult helyzetre.

Az Atalanta művelet sikeres volt, és a biztos asszony említette, hogy számos intézkedést hajtottak végre, de még több és még jobb ilyen típusú műveletre van szükségünk. A halászhajóknak nem szabad sebezhetőnek maradniuk, a halászhajókat meg kell védenünk és a védelmi övezetet ki kell szélesítenünk.

Mindenekelőtt szárazföldi megoldásra van szükségünk, mivel a probléma a szárazföldön keletkezik: amint arra a Bizottság is rámutatott, demokratikus stabilitásra van szükség. Kérdezzük a Bizottságtól, hogy kész lenne-e csúcstalálkozót szervezni a térségbeni kalózkodás kérdéséről annak érdekében, hogy megpróbáljunk szárazföldi megoldásokat találni a tengeren uralkodó helyzetre.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Természetesen én is nagyon örülök az *Alakrana*-eset szerencsés lezárulásának, de attól tartok, hogy sajnos nem ez volt az utolsó ilyen eset. Amint arról már szó esett, fontos szem előtt tartanunk, hogy a kalózkodást nem csak a szegénység táplálja, hanem egy működésképtelen rendszer hibái és hiányosságai is.

Bármilyen szomorú és sajnálatos is, hogy matrózokat ejtenek túsul, miközben végső soron csak a munkájukat végzik, sajnálatos az is, hogy vannak olyanok, akik a kormány jelenlétének hiányát nem csak Szomáliában, hanem a térség egészében arra használják fel, hogy illegálisan halásszanak ezeken a vizeken, vagy szennyező hulladékot rakjanak le. Sajnálatos módon, de Grandes Pascual úr, pontosan ez történt.

Kétségtől elítélünk minden kalóztámadást. Azonban a jelenség felszámolásához többre van szükség, mint katonákra és zsoldosokra. Valójában, ha csupán erre redukáljuk a helyzetet, az akár kontraproduktív is lehet, és a konfliktus aggasztó kiéleződéséhez vezethet, különösen annak tudatában, hogy néhány hajótulajdonos a térségben való jelenlétének fokozása érdekében a kelletnél többet kockáztat és az ajánlatosnál jobban eltávolodik a védett területektől, ezzel olyan kockázatot teremtve, amely ellen mindig nagyon nehéz fellépni.

Carmen Fraga Estévez (PPE). – (ES) Elnök asszony, bár lehet, hogy előfordul illegális halászat az Indiai-óceánon, a közösségi flotta tevékenysége semmiképpen sem nevezhető illegálisnak, még ha itt arra is utaltak. A közösségi flotta a törvényesség szigorú határain belül halászik, az Európai Közösség és a Seychelle Köztársaság közötti halászati partnerségi megállapodás keretében, valamint a térségben a tonhalhalászat szabályozásáért és igazgatásáért felelős Indiai-óceáni Tonhalbizottság jóváhagyásával kiadott engedélyek birtokában.

Másodszor, valamennyi közösségi hajó műholdas nyomkövető rendszerrel van felszerelve, amelyen keresztül a halászati és a katonai hatóságok valós időben és mindenkor meg tudják határozni a helyzetüket.

Harmadszor, a közösségi flotta hajóinak fedélzetén megfigyelők is vannak, és a hajók a halászati tevékenységre vonatkozóan szigorú információszolgáltatási előírásoknak tesznek eleget hajónaplók és a fogásból vett minták segítségével, továbbá többek között a nyílt tengeren történő szállítás tilalmának is eleget tesznek.

Végezetül a teljes közösségi flottát megfelelő módon bejegyezték az IOTC regionális hajóajstromába. Személy szerint szeretném, ha mind a Bizottság, mind pedig a Tanács elismerné, hogy a térségben halászó európai flotta ily módon tevékenységét a törvényesség legszigorúbb határain belül végzi.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Elnök asszony, szeretném hálás köszönetemet kifejezni és azzal kezdeni, hogy véleményem szerint ma kiváló és megbízható tájékoztatást kaptunk mind Bildt úr, mind pedig a biztos asszony részéről. Ez a tájékoztatás arra a tényre mutat rá, hogy az Európai Unió két területre összpontosítja erőfeszítéseit. Az első terület a humanitárius segélyezés. A második a katonai fellépés, és ez a két tevékenységi terület szerencsére egyre hatékonyabban működik. Mégis szeretném megkérdezni, hogy nem kellene-e legalábbis ugyanekkora jelentőséget tulajdonítanunk a somáliai állampépítésnek is, hiszen tulajdonképpen egy valódi vezetést nélkülöző országról van szó? Nem kellene-e a helyi rendőrséget, valamint a katonai erőket magját is felépítenünk? Véleményem szerint, ha ezt a harmadik területet nem kezeljük úgy, mint az első kettőt, akkor hosszú távon nehéz lesz sikereket elérni.

Carl Bildt, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony, nagyon rövid leszek. Szomália nagy problémát jelent. 20 éve jelent nagy problémát. Megvitattuk a kalózkodás kérdését. De ne feledkezzünk meg a humanitárius helyzetről, amely katasztrofális. Ne feledkezzünk meg a terroristák problémájáról. Ne feledkezzünk meg a térség instabilitásáról.

Idővel meg kell próbálnunk valamennyi problémára megoldást találni. De legyünk realisták. A nemzetközi közösség, az ENSZ és mások is nagyon régóta küszködnek Szomáliával. Az eredmények meglehetősen gyérek voltak. Mi elég későn érkeztünk a térségbe, ami a somáliai helyzet megoldását illeti. Megpróbálunk bizonyos dolgokat megvalósítani.

Az Atalanta műveletet valamennyien sikerként könyveltük el, de ne gondoljuk azt, hogy minden problémát meg lehet vele oldani. Amikor az Indiai-óceánra történő kiterjesztéséről beszélünk, akkor hatalmas területekről beszélünk. És még ha az Európai Unió valamennyi országának valamennyi tengeri hajóját küldenénk is a térségbe, akkor sem lennének biztos a teljes sikerben.

Ráadásul néhány kalóz természetesen pénzhez is jut, ami lehetővé teszi számukra, hogy további eszközökbe fektessenek be. Ez tovább fokozza a problémát.

Ez nem ok arra, hogy ne tegyük meg azt, amit meg tudunk tenni. Mindezen nehézségek fenntartása mellett meg kellene próbálnunk az átmeneti szövetségi kormány támogatásán dolgozni.

Ezt próbáljuk elérni a különböző kiképzési programokkal. Van-e garancia ezek sikerére? Nem, nincsen. De az egyetlen dolog, amelyben teljesen biztosak lehetünk, az az, hogy ha meg sem próbáljuk, akkor egész biztosan nem fogunk sikerrel járni. Ha megpróbáljuk, akkor legalább fennáll a lehetősége annak, hogy pozitív eredményt érünk el. És ha mást nem is értünk el, akkor is sikerült biztosítanunk az Élelmészeti Világprogram szállítási programjainak eljutását az éhező és szenvedő somáliai néphez. Erre önmagában is büszkék lehetünk.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, nagyon jól tudom, hogy ez a kérdés nagyon fontos néhány tagállam számára, mivel a kalóztámadásoknak voltak ottani áldozatai, és a kalózkodás nehézségeket okoz országuknak. A görög képviselő, aki feltett nekem egy kérdést, amelyre válaszolni szerettem volna, már nincs itt, de el akartam mondani, hogy mit tettünk eddig, és hogy miért mondtam azt, hogy bizonyos fokig sikerről beszélhetünk.

Amint azt az elnökünk is említette, ott volt az ún. dzsibuti folyamat és a nemzetközi kapcsolattartó csoport, amelynek a Bizottság is a tagja volt, és amelyben tudom, hogy volt kollégánk, Louis Michel, aki most európai parlamenti képviselő, nagyon nagy erőfeszítéseket tett az átmeneti kormány segítésére és támogatására. Még mindig ez a kormány van a legjobb helyzetben ahhoz, hogy bizonyos fokú stabilitást teremtsen Szomáliában. Ez az elsődleges feladatunk, és ezt diplomáciai és politikai támogatással kell elérnünk.

Ezenfelül segítséget és védelmet kell nyújtanunk a hajóknak és valamennyi ott élő személynek. Aztán meg kell valósítanunk azt, amiről korábban beszéltem – talán az utolsóként felszólaló képviselő korábban is

hallotta. Azt mondtam, hogy az intézmények felépítése, a kapacitások kiépítése, a jogi folyamat segítése és a lakosság támogatása alapvető fontosságú. Csak ha már nagyobb fokú stabilitás van az országban és lépéseket tettek a szegénység felszámolására, akkor lehet mindezt megvalósítani. Tehát valóban nagyon összetett folyamatról van szó.

Annak érdekében, hogy segítsünk, az egyéb tevékenységeken kívül jelenleg 29 projekt konkrét támogatása van folyamatban, még hozzá 50 millió EUR értékben, ami óriási összeg az érintett emberek számára a kormányzás, a biztonság és a civil társadalom, valamint a megbékélési folyamat és az intézményépítés támogatására. A végső cél egy olyan működő állam létrehozása, amely képes lesz a szomáliai nép érdekeit szolgálni, és ahol a terrorizmus ellen is fel kell lépünk. A terrorizmus sajnálatos módon mélyen gyökerezik ott, ahol az állam majdnem megbukott, így valóban hatalmas feladattal állunk szembe.

Valaki azt kérdezte, hogy sor kerülhetne-e a közeljövőben egy konferenciára a kalózkodásról. Mi a Bizottság részéről biztosan nem elleneznénk, de úgy vélem, erről a tagállamoknak, illetve talán a következő spanyol elnökségnek kell döntenie. Ha érdekeltek ebben, akkor valóban megszervezhetik.

Elnök. – Az eljárási szabályzat 110. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott hat állásfoglalásra irányuló indítványt⁽³⁾ kaptam.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap (2009. november 26-án, csütörtökön) kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Alain Cadec (PPE), írásban. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, szeretném töretlen támogatásomat kifejezni eziránt az állásfoglalás iránt, mivel kiemeli az Atalanta művelet jelentőségét és sikerét. Figyelembe véve az érintett terület nagyságát, belátom, hatalmas feladat teljesítéséről van szó. Azonban szeretném, ha a térségben működő európai halászhajókat nagyon sebezhető hajóknak tekintenék, és ezért különleges védelemben részesülnének. Ezért a 3. kategóriába kell besorolni őket.

Valójában a tonhalhalászó hajók különösen sebezhetőek, mivel egyrészt nagyon alacsony az oldaluk, másrészt a kerítőhálóval történő halászat alatt, azaz négy-öt órán keresztül nem mozdíthatók és kormányozhatók. Ezért ezekben az időszakokban ki vannak téve a kalóztámadás veszélyének. Ez a sajátosság indokolja ezt a konkrét kérést. Szeretném azt is tisztázni, hogy az említett, Atalanta művelet keretében történő besorolásra a francia és a spanyol fedélzeti védelmi műveleteken felül kerülne sor.

Filip Kaczmarek (PPE), írásban. – (PL) A Bizottságnak és a Tanácsnak igaza van. A szomáliai helyzetre adható egyetlen lehetséges válasz a konfliktus átfogó megközelítése, amelyhez a térség stabilitásának eléréséért és a kalózkodás felszámolásáért tett erőfeszítésekben részt vevő valamennyi fél tevékenységének koordinálására van szükség. Közvetlen célunknak a kalózkodás felszámolásának kérdésében természetesen az Atalanta művelet folytatásának kell lennie. Ennek a mandátum kiterjesztését is magába kellene foglalnia annak érdekében, hogy a halászok is védelmet élvezzenek. Nem értem, hogy egyes képviselőtársaim miért nem akarják megvédeni a halászokat. Mivel védelmet nyújtunk a kereskedelmi és a turistahajóknak, valamint az élelmiszersegélyeket szállító hajóknak is, ezért minden tőlünk telhetőt meg kellene tennünk annak érdekében is, hogy a halászok biztonságban végezhesék munkájukat.

Ugyanakkor nem szabad szem elől tévesztenünk a hosszú távú célt, amely nélkül sohasem fogunk tartós megoldást találni a kalózkodás problémájára. A békére, a stabilitásra, a szegénység felszámolására és az ország fejlesztésére gondolok. Ezért hosszú távú cselekvésként a következőkre kell összpontosítanunk:

- az AMISOM misszió megerősítése,
- a Szomáliával szembeni fegyverembargó határozott fenntartása és végrehajtása,
- az ország stabilitásának megteremtése egy koordinált és átfogó cselekvési stratégia keretében, az Európai Unió, az Afrikai Unió és az Egyesült Államok bevonásával,
- tartós békemegállapodásokra történő törekvés a felek között, és
- az ország egész területén az állami intézmények felépítésének támogatása.

⁽³⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

15. Dohányzásmentes környezet (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Edite Estrela által a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében a Tanácshoz intézett, a dohányfüstmentes környezetre vonatkozó, szóbeli választ igénylő kérdésről (O-0119/2009 – B7-0225/2009) folytatandó vita.

Edite Estrela, szerző. – (PT) Először is szeretnék köszönetet mondani valamennyi képviselőcsoport árnyékelőadójának közös munkájukért és azért az erőfeszítésért, amit annak érdekében tettek, hogy ilyen rövid idő alatt közös állásfoglalást lehessen előterjeszteni. Szeretnék köszönetet mondani a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság titkárságának, képviselőcsoportom titkárságának és asszisztensének a támogatásukért. Mindannyian kiemelkedő munkát végeztek.

A Környezetvédelmi Bizottság nevében szeretném kifejezni sajnálatomat amiatt, hogy a svéd elnökség úgy döntött, hogy a Parlament jelentését meg sem várva befejezi a dokumentációt. Ez a magatartás – az európai polgárok által megválasztott képviselők figyelmen kívül hagyása – elfogadhatatlan. Ezért terjesztettem elő a következő kérdést a Környezetvédelmi Bizottság nevében: meg tudja-e erősíteni a Tanács azon szándékát, hogy a Parlament ütemezése ellenére következtetéseket fogad el e témában a Tanács 2009. december 1-jei ülésén? Mik az okai annak, hogy a Tanács, az Európai Parlament véleményét meg sem várva, siet az ajánlás elfogadásával? Tekintve, hogy konzultáltak a bizottsági javaslatról a Parlamenttel, kész-e a Tanács arra, hogy figyelembe vegye a Parlament véleményét a tanácsi következtetések kidolgozásakor?

Megjegyzendő, hogy a Környezetvédelmi Bizottság támogatja az ajánlás célkitűzéseit, mivel a dohányzás továbbra is az elhalálozások és betegségek vezető oka az Európai Unióban. Ezért a Környezetvédelmi Bizottság szeretné, ha ütemezését elfogadnák, mivel ez alapos vitát tenne lehetővé a témáról, és lehetővé tenné a Parlament számára, hogy elfogadjon egy álláspontot.

A környezeti dohányfüst, más néven a passzív dohányzás az Európai Unióban az elhalálozások, betegségek és fogyatékoságok jelentős kiegészítő kiváltó oka. A passzív dohányosok több mint 4000 gáznemű és szemcsés összetevőt lélegeznek be, ezek között 69 ismert rákkeltő és sok mérgező anyag található. A passzív dohányzás semmilyen körülmények között nem biztonságos. A legóvatosabb becslések szerint is évente sok ezer ember hal meg a passzív dohányzás miatt, és ez jelentős terheket okoz a gazdaságnak is, mind a közvetlen egészségügyi költségek, mind a közvetett – a termelékenység csökkenéséből adódó – költségek miatt.

Az elmúlt évek során számos tagállam jelentős előrelépést tett a dohányfüstmentes környezet kialakítása terén. Eddig a tagállamok több mint harmada széles körű jogszabályokat fogadott el, amelyek tiltják a dohányzást a munkahelyeken és a zárt nyilvános helyeken. Azonban az EU-n belül még mindig jelentős különbségek vannak azon a téren, hogy az egyes tagállamok mennyire védik polgáraikat a dohányfüstártalomtól. Példának okáért a hotelágazatban és a vendéglátóiparban dolgozók különösképpen ki vannak szolgáltatva, hiszen a tagállamok többségében még mindig hiányzik az átfogó védelem, és a bárokban és éttermekben különösen magas a dohányfüst koncentrációja.

A dohányfüstmentes környezet témája európai uniós szinten eddig számos nem kötelező érvényű állásfoglalás és ajánlás formájában jelent meg, amelyek nem tartalmaznak részletes iránymutatásokat a dohányfüstmentes környezet kialakítására nézve. A kérdés számos, munkahelyi egészségre és biztonságra vonatkozó irányelvben is megjelenik, de bizonyos esetekben csak közvetett módon, más esetekben pedig nem biztosítja a védelem megfelelő szintjét.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a WHO dohányzás-ellenőrzési keretegyezményének – amelyet eddig 26 tagállam és a Közösség fogadott el – 8. cikke valamennyi felet arra kötelezi, hogy hatékony védelmet nyújtsanak a dohányfüstártalom ellen a munkahelyeken és a zárt nyilvános helyeken, valamint a tömegközlekedési eszközökön.

Úgy gondoljuk, hogy ami a munkavállalók és a nemdohányzók egészségének védelmét biztosíthatja, az a dohányzás teljes tilalma a zárt légtérű munkahelyeken, beleértve a vendéglátóipart és a hotelágazatot, a középületekben és a tömegközlekedési eszközökön, és csak ez ösztönözheti arra a dohányosokat, hogy leszokjanak a dohányzásról.

Befejezésképpen reményünkben szeretnénk kifejezni, hogy a Tanács figyelembe veszi a Parlament által holnap remélhetőleg elfogadásra kerülő állásfoglalást.

Åsa Torstensson, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök asszony, a Bizottság 2009. július 1-jén az Európai Unió működéséről szóló szerződés 152. cikkének (4) bekezdésével összhangban egy dohányfüstmentes környezetről szóló tanácsi ajánlásra irányuló javaslatot nyújtott be. E javaslat fő célkitűzése a WHO dohányzás-ellenőrzési keretegyezménye 8. cikkének végrehajtása. A 8. cikk a dohányfüsttartalom elleni védelemről szól. Ezt az egyezményt eddig 26 tagállam és a Közösség ratifikálta.

Figyelembe véve a svéd elnökség munkaprogramját, illetve azt, hogy a többi intézménynek elegendő ideje legyen véleménye kialakítására, a Tanács 2009. július 8-án felszólította az Európai Parlamentet, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságot, valamint a Régiók Bizottságát, hogy legkésőbb 2009. november 26-ig, november 5-ig, illetve október 8-ig nyújtsák be véleményüket. Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság már elfogadta véleményét, a Régiók Bizottsága pedig kijelentette, hogy nem áll szándékában véleményt benyújtani. Tudomásom szerint az Európai Parlament legkésőbb 2010 márciusában tervezi elfogadni a véleményt, és ezt sajnálatosnak találom. Sajnálatos módon akkor már túl késő lesz ahhoz, hogy a Tanács figyelembe vehesse a Parlament véleményét. Ennek abszolút semmi köze sincs a tisztelet hiányához – valójában ennek épp az ellenkezőjéről van szó.

Maria Larsson egészségügyi és idősgondozásért felelős miniszter szeptember 2-án megerősítette a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság felé, hogy a svéd elnökség szándéka az, hogy a dohányfüstmentes környezetről szóló ajánlást még ez év vége előtt el kell fogadni. A Tanács jelenleg tárgyalja az ajánlás szövegét, és már jelentős előrelépést tett e téren. Biztos vagyok abban, hogy teljesíteni fogjuk azt a célkitűzésünket, hogy a Tanács 2009. december 1-jei ülésén elfogadjuk az ajánlást. Azonban a Tanács nem tervezi, hogy ebben a vonatkozásban következtetéseket fogadjon el.

A Tanács megvizsgálta az Európai Parlament 2007. október 24-én elfogadott, „A dohányfüstmentes Európáért: Az Európai Unió politikai lehetőségei” című zöld könyvről szóló állásfoglalását. A Parlament az állásfoglalásban felszólítja a tagállamokat, hogy két éven belül fogadják el a dohányfüstmentes környezetre vonatkozó jogszabályokat. Mára számos tagállam elfogadta ezeket a törvényeket, számos tagállam pedig jó úton halad ebbe az irányba. A Parlament azt is fontolóra vette, hogy a dohányzásellenes politikát ki lehetne egészíteni további támogató intézkedésekkel. A Tanács osztja ezt a nézetet.

Örülök, hogy lehetőségem volt beszámolni a Tanács menetrendjéről a dohányfüstmentes környezetről szóló ajánlásra irányuló javaslat tekintetében, és érdeklődve várom az Önök véleményét a kérdésről.

Theodoros Skylakakis, a PPE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony, véleményünk szerint elhibázott a Tanács azon határozata, hogy a dohányfüstmentes környezetre vonatkozó javaslatát a tagállamoknak sürgősséggel nyújtja be, és nem ad a Parlamentnek elegendő időt álláspontja kialakítására. Eltekintve a mai kérdéstől, az erre adott reakciónk az az állásfoglalás, amelyet holnap reményeim szerint elfogadunk, és amellyel kapcsolatban jó kompromisszumot sikerült elérnünk, és amely szerintem a Parlament többségének véleményét kifejezi. Ez az állásfoglalás számos új elemet tartalmaz. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport különösen büszke arra, hogy a szöveg a mi javaslatunkra hangsúlyozza a gyermekek védelmét a passzív dohányzás ellen, illetve arra, hogy más képviselőcsoportok jóváhagyásával számos új elemet sikerült elfogadni.

Szeretném hangsúlyozni például, hogy hivatkozás történik a fokozott tudatosság és védelem szükségességére, mivel a gyermekek nem rendelkeznek jogi, morális, de még pszichológiai képességgel sem arra, hogy hozzájárulásukat adják a passzív dohányzás veszélyeinek való kitétséghez. A szülők kötelessége, hogy védjék a gyermekeket, de szükségük van a segítségünkre, mivel a gyermekek passzív dohányzását mindeddig nem vizsgálták megfelelően, és ezért sem a szülők, sem senki más nem tudja, milyen következményekkel járhat a hosszú távú passzív dohányzás a gyermekekre nézve, és milyen fokú védelmet kell nekik biztosítani.

Ezért különösen fontos az a javaslatunk, hogy a Bizottság készítsen egész Európára vonatkozó tanulmányt a problémáról, beleértve a harmadlagos dohányfüstöt is. Az így szerzett információk nagyon hasznosak lehetnek. Ezenkívül számos fontos elem található az állásfoglalásban, és reméljük, hogy ezeket a Tanács figyelembe veszi.

Daciana Octavia Sârbu, az S&D képviselőcsoport nevében. – (RO) A nyilvános helyekre vonatkozó dohányzási tilalom által biztosított védelem javára lesz mind az Európai Unió polgárainak, mind a környezetnek. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a tényt, hogy a dohányzás továbbra is az elhalálozások és betegségek vezető oka. Minden erőnkkal küzdünk a veszélyes járványok ellen, és bonyolult, költséges vakcinákat találunk fel, hogy megvédjük magunkat az újabb és újabb vírusok ellen – közben pedig ennél sokkal könnyebben megvédehetnénk gyermekeinket, családjainkat és a környezetet a dohányfüsttartalomtól.

Ha a nemdohányzó többség jogai és a hasonló elvek nem győznek meg minket, akkor is: már pusztán a logika is meg kellene, hogy győzzön bennünket arról, hogy alapvető fontosságú erőfeszítéseket tennünk ezen a téren. Az új keletű vizsgálatok azt mutatják, hogy a dohányzási tilalom Észak-Amerikában és Európában bizonyos súlyos egészségügyi problémák terén gyorsan csökkenő tendenciákat eredményezett. Ezt a pozitív hatást valójában a dohányzási tilalom bevezetése után szinte azonnal érzékelték. Azokban az országokban, ahol teljes mértékben betiltották a nyilvános helyeken való dohányzást, ennek egészségre gyakorolt, pozitív hatása számos tényezőben megnyilvánul. Ilyen tényezők pl., hogy megszűnt a dohányzók által közvetetten belélegzett füst, valamint az is, hogy csökkent a nemdohányzókat érintő passzív dohányzás mértéke.

Szeretném, ha nem tévesztenénk szem elől egy tény: a dohányosok kisebbségben vannak az Európai Unióban. Természetesen senki sem állhat elő olyan javaslattal, hogy korlátozzuk az egyének dohányzáshoz való jogát, még akkor sem, ha olyan, mindannyiunk által támogatott elvekre hivatkozánk, mint a közegészség védelme, valamint a környezetszennyezés csökkentése. Ugyanakkor a nemdohányzó többség dohányfüstmentes környezetet szeretne. Ez a tény kell, hogy vezéreljen minket, amikor a dohányzásellenes jogszabályokat előkészítjük és elfogadjuk.

Mivel bizonyított tény, hogy ezen intézkedések a dohányosoknak is segítenek a leszokásban, úgy gondolom, hogy a dohányzás-ellenőrzési közösségi politika részeként meg kell erősítenünk a dohányzásellenes jogszabályi intézkedéseket annak érdekében, hogy az egész Európai Unióban valóban tegyünk valamit a közegészségért.

Frédérique Ries, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, Parlamentünk ezzel az állásfoglalással természetesen támogatni kívánja a Bizottság nagyon proaktív dohányzásellenes politikáját. Azonban szeretnénk még tovább lépni – és ez alapvető fontosságú –, és 2011-re az európai férfiaknak és nőknek a nyilvános helyeken, a közlekedési eszközökön és a munkahelyeken a tiszta környezethez való jogot garantálni.

Nyilvánvaló, hogy Európának joga és kötelessége védelmet nyújtani, és tilalmat bevezetni, ahogy azt már számos toxikus anyagra nézve megtette, és megteszi a jövőben is – olyan anyagokra nézve, amelyek bizonyos esetekben sokkal kevesebb ember halálát okozzák, mint a dohányzás; ilyenek pl. bizonyos vegyi anyagok, rovarirtó szerek, nehézfémek vagy az azbeszt, hogy csak néhányat említsünk.

Amikor azt mondom, hogy Európának tilalmat kell bevezetnie, és biztosítania kell minden munkavállaló számára a dohányfüstmentes környezetet, ahogy azt a polgárok túlnyomó többsége kéri tőlünk, ez nem jelenti azt, hogy kampányt indítunk a dohányosok ellen. Liberális vagyok, és szenvedélyesen ragaszkodom a szabadság, a szabad választás és a szabad akarat eszméihez. A szöveg lehetőséget adhat mentességekre, dohányzóhelyiségekre és mentességet élvező területekre. A törvényhozás nem elnyomást jelent. Itt nyilvános helyekről beszélünk, és senki ne mondja nekem azt, hogy Európának nincs szerepe ebben a vitában.

Carl Schlyter, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, szeretném hangsúlyozni, hogy itt természetesen a munkavállalók védelméről van szó. Ez az egyetlen oka annak, hogy az EU egyáltalán beavatkozik ebbe az ügybe. Például betiltottuk a diklór-metánt – ennek a kérdésnek én voltam a felelőse –, mégpedig éppen a munkavállalók egészségére gyakorolt hatásai miatt. A munkavállalóknak joguk van arra, hogy az európai jogszabályok megvédjék őket, és itt most a hotelekben és éttermekben dolgozókról beszélünk.

Ha ezeken a helyeken betiltjuk a dohányzást, az sokkal több életet menthet meg, és sokkal hatékonyabb lehet a lakosság egészségi állapota romlásának megelőzésében, mint az általunk hozott egyéb törvények nagy része. Ez az egyik leghatékonyabb eszköz, amelyet bevezethetünk a munkavállalók egészségének munkahelyi védelme, valamint a gyermekek és a dohányzás többi ártatlan áldozata érdekében. A dohányfüst számos olyan anyagot tartalmaz, amelyek annyira toxikusak, hogy ha laboratóriumban szeretnénk használni ezeket, akkor arra külön engedély kellene. Ezeket az anyagokat akarjuk hétköznapi környezetünkben száműzni. Teljesen abszurd az egész helyzet. Itt nincs szó a választás szabadságáról, mivel azok, akik megbetegszenek, nem ezt választották. Most segíthetünk ezeknek az embereknek, és megelőzhetjük, hogy a jövőben megbetegedjenek, és ezt a lehetőséget meg kell ragadnunk.

Jiří Maštálka, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (CS) Örülök, hogy sikerült megalkotni egy tisztes kompromisszumot képviselő közös állásfoglalást, amely hozzájárulhat a dohányzás által okozott halálesetek és megbetegedések számának csökkenéséhez. Üdvözlöm a 15. cikk szövegét, amely biztosíthatja a dohányzás ellenőrzésére tett erőfeszítések védelmét, különösen a dohányipar kereskedelmi érdekeivel szemben. Véleményem szerint jó a 22. cikkben elfogadott, a jelentések benyújtására irányuló mechanizmus. Csalódott vagyok, mivel nem sikerült befoglalni a közös állásfoglalásba a csomagolás szabványosítására való utalást. Vizsgálatok bizonyítják, hogy a csomagolás szabványosítása nagymértékben csökkentené a fogyasztást és a keresletet, főként a fiatalok körében. Amiatt is csalódott vagyok, hogy az időtényező miatt nem követték

teljes mértékben a konzultációs eljárást, és remélem, hogy a Tanács még vissza fog térni a fent említett javaslatokra. Szeretném még hozzátenni, hogy a mai ülésen olyan intézkedéseket fogadtunk el, amelyek az Európai Parlamentben megteremtik a nemdohányzók védelmének megfelelő alapjait.

Peter Liese (PPE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki az állásfoglalás megalkotásában részt vett. A passzív dohányzás, különösen a gyermekek passzív dohányzása, óriási probléma. A német gyermekorvosok szövetségének elnöke egyszer azt mondta, hogy aki gyermekek jelenlétében dohányzik, az szándékosan testi sértést követ el ellenük. Én nem fogalmaznék ilyen drasztikusan, de az világos, hogy cselekednünk kell.

Határozottan üdvözlöm ezt a jogszabályt, amelyet Írországból, Olaszországból és más országokban már elfogadtak. Úgy gondolom, hogy Németországban a jogi és a gyakorlati helyzet egészségpolitikai szempontból nézve szégyenletes. Ebben a tekintetben sokat tanulhatunk más európai országoktól.

Azonban ez nem olyan könnyű, mint ahogy azt az állásfoglalás 2., 10. és 13. bekezdése is sugallja. Európai szinten csak korlátozott hatáskörrel rendelkezünk, és az erre a területre vonatkozó jogszabályok bevezetése politikailag talán éppen az elérni kívánttal ellenkező hatást vált ki. Csak a munkavállalókat tudjuk megvédeni. Európai szintű intézkedésekkel nem tudunk különleges védelmet nyújtani a gyermekek számára. Pedig éppen erre a védelemre lenne sürgősen szükség. Ezért arra kérem Önöket, hogy támogassák az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport által előterjesztett módosításokat.

Még egy szó a dohánytermesztők részére nyújtott támogatásokról, amely évek óta vita tárgya. A Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság mindig is arra szólított fel, hogy ezeket szüntessék meg. Most a Tanácsban egy jó kompromisszumot sikerült elérni, és ezért szeretnék határozottan kiállni amellett – fenntartva a vitát a képviselőcsoportomban –, hogy a 9. bekezdést hagyjuk változatlanul. Ez egy hatékony kompromisszum, és az emberek nem fogják megérteni, ha múltához hasonlóan továbbra is fizetjük a támogatásokat. Szükségünk van erre a változásra, és támogatnunk kell ezt a változást.

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök úr, a 2004-es uniós választások során Írország dohányzási tilalmat vezetett be a munkahelyeken, így rengeteg szavazó dühösen ácsorgott az éttermek és kocsmák előtt. Mérgesek voltak a tilalom miatt. De most már 2009 van, és most már széles körben elismerik, hogy amit tettünk, az jó volt a munkavállalóknak, a munkáltatónak és a közegészségügynek is. Az emberek megtanultak együtt élni ezzel.

Ma reggel az egészséges megoldás mellett döntöttem, és gyalog jöttem a Parlamentbe, és döbbenet láttam, hogy fiatal szülők ülnek az autókban, a gyerekek bekötve a hátsó ülésen, a szülők pedig dohányoznak. Más szülők babakocsiban tolták a gyerekeiket, közben dohányoztak, a cigaretta tehát a gyerek feje fölött füstölgött. Nyilvánvaló, hogy még sokat kell tennünk, hogy megtanítsuk a felnőtteket arra, milyen veszélyes ez a gyerekekre nézve.

Ezért támogatom Peter Liese képviselőtársamat a gyermekek védelmére való felhívásában. Annyira kiszolgáltatottak, és olyan szomorú látni, hogy ki vannak téve ennek a veszélynek.

De ne demonizáljuk a dohányosokat! Ne felejtjük el, hogy a dohányzás szörnyű függőség, és a dohányosoknak szükségük van a segítségünkre és a támogatásunkra a leszokáshoz. Akik nem akarnak leszokni, azok továbbra is dohányozhatnak, de csak úgy, hogy ezzel nem ártanak másoknak, és teljes mértékben meg kell érteniük, hogy mennyire ártanak maguknak.

Ez egy jó állásfoglalás, és természetesen Írország, ahol az erre vonatkozó törvényhozás már jóval előrébb tart, teljes mértékben támogatja.

Radvilė Morkūnaitė (PPE). – (LT) Itt az Európai Parlamentben gyakran beszélünk az emberi jogokról. Az Eurobarométer egyik felmérése szerint az uniós polgárok 70%-a nem dohányzik, és a többség amellett van, hogy a nyilvános helyeken vezessenek be dohányzási tilalmat. Vita alakulhat ki arról, hogy ez nem megkülönböztető-e a dohányosokkal szemben. Azonban tudva, hogy milyen ártalmas lehet a dohányzás az egészségre, úgy gondolom, hogy nem kockáztathatjuk az emberek egészségét. Természetesen, ha uniós szintű dohányzási tilalomról beszélünk, nem szabad megfélemlítenünk a szubszidiaritás elvéről, és meg kell engednünk a tagállamoknak, hogy maguk döntsék el, hogyan fogják védeni polgáraikat. Ahogy ír képviselőtársaink már említették, Litvániában bevezettük a dohányzás-ellenőrzési törvényt, amely európai uniós szinten az egyik legprogresszívabb törvény. Természetesen még mindig maradtak teendők. Litvániában tilos dohányozni a közintézményekben, a munkahelyeken, a zárt helyeken, az összes olyan helyen, ahol ételt szolgálnak fel, valamint a tömegközlekedési eszközökön. Litvániában az emberek elég jól fogadták a

dohányzás-ellenőrzési törvényt, és az az igazság, hogy még maguk a dohányosok is beismerik, hogy kevesebbet dohányoznak, vagy akár teljesen leszoktak. Természetesen Litvániában, akárcsak a többi uniós tagállamban, valamennyivel több figyelmet kell szentelni a kiskorúak dohányzásának. Hiszem, hogy a tiszta és egészséges környezet mindannyiunk érdeke, és még inkább az, ha gyermekeinkre gondolunk. Ezért a nyilvános helyeken dohányzási tilalmat bevezető államok jó példájának arra kellene ösztönöznie az ezen a területen szkeptikusabb államokat, hogy védjék meg a nemdohányzók jogait, az uniós intézményeket pedig arra, hogy – figyelembe véve az Európai Parlament véleményét – találják meg a kötelező erejű jogszabályok elfogadásának módját.

Seán Kelly (PPE). – Elnök asszony, először is szeretném elismerésemet kifejezni Estrela asszonynak ezért a kezdeményezésért. Egyetértek a megállapításaival.

Írországbán én is láttam a dohányzáshoz való hozzáállás átalakulását, és láttam az ír dohányosok szokásainak átalakulását is. A Kelta Atlétikai Szövetség elnöke voltam, ez Írország legnagyobb sportszövetsége. A 82 500 ember befogadására képes legnagyobb stadionunkban tilalmat vezettünk be. Az emberek először tiltakoztak, de aztán elfogadták. Jelentős változásokat élünk meg. Nekem nincs problémám a dohányosokkal, de a dohányzás másokra is káros hatással van, és ez probléma. Írországbán alapvetően kiküszöböltük a passzív dohányzást, és csökkent a dohányzás a felnőttek körében. Sokan le is szoktak, és – ami még fontosabb – a fiatalok is kevésbé tartják vonzónak a dohányzást, mint régebben.

Végezetül még annyit szeretnék hozzátenni, hogy az emberek azt mondják, nincs többé füstszag, és a ruháik sem lesznek füstszagúak. Ha külföldön bemennek egy étterembe, és megérik a füstöt, akkor egyre inkább hajlamosak arra, hogy elmenjenek abból az étteremből, és ugyanez igaz a hotelszobákra is. Ez egy jó kezdeményezés, és minél előbb bevezetik, annál jobb lesz mindenkinek. Senki nem fogja megbánni, ezt garantálom.

Chris Davies (ALDE). – Elnök asszony, az embereknek jogukban áll dohányozni, de nem szabad engedni, hogy a munkahelyeken vagy más intézményekben a mások által kifújt füstöt mindenkinek be kelljen szívnia.

Én személy szerint utálom a dohányzást – egyszerűen gyűlölöm –, és üdvözlöm a hazámban bevezetett tilalmat. De nem hiszem, hogy európai szinten kellene döntést hozni. Nem gondolom, hogy kötelező érvényű jogszabályokat kellene bevezetni, amelyeket minden tagállamnak alkalmaznia kellene. Föderalista vagyok, de nem centralista. A döntéseket a lehető legalacsonyabb szinten kell meghozni, és ez ebben az esetben a tagállami vagy – mint Skócia esetében, amely hazámban az első dohányzásmentes régió – a regionális kormányzati szint.

Olyan könnyű figyelmen kívül hagyni a szubszidiaritás elvét, amikor azt gondoljuk, hogy jó ügyről van szó. Úgy gondolom, hogy ebben az esetben jó ügyről van szó, de ha most elfogadásra kerül a Lisszaboni Szerződés, akkor nagyon is figyelembe kell vennünk a szubszidiaritás elvét.

Anja Weisgerber (PPE). – (DE) Elnök asszony, Európa-szerte világos és célszerű szabályokat kell bevezetni a nemdohányzók védelme érdekében. De véleményem szerint az, hogy „Európa-szerte”, nem feltétlenül jelenti azt, hogy „Európa által”. Számos tagállam már bevezette a nemdohányzók védelmét szolgáló jogszabályokat, más tagállamok esetében pedig ez most van folyamatban.

Miért mondja néhány képviselőtársam azt, hogy mi itt Brüsszelben sokkal jobban meg tudjuk ezt csinálni, mint a tagállamok? Aki így gondolja, az figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy az Európai Uniónak nincs egészségpolitikai hatásköre, ezért közvetve, a munkahelyi egészségre és biztonságra hivatkozva kell a jogszabályokat bevezetni. Véleményem szerint a tagállamoknak kell eldönteniük, hogy milyen szabályozásokat akarnak bevezetni a nemdohányzók védelmére. Ennek több értelme van, mert a tagállamok közelebbről látják a helyi problémákat és ügyeket. Nem értem, miért akarna Brüsszel minden részletében teljesen ugyanolyan védelmet biztosítani a lappföldi és az andalúziai nemdohányzóknak. Miért lenne ez határokon átnyúló ügy? Ezenkívül mi itt Brüsszelben ezen a téren a saját korlátainkba ütközünk.

Számomra különösen fontos a gyermekek és a fiatalok védelme. Ezen a területen széles körű védelemre van szükség. Ha európai szinten a munkahelyi egészségre és biztonságra hivatkozva vezetjük be nemdohányzók védelmét, azzal nem védjük meg a gyermekeket és a fiatalokat, mivel ők nem munkavállalók. Ezért arra kérem önöket, hogy támogassák az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport által előterjesztett módosításokat, azaz a 2. és 13. módosítást.

Åsa Torstensson, a Tanács soros elnöke. – (SV) Elnök asszony, köszönöm a tisztelt képviselőknek ezt a fontos vitát. Nagyon pozitív, hogy mindannyian ilyen elkötelezettek vagyunk a dohányfüstmentes környezet megteremtése terén. Úgy gondolom, hogy számos dologban egyetértünk. Ahogy korábban elmondtam,

sajnálatosnak tartom azt a tényt, hogy az Európai Parlament nem terjesztette elő időben a véleményét, de az elnökség figyelembe fogja venni a Parlament állásfoglalását.

A Bizottság megkezdte a konzultációt az uniós szintű szociális partnerekkel a munkahelyi dohányzás kérdéséről. A szociális partnereket megkérték, hogy írjanak véleményt a jelenlegi jogi szabályozásról, és vessenek fel kezdeményezéseket a jövőbeli jogi szabályozásra nézve. Az ajánlásra irányuló javaslat szerint a gyermekek és fiatalok számára különösen veszélyes a másodlagos dohányfüst, ráadásul növelheti annak valószínűségét, hogy ők is rá fognak szokni a dohányzásra.

A dohányfüstmentes környezetről szóló ajánlásra irányuló javaslat felszólítja a Bizottságot, hogy a tagállamok által rendelkezésre bocsátott információk alapján tegyen jelentést a javasolt intézkedések végrehajtásáról, működéséről és hatásairól. A Bizottság jelentése megfelelő alkalmat fog teremteni arra, hogy visszatérjünk erre a kérdésre.

A dohányzásellenőrzés témája a következő évben is kiemelkedő helyet fog elfoglalni a menetrendben. Jövőre elkezdjük a dohányzás-ellenőrzési keretegyezményről szóló konferencia negyedik ülésének előkészületeit. A konferencia 2010. november 15-20. között Uruguay-ban, Punta del Este-ben kerül megrendezésre. Biztos vagyok benne, hogy akkor a Tanács ismételten meg akarja majd vitatni a témát az Európai Parlamenttel.

Elnök. – Kaptam egy állásfoglalásra irányuló indítványt⁽⁴⁾ az eljárási szabályzat 115. cikkének (2) bekezdése értelmében.

A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor (2009. november 26-án, csütörtökön).

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Martin Kastler (PPE), írásban. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, gyakran a jó szándék is problémákhoz vezet. Itt senki nem kérdőjelezi meg azt a tényt, hogy a nemdohányzóknak átfogó védelemre van szükségük. Azonban a dohányfüstmentes környezetről szóló kompromisszumos állásfoglalási indítvány, amelyről csütörtökön fogunk szavazni, messze túlmegegy a nemdohányzók védelmében. Bár a jelenlegi tervezet határozottan támogatja a szubszidiaritás elvét, mégis megsérti azt. Az indítvány uniós szintű, szigorú és jogilag kötelező érvényű szabályozást javasol. Az indítvány visszaél a polgárok egészségének védelme ügyében érzett jogos aggodalommal, és arra használja fel azt, hogy európai szintű egészségpolitikai, munkaügyi és szociálpolitikai hatáskört teremtsen – jogtalanul. Mindannyian olyan Európát akarunk, amely közel marad az emberekhez, és ennek kulcsa a szubszidiaritás. A tagállamoknak – vagy Németország estében a szövetségi államoknak – maguknak kell megvitatniuk a nemdohányzók védelmét. Csak így lehet olyan megoldásokat találni, amelyek megfelelnek az egyes országok hagyományainak és kultúrájának, és amelyek közel állnak az adott ország polgáraihoz. Ezért arra kérem Önöket, hogy csütörtökön szavazzanak az állásfoglalásra irányuló indítvány jelenlegi formája ellen.

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Én magam nem dohányzom. Teljes mértékben tisztában vagyok azzal, milyen ártalmas a dohányzás és a passzív dohányzás az egészségre. Azonban ahogy az gyakran megtörténik, az EU tervei túl messzire nyúlnak. E szabályozások némelyike teljesen abszurd, és bizonyos esetekben még a szabadban való dohányzást sem engedélyezi. Az EU megszállottan a dohányzásra összpontosít, bár számos más olyan tevékenység is van a hétköznapi életben, amely a statisztikák szerint veszélyes és ártalmas – ilyenek pl. a gyorséttermi ételek, a szolárium, az alkohol- és kávéfogyasztás, az autózás, de az is, ha nem sportolunk, vagy ha túl keveset alszunk, hogy csak néhányat említsek. Üdvözlém az ésszerű szabályozást és a tájékoztató kampányokat, amelyeknek célja a veszélyek minimálisra csökkentése lenne. De végeredményben a felnőtteknek leginkább saját maguknak kellene felelős módon eldönteniük, hogy mennyire veszik figyelembe a káros következményeket. 2012-ben tervezik bevezetni a munkahelyeken a teljes dohányzási tilalmat. Ez kevés választási lehetőséget hagy azoknak a munkahelyeknek, amelyek a leginkább szenvednek a dohányzás miatt, más szóval a vendéglátóiparnak. A vendéglátóipar akár 20%-os forgalomcsökkenéssel is számolhat, ennek eredménye pedig számos munkahely megszűnése lesz. Ráadásul a törvény nemrég arra kötelezte az éttermeket és bárókat, hogy hozzanak létre dohányzó és nemdohányzó helyiségeket. A 2012-ben bevezetendő teljes dohányzási tilalom ezt a drága beruházást egy csapásra teljesen feleslegessé teszi. A dohányfüstmentes környezetről szóló tanácsi ajánlás nem ésszerű intézkedés.

⁽⁴⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Richard Seeber (PPE), írásban. – (DE) Ami a nemdohányzók védelmét illeti, főleg a tagállamoknak van bepótolnivalójuk. Főként a veszélyeztetett csoportok (gyermekek, várandós nők) védelmére kellene összpontosítanunk. Azonban az Európai Uniónak ezen a területen nincs közvetlen hatásköre. Az egészségügy a tagállamok ügye, és az is marad, és ezekért a kérdésekért a tagállamoknak kell felelősséget vállalniuk. Ezért az EU-nak a nemdohányzók védelme kérdésében arra kell összpontosítania, amire tud: azaz a munkavállalók munkahelyi védelmére. Azonban a problémát nem oldja meg kielégítő módon, ha azt az alapvető célt, hogy Európát dohányfüstmentessé tegyék, úgy próbáljuk meg elérni, hogy számos szabályozást vezetünk be a munkavállalók védelmére. A lakosság minél szélesebb rétegeinek és különösen a gyermekek dohányfüst elleni védelme érdekében több tájékoztató kampányra van szükség. Ez az egyetlen hatékony eszköz arra, hogy hosszú távon megváltoztassuk az európaiak gondolkodását, és hogy a magánszférában is csökkentsük a dohányzás mértékét.

(Az ülést 19.30-kor felfüggesztik és 21.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

16. A bizottságok és a küldöttségek tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

17. A frissített ILO egyezmények ratifikációja és végrehajtása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Alejandro Cercas által az S&D képviselőcsoport nevében, Marian Harkin által az ALDE képviselőcsoport nevében, Jean Lambert által a Verts/ALE képviselőcsoport nevében, valamint Gabriele Zimmer és Ilda Figueiredo által a GUE/NGL képviselőcsoport nevében a Bizottsághoz intézett, az aktualizált ILO egyezmények ratifikálásáról és végrehajtásáról szóló, szóbeli választ igénylő kérdés (O-0131/2009 – B7-0228/2009).

Alejandro Cercas, szerző. – (ES) Tisztelt elnök asszony, képviselőtársak, bizottsági tagok! Mindannyian jól tudjuk, hogy globális szinten kell foglalkozni a gazdaság globalizálódásával, a nemzetközi pénzügyi válsággal, valamint az előttünk álló jövőbeli kihívásokkal. E problémákkal többé nem foglalkozhatunk nemzeti vagy akár regionális szinten. Az Európai Unió és a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) ezért napirendünk kulcsfontosságú pontjává vált.

Az ILO háromoldalú módszerével felbecsülhetetlen értékű munkát végez annak érdekében, hogy koherenciát és ésszerűséget hozzon világunkba. Mi is magunkénak valljuk azokat az értékeket, amelyek alapján létrejött az ILO. Mind az ILO, mind mi olyan szociális modellen dolgozunk, amely tiszteletben tartja az emberek méltóságát, és hisszük, hogy együtt tudunk dolgozni. Világos, hogy Európának szüksége van az ILO-ra ahhoz, hogy fenntartsa ezt a szociális modellt – egy igazságtalan világban nem tudnánk ezt megtenni –, és hogy az ILO lehetőséget ad arra, hogy globális szerepet töltsünk be a nemzetközi kapcsolatokban.

Az Európai Unió és annak tagállamai azt állítják, hogy nagyon szorosan együttműködnek az ILO-val, és hogy támogatják a „tisztességes munkát mindenkinek” programot, valamint a munkahelyekről szóló globális egyezményt, amelyet az ILO fog össze. Tisztelt bizottsági tagok! A szavaink és a tetteink között azonban nem lehet felkövetkeztetés. Ezért feltétlenül szükséges, hogy ma este megvitassuk az ILO egyezmények ratifikálását, holnap pedig jóváhagyjuk a témáról szóló állásfoglalást, hogy valamilyen biztosítékkal szolgáljunk mind az ILO, mind a saját projektünk számára.

A megújított szociális menetrendről szóló közleményünkben Önök újfent felhívást intéztek a tagállamokhoz, a tagállamok azonban nem reagáltak. Felkérték őket, hogy ratifikálják és hajtsák végre az egyezményeket, de nem jártak nagy sikerrel. Most úgy tűnik, hogy sokkal ambiciózusabban kell fellépniük. Nincsen semmi értelme azt mondani, hogy a tagállamok már ratifikálták az ILO alapegyezményeket. Az ILO 70 egyezményét aktualizálta, és még egyes EU-n kívüli és fejlődő gazdaságok is gyorsabban haladnak, mint az Európai Unió. A világ többi része nehezen érti ezt, és Európa hitelét veszti és lehetőségeket szalaszt el.

Ezért, tisztelt bizottsági tagok, eléggé botrányos, hogy Európa a tisztességes munka és az ILO mellett emeli fel hangját, és azután nem ratifikálja az ILO egyezményeket, és egyszerűen megelégszünk az ékesszólással.

Itt merül fel a kérdés. Így tehát holnap az ülésen résztvevő valamennyi képviselőcsoport azt akarja, hogy tovább lépjenek, és közleményt adjanak ki, amiben felkéri a tagállamokat, hogy ratifikálják az egyezményeket

annak érdekében, hogy a szavainkat következetesen kövessék a tetteink. A politikai következetesség hiánya az egyik oka annak, hogy hitelünket veszítjük a polgárok körében, és hogy Európa is világszerte hitelét veszti.

Marian Harkin, szerző. – Tisztelt elnök asszony! Nagy örömmel támogatom az arra vonatkozó felhívást, hogy a tagállamok ratifikálják és hajtsák végre az aktualizált ILO egyezményeket. Minden bizonnyal érdemes megjegyezni, hogy amikor 1919-ben, az I. Világháború végét jelentő Versailles-i Egyezményt követően létrehozták az ILO-t, az azt a meggyőződést tükrözte, hogy a tartós világbéke csak akkor érhető el, ha az a társadalmi igazságosságon alapszik. Az ILO az azt követő 80 év során világszerte az emberek tisztességes munka, megélhetés és méltóság iránti igényeire adott választ.

Ma este valamennyi EU-tagállamtól azt kérjük, hogy ratifikálja és hajtsa végre az aktualizált ILO egyezményeket, de ezt nem csak a jelen kérdés szerzője kéri, hanem számos egyéb szervezet és testület is. Ha belepillantanak az ENSZ Beszállítói Magatartási Kódexébe, látni fogják, hogy az ILO egyezmények szolgáltak a legtöbb magatartási kódex alapjául, és az ENSZ elvárja, hogy az ENSZ-nek árut és szolgáltatást biztosító valamennyi beszállító betartsa a Magatartási Kódex alapelveit. Következésképpen ezeket az egyezményeket világszerte ratifikálni kell és végre kell hajtani, hogy a beszállítók azok szerint járjanak el. Ezt biztosan el tudjuk érni az EU-ban.

Az Európai Bizottság a megújított szociális menetrendről szóló közleményében kijelenti: „A Bizottság minden tagállamot felkér arra, hogy mutasson példát a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) által naprakésznek minősített ILO-egyezmények ratifikálásával és végrehajtásával”. Az ez év májusában, az Európai Parlament legutóbbi ülésszaka során elfogadott, a megújított szociális menetrendről szóló állásfoglalásban újfent kijelentjük, hogy véleményünk szerint a nemzeti és a közösségi jog, valamint az ILO-egyezmények hatályos munkajogi rendelkezéseinek végrehajtása és alkalmazása megerősítésének elsőbbséget kell élveznie az EU intézményeiben és a tagállamokban. Így tehát a ma esti parlamenti ülésen megerősítjük mindezt a felhívást. Felkérjük a soros elnökséget, hogy a lehető legambiciózusabban lépjen fel az ügyben, felkérjük a tagállamokat, hogy fontolják meg az említett egyezmények ratifikálása és végrehajtása mellett szóló, határozott társadalmi érveket, és felkérjük a Bizottságot, hogy vegye fontolóra egy olyan, tagállamoknak szóló ajánlás elfogadását, amellyel ösztönözni lehet a naprakész egyezmények ratifikálását.

Úgy gondoljuk továbbá, hogy az EU-nak következetes kül- és belpolitikát kell folytatnia. A tisztelt Házban újra és újra azt halljuk, hogy a tagállamoknak meg kell osztaniuk egymással a helyes gyakorlatokat. Ez bizonyára kiváló példa arra, hogy a helyes gyakorlatot annak révén valósíthatjuk meg, hogy valamennyi tagállam ratifikálja a vonatkozó egyezményeket, és oly módon támogatja az EU-n kívül és világszerte a helyes gyakorlatot, hogy az aktualizált egyezmények ratifikálásával példát mutat, amint azt maga a Bizottság is javasolja. A mai nappal, november 25-ével bezárólag 7650 ILO egyezményt ratifikáltak, ezek közül 47-et az elmúlt egy év során. Arra számítunk, hogy Európa utat fog mutatni az éghajlatváltozásról szóló koppenhágai csúcstalálkozón; hasonlóan jó munkát végezhetnénk valamennyi ILO egyezmény ratifikálásával is.

Emilie Turunen (Jean Lambert nevében). – (DA) Tisztelt elnök asszony! A Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében hangsúlyozni kívánom, hogy az ILO egyezmények ratifikálásáról és végrehajtásáról szóló döntés hordozta üzenetek határozottan szükségesek és sürgősek. Miért mondom ezt? Két okból: elsősorban azért, mert az EU-nak vezető szerepet kellene betöltenie a tisztességes munkáért való küzdelemben. A megfelelő munkakörülmények és a tisztességes munka támogatása terén világszerte úttörő munkát kellene végeznünk.

Másodszorban – amint az ma már e helyütt elhangzott – eltérés mutatkozik a szavaink és a tetteink között, más szóval az EU belső és külső válaszai között. Ha az EU vagy egy EU-tagállam elfelejti vagy nem akarja ratifikálni és végrehajtani az aktualizált egyezményeket, az nem csak az európai munkavállalók számára káros. Nagyon rossz jelzést ad az EU-n kívüli országoknak is, akiket arra kérünk, hogy ugyanazokat az egyezményeket ratifikálják. Ha vizet prédikálunk, vizet is igyunk!

Döntő fontosságú, hogy az EU világszinten vezető szerepet töltsön be, megmutatva ezáltal, hogy olyan régió vagyunk, ahol sikerül a megfelelő munkafeltételeket a stabil versenyképességgel ötvözni. A nemzetközi szintű szabályozás tekintetében az ILO a globális eszközünk. Az EU-nak feltétlenül támogatnia kell az ILO-t mint intézményt, és komolyan kell vennünk az ILO egyezményeit. A Zöldek képviselőcsoportja következetesen maradéktalanul támogatja a döntésben foglalt üzeneteket, és felszólítjuk az EU illetékes testületeit, hogy gyakoroljanak nyomást a tagállamokra, hogy ők is ugyanolyan komolyan vegyék ezt a kérdést, mint ahogy mi tesszük ma este.

Ilda Figueiredo, szerző. – (PT) Tisztelt elnök asszony! Támogatjuk a tagállamokhoz intézett felhívást, miszerint fontolják meg az ILO naprakésznek minősített egyezményeinek ratifikálása és végrehajtása mellett szóló, határozott társadalmi érveket.

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 1919 óta tartja fenn és fejleszti azt a nemzetközi munkaügyi normarendszert, amely a témák széles körével foglalkozik, többek között a munkaüggyel, a foglalkoztatással, a szociális biztonsággal, a szociálpolitikával és az ezekhez kapcsolódó emberi jogokkal.

Ezért támogattuk az e helyütt előterjesztett közös állásfoglalás első tervezetét. Sajnálatos azonban, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport nyomására a többi aláíró fél engedte, hogy az ajánlás veszítsen fontosságából, és aláássák annak erejét azzal, hogy a növekedésre és munkahelyteremtésre irányuló lisszaboni stratégiára való hivatkozást foglaltak a szövegbe.

Azonban – amint azt mindnyájan tudjuk – az Európai Bizottság pontosan a lisszaboni stratégia nevében terjesztett a tisztelt Ház elé néhányat a munkaügyi és szociális jogok ellen irányuló, legrosszabb javaslatok közül, a rugalmasságot és a munka deregulációját hangsúlyozva.

Ki ne emlékezne a munkaidőről szóló irányelv módosításáról szóló javaslatra, amely megpróbálta alábecsülni és még bizonytalanabbá tenni a munkát, meghosszabbítani a munkanapot, és aláásni a kollektív szerződést és a szakszervezetek szerepét, pontosan ellenkezőjét téve annak, amit az ILO egyezmények védenek?

Pontosan a lisszaboni stratégia sajnálatos említése miatt kell visszavonnunk az állásfoglalás támogatását.

Az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja nevében azonban felhívjuk a tagállamokat, hogy ratifikálják az ILO egyezményeket, és arra ösztönözzük az Európai Bizottságot, hogy fontolja meg javaslatainkat.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök asszony! A Bizottság az elmúlt pár év során ismételten hangsúlyozta a nemzetközileg jóváhagyott, tisztességes munkára vonatkozó menetrend melletti elkötelezettségét, beleértve az ILO egyezmények támogatását is.

A Bizottság tevőlegesen támogatja a tagállamokat, és szorosan együttműködik az ILO-val azzal a céllal, hogy olyan nagyra törő jogi normákat fogadjon el, amelyek megfelelnek a globalizálódott gazdaság kihívásainak, és hozzájárulnak az ILO tisztességes munkára vonatkozó menetrendjének végrehajtásához. A Tanács és az Európai Parlament hangsúlyozta a tisztességes munkára vonatkozó menetrend jelentőségét és a Bizottság erre vonatkozó tevékenységeit.

Az EU-tagállamok már az alapvető munkaügyi normákra vonatkozó összes ILO egyezményt ratifikálták, illetve számos egyéb ILO egyezményt is. A Bizottság újfent kifejezte a megújított szociális menetrend részét képező, tisztességes munkára vonatkozó menetrend iránti elkötelezettségét: nevezetesen felhívást intézett valamennyi tagállamhoz, hogy példamutató módon ratifikálják és hajtsák végre az ILO által „naprakésznek” minősített ILO egyezményeket. A Bizottság ily módon a tisztességes munkára vonatkozó menetrend mind belső, mind külső dimenzióját hangsúlyozza. Ezenkívül ott, ahol az ILO egyezmények kizárólagos közösségi hatásköröket érintettek, a Bizottság időben olyan tanácsi határozatokra irányuló javaslatokat adott ki, amelyek engedélyezik a tagállamoknak, hogy ratifikálják a vonatkozó egyezményeket, ugyanakkor felhívást intézve hozzájuk, hogy mihamarabb ratifikálják a normákat, nevezetesen a Tengerészeti Munkaügyi Egyezményt és a Halászati Munkaügyi Egyezményt.

Végül a tisztességes munkáról szóló, 2008. évi jelentés rendelkezik a ratifikációs eljárásra vonatkozó politikai fejlemények nyomon követéséről. Ennek az elemzésnek az eredménye várhatóan a 2011-ben megjelenő, tisztességes munkáról szóló nyomon követési jelentésben lesz olvasható.

Csaba Őry, a PPE képviselőcsoport nevében. – (HU) Mindenekelőtt szeretném üdvözölni a tényt, hogy sikerült a frakcióknak megállapodni a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által felülvizsgált egyezmények ratifikációja és végrehajtása témakörében születendő határozat szövegében, így ezt mi is támogatni fogjuk.

Mint köztudott, a Munkaügyi Szervezet az egyik legrégebbi nemzetközi szervezet. 1919-ben alapvetően azzal a céllal jött létre, hogy munkaügyi szabályokat alkosson a munkafeltételek alakulásáról, a nehéz munkakörülményekről a kizsákmányolás ellen. Később tevékenysége kiterjedt szélesebb körben szociálpolitikára és a szakmai együttműködések rendszerére is.

Mi úgy látjuk, az Európai Néppárt úgy látja, hogy a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet által megalakított munkaügyi normák segítenek enyhíteni a nemzetközi piaci verseny káros hatásait, növelik ezáltal a

kiegyensúlyozott gazdasági növekedés létrejöttének esélyeit. A mostani válságból talán már kifelé tartó időben ennek különösen fontos a jelentősége, és a normák legitimitását kétségkívül fokozza, hogy egy sajátos demokratikus eljárás révén tripartit eljárás végén kormányok, munkáltatók és szakszervezetek együttműködésével születtek meg ezek a normák. Itt tehát olyan munkahelyi jogokról, kötelezettségekről és ezeknek az átfogó rendszeréről van szó, melyeket az elfogadó, ratifikáló országoknak kötelességük betartani. Ugyanakkor nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt, hogy az Európai Unió, mint Közösség nem ratifikálhat egyezményeket, s azt csak egyes tagállamok tehetik meg, így mindenféleképpen felmerül a közösségi kompetencia és a szubszidiaritás helyes alkalmazásának a kérdése. Ezért a szövegben szerepel – nagyon helyesen – egy felhívás az Uniónak, hogy pontosan határozza meg, hogy melyek azok a jogi területek és arra vonatkozó normák, amelyek a Közösség kompetenciájába tartoznak, és melyek azok, amelyek az egyes tagországok kompetenciájába. Így amennyiben a szubszidiaritás elvét figyelembe tudjuk venni, mi támogatjuk azt, hogy egy ajánlás szülessen és elősegítse ezáltal az egyezmény minél hamarabbi ratifikációját.

Ole Christensen, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DA) Tisztelt elnök asszony! Az EU belső piacán szabadpiaci feltételekkel adhatjuk-vehetjük az árukat. Szabad versenyt és olcsó árukat biztosítunk, és ez mind nagyon is rendjén van így. Más területeket is be kell azonban vonnunk. EU-szerre biztosítani kell és tiszteletben kell tartani a munkavállalók alapvető jogait. Az EU-tagállamok nem versenyezhetnek rossz munkakörülményekkel, és a munkaerő számára valamennyi tagállamban azonos bért kell biztosítani azonos munkáért. A sztrájkjog is az alapvető jogok körébe tartozik.

Következésképpen fontos, hogy az EU és a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) között szoros legyen az együttműködés. Közösek az értékeink, és az ILO-egyezmények alapján tovább fejleszthetjük az európai szociális modellt. Ez jelenleg azonban sajnos lehetetlen, mivel a Bizottság csak abban az esetben tekinti kötelező érvényűnek az egyezményeket, ha azokat a tagállamoknak több mint a fele ratifikálta. Annak biztosításával kezdhethetnénk, hogy valamennyi EU-tagállam legalább azokat az egyezményeket ratifikálja, amelyeket az ILO naprakésznek minősített. Szükségtelen erre több szót fecsegni, cselekednünk kell! Különbözően hogyan kérhetjük a világ többi országát arra, hogy ratifikálják és hajtsák végre az ILO egyezményeket, és hogyan kérhetjük a WTO-t arra, hogy valamennyi kereskedelmi megállapodásba foglalja bele a munkavállalók alapvető jogait?

Az EU-nak az élre kell állnia! Csak ezt követően mondhatjuk a többi országnak, hogy valamennyiük ratifikálja és hajtsa végre ezeket az egyezményeket. A leküzdendő világválságra adott, fenntartható és határozott válaszként támogatnunk kell a tisztességes munkát az EU-ban és a világban.

Elisabeth Schroedter, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök asszony! Való igaz, hölgyeim és uraim, hogy válság idején a világszerre érvényes minimum-előírások megvédik a munkavállalókat az embertelen munkakörülményektől. Az EU kortesbeszédjei és a harmadik világbeli országokkal való kapcsolatai során mindig – és jogosan – támogatja a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) alapvető normáit, mert azok megvédik a munkavállalókat a megkülönböztetéstől és a szociális dömpingtől.

A dolgok az Európai Unión belül sajnos megrekednek a kortesbeszéd szintjén. Az EU tagállamai és maga az EU is figyelmen kívül hagyja az ILO-egyezményeket. Nem ratifikálják és nem hajtják végre azokat. A tagállamok és az EU ily módon kibújhatnak a felelősség alól. Az Európai Unió Bírósága például eltörölte a sztrájkjogot, a Bizottság pedig üdvözölte a lépést. A migráns munkavállalók jogainak védelméről szóló egyezményt például a 27 tagállam közül csupán három ratifikálta. Ez botrányos, és az ILO megalapítása után 90 évvel változtatni kell ezen a helyzeten!

Elisabeth Morin-Chartier (PPE). – (FR) Tisztelt elnök asszony, bizottsági tagok, hölgyeim és uraim! Először is köszönetet szeretnék mondani az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Parlament más politikai képviselőcsoportjaiban ülő kollégáimnak, mert egységesen a tisztességes munka ügye mögé kívántunk állni és közös állásfoglalást benyújtani, és az elmúlt pár nap során folytatott tárgyalások rendkívül pozitívak voltak.

A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet 1919 óta képes arra, hogy olyan nemzetközi munkaügyi normarendszert biztosítson és fejlesszen, amely a témák széles körével foglalkozik, többek között a munkaüggyel, a foglalkoztatással, a szociális biztonsággal, a szociálpolitikával és az emberi jogokkal. Ezt nem szabad elfelejtenünk, különösen ilyen válságos időkben!

Ezért különösen fontos, hogy az ILO a munkaadókat, a munkavállalókat és a kormányokat egy asztalhoz ültetve, háromoldalú eljárást követően minősítette az egyezményeket naprakésznek. Ezért fogalmaztuk meg ezt az ajánlást a tagállamok számára, amiben arra ösztönözzük őket, hogy ratifikálják az ILO által minősített egyezményeket, és arra kérjük őket, hogy a szociális Európa kialakításának és fejlődésének érdekében

tevélegesen járuljanak hozzá azok sikeres végrehajtásához. Reméljük, hogy erre a lehető leghamarabb sor kerül. Éberén fogjuk figyelni az egyezmények alkalmazására kitűzött határidőket, miközben természetesen tiszteletben tartjuk a szubszidiaritás elvét.

A PPE képviselőcsoport különösen éberén fogja figyelni ezen egyezmények tagállamon belüli alkalmazását. Az illegális munka elleni küzdelem, a korszerű társadalmi haladás, a világnak utat mutató, valóban szociális Európa felépítése az, ami kockán forog, és mi valóban támogatni kívánjuk ezek elősegítését.

Sylvana Rapti (S&D) . – (EL) Tisztelt elnök asszony! Az Európai Unió egyik legfontosabb sajátossága az, hogy fontosságot tulajdonít a szociálpolitikának és az alapvető jogoknak. Nagyon jól tudjuk, hogy e jogok alkalmazása alapvető feltétele annak, hogy valamely ország az Európai Unió tagállamává váljon. Azzal is tisztában vagyunk, hogy e jogok megsértése esetén az Európai Unió köteles szankciókat alkalmazni.

Az Unió létrehozása és működése során megállapított jogok a munkahelyre is kiterjednek. Az Unió nem csak belső jogszabályalkotása, hanem külpolitikája révén is megmutatja, milyen jelentőséget tulajdonít a munkavállalói jogok megvédésének. Nagyon jól tudjuk, hogy amikor harmadik országokkal való szerződéskötésre kerül sor, az egyik leszögezett alapfeltétel az, hogy tiszteletben tartsák az alapvető munkavállalói jogokat. Ezért van az, hogy az Unió nem tehet mást, mint hogy elsőként támogatja a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) egyezményeinek nélkülözhetetlen, szisztematikus naprakésszé tételét.

Az ILO a munkavállalókkal, a munkaadókkal és a kormányokkal folytatott tárgyalásokat követően nemrég aktualizálta az egyezményeit. Habár a tagállamok kormányai és az Unió részt vettek a kérdéses aktualizálásban, paradox helyzet állt elő. A paradox helyzetet az idézi elő, hogy habár az Európai Unió számos tagállama az ILO-egyezményekben szereplőknél fejlettebb munkavállalói jogokat meghatározó, egységesítő irányelveket fogadott el, alulbecsülik azon formai kérdés fontosságát, miszerint a szóban forgó egyezményeket nemzeti szinten ratifikálni szükséges.

Mivel ez torz képet mutat az EU-n kívüli – különösen a fejlődő – országok felé, indokolt lenne nekünk is és azon tagállamoknak is változtatni ezen a hozzáálláson, amelyek mindeddig nem tettek eleget a ratifikálási kötelezettségnek. Bárhogy legyen is, az Európai Bizottságnak tetővázás nélkül proaktívabb módon kellene felkérnie a tagállamokat arra, hogy tegyenek eleget ennek a kötelezettségnek, és ily módon, a méltó munkakörülményeket támogatva – különösen a jelen pénzügyi válság közepette – erősítsék az Unió hitelességét.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL) . – (FR) Tisztelt elnök asszony és bizottsági tagok! Egyértelműen hangsúlyoznunk kell, hogy milyen fontos a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet egyezményeinek végrehajtása, de sajnos attól tartok, hogy a minket irányító rendszer – nevezetesen a szabadversenyt irányító rendszer – piacot hoz létre, következésképpen a munkaerőből is árut csinál. Ez mindenhol veszélyt jelent a munka törvénykönyvére, a munkaidő tervezett csökkentésére, és leszorítja a munkaerőköltséget, ami igen káros hatású.

Egy franciaországi példát hozok fel: egy golyóscsapágy-gyártó vállalkozás nemrég bezárt, hogy a termelést áthelyezzék Bulgáriába, és a vállalkozás dolgozóit felkérték, hogy menjenek el Bulgáriába, és képezzék ki az ottani munkásokat. Világosan láthatják tehát, hogy a munkaerőköltségek leszorítása mindenhol a termelés áthelyezéséhez, a lefelé ható nyomáshoz és a szociális jogok szűkítéséhez vezet. Ebből következően a szociális jogok és a szociális védőháló szempontjából felfelé ható harmonizációs rendszert kellene kialakítanunk, hogy ne legyen többé ilyen, a vállalkozások és a mi saját intézményeink által generált ádáz verseny a munkavállalók között.

Hasonlóképpen nem kellene tovább haladnunk abba az irányba, amit ezen az ülésen és a Bizottságban rugalmas biztonságként említünk, hanem ezzel ellenkezőleg, a szükséges képzési időszakokkal kombinált, a munkára és foglalkoztatásra vonatkozó foglalkoztatási szociális biztonsági rendszer fele kellene tartanunk. Ez az, ami lehetővé tenné, hogy kilábaljunk a válságból, hogy a holnap szakmai számára képezzük a munkavállalókat.

Olle Ludvigsson (S&D) . – (SV) Tisztelt elnök asszony! Most, hogy jóváhagyták a Lisszaboni Szerződést, és az EU Alapjogi Chartája jogilag kötelezővé vált, új lehetőséget kaptunk arra, hogy megerősítsük az európai együttműködés társadalmi dimenzióját. Ennek érdekében a gyakorlatban is élnünk kell ezekkel a lehetőségekkel. Az EU tagállamai számára jó kiindulási pont lehetne az összes naprakésszé tett ILO-egyezmény mielőbbi ratifikálása.

Ennek külső dimenziója is van. Ha az EU komoly partnereként akar résztvenni a munka- és életkörülmények javítását célzó nemzetközi munkában, rendkívül fontos, hogy az EU-tagállamok is elfogadják az ILO-egyezményt. Saját magunknak kell példát mutatnunk, ha az EU-n kívüli országokban uralkodó helyzetre hatást kívánunk gyakorolni. Ezért felkérem a Bizottságot és a svéd elnökséget, hogy progresszív módon lépjen fel, és tegyen meg mindent annak érdekében, hogy valamennyi tagállam elfogadja a naprakész ILO-egyezményeket.

Személyes véleményem szerint kissé lehangoló, hogy a saját tagállamom, Svédország nem ratifikálta az olyan alapvető egyezményeket, mint például a közbeszerzési szerződésekről szóló, 94. számú egyezmény. Ezért fel kívánom szólítani az elnökséget, hogy tegyen lépéseket nemzeti szinten is annak érdekében, hogy ez megtörténjen. Ez, valamint az Alapjogi Charta jogilag kötelezővé válása csökkentené annak kockázatát, hogy az Európai Bíróság a Rüffert-esethez hasonló határozatokat hozzon. Nem teremthetünk olyan helyzetet, amelyben az EU jogszabályaink ellentmondanak az alapvető ILO-egyezményeknek.

Mairead McGuinness (PPE). – Tisztelt elnök asszony! Amint azt a kollégák elmondták, az ILO régóta, 1919 óta létezik: 90 éve működik, és még mindig a tisztességes munkára vonatkozó menetrendjén dolgozik. Fontos, hogy a tagállamok – amint azt mások már elmondták – az összes egyezményt ratifikálják, különösen a gazdasági válság idején, amikor nyomás nehezedik a munkavállalókra. Véleményem szerint az is fontos azonban, hogy a vita során elismerjük az ILO fejlődő világban betöltött szerepét és a civil szervezetekkel ápolt kapcsolatait, valamint az elsősorban a legsebezhetőbbek számára működtetett programjait, mint például a fogyatékkal élők integrált foglalkoztatása, akiknek ilyen programok hiányában soha nem lenne semmilyen lehetőségük. Két további, nagyon fontos terület, amiről szó esik a tisztelt Házban: a kényszersmunka és a gyermekmunka. Ha tehát azon vagyunk, hogy az ILO jó munkát végezzen a fejlődő világban – és jó munkát is végez –, úgy hiszem, hogy a legkevesebb, amit az Európai Unió tagállamai megtehetnek, hogy példamutató módon, maradéktalanul ratifikálják az egyezményeket.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Tisztelt elnök asszony! A Nemzetközi Munkaügyi Szervezet sokéves tevékenysége során egy sor nemzetközi egyezményt és irányelvet fogadott el és terjesztett az EU tagállamai elé ratifikálás végett olyan témákban, mint a foglalkoztatás, a szakszervezeti szabadságjogok, a szociálpolitika és a szociális biztonság, valamint kollektív munkajogi jogviszonyok és munkakörülmények. A tagállamoknak ratifikálniuk és alkalmazniuk kellene azokat az egyezményeket, amelyeket az ILO jelenleg hatályosnak tekint. Az Európai Uniónak egy globalizálódott világban határozottan és tevőlegesen támogatnia kellene a munkát végző emberek jogai védelmének rendkívül fontos ügyét.

Hangsúlyozni kell, hogy minden polgár jogosult – társadalmi háttérre, hitre vagy fajra való tekintet nélkül – a szabad anyagi gyarapodásra és lelki fejlődésre, valamint jogosult a méltóságra, a pénzügyi biztonságra és az egyenlő esélyekre. Ne feledjük, hogy a szegénység – annak helyétől függetlenül – valamennyiünkre nézve komoly fenyegetést jelent.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – (FR) Tisztelt elnök asszony, tisztelt képviselőtársak! Az Európai Parlament és a Bizottság részéről felszólalóknak igen hasonló a véleményük az ILO-egyezmények ratifikálásának hasznosságáról és szükségességéről. Mindazonáltal – amint azt Őry úr is megjegyezte – a Bizottság csak olyan területeken fontoskodhat, ahol kizárólagos illetékességgel rendelkezik, és – amint azt elmondtam – úgy is tett.

Ami a szakszervezetek szerepét illeti, az Európai Bíróság legutolsó határozatában alapvető jogként ismeri el az együttes fellépést. Ez a jog azonban szabályozható, és ez megfelel más nemzetközi eszközöknek. Aggodalmaikat mindazonáltal továbbítom a szociálpolitikáért felelős kollégámnak, hogy figyelemmel lehessen kísérni az ügy részleteit.

Elnök. – Az eljárási szabályzat 110. cikkének (2) bekezdésével összhangban előterjesztett három állásfoglalásra irányuló indítványt⁽⁵⁾ kaptam.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. november 26-án kerül sor.

⁽⁵⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

18. A FAO élelmiszerbiztonsági csúcstalálkozója - Az éhínség eltörlése a Föld színéről (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata a „FAO élelmiszer-biztonsági csúcstalálkozója – Az éhínség eltörlése a Föld színéről” témáról.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, a múlt heti római csúcstalálkozó az utolsó azoknak az idén megrendezett, magas szintű találkozóknak a sorában, amelyeknek fő témái az élelmiszerbiztonság és a mezőgazdaság voltak. Ilyen találkozóra került sor januárban Madridban, júliusban L'Aquila-ban, szeptemberben New York-ban és Pittsburgh-ben, és ilyen volt a Bizottság múlt hónapban megrendezett, a világ élelmiszerbiztonságáról szóló találkozója.

Mindezen események kiindulópontja az a tény volt, hogy a világot sújtó éhínség elleni küzdelem megvalósításában mindig kudarcot vallunk. A világon jelenleg több mint egymilliárd ember a napi alapvető táplálkozási szükségleteit sem tudja kielégíteni, és fennáll a veszélye annak, hogy sok fejlődő országban tovább romlik a helyzet, ami az éghajlatváltozás hatásainak is tulajdonítható, amely az élelmiszerbiztonság terén további kihívások elé állítja ezeket az országokat.

Az élelmiszerbiztonsági csúcstalálkozó lehetőséget nyújtott az elmúlt hónapokban létrejött politikai lendület fenntartására. Az élelmiszerbiztonság ismét reflektorfénybe került. Azonban a szavak ideje lejárt; eljött a cselekvés ideje.

Az Európai Bizottság számára a csúcstalálkozó három oknál fogva is hasznos volt. Az első az a kötelezettségvállalás volt, hogy újra kezdjük az erőfeszítéseket az első millenniumi fejlesztési cél megvalósítása érdekében – azaz annak érdekében, hogy 2015-re felére csökkentsük az éhínség mértékét. Véleményem szerint ez a cél még mindig érvényes, és törekednünk kell a megvalósítására – különösen azokban az országokban és régiókban, ahol a fejlődés e téren eddig nagyon korlátozott volt, például Afrikában.

A második ok az az ígéret volt, amely szerint a világ élelmiszerbiztonságával foglalkozó bizottság – amely a mezőgazdasági, élelmiszerbiztonsági és táplálkozási globális partnerség központi tényezőjévé fog válni – reformja révén meg fog valósulni az élelmiszerbiztonság nemzetközi koordinációja és irányítása. Az Európai Bizottság aktívan támogatta ezt a reformot, és segíti az ehhez szükséges alapvető finanszírozás megteremtését. Ez a véleményem szerint igen fontos lépés ki fogja kövezni az utat az élelmiszerbiztonság globális irányítási rendszere számára, amelynek alapját megbízható tudományos állásfoglalások fogják képezni, ugyanakkor nyitottabb lesz a közzsféra, a magánszféra és a nem kormányzati szervezetek kulcsszereplői felé is. Ezeknek a szereplőknek fontos szerepük van abban, hogy az új rendszer hatékonyabb legyen a jelenleginél.

A harmadik ok pedig az az ígéret volt, amely szerint megfordítják a mezőgazdaság, az élelmiszerbiztonság és vidékfejlesztés belföldi és nemzetközi finanszírozásában tapasztalt csökkenő tendenciát. Ha meg akarjuk valósítani az első millenniumi fejlesztési célt, azaz azt, hogy az éhínség mértékét 2015-re a felére csökkentsük, akkor az ODA növelésére tett kötelezettségvállalásokat teljesíteni kell – különösen azoknak az országoknak, amelyek kötelezettséget vállaltak azon cél elérésére, hogy a bruttó nemzeti jövedelmük 0,7%-át a fejlesztési támogatásokra fordítják.

Voltak, akik kritikával illették a végleges nyilatkozatot, amiért nem határoz meg pontosabb célokat a mezőgazdasági és élelmiszerbiztonsági hivatalos fejlesztési támogatások tekintetében, de nem szabad elfelejtenünk, hogy ez a fontos pénzügyi kötelezettségvállalás már megtörtént a G8-ak L'Aquila-i csúcstalálkozásán. A prioritás most az, hogy ezeket be is tartsuk. Az Európai Parlament határozott támogatásával a Bizottság sikeresen mobilizálta az 1 milliárd EUR összegű élelmiszerfinanszírozási eszközt, amelynek 85%-a a 2009–2011-es időszakra szól. Azonban idővel több és hosszabb távú segélyekre lesz szükség. Hogy kötelezettségvállalásaink tekintetében elszámoltathatók legyünk, globális kötelezettségvállalási rendszerre van szükség, de ugyanakkor ellenőrző mechanizmusokat, külön mutatókat és kritériumokat is létre kell hozni, amelyeket alkalmazni lehet a beruházások eredményeiről és hatásairól készítendő jelentésekhez. Azonban – és ezt szeretném hangsúlyozni – a támogatók legnagyobb mértékű kötelezettségvállalásainak sem lesz haszna, ha a fejlődő országok kormányai nem valósítják meg saját kötelezettségvállalásaikat a jobb agrárpolitikák, stratégiák és beruházások terén.

Az élelmiszerbiztonság megvitatásakor ügyelnünk kell a terminológiára, és különbséget kell tennünk az élelmiszerbiztonság, az élelmiszer szuverenitás és az élelmiszer-önellátás között. A világszintű termelés megvalósítására tett erőfeszítések önmagukban nem elegendőek. Ami számít, az az, hogy az emberek folyamatosan hozzá tudjanak jutni az élelmiszerekhez, és ez alapvetően a szegénységgel kapcsolatos kérdés.

Az élelmiszer-kereskedelem – mind regionálisan, mind globálisan – fontos szerepet játszik az élelmiszerek hozzáférhetőségének növelésében, a mezőgazdasági termelőknek bevételt biztosít, a fogyasztóknak pedig lehetőséget nyújt arra, hogy olcsóbban jussanak hozzá az élelmiszerekhez. Az élelmiszer-önellátás valószínűleg nagyon költséges stratégia lenne, és erre nem is lesz szükség, mivel a piacok és a kereskedelem megfelelően működnek.

Ezért a dohai fordulót kiegyensúlyozott és átfogó eredménnyel való lezárása fontos lépés lenne előre. Nem szabad megfedkezünk arról sem, hogy a globális élelmiszerbiztonság nagyon komplex és sokrétű probléma, amely holisztikus megközelítést kíván. Az elmúlt évtizedben az Európai Unió óriási előrehaladást ért el ezen a téren, és ez a fejlődés tovább fog folytatódni, amit a politikák fejlesztési célú összehangolása biztosít. Az EU közös agrárpolitikájának különböző reformjai erőteljesen csökkentették az export-visszatérítéseket, továbbá a WTO a mezőgazdasági termelőknek nyújtott uniós támogatások túlnyomó többségét úgy ítéli meg, hogy azok nem torzítják a kereskedelmet. Ezenkívül a „fegyver kivételével minden” egyezmény révén az Európai Unió piacára való bejutás szabaddá vált a legkevésbé fejlett országok számára is, és a gazdasági partnerségi megállapodások (GPM) rendelkezései azt mutatják, hogy megértőek vagyunk azokkal a problémákkal szemben, amelyekkel sok AKCS-országnak szembe kell néznie az élelmiszerbiztonság garantálása terén. Tehát az EU-ban már nagy utat tettünk meg a politikák fejlesztési célú összehangolásának fokozása terén, és ezáltal a fejlődő országok számára biztosított élelmiszerbiztonsági feltételek javítása terén. Más országoknak és régióknak is ezt kellene tenniük.

Zárásképpen elmondanám, hogy a FAO-csúcson kiemelték, hogy amennyiben tartani akarjuk magunkat ahhoz a célkitűzésünkhöz, hogy 2015-re felére csökkentjük az éhínség mértékét, akkor növelnünk kell az ODA-t és a mezőgazdaságba irányuló magánberuházásokat, valamint meg kell valósítanunk a mezőgazdasági ágazat globális irányítását.

Albert Deß, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos úr, számunkra, európai parlamenti képviselők számára fontos, hogy megvitassuk az éhínség témáját. Nem ülhetünk ölbe tett kézzel, miközben nő az éhezők száma, akik között sok gyermek is van.

Először 20 évvel ezelőtt választottak meg parlamenti képviselőnek, és jól emlékszem, hogy az olyan nemzetközi szervezetek, mint a Világbank, az ENSZ Élelmiszeri és Mezőgazdasági Szervezete, maga az ENSZ és a Kereskedelmi Világszervezet kifejezték azon szándékukat, hogy 20 éven belül felére csökkentsék az éhínség mértékét a világon. Mi történt azóta? Az éhínség mértéke nem csökkent, hanem nőtt. A világon több mint 1 milliárd ember éhezik nap mint nap. Épp az ellenkezője történt annak, mint amit az említett szervezetek szándékoztak elérni.

Ennek számos különböző oka van. Vannak olyan országok, mint pl. Zimbabwe, ahol egy hozzá nem értő kormány Afrika éléskamráját éhínség sújtotta régióvá változtatta. Egy kommunista elnök olyan helyzetbe hozta ezt a gazdag országot, hogy az emberek most éheznek, és mi semmit nem szólnunk. Pedig mi is felelősek vagyunk ezért. Heteket vagy éveket töltünk azzal, hogy arról beszélünk, milyen lesz az éghajlat száz év múlva. Akik ma és holnap éheznek, azokat nem érdekli, milyen lesz az éghajlat száz év múlva. Ők holnap enni akarnak valamit, de nekünk nincsenek válaszaink a problémáikra. Anélkül, hogy a jövő problémáinak elhanyagolására szólítanék fel, azt akarom mondani, hogy pusztán emberiség kérdése, hogy foglalkozunk-e azokkal az emberekkel, aki ma éheznek. De Gucht úr, ha azt mondjuk, hogy 2050-re a felére szándékozzuk csökkenteni az éhínség mértékét, az szinte gúnyolódásnak tűnik. Számunkra mint nemzetközi közösség számára lehetségesnek kell lennie, hogy sokkal gyorsabban csökkentsük azoknak a számát, akiknek nem jut elég enni. Arra képesek vagyunk, hogy a világ bármelyik részére fegyvereket szállítsunk, de láthatólag az élelmiszerekkel képtelenek vagyunk megtenni ugyanezt. Ez a nemzetközi közösség kudarca, amelyet elítélek. Más válaszokat kell találnunk azok helyett, amelyekkel ma hozakodunk elő.

Luis Manuel Capoulas Santos, az S&D képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, az éhínségre és az alultápláltságra vonatkozó számadatok – amelyekkel mindannyian tisztában vagyunk, és amelyeket az unalomig ismételtünk – olyan tragikusak, hogy szinte illetlenségnek tűnik említeni őket.

Az élelemhez való jog összefügg a legszentebb joggal: az élethez való joggal, ahol az élet szón legalább minimális méltóságot értünk, nem pedig pusztán a túlélésért folytatott harcot.

Ezért az éhínség leküzdésének minden politikai menetrendben az első helyen kell állnia, és e célkitűzés elérése érdekében minden forrást mobilizálni kell.

Sajnos azt is mindannyian tudjuk, hogy nem mindig a források – ideértve a pénzügyi forrásokat is – jelentik a fő korlátozó tényezőt. A probléma szinte mindig a források kezelésében és felhasználásában, az ésszerű irányítás és a hatékony koordináció hiányában rejlik – függetlenül attól, hogy globális, regionális vagy nemzeti szintről van-e szó.

A ma előterjesztett állásfoglalási indítvány – amelyet képviselőcsoportom, a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja támogat – olyan javaslatokat és ajánlásokat tartalmaz, amelyek – ha megvalósulnak – bizonyára jelentős mértékben hozzájárulnak majd e jelentős probléma enyhítéséhez. Ezért sürgetem a Bizottságot, hogy az indítványnak azt megillető figyelmet szenteljen, és az indítvány alapján terjesszen elő jogalkotási javaslatokat, és fogadjon el eljárásokat ezek végrehajtására.

A jelenlegi nehéz és bizonytalan politikai helyzet egyben azt is jelenti, hogy ideje változtatni azokon a politikákon, amelyek az Európai Unió legjobb eszközei ezen a téren, azaz a közös agrárpolitikán és a közös halászati politikán, amelyet radikálisan meg akarunk reformálni.

A Lisszaboni Szerződés által ránk ruházott új hatásköröknek köszönhetően a Parlament számára itt a tökéletes alkalom, hogy túllépjen a pusztá nyilatkozatokon és cselekedjen. Az Európai Szocialisták készen állnak erre a kihívásra. Reméljük, hogy az új Bizottság és a többi képviselőcsoport is készen áll arra, hogy csatlakozzanak hozzánk ebben a misszióban.

George Lyon, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani képviselőtársaimnak, akik már felszólaltak.

Először is azt szeretném elmondani, hogy az élelmiszerárak világszerte tapasztalható ugrásszerű növekedése mindnyájunk számára figyelmeztető jelként szolgál. A gabona és rizs árának megkétszereződése aránytalanul nagy hatást gyakorol a világ fejlődő országainak legszegényebbjeire. Becslések szerint a 2007-es és 2008-as magasabb élelmiszerárak közvetlen következményeként az éhezők száma 75 millióval nőtt világszerte. Ez olyasvalami, amit nagyon, de nagyon komolyan kell vennünk. Az élelmiszerárak ugrásszerű növekedése számos országban éhséglázadásokhoz és politikai instabilitáshoz vezetett.

Becslések szerint a világ népessége 9 milliárdra fog nőni, az éghajlatváltozás pedig előreláthatólag erőteljes hatást fog gyakorolni ránk abból a szempontból, hogy mennyire leszünk képesek ellátni magunkat élelmiszerrel. Ezért egyetértek azzal, hogy az élelmiszerbiztonság nagyon fontos probléma, amellyel szembe kell néznünk és foglalkoznunk kell, és amelyre megoldást kell találnunk. Az Európai Uniónak minden tőle telhetőt meg kell tennie a fejlődő országok támogatására, hogy azok fenntartható mezőgazdaságot és élelmiszer-termelési rendszereket tudjanak létrehozni, amely lehetővé teszi számukra, hogy ellássák magukat élelmiszerrel. Ahogy azt a Bizottság a nyilatkozatában is kiemelte, ehhez finanszírozásra és szabadpiacra van szükség. Európa már sokat tett azért, hogy előmozdítsa a piacok megnyitását és liberalizációját. De a fejlődő országok számos problémája az elhibázott politikákból és az elhibázott jogrendszerből származik. A lehető legnagyobb mértékű segítség sem fogja megoldani ezt a problémát, amíg fennáll az a stabil politikai rendszer és jogrendszer, amely lehetővé teszi, hogy a mezőgazdasági termelők hasznot húzzanak a magasabb piaci árakból.

Becslések szerint az EU termelésének több mint 70%-kal kell növekednie ahhoz, hogy a jövőben kielégítse az egyre növekvő szükségleteket. Egyetértek azzal, hogy az európai mezőgazdaságnak fontos szerepet kell betöltenie, és nemcsak annak biztosításában, hogy élelmiszer-önellátók legyünk, de annak biztosításában is, hogy a jövőben hozzá tudjunk járulni a globális élelmiszerbiztonsághoz.

José Bové, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, az éhínség elleni harc jelentős politikai és pénzügyi erőfeszítést kíván. Az Élelmiszeri és Mezőgazdasági Szervezet múlt héten Rómában képtelen volt megalapozni ezt az erőfeszítést, amit igen sajnálatosnak találok.

Több mint 1 milliárd ember szenved az alultápláltságtól, és évente 40 millió férfi, nő és gyermek hal éhen. Ezek a drámai számok az 1996-os első csúcstalálkozó óta csak nőttek. A pénzügyi és gazdasági világválság tovább súlyosbította a helyzetet, és ennek áldozatai főképpen a déli félteke országainak lakosai. A világszerte reklámokra fordított költségek 10%-a lehetővé tenné, hogy megadjuk a fejlődő országoknak a mezőgazdasági infrastruktúrájuk biztosításához szükséges támogatást.

Az élelmiszeri válság a világ békéjét és stabilitását leginkább fenyegető veszélyek egyike. 2050-ben a kistermelőknek több mint 9 milliárd embert kell ellátniuk étellel. A talajkárok, a biodiverzitásban okozott károk, az olajfüggőség, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása, a talajvízkészletek kimerülése

és a fogyasztási szokások alakulása sokkal nehezebb helyzetet idéztek elő, mint amilyen a 40 évvel ezelőtti volt.

A szegénység és az importfüggőség jelentik az élelmezési bizonytalanság fő okait. Nyilvánvaló, hogy támogatni kell a helyi termelést. Az ötvenes évek végén Európa bevezette a közös agrárpolitikát, hogy meg tudja termelni azt az élelmiszert, amelyre szüksége van. Ez a lépés megvédte Európa belső piacát és az európai fogyasztókat. Ez az autonóm döntés, az élelmezési szuverenitáshoz való jog most a világon minden olyan ország vagy országcsoport számára elérhető kell, hogy legyen, amely ezt akarja.

James Nicholson, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, a témáról szóló állásfoglalásunk azzal a kettős kihívással foglalkozik, amelyet a – jelenleg a világ népességének egyhatodát érintő – pusztító éhínség és az élelmiszer-ellátás jövőbeli biztosítása jelent.

Szembe kell néznünk azzal, hogy egyrészt a világ népessége nő, másrészt pedig az éghajlatváltozás negatív hatásai és az élelmiszer-termelés egyre növekvő költségei következtében az élelmiszer-termelés egyre nagyobb kihívássá válik.

Bár az élelmezésbiztonság mezőgazdasági tényezője kétségkívül a probléma megoldásának a kulcsa, ugyanakkor azt is számításba kell vennünk, hogy a fejlődő országokban elengedhetetlenül szükség van a jó kormányzásra – csak így lehet bármi esélyünk arra, hogy sikeresen megküzdjünk az éhínséggel. Vegyük például Zimbabwét, amelyet már Deß úr is említett. Zimbabwét egykor Afrika éléskamrájaként tartották számon. Nemcsak saját magát volt képes élelmiszerral ellátni, hanem sok szomszédos országot is. Most már képtelen erre, mivel az országot Robert Mugabe és csatlósai tönkretették intézkedéseikkel.

Együtt kell működnünk e probléma leküzdése érdekében, és meg kell akadályoznunk a társadalmi feszültségeket és mindazt a nyomorúságot, amely ebből a problémából adódhat.

Patrick Le Hyaric, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, ha az Európai Unió pozitív szerepet akar játszani a világon, ha életre akarja hívni az új humanizmust, akkor tényleg oda kell figyelnie az éhezők fülsiketítő kiáltásaira, amelyek betöltik bolygónkat.

Itt és máshol tovább folytatjuk ékes felszólalásainkat. De őszintén, hogyan lehet tiszta a lelkiismeretünk, amikor öt másodpercenként éhen hal egy gyermek? Nem technikai problémák miatt halnak meg a gyerekek. Hanem a jelenleg a világot elárasztó ultraliberalizmus következtében.

Régebben azért műveltük a földet, hogy élelemmel lássuk el az embereket. Mára viszont a kapitalista rendszer olyan árucikké változtatta a földet és az ételmet, amelyek a globális spekuláció tárgyát képezik. Ezért radikálisan meg kell változtatnunk a politikánkat, támogatnunk kell az Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezetet, és meg kell adnunk neki a cselekvéshez szükséges eszközöket.

Ahogy a biztos úr is mondta, cselekvésre van szükség, és mi cselekvésre szólítunk fel. Azonban e cselekvés biztosításához az Európai Uniónak minden népre érvényesítenie kellene az élelmezési szuverenitás elvét, segítenie kellene – minden ország és minden kontinens számára garantált árakkal – a mezőgazdasági munka javadalmazási rendszereinek alkalmazását, be kellene tartania és végre kellene hajtania a déli félteke országai számára nyújtandó hivatalos fejlesztési támogatásokra tett kötelezettségvállalásokat, el kellene engednie a szegény országok államadósságát, le kellene állítania a föld multinacionális vállalatok és fedezeti alapok általi felvásárlását, valamint fel kellene ismernie, hogy a mezőgazdaság és az élelmezés nem lehet a Kereskedelmi Világszervezet alkudozásainak tárgya.

Meg kell hallanunk az éhínség kiáltását, és megfelelően kell cselekednünk. Ez sürgető, és Európa megítélését is pozitívan befolyásolja!

Bastiaan Belder, az EFD képviselőcsoport nevében. – (NL) Nagyjából tíz éve, amióta európai parlamenti képviselő vagyok, rendszeresen ékes szavakat hallok itt, a Parlamentben. Barroso úr, a Bizottság elnöke is ékes szavakat használt a római élelmezésbiztonsági csúcstalálkozó megnyitóján. A következőket mondta: „Mindnyájan kudarcot vallottunk az éhínség ellen folytatott küzdelemben. Ez morális botrány, kollektív lelkiismeretünket terhelő hatalmas bűn.” Vége az idézetnek. És az elnök úrnak teljesen igaza volt. A csúcstalálkozó eredménye még kiábrándítóbb. Van egy olyan gyanúm, hogy Rómában inkább a gazdag országok politikai érdekei kerültek a figyelem középpontjába, mint a világ egymilliárd éhezőjének érdekei. Hogy ezt konkrétan illusztráljam, elmondok két példát: ahogy azt egyre inkább felismerik, a bioüzemanyag-politika és annak támogatása árnyékosítást okoz, és így növeli az éhínség mértékét. Azonban úgy látszik, hogy tabutéma bármiféle kritikával is illetni ezt a politikát.

Arra is számos alkalommal felhívtam már a tisztelt Ház figyelmét, hogy milyen veszélyes a harmadik országokat arra ösztönözni, hogy nagy beruházásokat eszközöljenek Afrikában, például azzal a céllal, hogy saját élelmezésbiztonságukat biztosítsák. Ezekben az afrikai országokban emberek milliói függnek az ENSZ élelmiszersegélyeitől. Hogyan várhatnánk hát el tőlük, hogy harmadik országokba exportáljanak? Azonban a végleges nyilatkozatban erről nem esik szó.

A gazdag országok számára nagyon könnyű úgy kezelni a vitás kérdéseket, hogy jó szándékú, lelkes kiáltványokat fogalmaznak meg, és további tanulmányokra adnak megbízásokat. Még egy dolgot leszűrtem ebből a nyilatkozatból: azt, hogy a fejlődő országoknak elsődlegesen a saját forrásaikra kell majd alapozniuk. Figyelembe véve a nemzetközi közösségnek az éhínség felszámolása terén elért eddigi kudarcait, ezt nem tudom másnak nevezni, mint szégyenletesnek.

Ezenkívül átnéztem a korábbi élelmezésbiztonsági csúcstalálkozók végleges nyilatkozatait is, és arra a következtetésre jutottam, hogy meglepően sok egyezés van bennük – nemcsak egymáshoz hasonlítanak nagyon, hanem a Parlamentnek az erről a témáról szóló állásfoglalásához is. Az összes nyilatkozat és állásfoglalás a múltban tett ígéretek sürgős teljesítésére szólít fel. Nem kellene-e intő jelet látnunk ezeknek a felhívásoknak az ismétlődésében? Hogy De Schutte urat, az ENSZ előadóját idézzem: „A szegényeknek nem ígéretekre van szükségük.” Ahogy az már korábban is sokszor elhangzott, az élelmezésbiztonságnak emberi jognak kellene lennie. Elnök asszony, remélem, hogy ezt a kérdést más megközelítésből fogjuk majd nézni, és figyelembe vesszük majd azt, amit a Biblia tanít nekünk, miszerint Isten egyik parancsa az, hogy adjunk enni az éhezőknek. Ez az én személyes kötelességem, és ugyanakkor a mi kollektív felelősségünk.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Ott voltam a FAO római élelmezésbiztonsági csúcstalálkozóján. Saját szememmel láttam, hogy milyen volt ez a konferencia. Azt hiszem, talán meg kellene szabadulnunk a hipokrizistól, és azt a pénzt, amelyet egy ilyen konferencia megszervezésére használunk fel – amelynek eredménye általában csak ígéretek hosszú sora –, talán inkább gyakorlatiasabb célokra kellene felhasználnunk, és ki kellene számolnunk, ahogy az előttem felszólalók is mondták, hogy pontosan hány gyermeknek nem kellett volna ma éhen halnia, ha ezeket az alapokat nem a konferenciára költöttük volna el. A biztos úr azt mondta, hogy a probléma a globális élelmiszer-termeléssel függ össze, de ne a felebarátunk szemében keressük a szálkát, ha a sajátunkban még a gerendát sem vesszük észre.

Tudományosan bizonyított, hogy az Európai Unión belül hazám, Bulgária rendelkezik a legtermékenyebb talajjal. Százötven évvel ezelőtt a bolgár parasztok 19. századi technológiával is képesek voltak az Oszmán Birodalom legsűrűbben lakott, kis-ázsiai régióit élelemmel ellátni. Manapság viszont folyamatosan hanyatlók a bolgár mezőgazdaság, az uniós csatlakozás óta még inkább. A Bizottság által Bulgáriára megállapított kvóták korlátozzák a mezőgazdasági termelést, miközben a bulgáriai termőföld tönkremegy. Példának okáért az Európai Bizottság által Bulgáriára megállapított paradicsomkvóta megtermeléséhez elegendő Bulgária 28 régiójából egyetlen régió egyetlen mezőgazdasági üzeme. Ez azért történhetett, mert bizonyos 10 évvel ezelőtti adatok azt sugallták, hogy ez a hivatalos termelési szint. És senki nem néz utána, hogy mekkora lehetne a valós termelési szint. Jelenleg az Európai Unión belül is korlátozva vannak az élelmiszer-termelési folyamatok – ha ez nem lenne így, az jelentős mértékben javíthatna a helyzeten, és valódi megoldást nyújthatna az éhínség ellen. De amíg a dolgokat hivatalnokok irányítják, akik csak a papírhalmokat nézik, és semmi más nem érdekli őket, addig nem marad nekünk más, csak ígéretek, a cselekvés pedig már elmarad.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Elnök asszony, az elmúlt évben drámai mértékben megnőtt az éhezők és a mélyszegénységben élők száma, és nem igaz, hogy erről a kapitalizmus tehet. Vannak olyan politikai rendszerek, amelyek sokkal rosszabbak az emberi életre és az éhínség elleni küzdelemre nézve. Mondok egy példát. Néhány évtizede a kommunizmus taszított éhínségbe egy olyan országot, amelynek amúgy nagyon jók a mezőgazdasági adottságai. Ennek következtében több ember halt éhen ebben az egyetlen országban, mint ahányan ma világszerte. Az ország, amelyről beszélek, Ukrajna. Javasolnám, hogy legyünk körültekintőbbek azzal kapcsolatban, mit mondunk ebben az ülésteremben.

2000-ben az ENSZ 198 tagállama elfogadta a millenniumi fejlesztési célokat. A biztos úr ma az első, legfontosabb célról beszélt. Ma választ kell adnunk arra a kérdésre, hogy ez a cél megvalósítható-e. Az európaiak felteszik azt a kérdést, vajon helyesek-e a prioritásaink és a politikánk, és például főként azt a kérdést, hogy vajon fontosabb-e az, hogy rengeteget költsünk az éghajlatváltozás elleni küzdelemre, mint az, hogy küzdjünk a szegénység ellen. Ezen a héten is a következő kérdéssel fordultak hozzám: nem követ-e el hibát az Európai Unió akkor, amikor belevág az emberiség legköltségesebb szélmalomharcába, az éghajlatváltozás elleni küzdelembe ahelyett, hogy a globális felmelegedés következményei ellen próbálna meg küzdeni?

Azt hiszem, a legjobb bizonyíték arra, hogy nincs ellentmondás az éghajlatváltozás elleni küzdelem és az éhínség felszámolására irányuló küzdelem között, az lenne, ha hatékonyak lennének az utóbbi területen, azaz más szóval, ha valóban eltörölnének az éhínséget a Föld színéről. Akkor senki nem vádolhatna minket azzal, hogy nem helyénvalók a prioritásaink, és hogy fontosabbnak tartjuk az éghajlatváltozás elleni küzdelmet, mint az éhínség elleni küzdelmet, ahogy Deß úr mondta.

A következő néhány évben nagyon fontos szerepet kap a mezőgazdaság. Az a feladatunk, hogy ösztönözést és segítséget adjunk a fejlődő országoknak a mezőgazdasági beruházásokhoz, valamint ahhoz, hogy eleget tegyenek saját kötelezettségvállalásaiknak, miszerint a nemzeti költségvetés 10%-át a mezőgazdaság fejlesztésére fogják fordítani. Csak így növelhető a szegény országok mezőgazdasági potenciálja, és csak így segíthetjük őket hatékonyan az éhínség elleni küzdelemben.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Elnök asszony, biztos úr, Berlusconi úr kivételével – az ő hazája volt a csúcstalálkozó házigazdája – a G8-ak egyetlen vezető tagja sem képviseltette magát a FAO élelmézbiztonsági csúcstalálkozóján.

Így ez a politikai csúcsgazdasági, társadalmi és pénzügyi szempontból közepszerű, technikai jellegű ülésé alacsonyodott. Diouf úr célkitűzése az volt, hogy fejleszteni kell a termelési eszközöket annak érdekében, hogy fenntartható módon teremtsük meg a fejlődő országok élelmézbiztonságát.

A gazdasági és pénzügyi válság – mint ahogy tudjuk, hiszen sokszor elhangzott – csak tovább súlyosbította az éhínséget világszerte. A téma időszerűbb, mint valaha, mivel jelenleg a történelem során először több mint egymilliárd ember éhezik a világon. Ez a világ lakosságának egyhatoda, ami 20%-kal több, mint 2005-ben, és 105 millióval több, mint 2008-ban.

Ahogy Bové úr mondta, mindez azt jelenti, hogy jelentős a veszélye annak, hogy új konfliktusok alakulnak ki, ráadásul nagyon súlyos konfliktusok. A mezőgazdasági beruházások hiánya élelmészeti bizonytalanságához vezetett. Ahogy Diouf úr hangsúlyozta, tény, hogy a szegények 70%-ának a mezőgazdaság jelenti az egyetlen megélhetési forrást. Diouf úr arra szólított fel, hogy a kistermelők kapjanak évente összesen 44 milliárd USD-t a beruházások finanszírozására. Követelését teljes mértékben figyelmen kívül hagyták: a gazdag országokban erre nézve nincsen menetrend, nincsen stratégia és nincsen politikai akarat.

Biztos úr, mennyi előrelépés történt a G8-ak júliusban tett kötelezettségvállalásainak végrehajtásra terén? Mivel én is voltam már az Ön helyzetében, tudom, milyen nehéz támogatókat találni. Emlékszem, milyen nagy csatát kellett vívni – amelyben Barroso elnök is részt vett – két évvel ezelőtt azért, hogy megkapjuk azt a nyomorult 1 milliárd EUR-t az élelmiszer-finanszírozási eszköz létrehozására. Európa jövője közvetlenül összefügg a fejlődő országok sorsával.

Biztos úr, én nem hiszek szocialista képviselőtársunk frázisaiban, aki ultrakapitalizmusról és ultraliberalizmusról beszél – ami ráadásul szemantikai szempontból is morálisan vitatható. A magam részéről nem az ilyesfajta, eléggé rövidlátó, ideológiai szónokiasságban látom a megoldást.

Le Hyaric úr, azt kell, hogy mondjam, hogy mióta bizonyos országok függetlenné váltak, elmaradottságukért sokkal inkább a marxista obskurantizmus a felelős, mint a liberalizmus.

Ezt akartam elmondani, mert nem akarom szó nélkül hagyni az ideológiai alapú, rövidlátó szónokiasságot, amely már az intellektuális tisztesség rovására megy.

Judith Sargentini (Verts/ALE). – Elnök asszony, ugyan képviselőtársaim, Bové úr és Belder úr, vázolták a problémát és a politikai realitásokat, azonban a mezőgazdasági termelésben megjelent egy új tendencia. A gazdag országok úgy biztosítják maguknak az alapvető élelmiszereket vagy a bioüzemanyagot, hogy felvásárolják a földeket a szegény országokban – ezt földfoglalásnak vagy eufemisztikusan „termőföldvásárlásának” hívják. Ez történik például Madagaszkáron.

A világ vezetői túl kényes témának tartják ezt ahhoz, hogy beszéljenek róla. Európának és az európai vezetőknek erkölcsi kötelességük, hogy felszólaljanak az ilyen tendenciák ellen, amelyet én gyarmatosításnak neveznék. A FAO élelmézbiztonsági csúcstalálkozója sem érintette a szegény országok földjének tisztességtelen megszerzését, és ezáltal kihagyott egy lehetőséget arra, hogy enyhítse a világot sújtó éhínséget. Miért történt ez így?

Aztán ott van az EU közös agrárpolitikája. Sok élelmiszert termelünk. Az európaiaknak van mit enniük, de a KAP a fejlődő országokban elveszi mind a kistermelők, mind az ipari méretekben termelők esélyeit, és így

esélyük sincs tisztességes bevételre szert tenni. Ez élelmiszerhiányhoz vezet, ezért ezek az országok élelmiszerimportra szorulnak. Mikor láthatunk végre egy szabad és tisztességes európai agrárpolitikát?

Richard Ashworth (ECR). – Elnök asszony, az ENSZ és az Európai Unió egyetért abban, hogy a világ népességének növekedése miatt globálisan 50-100%-kal nagyobb mezőgazdasági termelékenységre lesz szükség. Egyetértünk ezzel. Elfogadjuk a biztos úr nézőpontját, nemcsak azért, mert egyetértünk vele, hanem azért is, mert a világ nem engedheti meg magának, hogy szem elől té vessze ezt a célt. De ugyanakkor a mezőgazdaságnak úgy kell elérnie ezt a célt, hogy kevesebb földet, kevesebb vizet, kevesebb energiát és kevesebb üvegházhatást okozó gázt használ fel. Három dolgot meg kell értenünk.

Először is a kormányoknak – és főként ez EU-nak – többet kell beruháznia a kutatásba és a fejlesztésbe, mivel egyszerűen nincsenek a birtokunkban azok az információk, amelyekre a jövőre vonatkozó tervünket alapozhatnánk. Másodszor, a globális piacok változékonysága miatt a közös agrárpolitikának védőhálóként kell működnie. Harmadszor pedig, az élelmezésbiztonság és mindaz, amit ez az Európai Unió számára jelent, költségekkel jár. Ezeket a költségeket nem háríthatjuk át a fogyasztókra, ezért ismétlem: erős agrárpolitikára van szükségünk, és a költségvetési vitában győznünk kell.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Elnök asszony, a FAO 193 tagállama által a legutóbbi FAO-csúcstalálkozón elfogadott végleges nyilatkozat valójában – sajnálatos módon – csak egy csepp az éhínség ellen folytatott küzdelem óceánjában. Nem tűztek ki határidőt, ráadásul nem állapítottak meg konkrét forrásokat és feltételeket sem annak a súlyos problémának a kezelésére, amely több mint 6 milliárd emberi lényt érint.

A rendelkezésre álló adatok szerint a következő rövid 90 másodpercben – míg én elmondom a felszólalásomat – 15 gyermek fog éhen halni a világon. Ez a legszigorúbb és legtalálhatóbb vádbeszéd egy tisztességtelen, kizsákmányoló, irracionális és történelmileg lejáratott gazdasági rendszer ellen.

Ez a rendszer tényleges politikákra és iránymutatásokra épül, és most Michel úr, már élharcosokra is, valamint a liberális retorikára, és mindezek a jelenlegi helyzethez vezettek, amelyet a következők jellemeznek: az agráripari modellnek az élelmiszer-ipari nagyiparosok érdekeivel összhangban történő támogatása, és ebből eredően világszinten a mezőgazdaság színvonalának romlása; az évek óta tartó olyan jelenségek, mint az elégtelen mezőgazdasági beruházások, annak ösztönzése, hogy minél többen hagyjanak fel a mezőgazdasági termeléssel, valamint a kis- és középméretű mezőgazdasági üzemek felszámolása, mindez egy olyan ágazatban, amely a világon a szegények 70%-ának nyújt megélhetést.

A piaci fundamentalizmus, a privatizációs és liberalizációs politikák, valamint a szabadkereskedelem azt eredményezte, illetve továbbra is azt eredményezi, hogy egyre többen hagyják el a földeket, a földtulajdon egyre inkább koncentrálódik, a termelést a kevesek uralják, valamint tömegeket érintő élelmiszer-függőség alakult ki.

Szakértők becslései szerint 44 milliárd USD-ba kerülne legyőzni a krónikus éhínséget. Ez sokkal szerényebb összeg annál, mint amit a tagállamok a nagytőkének adtak, hogy megóvják a jelenlegi szerkezeti válságtól.

Diane Dodds (NI). – Elnök asszony, az élelmezésbiztonsági csúcstalálkozón Ban Ki-moon főtitkár azt mondta, hogy a „jelenlegi élelmezési válság intő jel a jövőre nézve”. 2050-re bolygónk 9,1 milliárd ember otthona lesz, ami a jelenlegihez képest több mint 2 milliárd fős növekedést jelent – megdöbbentő szám, és egyben azt is jelenti, hogy a mezőgazdasági termelőknek 70%-kal több élelmiszert kell termelniük.

Észak-Írország mezőgazdasági termelői segíteni akarnak a szükségletek kielégítésében. Azonban a többségük úgy látja, hogy Európa a nitrátra és foszfátra vonatkozó szabályozások, a bürokrácia és az ágazaton belüli kutatás és fejlesztés hiánya révén kényszeríti őket az állományosűrűség csökkentésére, és így akadályozza őket abban a képességükben, hogy több ételtermeljenek – ehhez hozzájárul még az a hozzáállás is, hogy az élelmezésbiztonság egyszerűen nem téma.

A KAP-reform fogja meghatározni, hogy a mezőgazdasági termelők mennyi élelmiszert lesznek képesek termelni. A KAP-reform az élelmiszerárakat is befolyásolni fogja. Ha Európa nem támogatja a mezőgazdasági termelőket közvetlen kifizetésekkel, akkor az élelmiszeráraknak növekedniük kell, hogy így lehessen fedezni a termelési költségeket. Céлом az, hogy támogassam Észak-Írország élelmiszer-termelését és Európa élelmezésbiztonságát. Ezeket a célokat csak akkor valósíthatjuk meg, ha hagyjuk a termelőket termelni. Ebben a KAP-reform óriási szerepet fog játszani, és a KAP-reform során az élelmezésbiztonságnak munkánk központi elemét kell képeznie.

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök asszony, a jelentés egyik szerzőjeként szeretnék először is köszönetet mondani a képviselőcsoportoknak, amelyek nagyon szorosan együttműködtek, hogy egy olyan szöveget

hozzanak létre, amelyben nincs szükség módosításokra. Szerintem ezzel mindannyian nagyon elégedettek lehetünk. Sok dologban nem értünk egyet, de azt hiszem, hogy a legfontosabb kérdésben – hogy megfelelő segítséget nyújtsunk a világ éhezőinek, hogy ételhez jussanak – ez a szöveg egy lépést jelent a helyes irányba.

A globális élelmiszerbiztonságról és a KAP-ról szóló jelentés szerzője is voltam az előző mandátumom során, szóval nagyon keményen dolgoztam ezen a témán. Tennék egy rövid megjegyzést, amelynek segítségével sok felesleges vitát elkerülhetünk: a mezőgazdasági termelők fogják élelemmel ellátni a világot, feltéve, hogy adottak – a lehető legszélesebb értelemben véve – a megfelelő körülmények ahhoz, hogy ezt a különleges munkát elvégezzék. A többiek – így mi is – pedig beszélnek erről a témáról. A mi felelősségünk, hogy olyan politikát alakítsunk ki és vezessünk be, amely lehetővé teszi, hogy a mezőgazdasági termelők élelmet termeljenek. Nem fogják viszonzás nélkül hagyni, ha megteremtünk két alapvető feltételt: a tisztességes árakat és a stabil bevételt. A jelenlegi változékonyság mindkettőt megingatta, és a mezőgazdaság ezt képtelen túlélni.

Mielőtt még kifutnék az időből – és szerzőként elnézésüket kérem emiatt – szeretném arra kérni önöket, hogy ne démonizáljuk a közös agrárpolitikát. A most említett érvek némelyike már történelem, azaz egyáltalán nem aktuális; teljes mértékben megreformáltuk ezt a politikát, és a KAP nélkül talán még nagyobb problémákkal kellene szembenéznünk az Európai Unión belül az élelmiszer-ellátás bizonytalansága terén. Miért nem fogadjuk el a KAP legjobb részeit, és miért nem kérjük arra a fejlődő országokat, hogy vezessenek be közös agrárpolitikát? Mert egy dologban hajthatatlannak kell lennünk: nem menthetjük fel a fejlődő országok kormányait a felelősség alól; az ő felelősségük, hogy megfelelően használják fel a fejlesztési támogatásokat; a mi felelősségünk pedig annak biztosítása, hogy több pénzt lehessen költeni a mezőgazdaságra és beruházni a mezőgazdaságba. Véleményem szerint ideje, hogy ne óvatoskodjunk tovább ezzel a témával, hanem legyünk hajthatatlanok a kormányokkal és magunkkal szemben is. Erkölcsi felelősséget kell vállalnunk, és erre fel is vagyunk készülve.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Elnök asszony, biztos úr, a világnak két fő, hosszú távú kihívással kell szembenéznie. Az egyik az éghajlatváltozás következményei elleni küzdelem, a másik pedig a szegénység és éhínség elleni küzdelem.

A biztos úr és számos képviselő már említette a számadatokat, amelyek az Élelmiszeri és Mezőgazdasági Szervezet (FAO) élelmiszerbiztonsági csúcstalálkozójáról szóló végleges jelentésben is szerepelnek: több mint egymilliárd ember éhezik a világon, és évente 40 millióan halnak meg a szegénység következtében.

Először az élelmiszeri válság, aztán pedig a pénzügyi válság gördített akadályokat a millenniumi fejlesztési célok megvalósításának útjába. Nincs előrelépés: sőt, inkább hátrafelé lépkedünk. A kihívások hosszú távúak, de a megoldásokra sürgősen, azonnal szükség van. Azonban pár hete ijesztő híreket kaptunk, amelyek szerint a fő gázszolgáltatók nem voltak hajlandók döntést hozni a koppenhágai konferencián, a római FAO-csúcstalálkozón pedig bizonyos vezetők nem voltak jelen, és bizonyos eredmények is elmaradtak.

A problémák aggasztóak, de legalább ennyire aggasztó, hogy hiányzik a cselekvési képesség. Az emberi faj úgy fejlődött ki, hogy képes volt felismerni a kihívásokat, megtalálni rájuk a megfelelő választ, majd cselekedni. Jelenleg tudjuk, hogy mivel állunk szemben, de elvesztettük cselekvési képességünket.

Ezért támogatom az állásfoglalást, amely sürgős cselekvésre szólítja fel a Parlamentet.

Franziska Keller (Verts/ALE). – Elnök asszony, a Lisszaboni Szerződés 208. cikke szerint az Európai Unió fejlesztési politikájának fő célkitűzése a szegénység mérséklése és felszámolása. A szegénység az éhínség legfőbb oka. A 208. cikk azt is tartalmazza, hogy az Uniónak ezeket a célkitűzéseket olyan egyéb politikákban is figyelembe kell vennie, amelyek a fejlődő országokat is érinthetik.

Azonban az exporttámogatásokkal az EU tönkreteszi a fejlődő országok piacait, és ez szegénységhez és éhezéshez vezet. Ha azt akarjuk, hogy a fejlesztési támogatások hatékonyak legyenek, biztosítanunk kell, hogy ezt más politikák ne akadályozzák. Különben nem sikerülhet elérni a millenniumi fejlesztési célokat. Ezt szem előtt kell tartanunk az olyan politikák, mint például a közös agrárpolitika és a halászati politika felülvizsgálatakor és reformjakor.

(A felszólaló hozzájárul ahhoz, hogy az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban válaszoljon egy kétkérdésre.)

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök asszony, szeretném megkérni az előző felszólalót, hogy mondja meg, konkrétan milyen export-visszatérítésekre gondol. Kitértem erre a felszólalásomban, és elismerem, hogy az export-visszatérítéseknek a múltban romboló hatásuk volt, de azt is elmondtam, hogy Európa most már

megreformálta agrárpolitikáját. Ráadásul, amikor tavaly export-visszatérítéseket vezettünk be a tejágazatban, egyedül Új-Zéland kifogásolta ezt – Új-Zéland pedig nem fejlődő ország. Mondana, kérem, egy példát arra, hogy hol jelent ez jelenleg problémát?

Franziska Keller (Verts/ALE). – Elnök asszony, a fagyasztott csirke mindnyájuk által ismert példája valóban egy kissé elavult már, de az Európai Unióban még mindig jelentős támogatásokat adnak az afrikai piacokra exportált paradicsomra, így az az afrikai piacon olcsóbb, mint a helyi termékek, és emiatt munkahelyek szűnnek meg, és fokozódik a szegénység. Tehát ez még mindig általános jelenség, így szerintem ezen még dolgoznunk kell.

Béla Glattfelder (PPE). – (HU) A világban egyre több tudós állítja azt, hogy 2030-ra egyszerre fog kialakulni súlyos olaj-, víz- és élelmiszerhiány. De ezek közül legelsősorban – úgy tűnik –, hogy az élelmiszerhiánnyal kell szembesülnünk, hiszen már ma is 1 milliárd ember éhezik a földön. Az éhezők száma gyorsabban nő, mint a világ népessége, tehát miközben ma még minden hatodik ember éhezik csak a Földön, azzal kell szembesülnünk, hogy néhány évtized múlva már minden ötödik, vagy minden negyedik éhezni fog már. Percenként két gyermek éhen hal. Erre a helyzetre nyilvánvalóan nem az a megoldás, hogy megszüntetjük az Európai Unió közös agrárpolitikáját. Az Európai Unió akkor lehet erős szereplő a világban, akkor lehet erős az Európai Unió, hogy ha erős, közös agrárpolitikával rendelkezik.

De éhezés nem csak Afrikában van. Éhezés van az Európai Unióban is. Mert vannak ugyan az Európai Uniónak olyan régiói, ahol az emberek a jövedelmüknek kevesebb, mint 10%-át költik élelmiszerre, de vannak olyan régiói is – Bulgária egyes részei, Románia déli régiói –, ahol az emberek a jövedelmüknek átlagosan több mint 50%-át élelmiszerre költik. És ebben vannak olyanok – ez az átlag –, akik ennél sokkalta, sokkalta többet költenek élelmiszerre. Ezt azért érdemes kihangsúlyozni, mert szembesülnünk kell azzal, hogy mindig, amikor egy olyan új szabályt alkotunk, ami drágábbá teszi a mezőgazdasági termelést, amelyik csökkenti a hatékonyságát – mondjuk az állatjóléti előírások –, mert növelik az 1 kg hús előállításához szükséges takarmánymennyiséget, akkor nem csak a környezetnek teszünk rosszat, mert ezzel több CO₂-t fogunk kibocsátani, hanem minden egyes ilyen intézkedéssel növeljük az éhezőknek a számát, és lehet, hogy éppen az a takarmánymennyiség, amit többletként kell felhasználni – mondjuk a baromfitartásban –, pont egy éhező gyermek asztaláról fog hiányozni.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Az alultáplált emberek száma átlépte az egymilliárdos határt, tovább súlyosbítva azt a tragikus helyzetet, hogy a világon minden hatodik ember éhezik. Ahogy azt már mások is említették, a fő ipari nagyhatalmak vezetői sajnálatos módon közönyösen álltak hozzá egy olyan fontos és nélkülözhetetlen csúcstalálkozóhoz, mint amilyen a FAO nemrégiben megrendezett, római csúcstalálkozója volt. A G8-országok vezetői – az olasz miniszterelnök kivételével – nem érezték szükségesnek, hogy részt vegyenek ezen a találkozón.

Nem tudom nem megemlíteni, milyen tisztességtelen az, hogy ezen országok – amelyek a világ GDP-jének 60%-át tudhatják magukénak – vezetői maximális figyelmet szentelnek a bankrendszer megmentésének, viszont teljesen figyelmen kívül hagyják az éhínség tragikus tényét, amely egyre több embertársunkat érinti. Ezt a válságot nem a szegény országok idézték elő, mégis ők szenvednek tőle a leginkább.

1970 óta nem volt ilyen mértékű éhínség a Földön. Minden hatodik másodpercben éhen hal egy gyermek. A világ fejlett országai sajnálatos módon nem vesznek tudomást erről a tragédiáról, amely összetett következményei révén mindnyájunkra ki fog hatni. A legjobb példa erre – és egyben intő jel is a számunkra – az a nemtörődömség, amellyel az elmúlt két évtizedben a mezőgazdaságot kezelték, és amely a jelenlegi élelmiszeri válsághoz vezetett. A hivatalos fejlesztési támogatások teljes összegét tekintve a mezőgazdaság számára juttatott alapok 1980 és 2006 között 17%-ról 3,8%-ra csökkentek.

Az élelmiszerbiztonság nagyon komoly kihívás, amelyre sürgős megoldást kell találni, elsődlegesen a piacok megnyitása és a fejlődő országok mezőgazdasági termelőinek juttatott támogatások által, hogy elő tudják állítani az élelmet, és az éhínséget mihamarabb fel tudjuk számolni.

Esther Herranz García (PPE). – (ES) Elnök asszony, először is szeretnék gratulálni McGuinness asszonynak ehhez a kezdeményezéshez, amely jól tükrözi, hogy milyen fontos szerepet játszik a közös agrárpolitika (KAP) a nemzetközi élelmiszer-szükséglet kielégítésében.

Most, amikor úgy tűnik, hogy az Európai Bizottság csökkenteni akarja a közösségi költségvetésben a KAP költségvetését, fontos hangsúlyozni, hogy lehet, hogy a KAP nem prioritás, de az élelmiszer-ellátásnak mindenképpen annak kell lennie. Az elmúlt évtizedek során világossá vált, hogy a KAP nélkül nagyon nehéz vagy talán lehetetlen lenne elegendő élelmiszert termelni.

Ezért a mezőgazdaságot nem lehet összehasonlítani a gazdaság egyéb – szabadpiacon jól működő – ágazataival, mivel az élelmiszerpiac nem szabadpiac. A mezőgazdasági termelőknek szükségük van az Európai Unió támogatására, hogy sikeresen gazdálkodhassanak, és az Európai Uniónak is szüksége van a mezőgazdasági termelőkre egy olyan mezőgazdasági modell fenntartása érdekében, amely a polgárok egyre növekvő igényeinek kielégítésére képes elegendő és megfelelő minőségű élelmiszert termelni.

Ezért úgy gondolom, hogy változtatnunk kell a KAP-on, de nem kell megszüntetni. Közvetlen támogatást kell biztosítani a mezőgazdasági termelőknek, és a nagyobb árstabilitás érdekében vissza kell állítani a mezőgazdasági piacok irányításának politikáját, ami nemcsak a mezőgazdasági termelőknek, hanem a fogyasztóknak és a harmadik országoknak is hasznos lenne.

Az élelmiszer-termelési lánc különböző szereplői közötti kiegyensúlyozott kapcsolatok előmozdítása érdekében létre kell hozni a legjobb gyakorlatok keretrendszerét, ezáltal elkerülve a káros gyakorlatokat és előmozdítva a kereskedelmi haszon igazságosabb elosztását.

Ezenkívül szükség van egy olyan információs politikára is, amely az európai fogyasztókat tájékoztatja azokról az erőfeszítésekről, amelyeket a közösségi termelőknek az európai uniós szabályozások értelmében meg kell tenniük a környezetvédelem, az élelmiszerbiztonság és az állategészségügy terén, mivel a közösségi termelőknek a harmadik országokból érkező importtal kell versenyezniük, ahol a vonatkozó szabványok sokkal alacsonyabb követelményeket támasztanak.

A harmadik országok termelői szívesebben exportálnak az Európai Unióba, mint hogy saját országuk piacát lássák el, mivel a WTO-egyezmények következtében az export sokkal jövedelmezőbb számukra.

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, már elhangzott korábban, hogy a világon minden ötödik másodpercben meghal egy gyermek az éhezés és a szegénység következményeképpen, és becslések szerint több mint egymilliárd ember alultáplált.

Ezért a globális élelmiszerbiztonság kérdése nagyon sürgető, és az európai és nemzetközi politikai menetrend élén kell szerepelnie. Az első millenniumi fejlesztési cél megvalósítása érdekében következetesebbé kell tenni az európai politikákat.

Az 1 milliárd EUR élelmiszerfinanszírozási eszköz a szükséges első lépés, és alapvető fontosságú, hogy az intézkedések a kis- és középméretű családi mezőgazdasági üzemekre és különösen a nők által üzemeltetett gazdaságokra irányuljanak, illetve a szegénységben élő lakosságra összpontosítsanak, mivel őket érinti a leginkább az élelmiszeri válság.

A fenntartható mezőgazdaságnak elsőbbséget kell élveznie. Olyan új finanszírozási mechanizmusokat, mint pl. a pénzügyi ügyletekre kivetett nemzetközi adó, kell kidolgozni, amelyek segítik az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást, és elérhetőek a legkiszolgáltatottabb országok kistermelői számára is.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, az Élelmiszeri és Mezőgazdasági Szervezet (FAO) élelmiszerbiztonsági csúcstalálkozójának eredményével kapcsolatban szeretném csalódottságomat kifejezni, mivel a csúcs társadalmi, politikai és médiára gyakorolt hatása csekély volt. Főleg amiatt vagyok csalódott, hogy nem született megállapodás a legszegényebb mezőgazdasági termelők támogatására szánt 44 milliárd USD-ról. Szomorú, hogy minden marad a régiben.

Amikor az élelmiszerbiztonságról, a mezőgazdaságról és a fejlesztésről beszélünk, gyakran elfeledkezünk a vízhiány kérdéséről, pedig ez már jelenleg is alapvető probléma, és még inkább az lesz a jövőben. A jelenlegi gazdasági és környezeti válsággal összefüggésben minden eddigienél jobban szükség van arra, hogy a fejlett országok elkötelezzék magukat egy nemzetközi eszmecsere mellett, egy olyan, legmagasabb szintű fórum létrehozása mellett, amelynek célja, hogy megerősítse a víz azon státuszát, miszerint az a közjavak közé tartozik, valamint hogy a felek megosszák egymás között a technológiákat, és hatékony, fenntartható és gazdaságilag kivitelezhető vízgazdálkodási rendszereket hozzanak létre.

Ha nem foglalkozunk a vízzel, soha nem fog sikerülni legyőznünk az éhínséget.

Chris Davies (ALDE). – Elnök asszony, a 18. században Angliában Thomas Malthus megjósolta, hogy a népességnövekedés mértéke akkora lesz, hogy nem lesz elegendő élelmiszer a lakosság ellátására. Mára Malthus nézetei számos szempontból hiteltelenné váltak, mert számos mezőgazdasági forradalmon mentünk keresztül, amelyek megváltoztatták a társadalmunkat. De vannak olyan nézetei, amelyek igaznak bizonyultak: a mi életünk során a világ népessége megháromszorozódott – hihetetlen, de megháromszorozódott –, és a világ számos részén nincs elegendő élelmiszer a megnövekedett igények kielégítésére. Többet kell tennünk,

ha valóban fel akarjuk számolni az éhínséget, és szabályozni akarjuk a népességnövekedést, ennek módja pedig az, hogy biztosítani kell, hogy a nők mindenhol élhessenek a születésszabályozás eszközeivel. Továbbá meg kell óvni a gyermekek életét. A népességnövekedés mérséklésére az a legjobb mód, ha segítünk megóvni az utódok életét, és így az emberek nem fogják szükségét érezni, hogy még több gyermekük legyen.

Mi itt, a nyugati világban hozzá vagyunk szokva a húsevéshez: ez hatalmas forráspazarlás. Tehát csak azt mondhatom – és látom, hogy lejárt az időm, elnök asszony –, hogy ha meg akarjuk menteni a világot, és fel akarjuk számolni az éhínséget, akkor együnk zöld dolgokat, ne pedig piroakat. Ezt úgy mondom, hogy én magam már 20 éve nem eszem húst.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Elnök asszony, a megfelelő ételkészlet az emberi jogok közé tartozik, az éhínség pedig az emberiség ellen elkövetett bűncselekmény. Úgy gondolom, hogy az emberi fajnak elegendő technikai és tudományos ismeret van a birtokában ahhoz, hogy senkinek ne kelljen éheznie a Földön. A világot sújtó éhínség leküzdéséhez természetesen pénzre is szükség van. De nemcsak a pénzről van szó. Először bizonyos követelményeknek is meg kell felelnünk. Először is stabil demokratikus rendszert kell létrehozni a fejlődő országokban, másodszor le kell küzdeni a korrupciót, harmadszor megfelelő mezőgazdasági struktúrát kell létrehozni a fejlődő országokban, végezetül pedig mezőgazdasági beruházásokra van szükség. Az első háromról túl kevés szó esik. Pedig sok támogatás eltűnik ezekben az országokban, rossz kezekbe kerül, a támogatásokat sokszor korrumpált célokra használják fel.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Elnök asszony, szeretném részletesebben kifejteni, amit két napja mondtam a főként Afrikát sújtó tragikus élelmiszerhiányról, valamint a globális élelmiszerbiztonság terén a legfejlettebb ipari államok és a feltörekvő országok részéről nyilvánvalóan hiányzó támogatásról.

A római FAO-csúcs vitái során számos nem kormányzati szervezet azzal vádolta az élelmiszer-ipari multinacionális vállalatokat, hogy több ezer hektárnyi nagyon termékeny földet meg akarnak kaparintani a fejlődő országok mezőgazdasági kistermelőitől. Már több mint 40 000 hektárnyi földet szereztek meg ily módon Etiópiától Indonéziáig.

Elítélték azt a tendenciát is, hogy sok gazdag ország előnyben részesíti a műtrágya és az új technológiák használatát Afrikában ahelyett, hogy a fenntartható mezőgazdaság létrehozását ösztönöznék. Bírálják az agrokémiai vállalatokat, a géntechnológiával módosított szervezetek alkalmazását, valamint a biomassza-üzemanyagok haszonnövényekből történő előállítását.

Felszólítom az Európai Uniót, hogy sürgősen fektessen be a globális partnerségi projekt megvalósításába, amely lehetővé fogja tenni az éhínség elleni intézkedések jobb koordinálását. Véleményem szerint a legnyilvánvalóbb válasz kétségkívül a fenntartható mezőgazdaság.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Elnök asszony, a hosszú távú élelmiszerbiztonság a közös agrárpolitika egyik központi feladata. Az élelmiszerhiány miatt különösen hangsúlyoznunk kell egy erős KAP jelentőségét, amely a jövőben kulcsszerepet fog játszani a globális kihívások leküzdésében.

Ez azt jelenti, hogy a KAP-nak megfelelő, hosszú távú finanszírozásra van szüksége. A KAP az európai élelmiszer- és biztonságpolitika fontos része, és 2013 után jelentős szerepet fog játszani a fejlesztési politikában és a külső élelmiszerbiztonsági politikában is. Ezért a legfőbb prioritások a következők: tökéletesen működő ökoszisztémák, termékeny talaj, stabil vízforrások és a mezőgazdaság további diverzifikálása. A globális élelmiszerbiztonság nélkülözhetetlen eleme a nemzetközi együttműködés és szolidaritás, valamint a kiegyensúlyozott kereskedelmi megállapodások, amelyek nem veszélyeztetik, hanem előmozdítják az élelmiszerbiztonságot. Ehhez jelentős mértékben hozzájárulhat egy erős KAP.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Bár ezzel Stoyanov úr gondolatát ismétlem, elsőként mégis szeretném elmondani, hogy helytelenítem azt a tényt, hogy Európa számos országában nagyon sok megművelt földterület van, közben pedig a világban sokan éheznek.

Másodszor pedig, mivel az állásfoglalási indítvány ezzel a kérdéssel foglalkozik, és örülök, hogy a biztos úr is érintette ezt a témát, szeretném felhívni a figyelmet a mostanában nagyon divatos élelmiszer-önellátásban rejlő veszélyre. Ennek a célkitűzésnek, amely nem azonos az élelmiszerbiztonsággal, a jelen körülmények között nemkívánatos hatásai lehetnek, mivel az éghajlatváltozás minden régiót más módon érint. Ez a helyzet minden eddigénél szükségesebbé teszi a kereskedelmet, viszont nem teszi időszertűvé azt a törekvést, hogy minden ország termeljen meg maga számára minden ételt.

Marian Harkin, szerző. – Elnök asszony, csak szeretnék reagálni a vitában eddig felmerült két kérdésre. Az egyik az éhínség és az éghajlatváltozás közötti kapcsolat. Ahogy Ban Ki-moon Rómában elmondta, a világ

népessége folyamatosan nő, a Föld éghajlata pedig változik, ezért 2050-re 70%-kal több élelmiszert kell majd termelnünk, és az időjárás is szélsőséesebbé és kiszámíthatatlanabbá fog válni. Így bármilyen pozitív erőfeszítést teszünk az éghajlatváltozás terén, az pozitívan fog hatni az élelmiszer-termelésre is.

A másik téma, amely ismét felmerült: a KAP kritizálása – persze, a legkönnyebb mindig kritizálni, mintha a KAP lenne a felelős a fejlődő országok valamennyi problémájáért. A KAP nem tökéletes, de már megreformáltuk. Ha azt akarjuk, hogy termelőink továbbra is termeljenek, és biztosítsák Európa élelmezésbiztonságát, akkor nem üldözhetjük ki őket szó szerint a termelésből szabályozások és a támogatások megvonása által.

Például végzett-e valaki arra vonatkozóan vizsgálatokat, hogy az EU cukoriparának legújabb reformja, az EU cukoriparának megtizedelése kedvezően érintette-e a harmadik világ országait, vagy csak a cukorbárók és a földbirtokosok húztak belőle hasznot, a kis cukortermelők pedig ugyanolyan szegények maradtak? Semmiképpen nem akarom elbátortellálni az éhínség problémáját, de biztosítanunk kell, hogy ha megoldásokat terjesztünk elő a problémára, akkor azok olyanok legyenek, hogy valóban enyhítsék az éhínséget.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Elnök asszony, nagyon szerencsés, hogy ugyanazon a napon vitatjuk a koppenhágai éghajlat-változási konferencia állásfoglalását, valamint az élelmezésbiztonságot és az éhínség problémáját, mivel ezek a dolgok szorosan összefüggenek egymással.

Néhány képviselő már említette, hogy az éghajlat-politika révén részben mi is okozói voltunk bizonyos problémáknak. Például irreális célokat tűztünk ki a bioüzemanyagok terén, és ez ahhoz vezetett, hogy a fejlődő országoktól sok földet felvásároltak, hogy ott a bioüzemanyagok előállítására felhasználandó növényeket termeljenek. Tehát földet vettek el a legszegényebektől, akik ezt a földet mezőgazdasági termelésre és saját mezőgazdaságuk fejlesztésére használhatták volna.

Az agrárpolitikában is történtek hasonló tévedések. Ezek ahhoz vezettek, hogy a felesleget a fejlődő országokba exportáltuk, ami akadályozta az ottani mezőgazdaság fejlődését. Nagyon fontos, hogy egy dolgot ne felejtünk el: ma a világon az elégségesnél több élelem van, csak hiányzik az akarat, hogy igazságosan osszuk el.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Elnök asszony, a legutóbbi FAO-csúcson a részt vevő államoknak semmiféle konstruktív javaslattal nem sikerült előállniuk. A nemzetközi szintű közös stratégia hiánya aggasztó, különösen akkor, ha a világ folyamatosan növekvő népességére gondolunk, amely 2050-re el fogja érni a 9 milliárdot.

Még mindannyian jól emlékszünk a 2007-es élelmezési válság hatásaira, amikor az alapvető mezőgazdasági termékek hirtelen árnövekedése miatt világszerte emberek milliói szembesültek az élelmiszerhiánnyal. Ebből a válságból tanulnunk kell. Fel kell hagynunk azokkal az intézkedésekkel, amelyek korlátozni próbálják a mezőgazdasági termelést, és amelyek furcsa módon az utóbbi években annyira népszerűek az EU-ban.

Úgy gondolom, hogy a globális élelmiszer-piaci tendenciák fényében a KAP korlátozására irányuló minden kísérlet botor lépés, amely a közeli jövőben veszélyeztetni fogja kontinensünk élelmezésbiztonságát. Segítenünk kell a fejlődő országoknak abban, hogy olyan agrárpolitikát alakítsanak ki, amely lehetővé teszi, hogy polgáraik számára garantálják az élelmezésbiztonságot.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, én is helytelenítem, hogy a G8-ak vezetői közül a Bizottságot képviselő Barroso elnök kivételével senki nem volt jelen Rómában, és ez persze hozzájárult ahhoz, hogy ez a csúcstalálkozó nem hozott sok újdonságot. Ha megnézzük a végleges nyilatkozatot, akkor szerintem ez nyilvánvaló. Másfelől viszont szerintem az is nagyon fontos, hogy az élelmezésbiztonság kérdését sikerült a politikai menetrend részeként megőrizni, és a számos 2009-es csúcstalálkozó kivételével meghozta azt az eredményt, hogy most a nemzetközi menetrendben nagyon fontos helyet foglal el ez a kérdés, és hogy valahányszor a világ vezetői találkoznak, pl. legutóbb Pittsburgh-ben a G20-as csúcstalálkozón, mindig szóba kerül a fejlesztési együttműködés és a fejlesztési politika. Ez már magában is pozitív elem.

Ott voltam Rómában, és a végleges nyilatkozattól eltekintve – amely szerintem is kissé csalódást keltő – nagyon jók voltak a viták és nagyszerű emberek voltak jelen, amiből még születhet valami. Például volt egy vita a fejlődő országok és a szántófölddel nem rendelkező országok termőföldjeinek eladásáról; ez már önmagában is nagyon érdekes téma, és véleményem szerint ezen a téren képesek leszünk közös nevezőre jutni.

A második dolog, amit szeretnék elmondani, hogy a KAP természetesen nem tökéletes, ahogy azt már néhány képviselő elmondta. Ezen a világon semmi nem tökéletes, de ha megnézzük a közös agrárpolitika hatásait

a fejlődő országokra, akkor szerintem kijelenthetjük, hogy ez a rendszer a fejlődő országokra gyakorolt torzító hatások tekintetében messze a legkevésbé ártalmas nagy kereskedelmi tömb. A WTO is elismerte, hogy támogatásaink többsége – ha nem is mindegyik – nem kereskedelemtorzító hatású, mivel a támogatások a mezőgazdasági bevételre irányulnak, nem pedig a mezőgazdasági termékek árára.

Hogy is fogalmazzak, egy kicsit csalódott vagyok amiatt, hogy mindig magunkat okoljuk. Persze Európa sem tökéletes, de véleményem szerint például az élelmiszer-finanszírozási eszköz jelentős előrelépés. Ez 1 milliárd EUR-t jelent két éves alapon; és nem élelmiszer-szállítványokról van szó, hanem főként vetőmag-szállítványokról és hasonlóról, amelyek a fejlődő országok mezőgazdasági kistermelőinek segítenek fennmaradni. Véleményem szerint ez tényleg valami újdonság. Ezt például a Világbank is elismerte, amely át is veszi ezt a mechanizmust. Tehát nem kell folyton magunkat hibáztatnunk. Egyébként ez az eszköz az elődöm újítása volt. Van egy dolog, amiben nem értek egyet vele, mégpedig egy úrral kapcsolatban, aki azóta eltűnt, Le Hyaric úrral kapcsolatban. Az elődöm nem szocialista volt, hanem kommunista; szerintem utána kellene néznie, melyik képviselőcsoport tagja: tehát kommunista, és ez talán megmagyarázza az érvelését.

Emellett L'Aquila-ban felvállaltuk az Európai Bizottságra háruló felelősséget, és ígéretet tettünk 4 milliárd USD-ra, ami a L'Aquila-ban jóváhagyott élelmiszeri csomag és támogatási csomag kb. 20%-át teszi ki. Ezzel a L'Aquila-i támogatók közül messze mi vagyunk a legnagyobbak, és be is fogjuk tartani az ígéretünket. Tartani is fogjuk magunkat ehhez az összeghez, és a kifizetésre mihamarabb sor fog kerülni.

Végezetül mondanék néhány szót az új európai agrárpolitikáról és élelmiszerbiztonsági politikáról is, mivel a Bizottság 2010-es munkaprogramjában szerepel egy terv arra nézve, hogy a Tanács és a Parlament elé terjesztünk egy közleményt az Európai Unió megreformált agrárpolitikájáról és élelmiszerbiztonsági politikájáról. Ez a dokumentum felül fogja vizsgálni az agrárpolitika és az élelmiszerbiztonság aktuális kérdéseit, például az éghajlatváltozás jelentette kihívásokat, a táplálkozásnak és az élelmiszerek minőségének szentelendő fokozott figyelmet, a védőhálókat és a szociális védelmi politikákat, a bioüzemanyagok élelmiszer-termelésre gyakorolt hatását vagy az új technológiák és biotechnológiák alkalmazását és hatásait, a jogokon alapuló megközelítések szükségességének hangsúlyozását, a nagy méretekben történő földvásárlást stb.

A közlemény elsődleges célja, hogy megújítsa az EU-nak azt a kötelezettségvállalását, amelyet a fejlődő országok mezőgazdasági fejlesztésének támogatására tett. Ez továbbra is döntő fontosságú lesz, főleg a világ népességének folyamatos növekedése miatt egyre fokozódó élelmiszer-kereslet, a táplálkozási szokások változása, valamint azon kihívások és fenyegetések következtében, melyeket az éghajlatváltozás jelent a fenntartható mezőgazdaság számára. Másodsorban pedig az lesz a közlemény célja, hogy elképzeléseket fogalmazzon meg arra nézve, hogyan tudná az EU a legjobban kiaknázni tapasztalatait és szaktudását a regionális politikák és stratégiai keretek kidolgozásának támogatása érdekében a mezőgazdaság és az élelmiszerbiztonság terén. A közlemény harmadik célja az lesz, hogy a L'Aquila-i cselekvési menetrendben meghatározott kötelezettségvállalásokat követve megteremtse a jelenlegi ECMS-politika kereteinek harmonizálásával kapcsolatos uniós megközelítés alapját. Tekintettel a millenniumi fejlesztési célok közelgő, 2010 szeptemberében, New York-ban tartandó felülvizsgálatára, a közlemény negyedik célja olyan módszerek felvetése lesz, amelyekkel az EU hozzá tudna járulni a millenniumi fejlesztési célok – különösen az első millenniumi fejlesztési cél – megvalósításának felgyorsításához. A közlemény ötödik célja az lesz, hogy jobb pozícióba hozza az EU-t a globális élelmiszeri és mezőgazdasági irányítási rendszer legújabb változásaival szemben. Ezenkívül a közlemény célja lesz még azon kérdések felvetése is, amelyek az utóbbi időben váltak fontossá az élelmiszerbiztonsági menetrendben.

A vitaindító dokumentumról való nyilvános konzultáció november 16-án megkezdődött, és január elején fog véget érni. Konzultálni fogunk valamennyi érdekelt féllel, majd az Európai Bizottság elő fogja terjeszteni hivatalos közleményét.

Elnök. – Hat, az eljárási szabályzat 110. cikkének (2) bekezdésével összhangban előterjesztett állásfoglalási indítványt⁽⁶⁾ kaptam.

A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. november 26-án, csütörtökön kerül sor.

⁽⁶⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

19. Harmadik országokból származó húsimport (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság harmadik országokból származó húsimportról szóló nyilatkozata.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök asszony, elnézést kérek, amiért a Parlament tisztelt képviselői érdekében nyilatkozatom kicsit hosszadalmas lesz, mivel a témát nagy érdeklődés övezi, és rengeteg megközelítése létezik.

, a Bizottság tagja. – A Bizottság egy egész sor szigorú uniós állat-egészségügyi és közegészségügyi követelményt támaszt a harmadik országokból érkező húsokkal szemben.

Az unió évek óta hatékony importpolitikát folytat, számba veszi a tudományos eredményeket és a harmadik országok aktuális járványügyi helyzetét. Különös figyelmet szentel az exportáló harmadik országokban a száj- és körömfájásra, amely komoly gazdasági károkat okozhat, mivel, mint tudják, az EU mentes ettől a betegségtől. A Nemzetközi Állatjárványügyi Hivatal rendkívül részletes előírásokat és követelményeket vezetett be a száj- és körömfájás terjedésének megakadályozása érdekében.

Az egészségügyi és növény-egészségügyi intézkedésekről szóló WTO-megállapodás tudomásul veszi, hogy az egyes országokban alkalmazott eltérő előírások és termékvizsgálati módszerek nem vezetnek szükségszerűen az állat-egészségügyi és közegészségügyi kockázatok emelkedéséhez. Az EU nem írhatja elő saját belső jogalkotási intézkedéseinek alkalmazását a harmadik országok számára, ugyanúgy, ahogy a tőlünk importáló harmadik országok sem írhatják elő nekünk saját nemzeti szabályaik alkalmazását. Csak azt várhatjuk el, hogy az ő követelményeik is ugyanolyan hatással bírnak.

Vegyük a nyomon követhetőség példáját. Nálunk az EU-ban a szarvasmarhák nyomon követhetősége és egyedi azonosítása szigorúan szabályozott. Egy járvány kitörése esetén a mi szabályozásunk lehetővé teszi a lehetségesen fertőzött állatok kiszűrését a járvány terjedésének megfékezése érdekében. Továbbá szabályozási rendszerünknek köszönhetően az élelmiszerek és takarmányok útját a termelés és az elosztás minden fázisában nyomon tudjuk követni, a gazdaságoktól egészen az asztalig. Másrészt viszont az EU-ba exportáló harmadik országokra vonatkozó nyomon követhetőségi szabályozás mindössze azt célozza, hogy az importált húsok ne jelentsenek váratlan veszélyt az EU számára. Így e szabályok hatásköre sokkal korlátozottabb, mint más, az EU-ban hatályos szabályoké.

Azt is hangsúlyozni szeretném, hogy a szarvasmarhákra vonatkozó nyomon követhetőségi intézkedéseket főleg BSE-válság hatására dolgozták ki, amely – ha visszagondolnak – a fogyasztói bizalom drámai csökkenéséhez vezetett és hatalmas törést okozott a marhahús-kereskedelem belső piacán.

Most pedig hadd ragadjam meg az alkalmat arra, hogy részleteiben elmagyarázzam marhahúsimportra vonatkozó kockázatcsökkentő intézkedések egymásra épülő rendszerét, amely a lehető legnagyobb védelmet biztosítja az uniós állategészségügy és közegészségügy számára, miközben szem előtt tartja az OIE (Nemzetközi Állatjárványügyi Hivatal) előírásait, és az SPS-megállapodás elveivel is teljes mértékben összhangban van. Ezek az intézkedések öt védelmi szintre csoportosíthatók. Olyannyira összetettek, hogy a harmadik országok közül csupán 12 képes megfelelni az elvárásoknak, következésképpen csak ezekből az országokból importálunk marhahúst.

Először is a marhahús importja csak azokból a harmadik országokból vagy ezen országok olyan régióiból engedélyezett, amelyek kifejezetten engedélyt kaptak az állat-egészségügyi hatóságok illetékességének és az általános állat-egészségügyi helyzet ellenőrzésére irányuló bizottsági vizsgálatot követően. Másodszor: a szarvasmarhafélék származási helyét az OIE-nek és az Európai Uniónak is száj- és körömfájásmentesnek kell nyilvánítania. Harmadszor: a marhahúst exportáló országoknak rendelkezniük kell egy jóváhagyott tervvel azon állatgyógyászati termékek, növekedésserkentők és hozamfokozók szermaradványainak ellenőrzésére, amelyek használata korlátozott vagy tiltott az EU-ban az élelmiszer-előállítás céljából tartott állatok esetében. Negyedszer: az összes importált frishús-szállítmánynak olyan jóváhagyott vágóhídról kell származnia, amelyet kifejezetten erre a tevékenységre kaptak engedélyt és vettek nyilvántartásba. Ötödször: a hústermelés és -tárolás tekintetében speciális feltételeket írtunk elő.

További védelmet jelent számunkra az, hogy a csontos hús behozatalát kizárólag Ausztráliából, Kanadából, Chiléből, Új-Zélandról és az Egyesült Államokból engedélyezzük. A többi hét, engedéllyel rendelkező országból kizárólag csontozott, érlelt és belsőségek nélküli hús behozatalát engedélyezzük az Európai Unió területére. Ez az eljárás biztosítja a száj- és körömfájást okozó vírus inaktivációját, amely a korábban említett intézkedések ellenére is jelen lehet, és ez egy további védelmi vonalat jelent számunkra. Az Európai Unió

piacára szánt hússzállítmányokat egy hatósági állatorvosnak kell hitelesítenie, aki garantálja, hogy azok megfelelnek az összes fent említett kritériumnak.

Amikor a hússzállítmány az EU területére érkezik, az ellenőrző vizsgálatokat a tagállamok hivatalos állat-egészségügyi szolgálatai végzik az állat-egészségügyi határellenőrzési pontokon Minden importált húsnak kötelező állat-egészségügyi ellenőrzésen kell átesnie az EU határain. A határállomások kötelesek ellenőrizni az okmányokat és a származást, illetve fizikai ellenőrzést végezni. Az importált húсок okmányait és származását 100%-ban ellenőrizni kell a határállomásokon, továbbá az említett szállítmányok legalább 20%-át fizikai állat-egészségügyi ellenőrzésnek is alá kell vetni. Sőt, további védelmet jelent az a tény hogy az EU-ban tilos az állatok moslékkal vagy hulladékkal történő etetése. Ez az intézkedés biztosítja, hogy az EU-ban található száj- és körömfájásra fogékony állatfajok védettek maradjanak a betegséget okozó vírustól, amely a korábban vázolt összes intézkedés ellenére bejuthat az EU területére.

Minden fent említett intézkedés teljes mértékben összhangban áll egymással. Az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság elismerte, hogy ezek az intézkedések meglehetősen hatékonyan csökkentik a száj- és körömfájás betegség EU-ba történő bejutásának kockázatát. Az EFSA állásfoglalásában a következő áll: „Az EU ezért kifinomult import-ellenőrzési rendszerrel rendelkezik. Ezek az erőfeszítések rendkívül hatékonynak bizonyulnak a húсок és húskészítmények jogszerű kereskedelme tekintetében.”

Ezzel el is érkeztünk a következő ponthoz, amiről beszélni akartam. A behozatalra vonatkozó állat-egészségügyi feltételek '70-es évekbeli harmonizációja óta nem tört ki száj- és körömfájásjárvány az EU-ban jogszerű behozataltól származó húсок okán. Biztos vagyok benne, hogy senkit nem kell emlékeztetnem arra, hogy a 2001-es száj- és körömfájásjárványt jogellenes importból – nagy valószínűséggel Ázsiából – származó hús és moslékkal történő illegális etetés okozta. Ezért úgy gondolom, hogy erőfeszítéseinket azokra a pontokra kell összpontosítanunk, amelyek valós veszélyt jelentenek, továbbá a jogellenes vagy személyes behozattal kell foglalkoznunk ahelyett, hogy megpróbálnánk túlszabályozni a jogszerű behozatalt. Ezzel kapcsolatban remélem mindannyian találkoztak már azokkal a plakátokkal az EU repülőterein és az EU más határátlépési pontjain, amelyek felhívják az utazók figyelmét az állati eredetű termékek behozatalának szabályaira.

Tudom, hogy néhányan Önök közül aggodalmukat fejezték ki a Brazíliából importált marhahússal kapcsolatban. Szeretném emlékeztetni önöket, hogy tavaly januárjában további követelményeket vezettünk be a Brazíliából importált húсокkal szemben. Az általam már említett követelményeken felül ezek magukban foglalják a származási gazdaságok brazil hatóságok általi ellenőrzését és jóváhagyását. Mára a brazil hatóságok megkövetelik, hogy egyedileg azonosítsák azokat a szarvasmarhaféléket, amelyek húsát az EU piacára szánják, és ezeket egy adatbázisban rögzítsék. Ez a brazil szarvasmarha-állomány kevesebb mint 1,5%-át érinti, amely kb. 2,9 millió állatot jelent a jóváhagyott birtokokról. Következésképpen a brazil hatóságok újraértékeltek azokat a gazdaságokat, amelyek EU-exportra kívánnak marhahúst termelni. A 2007 novemberében összesen több mint 10 000 exportra jogosult birtokból jelenleg mindössze 1 708-at hagytak jóvá. Ennek következtében az EU Brazíliából származó marhahús-behozatala jelentősen lecsökkent. 2009 elején egy bizottsági vizsgálat során feltártak néhány hiányosságot és a brazil hatóságok teljes mértékben együttműködtek a hiányosságok azonosításában. Az átfogó eredmények semmi esetre sem indokolták a brazil marhahús-behozatal bármilyen nemű további szigorítását. A jelenlegi helyzetben a brazil marhahús-behozattal szemben tett bármilyen további korlátozást néhányan protekcionizmusként értékelnének, amely oda vezetne, hogy a Kereskedelmi Világszervezet megkérdőjelezné intézkedéseinket.

Azt is szem előtt kell tartanunk, hogy az EU időről időre szembesülni fog állat-egészségügyi és élelmiszer-biztonsági problémákkal, és mi ekkor is ragaszkodni fogunk ahhoz, hogy a harmadik országok megfelelő módon reagáljanak ezekre a problémákra. Ezért jó példával kell elől járnunk és a nemzetközi kereskedelem szabályai szerint kell eljárunk.

Végezetül biztosítani szeretném a Parlamentet arról, hogy a Bizottság továbbra is a magas követelményeket leginkább veszélyeztető, jogellenes behozatalra összpontosítja figyelmét. Ezenkívül a Bizottság továbbra is arányos megközelítést fog alkalmazni a harmadik országokból – köztük Brazíliából – származó marhahús-behozattal szemben, ahogy azt jelenleg is teszi. Ezzel biztosítjuk az EU-ban a magas színvonalú közegészségügyet és állat-egészségügyet, illetve nemzetközi viszonylatban az EU jó hírvének megőrzését.

Esther Herranz García, a PPE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, a világon az Európai Unió rendelkezik a legszigorúbb előírásokkal a közösségi termelők számára az élelmiszerbiztonság, az egészségügy, az állatjólét és a környezetvédelem területén. Az európai állattenyésztők kötelesek megfelelni ezeknek az előírásoknak, mivel ez az európai uniós támogatások előfeltétele. A nagytöbbség számára ez a támogatás

nem ellensúlyozza a megnövekedett terheket, a felszámolt gazdaságok száma pedig riasztó. Ez a folyamat csak megfelelő intézkedések bevezetésével állítható meg.

Vizsgáljuk meg közelebbről ezt a helyzetet! Az európai termelésben mutatkozó egyre növekvő hiányt a harmadik országokból – leginkább Brazíliából – származó behozatalból pótoljuk. A közösségi állattenyésztőkre gyakorolt nyomás mellett tisztességtelen volna olyan hússzállítmányok közösségi piacokra való behozatalának az engedélyezése, amelyek nem felelnek meg az Európai Unió és a harmadik országok által elfogadott minimumkövetelményeknek.

Továbbá azt is ki szeretném emelni, hogy ezek a követelmények alacsonyabbak, mint a saját termelőinkkel szemben támasztottak, mert ha a harmadik országokból importált hússal szemben pontosan ugyanolyan követelményeket támasztanánk, az úgy tűnik, nem felelne meg a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) szabályainak. Ha már a WTO miatt nem alkalmazhatjuk ugyanazokat az előírásokat az importárakra, mint az európai állattenyésztőkre, akkor legalább a Bizottságnak kell azt garantálnia, hogy a Közösség határait átlépő húsok olyan gazdaságokból származzanak, amelyek megfelelő vizsgálatokon estek át. Nem lenne értelme megakadályozni a behozatalt olyan országokból, mint Brazília, mivel ebben az esetben létezik betartandó közösségi előírás. Mindemellett nem szabad szemet hunynunk más szabálytalanságok felett, amelyeket az Európai Unió Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatala tárhat fel a szokásos vizsgálatok során.

Azt szeretném megtudni, hogy a Bizottság miért próbálja meg elbogatellizálni ezeket a szabálytalanságokat, miközben az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal legutóbbi brazili kiküldetése során megerősítette, hogy néhány tanúsító hatóság nem felel meg a szükséges vizsgálati előírásoknak. Az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal hatalmas folytonossági hiányosságokat talált a brazil nyomon követési rendszerben és problémákra bukkant az Európai Unióba szánt számos szállítmány esetében, amelyek nem rendelkeztek a szükséges tanúsítványokkal.

Ezen információ birtokában hogyan garantálható, hogy az 1 500 brazil gazdaság teljesíti a megállapodás szerinti követelményeket?

Alan Kelly, az S&D képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, le kell szögeznünk azokat az európai húsimport politikáját alkotó alapelveket, továbbá egy szigorú, de igazságos szabályozási rendszert kell kialakítanunk.

Ezeknek az alapelveknek a fogyasztók biztonságán és bizalmán, a környezetvédelmen és alapvetően a hústermelőkkel szembeni igazságos bánásmódon kell alapulniuk. A jelenlegi rendszer nyilvánvalóan igazságtalan mind a termelők, mind a fogyasztók szempontjából. Termelőinket hosszadalmas és költséges gyakorlatokra kényszerítjük, amellyel csak azt érjük el, hogy az EU-n kívülről érkező hústermékekkel alájuk kínáljanak, amire a legjobb példa Brazília. Ezzel kapcsolatban az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal meglehetősen sok bizonyítékkal rendelkezik.

Ez a helyzet egyszerűen tarthatatlan. Sok esetben a brazil gazdaságokban alkalmazott gyakorlatok egyszerűen nem felelnek meg az Európában ismert és elfogadott követelményeknek. Ha nem vagyunk elég elővigyázatosak, egy idő után nem ösztönzi majd semmi a jó minőségű és biztonságos hústermelést, mert engedjük, hogy a gyengébb minőségű húsok lenyomják az árakat és a termelők bevételeit. Értelemszerűen már csak az élelmiszerlánc integrációjának módja miatt is, ha a hús egyszer bekerül a rendszerbe, azt a termékek széles körében fogják felhasználni, miáltal a hús útja egyszerűen követhetlenné válik. Hogy lehet ez igazságos az európai fogyasztókkal szemben?

Ez az európai marhahústermelőket igen érzékenyen érinti, és a helyzet mind a termelők, mind a fogyasztók részéről tarthatatlan. Senki nem hiszi, hogy a nemrégiben bevezetett új intézkedéseket ellenőrzik. Rengeteg példát tudunk hozni arra, hogy olyan marhákat dolgoztak fel és jelentettek be engedélyezett gazdaságokban, amelyek nem is onnan származtak.

Biztos asszony, én nem helyeslem a protekcionizmus semmilyen megjelenési formáját, de ideje tennünk valamit. Nem nézhetjük ölbe tett kézzel, hogy ez a gyakorlat folytatódjon. Ez egyszerűen igazságtalan. Igazságtalan mind az európai fogyasztókkal, mind pedig az európai termelőkkel szemben, akik olyan gyakorlatokat kötelesek folytatni, amelyeket a brazil termelők nem fogadtak el és nem is alkalmaznak.

George Lyon, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani a biztos asszonynak nyilatkozatáért, amelyben körvonalazta mindazokat a védelmi és egyéb intézkedéseket, amelyek biztosítják, hogy a harmadik országokból importált húsok megfeleljenek a lehető legmagasabb követelményeknek. Főleg az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal Brazíliáról szóló jelentéséről

szeretnék beszélni. Az EU Brazíliával szemben támasztott követelményeinek középpontjában a megfelelő nyomon követhetőség és a kijelölt gazdaságok állnak; ennek célja, hogy megakadályozzák a fertőzött húsoknak az említett országból az EU-ba történő behozatalát. Ez alapvető fontosságú az unió fogyasztóinak, termelőinek és adófizetőinek biztonsága szempontjából.

Ne felejtjük el, hogy Brazíliában a száj- és körömfájás még mindig hatalmas problémát jelent. Ennek ellenére a Bizottság Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatalának februári jelentése számos hiányosságra mutatott rá: A vizsgálat alá vont, uniós exportra kijelölt gazdaságok 50%-ánál találtak problémákat. Ezek 25%-a súlyos problémának minősül, mint például az azonosításra szolgáló füljelzők hiánya, vagy hogy a gazdaságokban olyan egyedek találhatók, amelyek beazonosítása lehetetlen – fogalmuk sem volt, honnan származhattak ezek az egyedek. A dokumentációk hiányosak voltak; összeférhetlenségi problémák merültek fel; az unió ellenőrei egy esetben azt a felfedezést tették, hogy az egyik állami ellenőr épp a marhák azonosításáért felelős személlyel házasodott össze – és fény derült arra is, hogy éppen abban a gazdaságban van néhány állatuk, ahol az állomány nyilvántartása nem volt megfelelő.

Biztos asszony, én azért aggódom, mert az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal az említett jelenés összefoglalásában azt állítja, hogy az ellenőrzés során általában mindent megfelelőnek találtak. Már bocsásson meg, de a jelentés tartalma egyáltalán nem támasztja alá a következtetéseket, és mint nemzetek csoportjának, elővigyázatosnak kell lennünk. Nem kell emlékeztetnem a tisztelt Házat arra, hogy egy nagyméretű járvány milyen hatással lehet az adófizetőkre, a termelőkre és a fogyasztókra. A legutóbbi járvány kitörésekor az Egyesült Királyságban – amire Ön is utalt – a száj- és körömfájás miatt állatok millióit pusztítottak el, és ez az adófizetőink számára 4 milliárd fontba került. Ezt a kockázatot vállaljuk újra, ha nem járunk el helyesen, tehát igen körültekintőnek kell lennünk.

Nem azt kérem, hogy korlátozásokat vezessünk be Brazíliával szemben, hanem biztosítékot kérek a biztos asszonytól arra itt, ma esete, hogy ezt a témát megfelelő komolysággal kezelik, és hogy az e jelentésben feltárt hiányosságokat a következő jelentésig orvosolni fogják. Tiszta egészségügyi bizonylatokat szeretnénk látni, hogy biztosíthassuk termelőinket, adófizetőinket és fogyasztóinkat arról, hogy biztonságban vannak, és arról hogy szabad és a kölcsönösség elvén működő kereskedelmet folytatunk Brazíliával.

Alyn Smith, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, én is szeretnék köszönetet mondani a biztos asszonynak ezért a mindenre kiterjedő nyilatkozatért – amely talán a legalaposabb és leglényegretörőbb a biztosok által az utóbbi időben tett nyilatkozatok közül.

Ez a téma valóban megérdemli a figyelmet, és mint a brazil marhahús elleni első háború egyik utolsó veteránjának, nagyon jó érzés ennyire ismerős arcot látni ebben a teremben ma este. Remélem, ez azt jelenti, hogy ez a téma mindenkit ennyire érdekel, illetve mindenki ennyire komolyan veszi azt. Mindannyian támogatjuk Önt abban, amit az importszabályozásról és a száj- és körömfájásról mondott. Őszintén szólva, nem egészen erről szólt ez a téma, ezért nagyon örülök annak, hogy akik ki akarták terjeszteni a témakört a harmadik országokból származó behozatalra is, elérték a céljukat.

Ez nem csak a brazil marhahúsról szól. Ez egy szélesebb körben alkalmazandó alapelv, amelyet fogyasztóink, szavazóink és termelőink követelnek meg annak érdekében, hogy az ide importálni kívánó országok feleljenek meg az előírásainknak – ami az összes előírás betartását jelenti.

Ezért nehéz számomra azt hallani, hogy Önök elfogadják azt a tényt, hogy Brazília a miénknél alacsonyabb követelményeket támaszt a nyomon követhetőség szempontjából, azzal az indokkal, hogy az valószínűleg nem jelent olyan nagy fertőzési kockázatot az Európai Unió területére érve. Fogyasztóink pontosan ugyanazokat az előírásokat várják el az Európai Unió határait átlépő valamennyi termékkel kapcsolatban. Elfogadom álláspontjukat, ha a szigorú járványvédelemről van szó, de most igazságosságról és korrektségről beszélünk. Fogyasztóink elvárják – és termelőink, valamint igazság szerint mi is elvárjuk – hogy Brazíliában és az összes harmadik országban is ugyanazokat a nyomon követhetőségi előírásokat alkalmazzák. Egy olyan jelentést előterjeszteni, amely szerint a vizsgálatok 50%-a sikertelen volt, illetve problémákat találtak, olyan mintha egy farkas éhes farkas elé koncot dobának, aminek ma este talán tanúi is lehetünk. Tudnak-e minket biztosítani arról, hogy a legközelebbi Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal jelentését valóban komolyan veszik, és tilalmat rendelnek el minden olyan ország esetében, amely nem felel meg a követelményeknek?

James Nicholson, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, az első dolog, amit ma este itt tisztázni szeretnék, az az, hogy ez nem a harmadik országokból származó húsimportról szól. Ez a brazil marhahús behozataláról szól. Erről van itt szó.

Elszomorít a tény, hogy itt állok ma este, és mégsem született állásfoglalás. Nem tudom miért, de megértem, hogy néhány nagy parlamenti képviselőcsoport nem volt felkészülve arra, hogy szembeszálljon a brazil nagykövettel, aki a múlt héten Brüsszelben lobbizott. Ez a szocialista képviselőcsoportra vonatkozik, a liberálisoknak pedig hagyni fogom, hogy maguk magyarázzák el, miért nem álltak ki az Elnökök Értekezletén az állásfoglalás ügyében.

Tisztázni szeretném. A brazil nagykövet nálam nem lobbizott. Talán úgy gondolta, velem nem érdemes találkoznia; nem tudom. Vagy talán úgy gondolta túl kemény dió vagyok, mert – és hadd tisztázzam ezt itt ma este – a jövőben, biztos asszony, nem engedem hogy Ön a Bizottságban nap mint nap ellehetetlenítse a termelőket a hústermelés követelményeivel, majd aztán nekünk tartson kiselőadást a WTO-ról és minden másról.

Tudatom Önnel, biztos asszony, hogy mi itt leszünk a következő öt évben. Nem tudom, hogy Ön még meddig lesz hivatalban, de amíg ott van – vagy annak, aki az Ön helyét átveszi –, minden tekintetben meg kell felelnie az igényeinknek; az Európába érkező húsnak alakra, méretre és formára minden tekintetben ugyanazoknak a követelményeknek kell megfelelnie, mint az általunk termelt húsnak. Többé nem elégszünk meg a második legjobbal. Ön többé már nem tehet tönkre minket. Remélem, továbbítja ezt a tisztviselőnek, mert nem várhatják el tőlünk, hogy az európai gazdákat képviselve ezeket elfogadjuk.

John Bufton, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, nekem is komoly aggályaim vannak a brazil húsexport biztonságával és fenntarthatóságával kapcsolatban. Ellenőrizetlen húst importálunk több ezer mérföld távolságból a helyi termelők költségére. A hús olyan fertőzési kockázatokat hordozhat magában, mint a száj- és körömfájás, ahogy azt ma este is hallhattuk.

Ráadásul Brazíliában a szigorú szabályozás hiánya tisztességtelen versenyelőnyhöz juttatja az exportőröket az európai gazdákkal szemben. A külföldi marhahúsexporttal kapcsolatos képmutatás még nyilvánvalóbb, mint az éghajlatváltozásról folytatott párbeszéd esetében. Míg nekünk azt mondogatják, hogy kötelezzük el magunkat egy nagyra törő éghajlat-változási ütemterv mellett, addig az EU szemet huny afölött, hogy az exportra szánt brazil marhahús előállításáért az Amazonasi esőerdők kiirtásának 80%-áért.

A 2007-es tilalmat megelőzően 30 000 telep exportált marhahúst az EU-ba. Jelenleg ezeknek mindössze 12%-a rendelkezik engedéllyel, de nap mint nap egyre több telep szerez engedélyt az EU-ba irányuló exporthoz. Havonta körülbelül 100 gazdaság válik jogosulttá.

Amikor elkezdtünk foglalkozni ezzel a témával, az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal a jelentésében még súlyos problémákról számolt be Brazília tekintetében a nyomon követhetőséggel és a gazdaságok tanúsításával kapcsolatban. Komoly aggályok merültek fel a vágóhidakon leölt azonosítatlan marhákkal kapcsolatban is. Nagy érdeklődésre tart számot továbbá az is, hogy számos felügyelő szoros kapcsolatban áll vagy akár tulajdonosa is az exportengedéllyel rendelkező gazdaságoknak.

Az európai termelők kötelesek betartani a fogyasztók biztonsága érdekében hozott előírásokat. Az a tény, hogy a külföldi kollégáikra nem vonatkoznak ugyanilyen szabályok, a tengerentúli exportőröket tisztességtelen versenyelőnyhöz juttatja. Az Egyesült Királyság számára valós problémát jelentenek az EU-n kívüli termelők, akik sokkal alacsonyabb áron képesek nagy mennyiségű húst exportálni.

A világ legnagyobb kiskereskedői közül néhányan, például a Carrefour és a Wal-Mart, már tiltólistára helyezték a brazil marhahúst az iparágak felróható erdőirtások okán. Minden évben Belgium-méretű területet irtanak ki az Amazonas mentén a jövedelmező marhahúsexport miatt. Becslések szerint az illegális erdőirtás 80%-áért a marhatartás felel.

Egyszerűen mehökkent az, hogy míg a brit és európai termelőkre egyféle szabályozás vonatkozik addig a brazil termelőkre teljesen más. Valójában melyik mezőgazdasági ágazatot támogatja az EU és a Bizottság?

(A felszólaló hozzájárul ahhoz, hogy az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdésében meghatározott eljárással összhangban válaszoljon egy kékkártyás kérdésre.)

Alyn Smith (Verts/ALE). – Elnök asszony, szívesen hallgattam Bufton úr felszólalását, de egy dologgal nem értek egyet, ezért kérdést szeretnék feltenni egyik állításával kapcsolatban. Azt állította, hogy ellenőrizetlen húst importálnak az EU-ba. A felszólalása legelején mondta ezt, Bufton úr. A biztos asszony korábbi, 15 perces előadása után tisztában van azzal, hogy egyáltalán nem erről van szó; hogy az Ön túlzó kijelentései inkább aláássák ezt a komoly, meglehetősen szakmai szabályozás kapcsán folytatott ma esti párbeszédet; hogy ezzel inkább hátráltatja, mintsem elősegítené az ügy megoldását?

John Bufton (EFD). – Elnök asszony, kész vagyok válaszolni erre a kérdésre. Ha megnézzük, hogy mi történik a Brazíliából és a hasonló országokból érkező hússal – ahol, mint tudjuk, problémák vannak –, akkor állíthatjuk, hogy természetesen nincsenek ellenőrizve. Ez ilyen egyszerű. Az egész probléma nyilvánvalóan ebben rejlik. Tehát tisztában vagyok azzal, hogy érvei fontosak, de most újra elmondom, hogy ellenőrzés nélküli hús érkezik ezekből az országokból.

Mi a csudáért alakult ki ez a helyzet az Európai Unióban? A tengeren túlról kapjuk a húst – hallhattuk ma este, hogy nem ellenőrzik őket sem ezeken a helyeken, sem a vágóhidakon, sem máshol, valamint korábban szóltam már arról, hogy az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal jelentése is kitér erre a kérdésre. Egyértelmű, hogy ez a helyzet. Ebben a kérdésben ugyanazon az oldalon állunk.

Diane Dodds (NI). – Elnök asszony, köszönöm a biztos asszony hosszú és kimerítő nyilatkozatát. Biztos asszony, többedmagamhoz hasonlóan ebben a teremben, engem is meglepett az Ön beletörődése abba, hogy semmit sem tehetünk a fejlődő országokból importált hússal kapcsolatban.

Éppen nyilatkozatában említette korábban, hogy mint ahogy a harmadik országok sem írhatnak elő számunkra követelményeket, úgy mi sem írhatunk elő semmilyen követelményt más országok számára. Jelenleg ez a helyzet számos gazda számára előnytelennek tűnhet, és tisztelettel kijelentem itt ma este, hogy igen is előírhatunk követelményeket, amíg bizonyosságot nem szerzünk. Amíg pedig az élelmiszerügyi és állat-egészségügyi jelentések nem számolnak be arról, hogy a harmadik világ országai megfelelnek az általunk figyelembe vett rendelkezéseknek, addig nem kellene marhahúst importálnunk ezekből az országokból.

Számos termelőnk szenved a túlhajszolt termelés miatt és érzékeli ezt az igazságtalanságot, valamint Ön is hallhatta itt a teremben, hogy milyen indulatokat ébreszt sokunkban ez a téma.

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök asszony, mint a kérdés egyik társszerzője, csak csatlakozni tudok Jim Nicholson beszédéhez, és nagyon sajnálatosnak tartom, hogy különösen a szocialisták – akik most népszerűségi okokból krokodilkönnyeket hullatnak a téma fölött – nem támogatták ezt az állásfoglalást ebben a fontos ügyben. Előfordul, hogy késő este dühbe gurulunk, de néha minden okunk megvan rá.

Biztos asszony, köszönöm hosszú és részletes előadását, amit természetesen értékelek, de ne haragudjon, éppen a lényegre nem tért ki. Őszinte leszek. Csupán az ír gazdaszövetség (IFA) nyomásgyakorlása és tettei kényszerítették Önt arra, hogy így cselekedjen; erről az Irish Farmers' Journal is cikkezett, és ezt a tisztelt Ház is nyomon követte. A politikai nyomás térítette Önt észre.

Végig figyelmesen hallgattam beszédét, jegyzeteket készítettem, amelyet majd újra el fogok olvasni. Mindazonáltal tényleg szeretném, ha elfogadná, hogy kényszerből cselekedett. Szeretném felhívni figyelmét a saját maga által említett adatokra: elég meglehetősen, hogy míg 2007-ben 10 000 gazdaság felelt meg az exportkövetelményeknek, jelenleg már csak 1 700 rendelkezik exportengedéllyel. Ez azt jelenti, hogy a többi gazdaság egyáltalán nem is exportálhatott volna? Ez komoly és jogos kérdéseket vet fel az import körül itt, a tisztelt Ház falai között.

Elég kevés időm maradt, tehát hadd beszéljek még két pontról. Nem bízom abban, hogy a jelenlegi Bizottság megfelelően és felelősséggel kezeli ezt az ügyet. Mindemellett figyelmeztetem a jövőbeni biztosok testületét – elnökét és tagjait – hogy jómagam és társaim a tisztelt Házban végig visszük ezt a témát, mert rá kell bírunk a termelőinket, hogy eleget tegyenek a magas követelményeknek. Ha azt látják, hogy a harmadik országokból érkező áru lerontja ezt a színvonalat, lázadni kezdenek.

Lehet, hogy Önök nem érzékelik ezt a feszültséget, de higgyék el nekem, hogy létezik. A gabonabehozatal területén is ezzel a problémával fogunk szembesülni a növényvédő szerekre vonatkozó szigorúbb európai szabályozás miatt, valamint ugyanezzel fogunk szembesülni az állatjóléti szabályozás kapcsán is, amikor néhány éven belül betiltják a ketreces tojástermelést és a kisketreces termelésből származó tojáspor behozatalát.

Nyugodt lehet afelől biztos asszony, hogy bár már lehet hogy késő, de nagyon is éberek vagyunk, és a következő Bizottságnak nem árt vigyáznia!

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Elnök asszony, biztos asszony, miben különbözik az európai marhahús az importált marhahústól? Nem feltétlenül ízében és nem is csak az árában; mindenekelőtt azoknak az uniós egészségügyi előírásoknak a tekintetében, amelyek nem feltétlenül léteznek a húst exportáló harmadik országokban.

Ha már a brazil marhahúsról beszélünk, például az ír gazdaszövetség által 2007-ben Brüsszelben benyújtott jelentés kifejezetten állat-egészségügyi és egészségügyi hiányosságokról tesz említést. A belga közegészségügyi

tudományos intézet által végzett vizsgálatok kimutatták például, hogy feltaláláskor az argentin marhahús bakteriológiai minősége nem volt olyan jó, mint a helyi húsé. Ez aligha meglepő, ha figyelembe vesszük azt a tényt, hogy az argentin marhahús körülbelül két hónapon keresztül utazik, mire Európába ér. Belgiumban például sokkal rövidebb a fogyasztási ciklus, mivel a termék szinte a vágóhídról közvetlenül az asztalra kerül.

Ez az oka annak, hogy az Európai Unió által bevezetett egészségügyi előírásokat nem csak az európai országoknak kellene betartaniuk; egyaránt fontos, hogy az Európába exportáló harmadik országok is betartsák ugyanezeket az előírásokat. Ellenkező esetben úgy tűnhet, hogy az Európai Bizottság – aki a tilalmat korainak és indokolatlannak tartja – nem képes a fogyasztói érdekek felelősségteljes védelmére, és az európai termelőket bünteti.

Végezetül, azok az országok mutatják Európának az utat, akik tilalmat rendeltek el a brazil marhahús behozatalára, mint például az Egyesült Államok, Chile és Japán, hiszen a minőség számunkra is alapvető követelmény. Tehát cselekedjünk ennek megfelelően, védelmezzük a termelőinket, akik a minőség garanciáját jelentik.

Marian Harkin (ALDE). – Elnök asszony, a biztos asszony állítása szerint nem írhatjuk elő ugyanazokat a követelményeket, de azt biztosítanunk kell, hogy hatásuk ugyanaz legyen. Szintén említette a gazdaságtól az asztalig tartó nyomon követhetőséget is, de azt is hozzátette, hogy a harmadik országokban a nyomon követhetőség köre sokkal korlátozottabb. Ha ez a kör sokkal korlátozottabb – és ezek a szavak a biztos asszony szájából hangzottak el – akkor hogyan lehetne ennek a hatása ugyanaz?

Viszont felszólalásom fő tárgya az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal Brazíliáról szóló jelentése. Az én problémám az, hogy mind a Bizottság, mind az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal megpróbálja következetesen elbagatellizálni a kutatási eredmények hatásait, és megpróbál minél kevesebb kedvezőtlen információt közölni. Valóban engedélyeztek további előírásokat, de ez mindössze a Mezőgazdasági Bizottság és az ír gazdaszövetség nyomására történt, ahogy arra kollégám, McGuinness asszony is rámutatott.

Világ életemben matematika tanár voltam, és ha diákjaimnak 12 példát adtam fel – mint a biztos asszony, aki 12 brazil intézménynél tett látogatást –, de ők mindössze hatot oldottak meg helyesen, nem adtam volna „elégséges” érdemjegyet a dolgozatukra. Ha ezek közül három példa egyszerű, három pedig összetettebb, nem tekinteném jó eredménynek, pláne akkor, ha éveken keresztül dolgoztam volna velük együtt azon, hogy feljavítsák a jegyeiket.

Az uniós gazdák tisztességes és szabad kereskedelmet akarnak, az uniós fogyasztók pedig biztonságot érdemelnek. Mindkettő biztosítása az Európai Bizottság és az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal felelőssége. Én biztosan nem adnék „kiváló” érdemjegyet a munkájukra.

Richard Ashworth (ECR). – Elnök asszony, nagy örömmel tölt el, hogy a biztos asszony ilyen elszánt az uniós élelmiszerek minőségének fenntartásában, de két témában is szeretném kérdőre vonni.

Először is, biztos asszony, Ön említette a repülőtereken elhelyezett plakátokat. Meg kell mondanom, én soha nem láttam semmilyen figyelmeztetést a behozott élelmiszerekről, illetve soha nem tapasztaltam semmilyen erre irányuló vizsgálatot az EU repterein. Azt javaslom, újra vizsgálja meg ezt a kérdést, mert nem működik olyan mértékben, mint ahogy azt Ön gondolja.

Másodszor pedig, engem nem győzött meg a brazil marhahússal kapcsolatos érvelése. Én magam is jártam ott, és a saját magam tapasztalatai alapján ebben a kérdésben támogatom ez előttem felszólalókat.

Az uniós gazdák a világ legszigorúbb előírásaihoz igazodnak, nagyon helyesen. Habár ez olyan szintű költségeket jelent, amelyeket nem terhelhetünk rá a fogyasztóinkra. Ezért meglehetősen méltánytalan olyan termékeknek kitenni az európai termelőket és fogyasztókat, amelyek egyszerűen nem felelnek meg az általunk elvárt feltételeknek.

A legutóbbi tapasztalatok azt mutatják, hogy pusztán a kereskedelmi érdekek nem oldhatják meg ezt a problémát. Az Európai Uniónak egy erős élelmiszer-politikára van szüksége. Ez nem protekcionizmus – ez a közös agrárpolitika, amely pontosan úgy működik, ahogy kell: biztosítja a megfelelő mennyiségű és minőségű élelmiszerellátást. Az általam kiemelt két szempont viszont rámutat arra, hogy ez hamarosan összeomlik.

Albert Deß (PPE). – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, nagyon köszönöm Herranz García asszonynak, hogy elhozta ma hozzánk ezt a témát a Parlamentbe. Ez a párbeszéd alapvető fontosságú az élelmiszer-politika

szempontjából. Nekem nem célom Brazíliát vagy más országokat pellengérré állítani. Az alapvető kérdés a következő: Valóban szükség van az európai mezőgazdasági termelés ilyen szigorú szabályozására a fogyasztók biztonsága érdekében? Ha a válasz „igen”, az azt jelenti, hogy a fogyasztóvédelem jól működik. Ha pedig szükség van a szabályozásra, akkor viszont a behozatalra ugyanolyan előírásoknak kell vonatkozniuk, mint a gazdáinkra. A Bizottságnak nem szabad olyan országokból engedélyeznie a behozatalt, amelyek nem tesznek eleget a feltételeknek. Nem büntethetjük meg az európai szarvasmarha-tenyésztőket azért, mert az egyik tehén füléből hiányzik az azonosító, miközben engedélyezzük az olyan csordából származó hús behozatalt, ahol egyetlen azonosító sincs. Ez elfogadhatatlan. Ha a nyomon követhetőség olyan fontos a fogyasztóvédelem szempontjából, akkor ennek a behozatalra is vonatkoznia kell! Ha ezt nem tudjuk biztosítani, akkor igazságtalan a gazdáinktól ezt követelni.

Az a benyomásom, hogy az Bizottság importért felelős szakemberei „kettős mércét” alkalmaznak. Mint azt már említettem, nem célom Európa megosztása. Én egy igazságos versenyt szeretnék az európai gazdáknak, hogy továbbra is garantálhassuk félmilliárd ember élelmiszerellátását a jövőben. Biztos asszony, egy dologról biztosíthatom – és ezt továbbíthatja az utódjának is – a Parlament nem fogja annyiban hagyni. Addig nem adjuk fel, míg egyenlő versenyfeltételeket nem teremtenek. Olyan érveink vannak, amelyeket időről-időre el tudunk ismételni a jövőbeli európai élelmiszerellátás biztonságának garantálása érdekében.

Ricardo Cortés Lastra (S&D) . – (ES) Elnök asszony, biztos asszony, képviselőtársaim, az Európai Bizottságnak továbbra is ellenőriznie kell, hogy a harmadik országokból származó behozatal megfelel-e az európai előírásoknak, mivel ez az ellenőrzés csak a javunkra válik. Kedvez a gazdáinknak és az állattenyésztőinknek, akik nagyon keményen megdolgoztak az európai előírásoknak való megfelelésért, kedvez fogyasztóinknak, akik egyre nagyobb tömegben érdeklődnek a kiváló minőségű, növényvédelmi, állatjóléti és nyomon követhetőségi szempontból is megfelelő mezőgazdasági és állattenyésztési termékek iránt, továbbá kedvez azoknak a harmadik országoknak is, amelyek az Európai Unió piacára kívánnak exportálni.

Végül szeretném emlékeztetni önöket, hogy ez a probléma nem csupán egyetlen ágazatra vagy országra korlátozódik. Az európai mezőgazdaság versenyképessége nagyon összetett kérdés, amely mélyreható vitát igényel.

Julie Girling (ECR). – Elnök asszony, az én délnyugat-angliai régióm különleges éghajlati és területi adottságokkal rendelkezik, jó legelőket és kiváló marhahúst biztosítva. A brit gazdák a világ leghatékonyabb termelői közé tartoznak, és egy keserű élmény után is a legmagasabb színvonalú állatjólétért és nyomon követhetőségért dolgoznak. Mindezen tényezők, illetve ezzel párhuzamosan a föld népességének növekedése és a biztonságos élelmiszerellátásért tett fokozott erőfeszítések alapján elégedettnek kellene lenniük.

De semmi nem állhat messzebb az igazságtól. Több oldalról is támadás éri őket. Csak ezen a héten azzal szembesülünk, hogy a Parlament olyan állításokról társalog a vegetáriánus lobbival, miszerint a húsfogyasztók és közvetve a gazdák is bűncselekményeket követnek el az éghajlat ellen. Közben pedig azt látjuk, hogy az EU már nem igazán szigorú azokkal az országokkal, amelyek esőerdőket irtanak ki a marhatermesztés érdekében. Milyen logikát láthat ebben a fogyasztó?

A marhahústermelők nem kiváltságokat akarnak, csak egyenlő feltételeket. Alapvető fontosságú hogy támogassuk őket; nem protekcionizmus által, hanem annak biztosításával, hogy az EU-ba exportált húsok megfeleljenek a magas követelményeknek. Biztos asszony, nyomatékosan javaslom önnek, hogy szigorítson a fellépésén, egyenesítse ki a gerincét, olvassa el és adja be újra az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal jelentését.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, úgy vélem a ma este megvitatott téma mindössze egy nagyobb probléma része. A behozatal kezelése és a saját gazdáink számára előírt feltételek közötti igazságosság kérdése nem csak a hústermelést és a húsimportot érinti, hanem más termelési ágazatokat is.

Mint azt jól tudják, Európa nettó húsimportőr. Kontinensünkön, Európában, igényeinknek mindössze 60%-át tudjuk kielégíteni saját termelésből. Ez azt jelenti, hogy kénytelenek vagyunk importálni. Ugyanakkor fogyasztóink egészségét és a fogyasztási feltételeket is garantálni szeretnénk. Reméljük, hogy utoljára hallottuk a ma elhangzottakat, más szóval: lehetetlen ugyanolyan követelményeket támasztani az importtal kapcsolatban, mert nyilvánvalóan nem ebbe az irányba kell elindulnunk.

Ugyan nálunk meghatározták a termékek nyomon követhetőségre vonatkozó feltételeket, amelyek az EU-n belül elősegítik a színvonal javítását a fogyasztóink számára, úgy gondolom, hogy ezeket az előírásokat mind termelőink, mind pedig a külföldről érkező behozatal esetében fenn kell tartani.

Esther de Lange (PPE). – (NL) Biztos asszony, mint utolsó hivatalos felszólaló, megpróbálom összefoglalni ezt a vitát. Azt hiszem erre egy holland közmondás a legalkalmasabb: „Az egy rendbe tartozó szerzeteseknek egyforma csuhát kell viselniük”. Elnézést kérek azoktól, akik számára ez közmondás értelmezésre szorul a késői órán. Bár Hollandiában mára már igen kevés szerzetes maradt, mi még mindig használjuk ezt a közmondást, ha azt akarjuk kifejezni, hogy egyforma helyzetekre ugyanazok a szabályok vonatkoznak. Éppen ezért, bármilyen követelményeket is írnak elő az uniós termelőknek, az uniós piacára belépni kívánó, harmadik országokból származó termelőkre is ugyanezeket kell alkalmazni. Ellenkező esetben egyszerűen tönkretesszük termelőink versenyképességét.

Ez Brazília szarvasmarha-azonosítási és -nyilvántartási rendszerére, valamint az állatbetegségek megelőzését szolgáló intézkedéseire vonatkozik. Habár ugyanennek kellene vonatkoznia az Egyesült Államokból származó klórozott csirkére és a szarvasmarhák esetében alkalmazott növekedési hormont tartalmazó tejre is. De ide sorolhatnám a klónozott állatokat is, hiszen a lista végtelen, biztos asszony. Képviselőtársaimat hallgatva az a benyomásom támadt, hogy pontosan ez lesz az, amiért a Parlament bírálni fogja az új Bizottságot – függetlenül attól, hogy ugyanazokat az előírásokat alkalmazza-e az egyforma esetekre. De nem fogják úgy bírálni őket, mint mi immár öt éve, de jóval az új Bizottságot hivatalba lépése előtt.

Biztos asszony, Ön a száj- és körömfájást is említette. Egyetértek Önnel abban, hogy valóban tettünk előremutató lépéseket. Például mára már nagyobb jelentőséget tulajdonítanak a vakcinázásnak a betegség elleni küzdelemben. Hála Istennek, mert országomban 285 állatot kellett elpusztítani 26 száj- és körömfájásos eset miatt. Noha, biztos asszony, a következő Bizottságot azért is bírálni fogják, hogy képesek vagyunk-e eladni az Európai Unióban az ilyen vakcinázott állatokból származó termékeket.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A parlament mezőgazdasági szakemberei nem támasztottak nagy igényeket. Nem kérnek sem többet, sem kevesebbet, mint egyenlő feltételeket a hazai – azaz az Európai Unión belüli – termelés és a behozatal tekintetében.

Érdeklődéssel hallgattam Vassiliou asszony több mint tízperces fejtegetését arról, hogy ez lényegében lehetetlen. Tömörebben is válaszolhatott volna. Mondhatta volna csupán azt: „Igen, a Parlamentnek igaza van, a véleményt elfogadom és legközelebb figyelembe veszem”. A Parlament és képviselőcsoportom jelenlegi kérésének semmi köze a kereskedelmi korlátozásokhoz. Éppen ellenkezőleg; ez egy rendkívül fontos követelmény a tisztességes világkereskedelem és a kölcsönös árucserre szempontjából. Nem többet, nem kevesebbet, csak igazságos szabályozást akarunk az uniós és a külföldi piacgazdaságban. Most és a jövőben is ezt kérjük a Bizottságtól. Ebben biztosak lehetnek.

Graham Watson (ALDE). – Elnök asszony, az előző vita az éhezéstről szólt. Ez a két vita pedig összefügg. A biztos asszonynak igaza van abban, hogy mindent megtesz, amit tud az európai fogyasztók védelmének biztosítása érdekében, és a teremben ülő kollégáknak is igaza van, amikor beszámolásra kényszerítik és a legmagasabb előírásokhoz ragaszkodnak.

De a marhahús mezőgazdasági árucikk. Az országok olyan olcsón termelik, amilyen olcsón csak tudják. Sajnálatos módon egy kilogramm marhahús előállításához százszor annyi víz szükséges, mint egy kilogramm szója megtermeléséhez.

Ha annyira aggódunk a fogyasztók védelme miatt az egész világban, két dolgot tehetünk. Először is több segítséget nyújtunk a harmadik országoknak ahhoz, hogy a szükséges nyomon követhetőségi rendszereket kialakítsák, másodszor pedig megfogadjuk kollégám, Chris Davies legutóbbi vitában elhangzott tanácsát, amelyben fogyasztóinkat a húsevés elhagyására buzdította.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Elnök asszony, fogyasztóink elvárásai az élelmiszerbiztonsággal és az élelmiszer minőségével kapcsolatban igen magasak. Ez pedig nem csak az állategészségügyre és az élelmiszerbiztonságra terjed ki, hanem a környezetvédelmi követelményekre, a termelésre és az állatjóléti szempontokra is. Az élelmiszerek a termelőtől a fogyasztóig tartó nyomon követhetősége és az ehhez társuló átláthatóság csak Európában garantált. Mindenféleképpen biztosítani akarjuk a fogyasztók biztonságát, az európai mezőgazdasági termékek versenyképességét és ezáltal magának a mezőgazdasági ágazatnak a versenyképességét. Ezért úgy gondolom, hogy nem csak létfontosságú, de európai parlamenti képviselőként kötelességünk is a vitafolyamat felgyorsítása és a kapcsolódó megfelelő politikai keret biztosítása.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Elnök asszony, biztos asszony, mint az Önök is jól tudják, Románia nem jogosult sertéshúst és sertéshúsból készült termékeket forgalmazni az európai piacon, amiért cserébe jövő évtől jogosultak leszünk sertéshúst importálni más tagállamokból, és azt feldolgozott formában exportálni.

Ráadásul legfeljebb egy éven belül, egy világos, szigorú és költséges vágóhídi szabályozást is be kell vezetnünk. Biztos vagyok benne, hogy a román sertéstartók mérhetetlenül boldogok lennének, ha ezeket a szabályokat egy felületes és szelektív ellenőrzési rendszer vagy néhány reptéri kiragasztott plakát váltaná fel. Természetesen csak viccelek, de a szabályoknak – ha már szabályokat alkalmazunk – egyformáknak és mindenki számára kötelezőnek kell lennie.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Elnök asszony, biztos asszony, köszönöm nyilatkozatát, amely véleményem szerint jól tükrözi a mandátuma alatt folytatott figyelemreméltó munkáját. Európa egy olyan élelmiszeripari modellt választott, amelynek célja a lakosság védelme. Állampolgáraink készek fejenként évi 100 eurót kifizetni, ha garantáljuk élelmiszereik minőségét.

A minap a bizottságban megismerhettük az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal jelentését. Meg kell mondanom, új képviselőként nagyon aggasztó volt számomra munkatársainak feszélyezettsége, akik nyilvánvalóan nem tudtak vagy nem akartak válaszolni kérdéseinkre.

Biztos asszony, szégyellnünk kellene a fogyasztók védelme érdekében bevezetett szigorú szabályainkat? Szégyellnünk kellene, hogy ezeket a szabályokat írjuk elő azoknak, akik fogyasztóinkat etetik? Szégyenkezünk akkor, amikor a repülőgépek és az autók eladása érdekében ugyanezek az országok arra kényszerítenek bennünket, hogy ilyen vagy olyan gyárat alapítsunk, vagy amikor ilyen-olyan feltételeket írnak elő számunkra?

Piacra jutási feltételeink nagyon fontos feltételek, mert hatással vannak az élelmiszereinkre, amelyek viszont a lakosaink egészségére vannak hatással. Nincs miért szégyenkezünk.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Elnök asszony, exportálni akarunk, de importálnunk is kell. A kereskedelem előmozdítja a fejlődést, előnyt kovácsol a csere résztvevői számára, de be kell tartani bizonyos szükséges, minőséggel és alkalmas előírásoknak való megfeleléssel kapcsolatos követelményeket. Európában a vizsgálatoknak és az ellenőrzéseknek számos formája létezik, amely megvédi a piacot az európai előírásoknak nem megfelelő vagy egészségünket veszélyeztető élelmiszerek beáramlásától. Abból, amit a biztos asszony elmondott, az tűnik ki, hogy nem várhatjuk el ugyanazokat az ellenőrzési folyamatokat, amelyeket saját termelőinkkel szemben alkalmazunk – jól értelmezem ezt? Mit jelent az – ahogy arra nyíltan rámutatott –, hogy csak az intézkedések hatásai lehetnek azonosak? Ha már az összehasonlításnál tartunk, szeretném megkérdezni, hogy például Oroszország vagy más ország előírhat-e olyan követelményeket az EU-ból származó behozatalra, amelyet mi nem írhatunk elő például a Brazíliából származó marhahúsról? Tényleg csak ezek hatása számít, mint a brazil import esetében is?

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, szeretném emlékeztetni a tisztelt képviselőket, hogy nem állítottam olyat, hogy nem írhatunk elő szabályokat a harmadik országok számára. Nagyon sajnálom, hogy a 10-15 perces előadás ellenére nem tudtam elmagyarázni, hogy milyen szabályokat vonatkoznak a harmadik országokból származó behozatalra.

Emlékeztetnem kell Önöket arra, hogy miközben harmadik országokból importáljuk a húst – jelenleg az Európai Unió marhahússzükségletének 5%-a brazil importból származik –, ugyanakkor mi vagyunk a harmadik országok – Oroszország és más országok – nagy exportőre is. Jelenleg az orosz exportunk 1 milliárd EUR körül mozog évente – amely főleg Írországból származik. Próbáljuk meggyőzni Oroszországot arról, hogy mi nem tudjuk az Oroszországban alkalmazott szabályokat elfogadni. A nemzetközi kereskedelemnek vannak szabályai, és mi azoknak megfelelő, de nem ugyanazokat a szabályokat alkalmazzuk, mivel megelégedésünkre azok elég szigorúak ahhoz, hogy fogyasztóink védelmét szolgálják.

Ezt tesszük. Brazília esetében azért vezettük be a biztonsági szabályok alkalmazását, mert az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal kiküldetései során azt tapasztaltuk, hogy valami nincs rendben. Nagyon szigorú szabályokat alkalmaztunk. Adatokkal is szolgálhatok.

A legutóbbi brazil kiküldetésekor valóban voltak problémák, de kérem Önöket, hogy olvassák el az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal bármely tagállamban végzett kiküldetéséről szóló jelentését és hasonlítsák össze. A tagállamok esetében is találkoznak majd igen komoly hiányosságokkal, amelyek kapcsán felszólítjuk a tagállamokat és azok hatóságait a problémák orvoslására. Erre Brazíliát is felszólítottuk.

Brazíliában azonosítottuk a problémákat. Egy államban, ahol három gazdaságban találtunk jelentős hiányosságokat, a brazil hatóságok korrekciós intézkedéseket tettek annak érdekében, hogy a szóban forgó gazdaságok mindegyike lekerüljön a listáról, valamint az ellenőrzésükért felelős ellenőröket felfüggesztették.

Másik három gazdaságban is azonosítottak problémákat, amelyek főként az állatok mozgásáról szóló értesítésekkel és az adatbázisok adatainak egységességével voltak kapcsolatosak. Ezeket a problémákat az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal csoportja enyhe hibának minősítette. Mindazonáltal a brazil hatóságok létrehoztak egy vállalkozást, amely a helytelen adatok kiküszöbölése érdekében ellenőrzi az adatbázist.

Útja során az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal ezeket tartotta szem előtt. Tisztában voltak vele, hogy találnak hibákat. A mi kötelességünk az, hogy kijavítsuk a feltárt hibákat – legyen az egy tagállamban vagy a harmadik országokban –, mert fogyasztóinkkal szemben ez a kötelességünk. Szeretném biztosítani Önöket arról, hogy a jövőben is szervezünk kiküldetéseket Brazíliába és más harmadik országokba, hogy meggyőződhessünk a feltárt hiányosságok kiküszöböléséről. Arról is biztosítanom kell Önöket, hogy a harmadik országokhoz viszonyítva nagyon is tisztességesen járunk el gazdáinkkal és a termelőinkkel szemben.

Volt egy megjegyzés Romániával kapcsolatban, amelynek helyzete megegyezik Bulgária és – évekkel korábban – sok más tagállam helyzetével, ahol a klasszikus sertéspestis problémát okozott. Sokat hallottunk Romániáról és Bulgáriáról. Meg kell kérnem Önöket, kérdezzék meg saját kormányukat arról, milyen segítséget ajánlottunk fel ahhoz, hogy megszabadulhassanak ettől a problémától. Biztos vagyok benne, hogy Románia hamarosan exportálhat húst pontosan az általunk felajánlott segítségnyújtás miatt, és Bulgária is megszabadul a klasszikus sertéspestistől.

Végezetül arról is biztosítani szeretném önöket, hogy elsősorban az európai fogyasztókért tartozunk felelősséggel, továbbá arról, hogy mindenki számára igazságos és tisztességes egyezséget szeretnénk. Abban is biztosak lehetnek, hogy az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatal kiküldetései a jövőben is nagyon szigorúak lesznek. Továbbra is szemfülesek maradunk, és ha valami rosszul működik, mi megpróbáljuk kijavítani. Éberek és szigorúak maradunk. Hogy több gazdaság kerül-e a listára, az csak a brazil hatóságoktól függ, mint ahogy az is, elköltik-e azt a pénzt, ami gazdaságaik számára lehetővé tenné, hogy előírásainknak megfelelően engedélyezett gazdaságokká váljanak és exportálhassanak. Ha nem teszik meg, akkor exportálni sem fognak.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Béla Glattfelder (PPE), *írásban.* – (HU) Az Európai Unió élelmiszerbiztonsági szabályai a világon a legszigorúbbak és a legmagasabb szintűek. Ezeknek a szabályoknak a betartása azonban jelentős többletköltséget okoz az európai gazdáknak. Az európai termékek nem kerülhetnek versenyhátrányba harmadik országokból származó termékekkel szemben csupán amiatt, mert alacsonyabb szintű élelmiszeripari szabályok mellett termelték azokat. Az európai fogyasztók egészségét sem veszélyeztethetik olyan termékek, amelyek nem megfelelő minőségűek, illetve nem biztonságosak. A húsipari termékek különösen sokféle egészségügyi kockázatot hordozhatnak, ha nem megfelelő körülmények között állították elő. Az Európai Bizottságnak és a tagállamoknak ezért biztosítaniuk kell, hogy azonos feltételek vonatkozzanak az EU-n belül termelt és a harmadik országokból származó húsipari termékekre.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *írásban.* – (PL) Hölgyeim és uraim, a napokban az Európai Bizottság jelentős növekedést tapasztalt a harmadik országokból, különösen Argentínából, Brazíliából és Uruguay-ból származó marhahús-behozatal tekintetében. Az Európai Unióba importált árukban – ideértve a marhahúst is – igen magas közösségi előírásoknak kell megfelelniük, amelyeket az Európai Bizottság nemrég még tovább szigorított. Azonban a harmadik országokból érkező termékek nagyon gyakran nem felelnek meg ezeknek az élelmiszerbiztonsági előírásoknak. Ennek ellenére jelentősen alacsonyabb árú mégis versenyképesé teszi őket a piacon. Jelenleg ezért is kulcsfontosságú kérdés gazdáink támogatása, valamint a szigorú európai előírásoknak is megfelelő, egészséges és biztonságos termékek népszerűsítése. A témának létezik egy másik nézőpontja is. Le kellene vonnunk a következtetéseket a tejpiac súlyos helyzetéből. Talán most, amikor sok uniós tagállam nem tudja kezelni a tejtúlermelést, érdemes lenne elgondolkodnunk a marhahús-termelési rendszer átszervezésének lehetőségeiről. Köszönöm a figyelmet.

20. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

21. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.50-kor berekesztik)